

కథ కౌముది

2014 - Part 2

కౌముది

మీ సమస్యలకు సాగుతూ వెళ్ళులు
www.koumudi.net

కౌముది ప్రచురణలు - 108

కౌముది మాసపత్రికలో 2014 జూలై నుంచి డిసెంబర్ వరకూ వచ్చిన కథలు

విషయసూచిక

ఏడాది	నెల	కథ	రచయిత(త్రి)	పేజి
2014	07	సతీ సావిత్రి	టి శ్రీవల్లి రాధిక	3
		గృహహింస	పాలపర్తి జ్యోతిష్కృతి	9
		మంచుతెర	సన్నిహిత్	14
		ఉగాది వచ్చి వెళ్ళింది	విజయ కర్రా	22
		'సారీ' సెంటర్	టి నవీన్	26
		ఆఖరి వీలునామా	భండారు విజయ	29
		సహజ	బి.మెర్సీ మార్గరెట్	33
		అదే నవ్వు	కుడికాల "సరోజనార్ధాన్" వంశీధర్	40
	08	రామసీత	రాజ్ కుమార్ నీలం	46
		కనుచూపు మేరలో	కన్నెగంటి అనసూయ	51
		బంగారు చెల్లి	ఎం వి ఎస్ ఎస్ ప్రసాద్	56
		లోటాల కథ	శ్రీకళ అబ్బరాజు	60
	09	నిశ్శబ్దపుతెర	మంత్రవాది మహేశ్వర్	64
		నాన్నగారి కోటు	కీర్తిప్రియ	70
		గచ్చకాయరంగు చీర	రాళ్ళపల్లి రాజావలి	76
		పోస్ట్ చేయని ఉత్తరం	సల్లా సాయి రెడ్డి	79
	10	జడగంటల సవ్వడులు	దర్బా లక్ష్మీ అన్నపూర్ణ	87
		పాఠం	యెన్నం ఉపేందర్	95

		ద్వితీయ కళత్రం	ఆర్ శర్మ దంతుర్తి	99
		కడలి కెరటాలు	స్ఫూర్తి మైలవరపు	107
		కూతురు	డా. పేరం ఇందిరాదేవి	117
	11	వల(యం)	మద్దాళి నిర్మల	122
		ఆమ్మల గన్న యమ్మ	జి ఎస్ లక్ష్మి	128
		తెర తీయగరాదా	రాధా మండువ	133
		చావ్ చావ్	పి కె జయలక్ష్మి	139
		చెలియ లేదు చెలిమి లేదు	వి ఎస్ ఎస్ హేమ	143
	12	మా మల్లవరం మావయ్య	సింహప్రసాద్	152
		సమ్యక్ నిర్ణయం	కెమెరా విజయ్ కుమార్	158
		నానాటికి తీసికట్టు	ఎం ఎస్వీ గంగరాజు	168
		స్వయంవరం	కల్పన	172
		నామాలస్వామి	దోమల శోభారాణి	178

కథా కౌముది

సతీ సావిత్రి

టి. శ్రీవల్లి రాధిక

కౌముది - రచన నిర్వహించిన కథల పోటీ(2013)లో
సాధారణ పురుషులకు ఎంపికైన కథ.

వారాంతపు సెలవు దినాలు. బెంగుళూరు నుంచి హైదరాబాద్ ప్రయాణం.

బస్ ఎక్కుతూన్నప్పుడే గుర్తు పట్టాను ఆ అమ్మాయిని. సావిత్రి! మా ఆఫీస్ లోనే పనిచేస్తుంది.

వేలమంది పని చేసే చోట ప్రతి ఒక్కరినీ ప్రత్యేకంగా గుర్తుంచుకోవడం కష్టం. అందులోనూ మనుషులతో పెద్దగా కలవకుండా నాపనేదో చూసుకుని వెళ్ళిపోయే నాలాంటి వాడికి మరీ కష్టం.

ఆరైళ్ళ క్రితం ఆఫీసులో ఏదో సెమినార్ జరిగినపుడు... ఈ అమ్మాయి కూడా ఒక పేపర్ ప్రెసెంట్ చేసింది. అప్పుడు చూశాను తనని. సావిత్రి అన్న పాతకాలం పేరు వల్లనో.. ఒద్దికగా, హుందాగా వున్న తన ప్రవర్తన వల్లనో తెలియదు గానీ ఈ అమ్మాయి బాగానే గుర్తుండిపోయింది.

నేనెవరో ఆ అమ్మాయికి తెలిసి ఉండకపోవచ్చు. నేనూ పని గట్టుకుని పలకరించలేదు. తెలియనట్టే ఉండిపోయాను. అసలే ఆడవాళ్ళతో ఎక్కువగా మాట్లాడే అలవాటు లేదు నాకు. అందులోనూ ఈ కాలపు అమ్మాయిలు! వాళ్ళకి ఎంత దూరంగా వుంటే అంత మంచిదనిపిస్తోంది.

అవును. ఆడవాళ్ళ మీద ఇప్పుడు అసలేమాత్రమూ సదభిప్రాయం లేదు నాకు. గౌరవమూ లేదు. మా అమ్మవాళ్ళ కాలంలో ఆడవాళ్ళు ఎంత హుందాగా వుండేవారు! చదువుకోకపోయినా వాళ్ళని అందరూ ఎంతగా గౌరవించేవారు! సరే, తర్వాత కాలంలో బయటటి రావడం, చదువుకోవడం మొదలుపెట్టారు, ఉద్యోగాలు చేస్తున్నారు. అది తప్పు కాకపోవచ్చు. ఇప్పటి కాలానికి అది అవసరమే అయిందవచ్చు. కానీ అందుకోసం యింత మారిపోవలసిన అవసరం లేదే! విశ్వంఖలంగా ప్రవర్తించవలసిన అవసరం లేదే!

నాకు బాగా గుర్తు. ఒక పదిహేను ఇరవై ఏళ్ళ కింత కూడా లేడీస్ సీట్లో తమ ప్రక్కన మగవాళ్ళని కూర్చోనిచ్చేవాళ్ళు కాదు ఆడవాళ్ళు. ఖాళీగా వుంది కదా అని ఎవరైనా కూర్చోబోయినా ఒప్పుకునేవాళ్ళు కాదు. కానీ యిప్పుడలా కాదు. మగవాళ్ళ ప్రక్కన ఏ యిబ్బంది లేకుండా కూర్చుంటున్నారు. అంతెందుకు! బైక్ మీద యిద్దరు అబ్బాయిలకి మధ్యలో కూర్చుని వెళ్ళే అమ్మాయిలూ కనబడుతున్నారీపుడు!

టి.వి. షోలలో చూడటం లేదూ! ఇటు పెళ్ళికాని పిల్లలూ .. అటు గృహిణులూ కూడా ఏ పాటకు పడితే ఆ పాటకు డ్యాన్సులు. మంచి మంచి మంచి ఉద్యోగాలలో ఉన్నామంటారు..., రచయిత్రులమంటారు... టీచర్లమంటారు... టీనేజ్ పిల్లలున్న తల్లులమంటారు. డ్యాన్స్ చేయమనగానే అత్యంత జుగుప్సాకరమైన పాటలకి కూడా ఏ మాత్రం సంకోచం లేకుండా శరీరాలు వూపుతారు. దుస్తులూ అలాగే వుంటున్నాయి. పేరుకి చీర కట్టుకుంటున్నారు కానీ యాభై ఏళ్ళు దాటిన వాళ్ళు కూడా వీపు మొత్తం ప్రదర్శనకు పెడుతున్నారయ్యే! ఇంకెలా గౌరవిస్తాం వాళ్ళని!

కానీ సావిత్రి హుందాగానే వుంటుంది. ఒక వివాహిత స్త్రీ ఎంత గంభీరంగా వుండాలో అలాగే వుంటుంది. అందుకేనేమో ప్రత్యేకంగా కనిపిస్తుంది.

అటు రెండు సీట్లు, ఇటు రెండు సీట్లు వున్న బస్. నా సీటు కి ముందు వరుసలో కిటికీ ప్రక్కన ఒక అమ్మాయి కూర్చుని వుంది. ఆ అమ్మాయి ప్రక్కన సావిత్రి కూర్చుంది. బస్ అంతా నిండింది... సావిత్రి వాళ్ళకి రెండోవైపున వున్న రెండు సీట్లూ తప్ప.

బస్ కదల బోతుండగా ఎక్కారు వాళ్ళు. భార్య, భర్త, రెండేళ్ళ పిల్లాడు.

భార్య కిటికీ దగ్గర కూర్చుంది పిల్లాడిని వళ్ళో కూర్చోపెట్టుకుని. ఆయన బ్యాగులు పైన సర్దుతున్నాడు.

బస్ కదిలింది.

తన పక్కనున్న ఖాళీస్థలంలో నిలబడి ఆయన బ్యాగులు సర్దుతుంటే సావిత్రి యిబ్బంది పడుతోంది. వాళ్ళు కూర్చున్న వైపు ఖాళీ లేకపోవడం తో ఆయన తమ సామానంతా యిటు వైపు పెడుతున్నాడు.... సావిత్రి మీదుగా వంగి.

ఆమె యిబ్బందిని గమనిస్తున్నాను నేను. భారీకాయం మనిషి. కదులుతూన్న బస్. ఎక్కడ బ్యాలెన్స్ తప్పి మీద పడిపోతాడోనని భయపడిన దానిలా ఆమె ముడుచుకు పోతోంది.

పెద్ద బ్యాగులన్నీ పైన పెట్టి ఆయన కూర్చోబోతుండగా .. "ఇదేమిటి? ఇదిక్కడ పెట్టారు కాళ్ళదగ్గర. ఇది కూడా పైన పెట్టండి. " అంది అతని భార్య చిరాకుగా మరో చిన్న బ్యాగు చూపించి.

"పైన చోటు లేదు." నసిగాడాయన.

"ఎలాగోలా పెట్టండి. కాళ్ళ దగ్గర పెడితే ఎలా కూర్చుంటాం.. ఒక ప్రక్క పిల్లాడిని వళ్ళో కూర్చోపెట్టుకుని!" ఆజ్ఞాపిస్తున్నట్లుగా అంది ఆవిడ.

ఆయన మళ్ళీ లేచాడు. అంతకు ముందు పెట్టిన బ్యాగులన్నిటినీ మళ్ళీ సర్ది .. ఎలాగోలాగ ఈ బ్యాగుని కూడా అక్కడ పట్టించాలని ప్రయత్నించసాగాడు. సావిత్రి చిరాకుగా, యిబ్బందిగా మెసలడం ... ఏమీ చేయలేక పళ్ళబిగువున సహించడం నాకు కనిపిస్తూనే వుంది.

చివరికి ఎలాగైతేనేం! ఆయన అన్ని బ్యాగులూ పైన యిరికించి సీట్లో కూలబడ్డాడు.

బస్ లో లైట్లు ఆర్పేశారు. అందరూ అప్పటికే సెటిల్ అయ్యారు కానీ ఆ భార్యభర్తలిద్దరూ మాత్రం యింకా పూర్తిగా సర్దుకోలేదు.

అయిదు నిమిషాలు గడిచాయో లేదో! "దుప్పట్లేవీ?" అంది ఆమె.

"దుప్పట్లా?" అంటూ ఆయన మళ్ళీ లేచాడు.

సీట్ల మధ్యలో నిలబడి "ఏ బ్యాగులో వున్నాయి?" అన్నాడు.

అతని భార్య ఏదో గొణిగింది.

అప్పుడే సీటు వెనక్కి వాలుకుని నిద్రకి ఉపక్రమించబోతున్న సావిత్రి.. ఆయన లేచి నిలబడడంతో తనూ మళ్ళీ పైకి లేచి నిటారుగా కూర్చుంది.

ఆయన ఒక్కొక్క బ్యాగు కొంచెం యివతలికి లాగి జిప్స్ తెరిచి చూడసాగాడు. కాసేపు హైరానా పడ్డాక.. దుప్పట్లు ఎందులో ఉన్నాయో కనిపెట్టి అవి బయటకి తీసి వాళ్ళ ఆవిడకి అందించాడు.

మళ్ళీ జిప్సులు వేసి బ్యాగులన్నీ వెనక్కి తోస్తున్నాడు.

ఈసారి బస్ లో లైటు కూడా వెలగడం లేదేమో! సావిత్రి మరింత యిబ్బందిగా అసహనంగా మెసులుతోంది.

'ఏదో ఒకటి అనేస్తుందేమో ఆయన్ని!' అనుకున్నాను కానీ ఆమె ఏమీ అనలేదు.

అది కూడా చిత్రంగానే అనిపించింది నాకు. ఇలాంటి విషయాలకి పెద్దగా యిబ్బంది పడకుండా వుండేవాళ్ళనీ... యిబ్బందిగా అనిపిస్తే కరాఖండీగా చెప్పేసే వాళ్ళనీ చూస్తున్నాను కానీ... ఈమధ్య కాలంలో ఇలా యిబ్బందిని సహిస్తూ కూర్చునే ఆడవాళ్ళని చూడలేదు నేను.

పైకి అంటే పరుషంగా వుంటుంది కానీ ఈ రోజుల్లో ఆడవాళ్ళు అలాగేగా వుంటున్నారు! ఏం చేసినా పట్టించుకోని వాళ్ళు కొందరు! ఏమీ లేకపోయినా అరిచి గోల చేసే వాళ్ళు కొందరు!

కానీ వాళ్ళని మాత్రం ఏమీ అనకూడదు. అంతా వాళ్ళదే రాజ్యం యిప్పుడు! హక్కులూ చట్టాలూ అన్నీ వాళ్ళకే. సమాజం సానుభూతీ వాళ్ళకే. నిజం మాట్లాడితే నిష్ఠూరంగానే వుంటుంది.

ఎవరన్నా మంచి చెప్పబోయినా "మాకు చెప్తారేంటీ!" అంటూ ఇంతింత నోళ్ళేసుకుని పడిపోతున్నారు.

అలోచనల మధ్య ఎప్పుడు నిద్ర పట్టిందో తెలీదు. ఏదో అలికిడికి హఠాత్తుగా మెలకువ వచ్చింది.

వాళ్ళే... సావిత్రి ప్రక్క సీట్లో వున్న భార్య, భర్తా... ఏదో వెతుక్కుంటున్నారు. ఆయన మళ్ళీ లేచి నిల్చోని బ్యాగులన్నిటిలోనూ దేనికోసమో చూస్తున్నాడు.

మధ్యమధ్యలో ఆవిడ వైపు తిరిగి "ఎక్కడ పెట్టా? అసలెక్కడ పెట్టా?" అని అడుగుతున్నాడు.

సావిత్రికి కూడా అప్పుడే మెలకువ వచ్చినట్లుంది. తాను నిద్రపోతూన్న సమయంలో ఆయన అంత దగ్గరగా నిలుచున్నాడన్న అలోచనతో ఆమెకి చిరాకు కలిగిందేమో! అంతకుముందు ఆ యిబ్బందిని సహనంగా భరించిన ఆమె ... ఇప్పుడు మెలకువ వచ్చి రావడమే "ఏమిటండీ యిది! బస్ ఎక్కినప్పటినుంచీ మీరిలా నిలుచునే ఉంటే ఎలా! మీ సీట్లో మీరు కూర్చోవాలి గానీ!" అంది కసురుకున్నట్లుగా.

అంతే. ఒక్కసారిగా గయ్ మంటూ లేచిందావిడ.. "ఏందంటా ఆమె గోల?" అంది వాళ్ళ ఆయనతో.

ఆయన పాపం కంగు తిన్నట్లున్నాడు. చిన్నగా ఏదో గొణిగి తన సీట్లో కూర్చుండిపోయాడు.

కానీ ఆవిడ వూరుకోలేదు. "సామాన్లు అవసరమయితే తీసుకోరా! దాహమయితే మంచినీళ్ళ సీసా కోసం వెతుక్కుంటున్నాం. ఆయన మధ్యలో నిల్చుంటే నీకేమయింది? నీ మీద పడ్డాడా! నీకు తగిలాడా! బస్ లో నువ్వొక్క దానివే వున్నావా ఆడదానివి! నీ మీద పడాలని ఆయనకేమన్నా మోజా?" అంటూ తారా స్థాయిలో అరవడం మొదలుపెట్టింది.

ఈసారి సావిత్రి కూడా వూరుకోలేదు. "మీరు అనవసరంగా మాటలు పెంచకండి. మోజు గీజు అని ఎవరన్నారు? ఇబ్బందిగా వుందని చెప్తున్నాను..."

"ఏంది యిబ్బంది!" సావిత్రి మాట పూర్తి కాక ముందే ఆమె ఎగిరిపడింది. "నీ మీద పడ్డాడా! నీకు తగిలాడా!" అంటూ మళ్ళీ అవే మాటలని పెద్దగా వల్లించింది.

"ఏం మాట్లాడుతున్నారు మీరు! మీద పడ్డాక ఏం చేయమంటారు! పడేముందే కదా చెప్పాలి!" సావిత్రి ఉక్రోషంగా అడిగింది.

"ఆడవాళ్ళయి ఉండి కూడా అర్థం చేసుకోరేమిటి?" అంటుంటే ఆమె గొంతులో దఃఖమూ ఉబికింది.

అప్పటికి బస్ లో చాలా మందికి మెలకువ వచ్చింది. కానీ ఏ ఒక్కరూ ఆమెకి సానుభూతి చూపలేదు.

పైగా ముందు సీట్లలో నుంచి ఎవరో అరిచారు కూడా "ఏందమ్మా లొల్లి! అంత కష్టమయితే ప్రయివేట్ కారులో పోవాల." అని.

"అ. అదే కదా!" అంటూ దీర్ఘం తీసింది సావిత్రి ప్రత్యర్థి. సావిత్రి వైపు చూస్తూ "నువ్వేమైనా సతీ సావిత్రివా!" అని ఈసడించింది.

నాకు నవ్వొచ్చింది. "భలే అందే ఈవిడ! ఈ అమ్మాయి పేరు సావిత్రి అని తెలిసినట్టే అనేసిందే!" అనుకున్నాను.

సావిత్రి మాత్రం పదునుగా రోషంగా చెప్పింది. "అవును, నేను సతీ సావిత్రినే. జాగ్రత్తగా వుండమని చెప్పి మీ ఆయనకి." అని.

ఆ తర్వాత సావిత్రి ఇంకేమీ మాట్లాడలేదు. కళ్ళు మూసుకుని పడుకుంది. ఆవిడ మాత్రం ఒక అయిదు నిమిషాలు సన్నసన్నగా ఏదో గొణిగింది. ఆ తర్వాత తనూ పడుకున్నట్లుంది.

గొడవ సద్దు మణిగినా నాకు వెంటనే నిద్ర పట్టలేదు. అంతకుముందు ఆవిడ పెద్దగా అరుస్తూన్నప్పుడు సావిత్రి మధ్యలో ఒకసారి వెనక్కి తిరిగి నా వైపు చూసింది.

బస్ లోకి పడ్డాన్న పల్కటి వెన్నెల వెలుగు లో ఆమె మొహం స్పష్టంగా కనబడలేదు. అందులోని భావమూ అర్థం కాలేదు. కానీ ఏదో యిబ్బందిగా అనిపించింది.

ఆమె నన్ను గుర్తు పట్టిందా? సహోద్యోగిని అయి వుండీ తనకి సమర్థనగా ఒక్క మాటైనా మాట్లాడలేదని నొచ్చుకుందా?

నేను కల్పించుకుని వుండవలసిందా? ఎందుకని పరిచయస్థురాలైన స్త్రీ విషయంలో కూడా సానుభూతిగా ఒక మాట మాట్లాడలేకపోయాను నేను? ఇప్పటి ఆడవాళ్ళంటే నాకున్న చిరాకు వల్లనేనా?

ఆ ఆలోచనకి కొంచెం ఉలిక్కిపడ్డాను. ఆడవాళ్ళంటే చిరాకు! అవును. ఇప్పటి అమ్మాయిలంటే నిజంగా నాకు చిరాకే కాదు... ఒకరకమైన ద్వేషం కూడా కలుగుతోంది.

ఇటీవల వరుసగా ఎదురయిన కొన్ని అనుభవాల వల్ల కావచ్చు. వాళ్ళ విచ్చలవిడితనం...పురుషద్వేషం... అవకాశవాదం!!

ఈమధ్య ఆఫీసులో క్రొత్తగా వుమెన్స్ నెట్ వర్క్ ఒకటి స్టార్ట్ చేశారు. ఆడవాళ్ళ మీద వేధింపులని అరికట్టడానికట. అన్ని డిపార్ట్ మెంటులలోనూ సీనియర్ ఆడవాళ్ళని కో ఆర్డినేటర్లుగా, మెంటర్లుగా పెట్టారు. క్రొత్తగా చేరిన అమ్మాయిలకి ఏమన్నా యిబ్బందులెదురయితే వాళ్ళకి చెప్పుకోవాలిట. అప్పుడు వాళ్ళు దానిపై ఎవరికి ఫిర్యాదు చేయాలో ఎలా ఫిర్యాదు చేయాలో చూసుకుంటారట.

దాని ప్రారంభోత్సవమే చాలా ఘనంగా చేసుకున్నారు ఆడవాళ్ళంతా కలిసి ఓ శనివారం నాడు. అన్నిటికీ లెక్కలు చూసుకునే మేనేజ్ మెంట్ దానికి మాత్రం బోలెడంత డబ్బు మంజూరు చేసింది.

అదంతా చూస్తే నాకు చాలా చిరాకుగా అనిపించింది. ఇన్నాళ్ళనుండీ ఆడవాళ్ళం, మగవాళ్ళం అందరం కలిసి మెలిసి పనిచేసుకుంటున్నాం. అలాంటిది యిప్పుడు మగవాళ్ళందరూ ఏదో కృరమృగాలయినట్లూ.. ఆడవాళ్ళు సాధుజంతువులయినట్లూ మాట్లాడుతుంటే ఎలా వుంటుంది!

నామటుకు నేను ఎన్నిసార్లు సాయపడ్డాను ఆడవాళ్ళకి! నేనే కాదు. నాతోటి ఉద్యోగులూ అంతే. ముఖ్యంగా మెహర్ గాడు. వాడి విషయంలో జరిగినదే నాకు చాలా బాధ కలిగించింది.

వాడెంత మంచివాడో నాకు తెలుసు. ఇద్దరం దాదాపుగా ఒకేసారి జాయిన్ అయ్యాం కంపెనీలో.

అప్పట్లో మా సెక్షన్ చాలా చిన్నది. స్టాఫ్ తక్కువ వుండేవారు.

ప్రాజెక్ట్ అయిపోయే టైం లో రాత్రి పూట ఎక్కువసేపు వుండవలసిన సందర్భాలొస్తే అమ్మాయిలని త్వరగా పంపించేసి మేమిద్దరమే వుండేవాళ్ళం.

ఏ ఎనిమిదింటప్పుడో వాళ్ళు వెళ్ళిపోతుంటే ... చీకట్లో ఎలా వెళ్తారని వీడు బస్ స్టాప్ దాకా వెళ్ళి వాళ్ళని బస్ ఎక్కించి మళ్ళీ వెనక్కి వచ్చేవాడు. రాత్రి తెల్లవార్లు పని చేసేవాళ్ళం.

అట్లాంటి వాడికి ఈ రోజు... ఎలాంటి పరిస్థితి వచ్చింది! ఉద్యోగం ఉంటుందో ఊడుతుందో తెలియడం లేదు.

నాలోజుల క్రితం... అందరం కాఫీ మెషీన్ దగ్గర కూర్చుని, కాఫీ త్రాగుతూ కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నాం. అంతకుముందు రోజే మెహర్ వాళ్ళ వూరికెళ్ళి వచ్చాడు. వాళ్ళ వూరి అమ్మాయి యిక్కడ బెంగుళూరులో ఉద్యోగం చేస్తూ ఎవరో అబ్బాయితో కలిసి ఒకే రూములో వుంటోందిట.

ఆ విషయం తెలిసి ఆ అమ్మాయి తల్లిదండ్రులు చాలా బాధ పడుతున్నారట. అదంతా చెప్పి, "ఆ అమ్మాయి మూలంగా ఊర్లో నా పరువు కూడా పోయింది. ఇక్కడ ఉద్యోగాలు చేసేవాళ్ళందరూ అసలు విలువలే లేనివాళ్ళన్నట్లుగా మాట్లాడుతుంటే నాకు బాధగా అనిపించిందిరా" అన్నాడు మెహర్.

దానిమీద యిక అందరం తలో మాటా అన్నాం. అమ్మాయిల వస్త్రధారణ గురించీ... జంకూ గొంకూ లేని స్నేహాల గురించీ.. పనులు చక్కబెట్టుకోవడం కోసం ఎంతకైనా తెగించడం గురించీ... చట్టాలని దుర్వినియోగం చేసి భర్తమీదా, అత్త మామలమీదా కేసులు పెట్టి ఏడిపించేవాళ్ళ గురించీ ఎవరికి తెలిసిన విషయాలూ.. అనుభవాలూ.. వాళ్ళు చెప్పారు.

కానీ ఈ సంభాషణ అంతా మరోప్రక్కన కూర్చున్న అమ్మాయిలు వింటున్నారని మేము గమనించుకోలేదు. వాళ్ళు వెళ్ళి ఆడవాళ్ళ గురించి అసహ్యంగా మాట్లాడుతున్నారంటూ ఉమెన్స్ నెట్ వర్క్ కి కంప్లైంట్ యిచ్చారట.

విషయం చాలా సీరియస్ అయిపోయింది. అందరమూ తలో కామెంటూ చేసినా సంభాషణ మొదలు పెట్టిన వాడూ.. 'ఆడవాళ్ళు ఉచితానుచితాలు తెలుసుకోవడం లేదు' అన్న విషయాన్ని ఒక సిద్ధాంతంలా ప్రతిపాదించినవాడూ మెహర్ కనుక వాడి మీదే ప్రధానంగా ఆరోపణ వచ్చింది.

చర్చలు జరుగుతున్నాయి. 'ఏం యాక్షన్ తీసుకుంటారో చివరికి?' నిట్టూరుస్తూ అనుకున్నాను.

ఆఫీసులో వాడి ప్రవర్తన ఎంత హుందాగా వుంటుందో అందరికీ తెలుసు. కానీ ఎవరూ.. చివరికి వాడివల్ల సహాయం పొందిన అమ్మాయిలు కూడా వాడికి సమర్థనగా బయటకి రావడం లేదు. అదే బాధ కలిగిస్తోంది నాకు. ఆ వుమెన్స్ నెట్ వర్క్ వాళ్ళు వాడినొక రేపిస్టులాగా చిత్రించి ఆఫీసంతా ప్రచారం చేస్తూంటే... 'పాపం ఆయన మంచివాడేనండీ!' అని కానీ... 'ఆయన అన్నదాంట్లోనూ కొంత నిజం వుంది కదండీ!' అని కానీ ఒక్కరూ అనడం లేదు.

ఇటు మగవాళ్ళకేమో వాడిని సపోర్ట్ చేస్తే తమ మీదా చర్య తీసుకుంటారేమోనని భయం! మొత్తం మీద వాడు ఒంటరివాడు అయిపోయాడు. ఎవరిదాకానో ఎందుకు! నేనూ వాడిని బహిరంగంగా సమర్థించడానికి భయపడుతున్నాను.

లోపల మాత్రం 'ఇంత అన్యాయమా!' అని దుఃఖంగా వుంది. 'జన్మలో ఏ ఆడదాన్నీ నమ్మకూడదు, సాయం చేయకూడదు.' అనిపిస్తోంది.

అందుకే... అందుకే బహుశా సావిత్రి గౌడవలో యిందాక నేను కల్పించుకుని మాట్లాడలేకపోయాను. ఇదే ఒక పదేళ్ళ క్రితం అయితే తప్పకుండా ఆమెకి సాయం వెళ్ళేవాడినే. అతను ఆమెని యిబ్బంది పెట్టడం తప్పని చెప్పేవాడినే! అలా కల్పించుకుని మాటసాయం చేసిన సందర్భాలు నా జీవితంలో లేకపోలేదు. కానీ యిప్పుడు .. యిక మీదట... అలా సాయం చేయలేననిపిస్తోంది.

మెహర్ మనసులో కూడా దాదాపుగా యివే భావాలు కలిగినట్లున్నాయి. "ఆడవాళ్ళమీద నాకు గౌరవం లేదనేమాట ఎందుకు వచ్చిందో తెలియడం లేదురా. నేనన్నదేమిటి? వీళ్ళు అర్థం చేసుకున్నదేమిటి? స్త్రీలంటే నాకెందుకు గౌరవం లేదు? నిజం చెప్పాలంటే మన

పురాణాలలో వర్ణించబడిన పతివ్రతల కథలనీ, మహిమలనీ నేనసలు సందేహమే లేకుండా నమ్ముతాను. వాళ్ళని ఆరాధిస్తాను. స్త్రీని అవమానిస్తే, ఆమెతో అమర్యాదగా ప్రవర్తిస్తే ఆ పతివ్రతామతల్లుల ఆగ్రహానికి గురవుతానేమోనని భయపడతాను. కానీ ఆరోజు నేను మాట్లాడింది అనుచితంగా ప్రవర్తిస్తూన్న స్త్రీల గురించి కదా! అయినవాళ్ళనీ, తల్లిదండ్రులనీ వేదనకి గురిచేస్తూన్న స్త్రీల గురించి కదా! అందులో తప్పేం వుంది!" అని వాపోయాడు వాడు.

నాకు నిజమేననిపించింది. 'అవును, వాడన్న దాంట్లో తప్పేం వుంది? సరిదిద్దుకోవలసింది ఏముంది?' అనిపించింది.

రకరకాల ఆలోచనలతో నిద్ర పోనేలేదు రాత్రంతా. తెల్లవారుతూండగా కాస్త నిద్ర పట్టింది. ఇంతలోనే జడ్జర్ల వచ్చేసింది. కాఫీల కోసం బస్ ఆపాడు. కళ్ళు తెరిచేసరికి సావిత్రి, తన ప్రక్కన కిటికీ వైపు కూర్చున్న అమ్మాయి లేచి బస్ దిగుతూండడం కనిపించింది. నేను కూడా క్రిందికి దిగి మొహం కడుక్కుని కాఫీ చెప్పాను. వాళ్ళిద్దరూ టాయిలెట్స్ వైపు వెళ్ళొచ్చి నా పక్క టేబుల్ దగ్గర కూర్చున్నారు. ఆ రెండు నిమిషాలలోనే చాలా స్నేహితులయిపోయినట్లు నవ్వుతూ మాట్లాడుకుంటున్నారు.

"నాది చాలా మొద్దు నిద్ర. రాత్రి మెలకువ వచ్చింది. కొన్ని మాటలు వినబడ్డాయి. కానీ ఆ మత్తులో ఏమీ అర్థం కాలేదు. అసలేం జరిగింది! ఆయన మళ్ళీ లేచి సీట్ల మధ్యలో నిల్చుని డ్యాన్స్ చేయడం మొదలు పెట్టాడా?" అని అడిగింది ఆ అమ్మాయి.

సావిత్రి చిన్నగా నవ్వుతూ తల వూపింది. టూకీగా విషయం చెప్పి "ఏ మాటకామాట. నేను చెప్పిన తర్వాత ఆయన పాపం సీట్లో నుంచి మళ్ళీ లేవలేదు. మగవాళ్ళకి ఒక్కొక్కసారి మన యిబ్బంది అర్థం కాదు కదా! నిజానికి అతని భార్యే నాకన్నా ముందు అతనితో ఆ విషయం చెప్పి వుండాలింది. అప్పుడు నాకు అతన్ని అనాల్సిన అవసరమే వచ్చేది కాదు." అంది.

"ఆవిడ నా యిబ్బందిని గ్రహించి అతనితో చెప్పకపోగా ఎదురు తిరిగి 'నువ్వేమైనా సతీ సావిత్రివా?' అంటూ నన్ను ఆక్షేపించడమే బాధగా అనిపించింది."

సావిత్రి మాటలకి ఆ అమ్మాయి అంగీకారంగా తల వూపుతూ "ఆవిడ అలా అన్నప్పుడు.. మీరు వెంటనే 'ఏమ్మా! నువ్వు కావా!' అనవలసింది. సరిగ్గా తగిలేది దెబ్బ." అంది.

సావిత్రి నవ్వింది "అలా ఎలా అంటాను? పతివ్రతలంటే ఆవిడకి గౌరవం లేదేమో కానీ నాకు వుంది కదా!" అంది.

"అంటే!?" అంది ఆ అమ్మాయి అర్థం కానట్లు చూస్తూ.

"పతివ్రతలంటే ఎవరు? అవతలి వారి మంచి చెడులతోనూ, పరిస్థితులతోనూ సంబంధం లేకుండా తాము మాత్రం తమ ధర్మాన్ని పర్యేక్షి గా నిర్వర్తించేవారు. ఆమె ప్రవర్తన ఎలా వున్నా కూడా ఆమెని అవమానించే మాట నేను మాట్లాడకూడదు కదా! నేనే కాదు, పతివ్రతలని గౌరవించేవారూ.. వారిని ఆదర్శంగా తీసుకునేవారూ ఎవరైనా .. తాము మంచిగా వుండడమే కాదు... అవతలి వారి గురించి చెడుగా మాట్లాడకుండా కూడా వుండాలి. తాము మంచి కాదనుకునే విధంగా ప్రవర్తించే వారి గురించైనా సరే.. చెడ్డగా, అగౌరవంగా మాట్లాడకూడదు." లేచి నిలబడుతూ అంది సావిత్రి.

చళ్ళున తగిలింది నాకా మాట. ఆ ఒక్క మాటతో నా ఆలోచనలలో వున్న దోషమేమిటో... మెహర్ చేసిన తప్పేమిటో నాకు అర్థమయింది. వాడికి నేను సూచించాల్సిన పరిహారమూ, వాడిని రక్షించగల మార్గమూ స్పష్టమయింది.

నిశ్చింతగా నిట్టూర్చి నేను కూడా లేచి నిలబడ్డాను. పతివ్రతల ఆగ్రహానుగ్రహాలకి ఆద్యంతాలు తెలుసుకున్న ఆనందంతో సావిత్రి వంటి స్త్రీమూర్తులకీ .. దిక్కాలకునే నియంత్రించగల వారి తేజస్సుకీ మనస్ఫూర్తిగా నమస్కరించాను.

కథా కౌముది

గృహహింస

పాలపర్తి జ్యోతిష్మతి

కౌముది - రచన నిర్వహించిన కథల పోటీ(2013)లో
సాధారణ ప్రచురణకు ఎంపికైన కథ.

మామ్మగారు వరండాలోకి వచ్చి కూర్చోగానే ఆ పక్కంటి సుధ, ఈ పక్కంటి రాధ ఒక్క పరుగులో వచ్చేశారు.

"ఏమిటరా, ఆ తొందర. కాస్త నెమ్మదిగా రాలేరూ?" గలగలా నవ్వుతూ మందలించారు మామ్మగారు.

"ఏమిటో మామ్మగారూ! భోజనాలయ్యాక కాసేపు మీ దగ్గర కూర్చుని కబుర్లు చెప్పుకోకపోతే ఆ తరువాతి పనుల్లోకి దిగబుద్ధికాదు" గారంగా అంది సుధ.

"మధ్య మధ్యలో సరదాగా ఇంగ్లీషు పదాలు వాడుతూ మీరు మాట్లాడే మాటలు వింటుంటే అలసటంతా హుష్ కాకిలా ఎగిరిపోతుంది" ముద్దు ముద్దుగా అంది రాధ.

"మీ వయసేమో ఎనభై, మేమేమో ముప్పైకి ఒకటి రెండేళ్ళు అటూ ఇటూగా ఉన్నవాళ్ళం. 'ఆ పెద్దావిడతో మీకు స్నేహమా?' అంటారు మా ఇంట్లోవాళ్ళు" అంది సుధ.

"మా వయసుకూ, మీ వయసుకూ మధ్యస్థంగా ఉండే మా ఇద్దరి అత్తగార్లు వాళ్ళ ఈడుకు తగ్గవాళ్ళతోనే కలుస్తారు. మాకేమిటో మీ సహవాసమే నచ్చుతుంది" అంది రాధ.

"మీ తాతగారు కూడా 'ఆ చిన్నపిల్లలతో నీకు మాటలేముంటాయి?' అంటారు. కానీ నాకు మాత్రం ఒక్కరోజు మీరు కనిపించకపోయినా తోచదు" మురిపెంగా అన్నారు మామ్మగారు.

"పొద్దున్నుంచీ ఒక విషయం మీతో చెప్పాలని ఎదురుచూస్తున్నాను. వచ్చి కూర్చోగానే వేరే మాటల్లో పడ్డాం" అంది సుధ.

"ఏమిటో అది?" ఆసక్తిగా అడిగారు మామ్మగారు.

"ఇవాళ పేపర్లో వేశారు. మన ఊళ్ళోనే. ఒకావిడ రిపోర్టు చేస్తే, ఆవిడ అత్తగార్ని, భర్తనీ పోలీసులు గృహహింస చట్టంకింద అరెస్ట్ చేశారట" ఉత్సాహంగా చెప్పింది సుధ.

"ఏం హింస పెట్టారో పాపం వాళ్ళావిడని?" సానుభూతిగా అన్నారు మామ్మగారు.

"ఏమో! ఆ వివరాలేమీ రాయలేదు."

"అసలు ఏ ఏ అంశాలు గృహహింస చట్టం పరిధిలోకి వస్తాయో తెలుసుకుని ఉండడం మంచిది. ఎప్పుడైనా మనకీ అవసరంపడొచ్చు."

"అంత కష్టం ఏమొచ్చిందరా మీకు? అమాయకులైన మీ అత్తల్ని, అత్తగార్ల మీదగానీ ఎప్పుడు ఏం చెప్పినా నవ్వుతూ వినే మీరు ఇవాళ వాళ్ళ అమాయకులనీ, మమ్మల్ని దుష్టబుద్ధులనీ అంటున్నారా?" ఆశ్చర్యంగా అడిగింది రాధ.

"ఏదో పాపం. చిన్న పిల్లలు, కష్టం సుఖం చెప్పుకుంటున్నారులే అనుకున్నానిన్నాళ్ళూ. గృహహింస చట్టందాకా వెళ్ళాలనుకుంటున్నారంటే మిమ్మల్ని మందలించాల్సిన బాధ్యత నామీద లేదంటారా?" మామ్మగారి గొంతులో ధ్వనించే ఆ ఆప్యాయత కోసమే సుధ, రాధ ఆమెతో సాన్నిహిత్యాన్ని కోరుకుంటారు.

"మా మీద కోపం తెచ్చుకోకండి మామ్మగారూ! మేం చెప్పేది వింటే మా బాధేంటో మీకు తెలుస్తుంది" మామ్మగారిని బతిమాలుకుంటున్నట్టు అన్నారు ఇద్దరూ ఒకేసారి.

"అబ్బో.. అన్ని బాధలు పడిపోతున్నారా మీరు?"

"అత్తగారు ఏది చేసిపెడితే అది తినాల్సిందే"

"వంటింట్లోకి వెళ్ళే పని లేకుండా అత్తగారు వండిపెడుతుంటే తిని కూర్చోడం చాతకాక 'ఏది చేసిపెడితే అదే తినాలి' అని అసంతృప్తి కూడానా?" గలగలా నవ్వుతూ అన్నారు మామ్మగారు.

"చేప్పేది మొత్తం వినకుండా మమ్మల్నే తప్పుపడితే ఇంక మీ దగ్గరికి రామంటే!" బుంగమూతి పెట్టి అంది సుధ.

"సరే, చెప్పండి వింటాను" ప్రశాంతంగా అన్నారు మామ్మగారు,

"మా అత్తగారూ, మామగారూ కాశీలో వంకాయ వదిలిపెట్టారు. వంకాయ మీద మమకారం వదులుకోలేక, వదిలిపెట్టడాన్ని వదులుకుని తినలేక, తినలేకపోయినా వాసన పీల్చుకున్నానా తృప్తిపడదామని కాబోలు. నాలుగురోజులకొకసారి ప్రత్యేకంగా వంకాయకూర చేసి నా మొహాన పారేస్తారు మా అత్తగారు. ఇంతకుముందు వంకాయకూరంటే ఎంతో ఇష్టంగా ఉండేది నాకు. ఇప్పుడు అది తినాలంటేనే ఏడుపొస్తుంది" సుధీర్ఘంగా చెప్పి ఆపింది సుధ.

"అంత వెటకారం పనికిరాదే అమ్మాయ్! నాలుగురోజుల కొకసారి వంకాయకూర చేస్తే మిగిలిన మూడు రోజులూ వేరే కూరలే తింటున్నావు కదా! నీకేమో సుకరాలెక్కువ. అన్ని రకాల కూరలు తినవాయె. నువ్వు తినని కూరలు వాళ్ళు చేస్తున్నప్పుడు కూడా ఆ మాత్రం సులువు చూసుకోకుండా ఎట్లా ఉంటారు?"

"అఁ! మా వారూ ఇంతే. ఎప్పుడూ వాళ్ళమ్మనే వెనకేసుకొస్తారు. 'మా అమ్మ మాత్రం ఎంతపని చెయ్యగలుగుతుంది' అంటూ, పైపనంతా నేను చెయ్యట్లేదూ?" మూతి మూడు వంకర్లు తిప్పింది సుధ.

"నీ వయసుకు నువ్వు చేసే పని ఎక్కువ కాదు. మీ అత్తగారి వయసుకి ఆవిడ చేసేపని ఎక్కువే. సరేలే! ఇంక నీ సంగతేంటో చెప్పమ్మా!" రాధవైపు తిరిగి అన్నారు మామ్మగారు.

"వాళ్ళింట్లో బాగోతం ఒకరకమైతే మా ఇంట్లోది ఇంకో రకం. మా అత్తగారూ, మామగారూ కాశీలో బెండకాయ వదిలిపెట్టారు. వాళ్ళు తిననిది ఇంట్లో ఇంకెవరూ తినకూడదనుకుంటారో ఏమిటో! బెండకాయకూర పదిరోజుల కొకసారి గానీ చెయ్యరు మా అత్తగారు. బెండకాయకూర నాకెంత ఇష్టమో. మా అమ్మ రోజు మార్చి రోజు బెండకాయ కూరే చేసిపెట్టేది నాకు."

"సరిపోయింది. అదా నీ వీపింగు. బెండకాయకూర చేసిన రోజు వాళ్ళకి వేరే కూర చేసుకోవాలి కదా? మీ అమ్మలా రోజు మార్చి రోజు నీకు బెండకాయకూర చేసిపెడితే, రోజు మార్చి రోజు రెండు కూరలు వండాలా? ఆవిడకి పనెక్కువైపోవట్లేదూ? అయినా అప్పుడప్పుడూ చేసిపెడుతూనే ఉన్నారుకదా?"

"అఁ..! మావారు కూడా ఇంతే. 'ఏదో ఒకటి చేసిపెడుతుంటే' అది చెయ్యలేదు, ఇది చెయ్యలేదు' అని వంకలు పెట్టడమొకటా?' అంటూ చిరాకు పడతారు."

"దేన్నైనా పాజిటివ్ గా చూడాలరా! అత్తగారి వైపునుంచి ఆలోచించండి. నేను చెప్పిన పాయింట్లన్నీ కరణ్ణే అనిపిస్తాయి మీకు" అనునయంగా అన్నారు మామ్మగారు.

"ఇదుగో! ఒక్కసారి ఇట్లా!" లోపల్పించి తాతగారు పిలిచారు. మామ్మగారు లేచి లోపలికెళ్ళారు.

"మన మెప్పుడైనా 'పెద్దవాళ్ళు మీరిద్దరే ఇక్కడ ఉండడం ఇబ్బందిగా లేదా? మీ పిల్లల దగ్గరికి వెళ్ళిపోతే చక్కగా కోడళ్ళు వండి పెడుతుంటే విశ్రాంతిగా ఉండొచ్చుకదా?' అని అడిగితే 'మీ తాతగారికి ఎవరిమీదా ఆధారపడడం ఇష్టం ఉండదు. ఇట్లాగే స్వతంత్రంగా ఉండాలనుకుంటారు' అనడం తప్ప మామ్మగారు ఎప్పుడూ తాతగారి గురించి ఏమీ చెప్పరు."

"అవును. కాసేపు మామ్మగారు కనిపించకపోతే తాతగారికి తోచదు. ఏదో ఒక వంకతో ఇట్లా పిలుస్తుంటారు. ఎంత అన్యోన్య దాంపత్యమో"

వాళ్ళట్లా మాట్లాడుకుంటూ ఉండగానే మామ్మగారు వచ్చి కూర్చున్నారు.

"కాఫీ టయిమయ్యిందా మామ్మగారూ, తాతగారు పిలిచారు?"

"అప్పుడేనా? నన్ను పిల్లెత్తుకు పోతుందో, ఎలకెత్తుకు పోతుందోనని మీ తాతగారికి భయం. అందుకే మధ్యమధ్యలో అట్లా పిలుస్తుంటారు" గలగలా నవ్వుతూ చెప్పారు మామ్మగారు.

"అత్తగారికీ, మామగారికీ ఇష్టమైన కూర ఒకటే ఎట్లా అయిందో నాకు బుర్ర బద్దలు కొట్టుకున్నా అర్థం కాదు" అంది సుధ.

"నాక్కూడా" సన్నాయి నొక్కులు నొక్కింది రాధ.

"మళ్ళీ టాపిక్ ఓపెన్ చేశారా?" అంటూ మామ్మగారు పడిపడి నవ్వారు.

"ఎందుకంతలా నవ్వుతారు?" ఉక్రోషంగా అంది సుధ.

"ఊఁ..!" అంది రాధ.

"పిచ్చి మొహాల్లారా! అది కూడా తెలీదు, మీరు అత్తగారిని కామెంట్ చేసేవాళ్ళా?" నవ్వుపుకుని ఆయాసపడుతూ అన్నారు మామ్మగారు.

సుధ, రాధ బిక్కమొహాలేసుకుని చూస్తూ ఉండిపోయారు.

"కాశీలో ఇష్టమైనవి వదలడంలో ఆడవాళ్ళకి ఛాయిస్ లేదు. భర్త ఏది వదిలితే అది భార్య కూడా వదలాల్సిందే"

"అవునా?"

"అ..వు..ను"

"పాపం అత్తయ్యగారు" ఇద్దరూ ఒకేసారి దీర్ఘమైన నిట్టూర్పు వదులుతూ అన్నారు.

"అత్తగారి మీద ఉన్న కోపమంతా జాలిగా మారిపోయినట్టుండే!"

అవునన్నట్టు తలూపారు ఇద్దరూ

"కానీ.."

"ఊఁ ఏమిటి.. కానీ అర్థణా!"

"తాతగారు మిమ్మల్ని అపురూపంగా చూసుకుంటారు. అందుకే ఎప్పుడూ నవ్వుతూ ఆనందంగా ఉంటారు మీరు. మీకు మా మాటలు సిల్లీగానే అనిపిస్తాయిలెండి" మామ్మగారిని అనుకరిస్తూ నిష్కారమాడింది సుధ.

"రాజీపడలేకపోతున్నాం మామ్మగారూ! మీ ఇంట్లో మీకు కావలిసింది మీరు వండుకుని తింటారు. మా ఇళ్ళల్లో వంటింటి పెత్తనమంతా అత్తగారిదేనాయె. తిండి దగ్గర సర్దుకుపోవడం కష్టం" నీరసంగా అంది రాధ.

మామ్మగారు గలగలా నవ్వారు.

"నాక్కావలిసింది నేనేం వండుకు తింటాను? మీ తాతగారికి రోటిపచ్చడి ఉండాలి. ఆ పచ్చడి, చారు, మజ్జిగ - ఇవే నేను రోజూ తినేది."

"అదే, ఎందుకు అని అడుగుతున్నాం. వంకాయకూర తినరా?"

"వంకాయ వాతం చేస్తుంది. అందుకని తినను" అన్నారు మామ్మగారు.

"చిక్కుడుకాయ"

"కిడ్నీ ప్రాబ్లమ్ ఉన్నవాళ్ళు చిక్కుడు జాతివి ఏవీ తినకూడదు."

"బెండకాయ"

"అరగదు"

"పొట్లకాయ"

"కొబ్బరేసి వండితేనే బాగుంటుంది. కొబ్బరి తింటే నాకు దగ్గొస్తుంది."

"క్యారెట్, బీట్ రూట్"

"షుగరుకి దుంపలేవీ పనికిరావు, బంగాళాదుంప, చామదుంప కూడా."

"క్యాబేజి"

"నాకు పడదు. ఎలర్జీ వస్తుంది."

"బీరకాయ"

"నీటికూరలు నిమ్ము చేస్తాయి. బీరకాయకాదు, సారకాయ, దోసకాయ కూడా."

"తోటకూర"

"తోటకూర తింటే కడుపులో బాగుండదు."

"దొండకాయ"

"బోలెడు నూనె పోసి వేయించాలి. అంత ఆయిలీ ఫుడ్ నేను తినకూడదు."

"....."

"మీకు ఎన్ని కూరగాయల పేర్లు తెలుసో నేను పరీక్షిస్తున్నట్టు మీరు ఒక్కొక్కటి చెప్పడం, దానికి నేను ఏదో అభ్యంతరం చెప్పడం - ఇదంతా ఎందుగ్గానీ.. నాకు వయసుపైబడి, షుగరూ, బీ.పీ వచ్చి, ఒకసారి హార్ట్ ఎటాక్ కూడా వచ్చి, ఆరోగ్యం పూర్తిగా పాడయి, అతి సున్నితంగా తయారయినప్పటి నుంచీ - సుమారు ఐదారేళ్ళ నుంచి నేను తినగలిగిన, తినదగిన కూర కాకరకాయ ఒక్కటే" అంటూ గలగలా నవ్వేశారు మామ్మగారు.

"అటువంటప్పుడు రోజూ కాకపోయినా రెండు మూడురోజుల కొకసారైనా కాకరకాయ కూర చేసుకోవచ్చుగా? అసలు కూరే లేకుండా తినడమెందుకు?"

"రెండేళ్ళ క్రితం దాకా వారానికి రెండురోజులు కాకరకాయ కూరచేసేదాన్ని. ఇప్పుడు అస్సలు చెయ్యట్లేదు."

"ఎందుకని?"

"రెండేళ్ళ క్రితం మేమూ కాశీయాత్రకి వెళ్ళొచ్చాం. అంతకుముందు ఎప్పుడు కాకరకాయకూర చేసినా 'వెధవ చేదు కాకరకాయలు తప్ప ఇంకో కూర దొరకదా నీకు?' అని విసుక్కునేవారు మీ తాతగారు. అట్లాంటిది కాశీలో ఇష్టమైన పదార్థాలు వదిలే సమయానికల్లా.. హఠాత్తుగా ఎట్లా పుట్టిందో ఆయనకి కాకరకాయలంటే అంత ఇష్టం. కాకరకాయ వదులుతాను అన్నారు. నాక్కూడా వదలక తప్పలేదు" అంటూ మామ్మగారు గలగలా నవ్వాలనుకున్నారు కానీ అదేమిటో చేతుల్లో మొహం దాచుకుని భోరుమన్నారు.

కథా కౌముది

మంచుతెర

సన్నిహిత

అప్పుడప్పుడు విజయవాడ వెళ్ళడం నాకు చాలా సరదా! ఎందుకంటే నా డిగ్రీ చదువంతా అక్కడే సాగింది కాబట్టి. ఎవరికైనా జీవితంలోని అత్యంత మధురమైన దశ కాలేజీ వయసే కదా! అందుకే అక్కడికి వెళ్ళినప్పుడల్లా అవన్నీ గుర్తుకొచ్చి ఏదో ఒక పులకింతలా అనిపిస్తుంది. వృత్తి రీత్యా నేను సెటిల్ అయింది హైదరాబాద్ లో అయినప్పటికీ సెలవు దొరికితే మాత్రం ఆర్డీసీ బస్ కి టికెట్ బుక్ చేసుకుని విజయవాడ వెళ్ళిపోతాను. విజయవాడ లో పొద్దున్న దిగగానే ఏదో ఒక హోటల్లో రూము తీసుకుని రిలాక్స్ అవుతాను. తర్వాత తీరిగ్గా సిద్ధం అయి దుర్గమ్మ తల్లి టెంపుల్ కి వెళతాను. దర్శనం అయ్యాక లంచ్ చేసి కాసేపు పడుకుంటాను. సాయంత్రం నిద్ర లేచాక టీ త్రాగి ఊరి మీద పడతాను. అక్కడ ఉన్న పాత మిత్రులనందరినీ కలుస్తాను. వాళ్ళతో రాత్రి పది గంటల దాకా ఏ బార్ లోనో గడిపి తిరిగి హైదరాబాద్ బస్ ఎక్కుతాను. ఇదీ నేను విజయవాడలో గడిపే ప్రోగ్రాం.

అయితే ఈ మధ్య నాకు సెలవులు దొరకడం లేదు. అందుకే వెళ్ళలేకపోతున్నాను. అదీ నా బాధ.

★ ★ ★

" సార్ ! మిమ్మల్ని బాస్ పిలుస్తున్నారు! " ప్యూన్ వచ్చి చెప్పడంతో సీట్లోంచి లేచి వెళ్ళాను. నిండుకుండలా సీట్ లో కూర్చుని నా కోసమే ఎదురు చూస్తున్నాడు బాస్.

" చెప్పండి సార్! పిలిచారంట " వినయంగా అడిగాను

" ఏం లేదోయ్! విజయవాడలో మన బ్రాంచ్ ఆఫీసు ఉంది కదా. అక్కడి ప్రోడక్ట్ ని క్వాలిటీ చెక్ చెయ్యాలి. సంబంధిత ఆఫీసరు లీవ్ లో ఉన్నాడు. నువ్వొకసారి వెళ్ళి ఆ ప్రోడక్ట్ ని చెక్ చేసి సర్టిఫై చేసి రావాలి...నీకు కుదురుతుందా? " అధికారికంగా అడిగాడు. నా మనసు ఆనందంతో గంతులేసింది. వెదకబోయిన తీగ కాలికి తగలడం అంటే ఇదేనేమో! నా ఆనందాన్ని బయటకు కనబడనీయకుండా మేనేజ్ చేసి

" అలాగే సార్! తప్పకుండా వెళతాను...మీరు చెబితే కాదంటానా! " అంటూ అతి వినయం ప్రదర్శించాను.

" సరే! రేపటి సాయంత్రానికి టికెట్ రిజర్వ్ చేసుకో " అని చెప్పి ఫైల్ చూడటంలో నిమగ్నమయ్యాడు. కేబిన్ లో నుండి బయటకు రాగానే నేను చేసిన మొట్టమొదటి పని విజయవాడకి టికెట్ బుకింగ్. ఆ పనయ్యాక రిలాక్సెడ్ గా లంచ్ కి వెళ్ళాను.

విజయవాడ వెళ్ళాక హోటల్ లో దిగి ఫ్రెషప్ అయ్యాను. సమయం పొద్దున్న తొమ్మిదవతోంది. ఇంతలో సెల్ రింగయింది. లిఫ్ట్ చేయగానే ఒక కొత్త గొంతు వినపడింది.

" రేయ్! నేను రా ...నారాయణని. గుర్తున్నానా? నీ చిన్నప్పటి క్లాస్ మేట్ ని " అని ఏదేదో చెబుతున్నాడు. కాసేపు ప్రయత్నించాక గుర్తొచ్చాడు. బాల్యం లో నేను ప్రభుత్వ రెసిడెన్షియల్ హాస్టల్ లో ఉండి చదువుకున్నాను. అప్పుడు వీడు నా హాస్టల్ మేట్. మా హాస్టల్ జీవితం ముగిసి చాలా ఏళ్ళు అయింది. అందుకే వెంటనే గుర్తుకు రాలేదు.

" అవునురా! గుర్తొచ్చావు...బాగున్నావా? " అంటూ పలకరించాను. వాడు సంతోష పడిపోయాడు.

" బాగున్నానురా ...ఎవరో ఫ్రెండ్ ద్వారా నీ సెల్ నంబర్ ఈ మధ్యనే తెలిసింది. మాట్లాడాలనిపించి చేసాను...కొంచెం పని ఉండి హైదరాబాద్ వచ్చాను ...నిన్ను కలుద్దామనుకుంటున్నాను...ఫ్రీ గా ఉన్నావా ? " ఆప్యాయంగా అడిగాడు.

" లేదురా ...ఆఫీసు పని మీద విజయవాడ వచ్చాను...రేపు హైదరాబాద్ వస్తాను.అప్పుడు కలుద్దాము " కొంచెం నొచ్చుకున్నట్లుగా చెప్పాను.

" అర... విజయవాడ వెళ్ళావా? మన చిన్నప్పటి క్లాస్ మేట్ చక్రధర్ అక్కడే టెలికాం డిపార్ట్ మెంట్ లో మంచి పొజిషన్ లో ఉన్నాడు రా! రెండు మూడు సార్లు ఫోన్ లో మాట్లాడాను కూడా. కానీ కలవడం కుదరలేదు. వీలైతే ఒక సారి వెళ్ళి కలవరా! " అని చెప్పి చక్రధర్ నెంబర్ ఇచ్చాడు. చక్రధర్ పేరు వినగానే అప్రయత్నంగా చిరునవ్వు నా పెదాల మీద మెరిసింది. ఒక్క సారిగా నా బాల్యం కళ్ళ ముందు కదిలింది.అందులో వాడితో నా స్నేహం , సాహచర్యం అన్నీ గుర్తుకు సాగాయి.

అది అందమైన ఒక గురుకుల పాఠశాల. ఆ పాఠశాలలో ఒక సాయంకాలపు వేళ హాస్టల్ డార్మెటోరిలో కూర్చుని చక్రధర్ తో మాట్లాడుతున్నాను నేను.

" ఏరా ! బాగా చదువుతున్నావా ? రేపు సైన్స్ ఎగ్జాం కదా! " చక్రధర్ ని అడిగాను . మేం చదువుతున్నది పదో క్లాసు.వాడికీ నాకూ పోటీ. ఫస్ట్ సెకెండ్ ర్యాంక్ లు మా ఇద్దరి మధ్యే తిరుగుతూ ఉంటాయి ఎప్పుడూ.వాడు నన్ను శత్రువు లా భావించినా నాకు మాత్రం వాడంటే అభిమానం. ఎందుకంటే నాలో బాగా చదవాలన్న కసిని నిరంతరం రగిలించేది వాడే కదా !

" అబ్బే ...ఇంకా ఏం చదవలేదురా! " సమాధానం ఇచ్చాడు చక్రధర్. వాడు చెబుతున్నది అబద్ధం అని నాకు తెలుసు. అది నేను ఊహించినదే! ఏదీ తిన్నగా చెప్పాడు. వాడిని దాటేస్తానేమోనని భయం.టైము సాయంత్రం ఏడు కావస్తోంది. హాస్టల్ డార్మెటోరి లో లైట్లు డిమ్ముగా వెలుగుతున్నాయి.

" సరేరా ...నేను కూడా ఇంకా మొత్తం చదవలేదు...భోంచేసాక చదవాలి " అని చెప్పి స్నానం చేయడానికి వెళ్ళిపోయాను.

భోంచేసాక మాకు స్టడీ అవర్స్ ఉంటాయి. మా వార్డెన్ కాసేపు మాతో కూర్చుని చదువు సంధ్యలన్నీ గమనిస్తూ ఉంటాడు. నేను కూడా చదువుకుండామని ఉద్యుక్తుడనవుతూ సైన్స్ గైడ్ కోసం వెదికాను.కానీ అది కనిపించలేదు. గుండె గుభేల్ మంది. తెల్లారితే పరీక్ష. నేను మొదటి నుండి చదివేది ఆ పుస్తకమే . ఇప్పుడు అది లేకపోతే రివిజన్ చెయ్యడం కష్టం. ఎలా రా బాబూ అనుకుంటూ టెన్షన్ పడిపోయాను. కానీ ఎంత వెదికినా దొరకలేదు. టైము వేస్ట్ చెయ్యడం ఎందుకని సైన్స్ వాచకంతో పాటూ నేను వ్రాసుకున్న నోట్సు చదువుకుని

తర్వాత రోజు ఎగ్జం వ్రాసాను. గండం గట్టెక్కాను. ఇంతకీ ఎవడు నా గైడ్ దొంగిలించాడో అర్థం కాలేదు.

ఎగ్జం వ్రాసి వస్తుండగా మా హాస్టల్ పక్కనే ఉన్న పొదల్లో నా సైన్సు గైడ్ దొరికింది. ఇది ఆ చక్రధర్ గాడి పనే అని నాకు చూచాయగా అర్థం అయింది. బహుశా నేను స్నానానికి వెళ్ళినప్పుడు గైడ్ దొంగిలించి కిటికీ లో నుండి బయటకు పారేసి ఉంటాడు. వెధవకి వాడికంటే నాకు ఎక్కువ మార్కులొచ్చేస్తాయని భయం. ఆ రోజు నుండి నా పుస్తకాలని కొంచెం జాగ్రత్తగా చూసుకోసాగాను. తర్వాత ఇలాంటివి ఎన్నో సంఘటనలు జరిగాయి. చివరికి టెంత్ క్లాస్ పబ్లిక్ పరీక్షల్లో నా కంటే వాడికే ఎక్కువ మార్కులు వచ్చాయి. స్కూల్ ఫస్ట్ వాడే! అప్పుడు వాడు నన్ను చూస్తూ నవ్వున నవ్వు ఇప్పటికీ గుర్తుంది.

టెంత్ పూర్తయ్యాక మేము విడిపోయాము. ఎవరి దారి వాళ్ళం చూసుకున్నాము. ఆ తర్వాత వాడి సంగతులేవీ నాకు తెలియలేదు. మళ్ళీ ఇన్నాళ్ళకు నారాయణ ద్వారా వాడి గురించి తెలిసింది. వాడిని కలవడానికి నా మనసు ఉవ్విళ్ళూరుతోంది. ఇప్పటికైనా వాడి మనస్తత్వం మారినదో లేదో చూడాలి.

... బాల్య స్మృతుల్లోనుండి బయటపడి చక్రధర్ సెల్ కి ఫోన్ చేసాను.

"హలో.." అని అటునుండి వినపడగానే " హలో ..నేనురా ..రఘు ని... రఘురాం ని " ఆప్యాయంగా చెప్పాను.

" ఏ రఘురాం? " అనాసక్తిగా అడిగాడు చక్రధర్.

" నేను రా ...నీ చిన్నప్పటి క్లాస్ మేట్ ని, స్నేహితుడిని ". అటునుండి నిశ్శబ్దం. బహుశా ఆలోచనలో పడినట్లున్నాడు.

కాసేపటి తర్వాత " ఓహ్ ...నువ్వా ! బాగున్నావా? " నీరసంగా అన్నాడు

" బాగున్నానురా...నువ్వెలా ఉన్నావు?...బాగా సెటిల్ అయ్యావట కదా ...ఒక్క సారి నిన్ను చూడాలని ఉందిరా ! " ఆశగా

అడిగాను

" ఓహ్ ... దానికేం...ఎప్పుడైనా విజయవాడ వస్తే వచ్చి కలవరా " అభిమానంగా చెప్పాడు.

" ఇప్పుడు నేను విజయవాడలోనే ఉన్నానురా ...వచ్చి కలవనా? " అని అడిగాను. కొంచెం తత్తర పడ్డాడు.

" అరె...ఇక్కడే ఉన్నావా...సరేరా నేను చాలా బిజీ గా ఉన్నాను ...రేపు కలుద్దాం ..ఓకేనా! " బాధపడుతూ చెప్పాడు.

" ఓకేరా! రేపు తప్పనిసరిగా కలుద్దాం " చెప్పి ఫోన్ కట్ చేసాను. నేను ఇనస్పెక్షన్ చెయ్యాల్సిన ఫేక్టరీ కి వెళుతూ ఆ రోజు

రాత్రికి ఉండిన నా హైదరాబాద్ ప్రయాణాన్ని కేన్సిల్ చేసుకుని తర్వాతి రోజు రాత్రికి టికెట్ చేసుకున్నాను.

★ ★ ★

ఫ్రెండ్స్ అందరం బార్ లో కూర్చున్నాము..నా ఆఫీసు పని కూడా పూర్తవడంతో టెన్షన్ ఫ్రీ అయ్యాను.

" ఏరా మావా ...హైదరాబాద్ బస్ ఎన్నింటికి ? " అడిగాడొక ఫ్రెండ్

" లేదురా ...ఈ రోజు వెళ్ళడం లేదు. రేపు ఒక ఫ్రెండ్ ని కలవాలి.అందుకే ఆగిపోతున్నాను " ఆనందంగా చెప్పాను

" అబ్బో...ఇక్కడ మాకు తెలియని అంత గొప్ప ఫ్రెండ్ ఎవడ్రా? " వెటకారంగా అన్నాడు ఇంకొకడు

" నా చిన్నప్పటి క్లాస్ మేట్ రా. పైగా ఇప్పుడు మంచి పొజిషన్ లో ఉన్నాడు "

" మరి అంత పొజిషన్ లో ఉన్నవాడిని కలవడానికి అపాయింట్ మెంట్ తీసుకున్నావా? "

" ఆ..రేపు రమ్మన్నాడు రా "

" మరింటేం కలవరా బాబూ...మనకి కూడా ముందు ముందు పనికొస్తాడు " లాజిక్ గా చెప్పాడు ఒకడు

సంతోషంగా అనిపించింది నాకు. ఇంకోవైపు వాడిని కలవబోతున్న ఉత్సుకత! పార్టీ అయ్యాక హోటల్ రూముకి వచ్చేసాను.

రేపు చక్రధర్ ని చూడగానే కలిగే ఆనందాన్ని తలచుకుంటూ నిద్రలోకి జారుకున్నాను.

★ ★ ★

ఇంకా నిద్ర మత్తు పూర్తిగా వదలలేదు. బెడ్ మీద అటూ ఇటూ పొర్లుతున్నాను. ఇంతలో సెల్ రింగ్ అయింది. ఇంత పొద్దున్న ఎవడ్రా బాబూ అనుకుంటూ లిఫ్ట్ చేసాను.

" హలో...ఎవరూ " మత్తుగా అన్నాను

" నేనురా ...నారాయణని...చక్రధర్ ని కలిసావా ? "

" లేదురా...నిన్న వాడు బిజీగా ఉన్నాడు. ఈ రోజు కలుస్తాను "

" సరే గానీ ...ఒక వేళ వాడి ఇంటికి వెళితే మాత్రం వాడి భార్యతో జాగ్రత్త. "

" ఏం ...అంత బ్రహ్మ రాక్షసా ఆవిడ ? " భయంగా అడిగాను.

" అలా ఏం కాదురా. వీడు ఆ అమ్మాయిని లవ్ మేరేజ్ చేసుకున్నాడు.అది వాడి పెద్దలెవరికీ ఇష్టం లేదు. చిన్నప్పటి నుండి వీడి బాగోగులు చూసిన అక్కా బావా తమ కూతురిని ఇచ్చి పెళ్ళి చేద్దామనుకున్నారు. కానీ మనవాడికి బాగా సౌండ్ పార్టీ అయిన ఈ అమ్మాయిని చేసుకోవాలని ఉండేది. అందుకే అందరినీ ఎదురించి ఈమెని చేసుకున్నాడు. అప్పటి నుండి వాడి తరుపు వాళ్ళెవ్వరూ ఇంటికి రారు. మనలాంటి వాళ్ళు పొరపాటున వాడి ఇంటికి ఫోన్ చేస్తే మాత్రం ఆవిడ అనుమానంగా మాట్లాడుతుంది. వాడికి ఫోన్ ఇవ్వదు. బహుశా వాడికి గతాన్ని గుర్తు చేసి ఆమె అందమైన సంసారాన్ని మనం ఎక్కడ కూల్చేస్తామేమో అని భయం కాబోలు" నిదానంగా చెప్పాడు.

"అనుకున్నాను రా. వాడసలే పరమ స్వార్థపరుడు. ఎప్పుడూ ఇతరులకంటే ఒక మెట్టు పైన ఉండాలనుకునేమనస్తత్వం ఉన్నవాడు . అందుకే పెంచి పెద్ద చేసి అతడి ఉన్నతికి తోడ్పడిన అక్కా బావలను త్రోసిపుచ్చి వాళ్ళ అమ్మాయిని కాకుండా డబ్బున్న ఎవరో పరాయి అమ్మాయిని పెళ్ళి చేసుకున్నాడు. మనసు లేని కసాయి వెధవ " అని కసిగా తిట్టాను.

"పోనీ లేర ! వాడు ఎలాంటి వాడైనా మన బాల్య స్నేహితుడు. ఒక్కసారి వెళ్ళి చూసి రారా " చెప్పాడు నారాయణ

" ఓకే ...అలాగే " అని చెప్పి ఫోన్ కట్ చేసి ఫ్రెష్ అవడానికి బాత్రూం లో దూరాను.

★ ★ ★

బ్రేక్ ఫాస్ట్ చేసి రోడ్డు మీద పడ్డాను. జేబులో నుండి సెల్ తీసి చక్రధర్ కి ఫోన్ చేసాను.

" హలో...నేనురా రఘురాం ని "

" ఆ...రఘురాం ...చెప్పు " నిదానంగా పలికాడు

" చెప్పేదేముంది...నిన్ను కలవడానికే ఈ రోజు నేను ఉండి పోయాను. హైదరాబాద్ వెళ్ళలేదు.వచ్చి ఆఫీసులో కలవన ? "

ఆశగా అడిగాను

" అవును కదూ...మర్చిపోయాను రా ...అయినా ఈ రోజు నేను ఆఫీసుకి వెళ్ళలేదు " నెమ్మదిగా చెప్పాడు

" పోనీ ఇంటికొచ్చి కలవన ? " అడిగాను

"అదీ...అదీ ...వద్దురా " నసిగాడు. కొంచెం చిరాగ్గా అనిపించింది నాకు.

" అదేంటి రా ...ఇంట్లో లేవా? " కాస్త కోపంగా అడిగాను

" ఇంట్లోనే ఉన్నాను...కానీ ..."

" ఏదైనా ప్రోబ్లెమా...అలా అయితే చెప్పు, రావడం మానేస్తాను "

" అదికాదురా ...నువ్వు మా ఇంటికి రాలేవు ..చాలా దూరం " ఏదో చెబుతున్నాడు

" ఎంత దూరమైతే ఏం...ఏ బస్సు లోనో లేక ఆటో కట్టించుకొనో వచ్చేస్తాను. నిన్ను చూడాలన్న కోరిక ముందు అదెంత రా... ! " విస్మయంగా అన్నాను

" అది కాదు రా ...నీకు ఎలా చెప్పాలో అర్థం కావడం లేదు... అదీ...అదీ... " మూలుగు తున్నాడు. నాకు అర్థం అయింది. వాడు నన్ను కావాలని తప్పించుకుంటున్నాడని. ఆ విషయం సూటిగా చెప్ప వచ్చు కదా, ఇంత నసుగుడు దేనికి? బహుశా నేను వాడి పరపతిని వాడేసుకుంటానని భయం కాబోలు. అయినా నాదే తప్పు. ఇన్నేళ్ళలో వాడి మనస్తత్వం మారి ఉంటుందనుకున్నాను. కానీ ఇసుమంతైనా మారలేదు, సరికదా బాగా లౌక్యం నేర్చాడు. బుద్ధాచ్చింది నాకు. ఇప్పుడు నేను వాడి ఇంటికి వెళ్ళి, వాడు అనుభవిస్తున్న భోగ భాగ్యాలని చూసి కుళ్ళుకుంటానని భయం కాబోలు. లేదా అందమైన వాడి భార్యని వలలో వేసుకుని ముచ్చటైన సంసారాన్ని కూలదోస్తానన్న గుబులు కాబోలు. ఏదైతేనేం వాడు నన్ను రావద్దని ఇండైరెక్ట్ గా చెబుతున్నాడు. కాదనుకొని వెళ్ళితే నేను సిగ్గు లేని వాడినవుతాను. అందుకే " సరే లేరా ! ఇంకోసారి కలుద్దాము " అని చెప్పి ఫోన్ కట్ చేసేసాను. ఆ రాత్రికి బస్సుకి హైదరాబాద్ వచ్చేసాను. నా జీవితంలో ఒక రోజు ఎందుకూ పనికి రాకుండా వృధా అయిపోయింది అనుకొని బాధ పడ్డాను.

★ ★ ★

అఫీసు పనిలో బిజీగా ఉండగా నారాయణ ఫోన్ చేసాడు. లిఫ్ట్ చేసి " ఆ..చెప్పరా! " అన్నాను.

" ఏరా ...బాగున్నావా ? చక్రధర్ ని కలిసావా? మన స్కూల్ విషయాలన్నీ మాట్లాడుకున్నారా? " అంటూ ప్రశ్నల వర్షం కురిపించసాగాడు. పుండు మీద కారం జల్లినట్లుగా అనిపించింది నాకు. చక్రధర్ నన్ను దూరం పెట్టాడన్న బాధ ఇంకా నామనసు నుండి తొలగిపోలేదు. పైగా వీడి పరామర్శ ఒకటి !

" ఆ...బాగున్నానురా. మన గ్రేట్ చక్రధర్ గారికి నన్ను కలిసేంత తీరిక లేదంట. రావద్దు పొమ్మని చెప్పాడు " బాధగా అన్నాను.

" అదేంట్రా అలా అన్నాడా? మీరిద్దరు అప్పట్లో ఎంతో స్నేహంగా ఉండే వారు కదరా . అందుకే నీ పేరు చెప్పగానే ఎగిరి గంతేస్తాడేమో అనుకున్నాను. ఇలా చేసాడా! సరే... నేను వాడితో మాట్లాడి నీకు మళ్ళీ ఫోన్ చేస్తాను " అని చెప్పి కట్ చేసాడు. నవ్వొచ్చింది నాకు. ' చక్రధర్ లో వచ్చిన మార్పు ఇంకా నారాయణకు తెలీదు. అందుకే అంత ఉత్సాహ పడుతున్నాడు. ఇప్పుడు తెలుసుకుంటాడే ' అనుకుని ఊరుకున్నాను. అన్నట్లు గానే ఆ సాయంత్రం నారాయణ నాకు ఫోన్ చేసాడు.

" రఘూ... చక్రధర్ తో మాట్లాడానురా. నువ్వు వాడిని ఒక కరడు గట్టిన స్వార్థపరుడిలా చూస్తున్నావని , అసహ్యించుకుంటున్నావని చెప్పాను. ఎంతో బాధ పడుతున్నాడు రా వాడు "

" వాడికి బాధా...ఎందుకు నాయనా? అసలు మనస్తత్వం బయట పడిందనా! నీతో వాడు బాగానే మాట్లాడుతున్నాడు కదా అని అనుకుంటున్నావేమో! దూరంగా ఉన్నప్పుడు కొండ అందంగా కనిపిస్తుంది. కానీ దగ్గరకు వెళ్ళినప్పుడు తెలుస్తుంది దాని కఠిన్యం! అలాగే ఫోనుల్లో ఎవడైనా బాగా మాట్లాడతాడు. దగ్గరికి వెళ్లే కొలదీ తెలుస్తుంది అసలు బండారం " ఈసడింపు గా చెప్పాను.

" లేదురా వాడు నిజంగానే బాధ పడ్డాడు. నిన్ను తన ఇంటికి ఆహ్వానించలేకపోయిన తన అశక్తతకి సిగ్గు పడ్డాడు కూడా.వాడి దుర్బలత్వానికి ఏదో కారణం ఉందిరా... నన్ను నమ్ము " గట్టిగా చెప్పాడు నారాయణ.

" నిన్ను నమ్ముతాను. కానీ వాడిని నమ్మును. వాడి వైపు నుండి ఏ కారణమూ లేదు . అంతా డ్రామా! మన లాంటి చిన్న స్థాయి స్నేహితులని దూరం పెట్టడానికి వాడు ఆడుతున్న మెలో డ్రామా ...అంతే ! " అని చెప్పి ఫోన్ పెట్టేసాను . నా మనసులో బాధ తీరిపోయి హాయిగా అనిపించింది .

★ ★ ★

కాలం పరుగెత్త సాగింది. రోజులు మారిపోతున్నాయి. సంవత్సరం గడిచిపోయింది. నా విజయవాడ పర్యటనలు అడపా దడపా సాగుతున్నాయి. కానీ నేను మళ్ళీ చక్రధర్ జోలికి వెళ్ళలేదు. వాడు కూడా నాకు ఫోన్ ఏమీ చేయలేదు. పండగలకీ పబ్బాలకీ మాత్రం గ్రీటింగ్స్ ఎస్సెమ్మెస్ చేస్తుంటాడు. బహుశా అటువంటి మెసేజ్ లు తన ఫోన్ లో ఉన్న నంబర్లన్నింటికీ కామన్ గా పంపిస్తుంటాడేమో . లేకపోతే వాడికంత సీన్ ఎక్కడిది !

మళ్ళీ కొన్ని రోజులకి నాకు ఆఫీసు పని మీద విజయవాడ వెళ్ళాల్సిన అవసరం పడింది. మామూలుగానే బయలు దేరాను. కానీ ఈ సారి నాకు ఒక కొత్త అనుభవం ఎదురవుతుందని ఊహించలేకపోయాను.

ఆ రోజు విజయవాడ ఫేక్టరీలో పని ముగించుకొని మధ్యాహ్నమే నేను బస్ చేసిన హోటల్ కి వచ్చేసాను. ఫ్రెషప్ అయి అక్కడే ఉంటున్న నా భార్య వాళ్ళ బాబాయి ఇంటికి బయలుదేరాను. ఎన్నోసార్లు ఇక్కడకు వస్తున్నా వాళ్ళింటికి వెళ్ళడం మాత్రం కుదరడం లేదు. నా భార్య కూడా చాలా సార్లు వెళ్ళమని చెప్పింది. కానీ పని వత్తిడితో నేనే వెళ్ళడం లేదు. ఇప్పుడు కూడా వెళ్ళకపోతే నా భార్య నన్ను కరిచేయడం గ్యారంటీ ! అందుకే కొంచెం టైము దొరకడంతో వెళ్ళాలని నిర్ణయించుకొని ఆటోలో బయలుదేరాను.

నేను వెళ్ళేటప్పటికి ఆ పెద్దాయన ఎక్కడికో వెళ్ళడానికి ఉద్యుక్తుడవుతున్నారు. నా రాకను చూసి ఆగిపోయి

" రా బాబూ " అంటూ ఆహ్వానించారు.

" మామగారు ఎక్కడికో వెళ్తున్నట్లున్నారు " నవ్వుతూ అడిగాను.

ఇంతలో అత్తగారు అందుకొని

" ఆ....ఏం లేదు బాబూ. చిన్న ఆఫీసు వ్యవహారం మీద ఒక పెద్ద తలకాయని కలవడానికి వెళుతున్నారు. సమయానికి నువ్వు కూడా వచ్చావు కాబట్టి మీరిద్దరు వెళ్ళండి . ఆయనకు తోడు గా కూడా ఉంటుంది " అంటూ టీ కప్పు అందించారు .

టీ త్రాగాక మామగారు, నేను ఆటోలో ఆ అధికారి ఇంటికి బయలుదేరాము. పావు గంట తర్వాత ఆటో ఖరీదైన ఒక లొకాలిటీలోకి ఎంటరయింది. బహుశా బాగా డబ్బున్న వాళ్ళు నివసించే కాలనీ కాబోలు అనుకున్నాను. ఆటో ఒక అందమైన ఇంటి ముందు ఆగాక దిగి గేటు తీసుకొని లోనికి వెళ్ళి కాలింగ్ బెల్ కొట్టాము. కాసేపటికి తలుపు తెరుచుకొంది.

" అయ్యగారు వస్తారు . అప్పటిదాకా కూర్చోండి " అంటూ ఆహ్వానించింది పనమ్మాయి. హాల్లోని సోఫాలో సెటిల్ అయ్యాము ఇద్దరమూ.

కాసేపటి తర్వాత ఆ అధికారి వచ్చాడు. అతడిని చూసి నిశ్చేష్టుడనయ్యాను. వాడు చ..క్ర..ధ..ర్ !

సందేహం లేదు. ఎన్నేళ్ళైనా వాడిని పోల్చుకోగలను. కానీ నేను బయటపడలేదు. నా అహం అడ్డొచ్చింది. గుర్తు పట్టనట్లు మిన్నకుండిపోయాను. ఏవో ఆలోచనల్లో మునిగి చుట్టూ చూడసాగాను.

విశాలంగా ఉంది ఇల్లు. అణువణువునా ఐశ్వర్యం తాండవిస్తోంది. ఏ మాటకామాటే చెప్పుకోవాలి. చక్రధర్ నిజంగా ఘటికుడు. అనుకున్నది తప్పకుండా సాధించే కష్టజీవి. పదోక్లాసు వరకు బాగా చదివిన మేము ఆ తర్వాత ప్రాపంచిక ఆకర్షణలకు లొంగిపోయి చదువుని నిర్లక్ష్యం చేసాము. కానీ చక్రధర్ అలా కాదు. సిన్సియర్ గా చదువుకున్నాడు. ఢిల్లీ లో వున్న యు.పి.ఎస్.సి వరకూ వెళ్ళి ఇంటర్వ్యూ క్లియర్ చేసి మంచి అధికారమున్న జాబ్ సంపాదించుకున్నాడు. వాడిని మనసులోనే అభినందించుకున్నాను. నేను ఆలోచనల్లోంచి తేరుకునేసరికి మా మామగారితో ఆఫీసు వ్యవహారానికి సంబంధించిన సంభాషణ పూర్తి చేసాడు చక్రధర్. ఇంతలో రెండు కుక్కపిల్లలు పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చి వాణ్ణి చుట్టేసాయి. ప్రేమగా వాటిని నిమిరి వదిలేసాడు. పసమ్మాయి మూడు గ్లాసులతో మంచి నీళ్ళు తెచ్చింది. తర్వాత తినడానికి స్నాక్స్ , త్రాగడానికి టీ సర్వీ చేసింది.

అనూహ్యంగా చక్రధర్ నన్ను తేరిపార చూసి " మీరు రఘురాం గారేనా? " సందేహంగా అడిగాడు

" అవును.." ముక్తసరిగా చెప్పాను

" ఒరేయ్ ! రఘు ...నేనురా చక్రధర్ ని...నీ చిన్న నాటి స్నేహితుడిని "ఎక్సైటింగ్ గా అన్నాడు

ఇంతలో మా మామగారు ఎలర్డ్ అయి " ఓహో...మీరిద్దరూ ఇంతకు ముందే స్నేహితులా ? ఇంకేం...తీరిగ్గా మాట్లాడుకోండి

" అని నా వైపు తిరిగి " నేను వెళ్ళొస్తాను బాబూ...మళ్ళీ కలుద్దాం " అని చెప్పి నిష్క్రమించాడు.

చక్రధర్ ని కోపంగా చూస్తూ " ఆహా ... నేను నీకు బాగానే గుర్తున్నానే ...అయినా ఎలా గుర్తు పట్టావు నన్ను? " అన్నాను

" నిన్నెలా మర్చిపోతానురా...పైగా మన మిత్రుడు నారాయణ ఇంటర్నెట్ లో నీ ఫోటో కూడా పంపించాడు. క్రితం సారి జరిగిన దానికి నన్ను క్షమించు " దీనంగా అన్నాడు. కొంచెం చల్లబడ్డాను నేను. క్షణ మాత్రం తర్వాత

" ఏరా ! నీ భార్య పిల్లలు కనబడటం లేదు...ఇంట్లో లేరా? " అడిగాను . నా గొంతులో నాకే తెలియని ఆసక్తి.

" నా ఇద్దరు పిల్లలు ఇప్పుడే వచ్చి వెళ్ళారుగా " నవ్వుతూ చెప్పాడు. వాడికి పిల్లలు లేరని, ఆ కుక్క పిల్లలనే బిడ్డలుగా సాకుతున్నాడని అర్థమైంది. నిశ్శబ్దంగా ఉండిపోయాను. ఆ తర్వాత వాడు ఎన్నో విషయాలు చెబుతున్నాడు. ఏవీ నా చెవికెక్కడం లేదు. నారాయణ నెగెటివ్ గా చెప్పడం వల్ల వాడి వ్యక్తిగత జీవితం గురించి తెలుసుకోవాలన్న కుతూహలం నాలో అంతకంతకీ పెరగసాగింది. కానీ వాడు ఎంతకీ ఆ ఊసే ఎత్తకపోవడంతో నాకు విసుగొచ్చి " సరే ...ఇక బయలుదేరుతానురా " అని చెప్పి లేచాను. " పద...డ్రాప్ చేస్తాను " అంటూ నాతో పాటు వాడూ వచ్చాడు.ఇద్దరం కార్లో కూర్చున్నాము. కారు ముందుకు కదిలింది. ఏమీ మాట్లాడకుండా సీరియస్ గా డ్రైవ్ చేస్తున్నాడు చక్రధర్. కారు ప్రకాశం బేరేజీ మీదకు రాగానే కొంచెం సైడ్ కి ఆపాడు. ఇద్దరం కార్లోంచి దిగాము. సాయంకాలపు శీత గాలులు చల్లగా వీస్తున్నాయి. నదీ పరివాహక దృశ్యం అందంగా ఉంది.

చక్రధర్ చెప్పసాగాడు.

" చూడు రఘురాంనువ్వు నా బాల్య మిత్రుడివి. చదువులో నాకు గట్టి పోటీ ఇచ్చి నా అభివృద్ధికి తోడ్పడినవాడివి. బంగారం లాంటి పనివయసులో నాతో ఎంతో సన్నిహితంగా మెలిగిన వాడివి. నిన్ను నేను ఎందుకు దూరం పెడతాను? నీ కోపాన్ని అర్థం చేసుకోగలను. నీ మనసులో ఉన్న ఎన్నోఅనుమానాలు నేను పనిగట్ట గలను. సమాజంలో ఉన్నత స్థానంలో ఉన్నానని, మిమ్మలని అందరినీ దూరం పెడుతున్నానని మీరు అనుకోవచ్చు. కానీ నా బ్రతుకే సరిగ్గా లేదురా ! జరిగినది చెబుతాను విను.... " అంటూ ఊపిరి తీసుకుని మళ్ళీ కొనసాగించాడు

".... కష్టపడి మంచి ఉద్యోగం సంపాదించగానే మా పెద్దలని ఎదిరించి ఒక డబ్బున్న అమ్మాయిని ప్రేమించి పెళ్ళి చేసుకున్నాను. మా అక్క కూతురిని చేసుకోలేదని అందరూ ఆడిపోసుకున్నారు. కానీ నాకంటూ కొన్ని ఇష్టాలు ఉంటాయి కదా! నేనూ నా

భార్య అందరినీ కాదనుకొని స్వేచ్ఛగా పక్షుల్లా ఎగిరాం. పెళ్ళైన వెంటనే పిల్లలు వద్దనుకున్నాము. కొంతకాలం హాయిగా ఎంజాయ్ చేసాం...ప్రేమ వివాహం చేసుకున్నానన్నకోపంతో మా ఇద్దరి తరపు వాళ్ళు ఎవరూ వచ్చేవాళ్ళు కాదు. మాక్కూడా ఎవరి అవసరమూ లేదు కాబట్టి పట్టించుకోలేదు. ఎంతో ఆనందంగా మేము జీవిస్తున్న టైములో దురదృష్టవశాత్తు నా భార్యకు రైలు ఏక్సిడెంట్ అయి రెండు కాళ్ళు పోయాయి. ఆ సంఘటనతో అద్దాల మేడ లాంటి నా జీవితం భళ్ళున పగిలిపోయింది. పిల్లల కోసం ఆలోచించే ధైర్యం చచ్చిపోయింది. రాను రాను నా భార్య మానసిక పరిస్థితి అదోలా తయారయింది. అప్పటి నుండి ఎవరితోనూ కలవకుండా తన రూముకే అంకితమవసాగింది. నేను కూడా ఇంట్లో సుఖం లేకపోవడంతో పూర్తిగా ఆఫీసు పనికే అంకిత మయిపోయాను. ఎవరినీ కలవడానికి ఇష్టపడను. ఎందుకంటే ' చూసావా... అక్కా బావలని మోసం చేసావు. నీ సుఖం కోసం అందరినీ కాదనుకొన్నావు. అందుకే నీ జీవితం ఇలా తగలడింది ' అని నవ్వుతారనే భయం. ఇదేరా నా బ్రతుకు...మీరందరూ ఎంతో గొప్పగా ఊహించుకుంటున్న నా అందమైన బ్రతుకు! " ఆవేశంగా చెప్పాడు. ఒక చల్లటి పవనం నా మోహాన్ని తాకి వెళ్ళిపోయింది. కృష్ణా నది అలలు చిన్నగా సవ్వడిచేస్తున్నాయి.

వాడి భుజం మీద చెయ్యి వేసి " పోనీ లేరా ప్రతి మనిషి జీవితంలోనూ ఇలాంటి ఎత్తు పల్లాలు ఉంటాయి. అన్నింటినీ దాటుకొని ముందుకు సాగిపోవాలి...అదే జీవన రహస్యం " అని పెద్ద వేదాంతిలా చెప్పాను.

విరక్తిగా నవ్వి " నేనేం తప్పు చేసానని భగవంతుడు ఇలా శిక్షించాడు రా... " బాధగా అన్నాడు"... జీవితాన్ని ఎంతో సీరియస్ గా తీసుకున్నాను. ఎన్నో ఆనందాలని త్యాగం చేసి కష్టపడి చదివి మంచి జాబ్ సంపాదించుకున్నాను.పెళ్ళి పేరుతో నా వాళ్ళనందరినీ దూరం పెట్టేసాను. ఇప్పుడు నేను గడుపుతున్న ఈ మాత్రం బ్రతుకు కోసం అన్ని త్యాగాలు చేయాలా? అంత కష్టపడాలా? నా కంటే తక్కువ చదువుకున్న వాళ్ళు, చిన్న చిన్న ఉద్యోగాలు చేసే వాళ్ళు కూడా హాయిగా ఆనందంగా బ్రతుకుతున్నారు. ఏంటో...ఆలోచిస్తే ఒక్కో సారి చావాలనిపిస్తుందిరా " అంటూ ఆగాడు.

వాడి కళ్ళలో సన్నటి కన్నీటి తెర. వాడు సంధించిన ప్రశ్నలకి నా దగ్గర సమాధానం లేదు. అయినా బాధలో ఉన్నాడు కాబట్టి ఏదో ఒకటి చెప్పాలి. అందుకే పెదవి విప్పాను.

" చూడు చక్రధర్! ఏమి ఆశించి ఒక తల్లి నవ మాసాలు మోసి బిడ్డను కంటుంది? ఏమి ఆశించి ఈ ప్రకృతి లోని సూర్యుడు , చంద్రుడు, భూమి తమ పని తాము చేసుకుంటూ పోతున్నాయి? అదంతా ధర్మం! సృష్టి ధర్మం! ఎవరికి వారు తమ ధర్మాన్ని నిర్వహిస్తూ వెళ్ళాలి. అప్పుడే ఈ సమాజం ముందుకు నడుస్తుంది. నువ్వు కూడా నీ ధర్మం ప్రకారం బాగా చదువుకున్నావు. సమాజాన్ని నడిపించే వృత్తిలోకి వచ్చావు. మంచి పేరు తెచ్చుకున్నావు. అలాగే నీ మీద ఎన్నో ఆశలతో నీ వెంట వచ్చిన భార్యని బాగా చూసుకోవడం కూడా నీ ధర్మం...సంసార ధర్మం! దాన్ని సక్రమంగా నిర్వర్తించడంలోనే నీకు తృప్తి ఉంటుంది. నిరాశ పడకు...ప్రయత్నించి చూడు. మన వ్యక్తిగత ఎదుగుదల మన చేతిలో ఉంటుంది. కానీ మన జీవితం మాత్రం భగవంతుడి చేతిలో ఉంటుంది. కాబట్టి ఆ భగవంతుడి ఆటను మనం ఫేస్ చెయ్యాలి. తప్పదు. నీకు చెప్పేటంత వాడిని కాను, కానీ నాకు తెలిసి నీ సమస్యకు ఇదే పరిష్కారం.పిచ్చి పిచ్చిగా ఆలోచించి నీ బ్రతుకు నాశనం చేసుకోకు. ఇన్నేళ్ళు కష్టపడి నిర్మించుకున్న నీ జీవితం వ్యర్థం అవుతుంది " అంటూ వాడి చేతిని చిన్నగా నొక్కాను. ఆనందంగా చూసాడు నన్ను. సంతృప్తిగా అనిపించింది నాకు. ఆ తర్వాత నన్ను హోటల్లో దించి " వచ్చినప్పుడు కలుస్తూ ఉండరా " అని చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు వాడు.

ఆ రాత్రి...నేనెక్కిన బస్సు హైదరాబాద్ వైపు దూసుకుపోతోంది. కిటికీలో నుండి చూసాను. చలికాలం కావడంతో ' పొగమంచు ' బాగా కప్పేసింది. ఆ మంచుతెర వెనకాల ఏముందో తెలియడం లేదు. సీట్లో సర్దుకూచుంటూ డ్రైవర్ వైపు చూసాను. పొగమంచు వల్ల రోడ్డు సరిగ్గా కనబడక పోయినా హుషారుగా డ్రైవ్ చేస్తున్నాడు... గమ్యం చేరుకుంటానన్న ఆత్మ విశ్వాసంతో ! **

కథా కౌముది

ఉగాది వచ్చి వెళ్ళింది

విజయ కర్త

మార్చి 24, 2014 – సోమవారం

ఉగాది పండక్కి పెద్దనాన్నగారొస్తున్నారని వార్తాచ్చింది. ఏళ్ళ తరబడి చేసుకున్న అలవాట్లు ఏదో ఒకటి వస్తే కాని పోవని మా అమ్మ అంటూ వుంటుంది. కట్టుడు పళ్ళొచ్చి ఆవిడ వక్కపొడి అలవాటు పోయినట్టే వంట్లోకి జబ్బొచ్చి సిగరెట్లూ, పేకాట లాంటి మా నాన్న అలవాట్లు ఆయనతో పాటు పోయాయి. అలా వచ్చే ఏదో ఒకటిలో మా పెద్దనాన్న రాక కూడ ఒకటవుతుందని నేను కలలో కూడా ఊహించలేదు.

మార్చి 27, 2014 – గురువారం

"పొద్దున్నుండి ఒకటే కోకిల కూత. అదుగో నాన్నాచ్చారు" అంది చెల్లి బంగారి సంతోషంగా.

"కాకి కదా చెప్పాల్సింది బంధువొస్తే" అన్నాను నేను అయోమయంగా.

అమ్మ మా ఇద్దరికేసి కోపంగా చూసి "నాన్నెవరికీ? బంధువెవరికీ? ఆయనిప్పుడు లోకానికి గురువు. స్వామీజీ అనండి లేదా బాబుగారు అని పిలవండి" అంటూ మందలించింది.

పెద్దనాన్నగారి కొడుకు పెద్దన్న, కూతురు బంగారి మరింక మా అక్క రాణి మరి నేను ఒకే లోగిలిలో నాలుగు చిన్నపాటి ఇల్లమర్చుకుని వుంటున్నాము. తెల్లని బట్టల్లో నవ్వుతూ పెద్దనాన్న అదే స్వామీజీ రాగానే - పెద్దన్న హాల్లో క్రింద కూర్చున్న మేమందరం లేచి నిల్చున్నాము. మొదట మా నాలుగు జంటల పిల్లలని ఆశీర్వదించి బయట ఆడుకోమని పంపారు. తరువాత మమ్మల్ని కూర్చోమని చెప్పి ఆయన కుర్చీలో కూర్చున్నారు.

"ఏమి వర్చస్సు! ఏమి వర్చస్సు! ఆయన వెనకాలంతా ఓ వెలుగులా లేదూ!" అంది రాణక్క నా చెవిలో గుసగుసగా.

"తెల్లటి బట్టలు కదా! అందుకేనేమో!" అన్నాను నేను మరింత గుసగుసగా.

మా అమ్మ 'ఉష్!' అంటూ కసిరింది.

ఆ రోజు ప్రసంగం ముగిసాక "రమణమ్మా! ఇదిగో ఇలా వచ్చి ఇవి తీసుకో" అని పిలిచారు స్వామీజీ.

కొంగు నిండుగా కప్పుకుని కూర్చున్న మా అమ్మ "బాబుగారూ!" అంటూ లేచి వెళ్ళి ఆయన అందించిన భగవద్గీత, రామాయణ, భారత, భాగవతాలను అందుకుంది.

"మనింట్లో అటక పైన వున్నాయిగా" అనబోయి నేను నోరు మూసుకున్నాను.

మా అమ్మ కూర్చుని... ఓ సారి పుస్తకాలను కళ్ళకద్దుకుని... మా అందరికేసి నవ్వుతూ చూసి "నేను ఈ రోజునుండి టీవి సీరియల్స్ చూడడం మానేస్తున్నాను" అంది.

మేమందరం తెల్లబోయి చూసాము. వెంటనే ఆవిడ వెనకనుండి సన్నటి గొంతుకేసుకుని "మీతో పాటు నేను కూడా మానేస్తున్నాను చిన్నతయ్యా!" అంది మా వదిన.

స్వామీజీ సంతోషంగా "శుభం! విన్నారుగా పిల్లలూ! ఈ రాబోయే జయ నామ సంవత్సరంలో మీ బలహీనతలని నా ముందు ఒప్పుకుని ఒదిలి పెట్టండి. ఆ తరువాత నాది పూచి. మీ మనోనిగ్రహానికి నేను కాపలా కాస్తాను" అన్నారు.

ఆ తరువాత స్వామీజీతో మాలో కొందరికి అప్పుడప్పుడు విడివిడిగా మరికొన్ని సార్లు కలివిడిగా సమావేశాలు నడిచాయి.

మార్చి 28, 2014 – శుక్రవారం

ఈ రోజు సభలో స్వామీజీ చూపు పెద్దన్న మీద నిలిచి పోయింది. దాంతో ఉలిక్కిపడి "నాకే ఎందుకు ఇన్ని కష్టాలు గురూజీ!" అంటూ ఏడ్చినంత పనిచేసాడు పెద్దన్న.

అందుకు స్వామీజీ నవ్వి "పిచ్చివాడా! అంతటి ఆ కృష్ణ భగవానుడు తోడుంటేనే పాండవులంతటి వాళ్ళకి కష్టాలు తప్పలేదు. మరి నువ్వెంత? సమయపాలన నేర్చుకుంటే అన్నీ అవే చక్కదిద్దుకుంటాయి" అన్నారు.

ఆ తరువాత పెద్దన్నకి విడిగా తీసుకున్న క్లాసులో స్నేహితులతో తిరగడం తగ్గించుకుని చేస్తున్న బిజినెస్ మీద శ్రద్ధ పెంచుకోమని చెప్పినట్లు నా శ్రీమతి శశి చెపితే తెలిసింది.

సమావేశం ముగిసే ముందు శశి వినయంగా లేచి నిల్చుని "చాల ఆలోచించుకుని ఓ నిర్ణయానికి వచ్చాను స్వామీ! ఈ రోజునుండి నేను యూట్యూబ్ లో వీడియోలు చూడడం మానేస్తాను" అంది.

ఇంటికెళ్ళాక "దొంగా! మీ అత్తగారెలాగూ చూడడు కాబట్టి వీడియోలలో చూసే హింది ప్రొగ్రాంస్ అన్నీ టీవిలోనే చూడొచ్చని. కదూ!" అన్నా దొరికావులే అన్నట్లు చూస్తు.

"అబ్బే! అదేం కాదు. నేనెప్పటినుండో మానేద్దామనుకుంటున్నాను" అంటూ చెప్పి తప్పించుకుంది.

మార్చి 29, 2014 – శనివారం

ప్రసంగం ముగిసాక అక్కని "ఏమి రాణమ్మ? ఎలా వుంది జీవితం?" అని నవ్వుతూ పలకరించారు బాబుగారు.

అంతకు ముందు రోజు విడిగా జరిగిన సమావేశంలో రాజాబావ చక్కర బదులు కాఫీలో పడే ఉప్పు, రోజు మాడె గిన్నెలు, పులుసు గరిట ఒలికి పాడైన లాప్ టాపు లాంటి తన కష్టాలు చెప్పుకున్నట్లు నాతో చెప్పాడు. వెంటనే రాణి ఆవేశంగా చెయ్యి పైకెత్తి "ఈ రోజునుండి నేను ఫేస్ బుక్ మొహం చూడను. చూసినా పోస్టింగులు చెయ్యను" అంటూ వాగ్దానం చేసేసింది.

ఒకరి తరువాత ఒకరుగా ఈ వాగ్దాన పరంపర మెళ్ళిగా ఎటువైపు దారితీస్తోందో అర్థం అవుతుంటే, నాకిదంతా ఏదో పెద్ద కుట్రలా అనిపించింది. ఆ రాత్రి మేడ మీద కూర్చుని సిగరెట్లు తాగుతూ ఈ వ్యసనమహాభారతంలో కౌరవులెవరూ? మరి పాండవులెవరూ? దీనంతటికి మూలకారణం ఎవరూ? అని ఆలోచిస్తుంటే వెలిగింది. 'అమ్మ శకునీ' అనుకున్నా. పెద్దొదినా, శశి, రాజా బావ అమ్మ వెనక నిల్చుని కనిపించారు. మరి బంగారి?

మార్చి 30, 2014 – ఆదివారం

ఈ రోజు సమావేశంలో ఇంకా అందరం పూర్తిగా కూర్చోక ముందే కన్నీళ్ళు కంగారు కలిపేసి "రోజు రోజుకి కోపం ఎక్కువై పోతోంది నాన్న ఈయనకి" అంటూ నాలిక్కర్చుకొని "నేనింక ఈయనతో కాపురం చేయలేను... గుర్... స్వామీజీ!" అంది బంగారి.

స్వామి అయన కేసి చూడగానే కృష్ణుడుబావ సిగ్గుతో తలవొంచుకున్నాడు. మళ్ళీ తలెత్తి "మీ ఆశీస్సులుంటే ఈవేళ నుండే..." అంటూ తడబడ్డాడు.

"నా ఆశీస్సులు నిన్ను ఎల్లప్పుడూ అంటిపెట్టుకునే వుంటాయి నాయనా!" అన్నారు స్వామీజీ దయగా చూస్తూ.

తరువాత ఆయన చూపు నా పైన పడింది. అందరూ నిటారుగా సాగి కూర్చుని నవ్వుతూ నాకేసి చూసారు. నా గుండె ఒక్కసారి టిప్పు మంది. అప్పుడు స్వామీజీ "నాయనా చిన్నబాబూ! మరి నువ్వేమిచ్చుకుంటున్నావు నీ బాబుగారికి" అన్నారు చిద్విలాసంగా నవ్వుతూ.

బిక్క మొహం వేసుకుని తత్తరపడుతూ "నా... నా... నా దగ్గరేముంది స్వామి మానడానికి... అదే... ఇవ్వడానికి?" అన్నాను . నా గొంతు నాకే పీలగా వినిపించింది.

"ఆలోచించు నాయనా!" అన్నారు జాలిగా చూస్తూ. శశి కనుబొమ్మలు తమాషాగా దగ్గరికి చేసి నోరు సున్నాలా చుట్టి నాకేసి చూసింది. అర్థం అయిందిలే అన్నట్లు ఓసారి నిరసనగా చూసి "అయితే... అయితే... నేను సిగరెట్లు మానేస్తున్నాను" అన్నాను విరక్తిగా. అందరూ చప్పట్లు కొట్టారు.

మార్చి 31, 2014 – సోమవారం

ఈ రోజు అందరి భోజనాలు పెద్దన్నింటోనే. "ఆ గదిలో ఉగాది! ఈ గదిలో ఉగాది! గది మదిలో ఉగాది! మది గదిలో ఉగాది!" అంటూ టీవీలో ఎవరో కవిత్వం చెపుతున్నారు. వదిన ఉగాది పచ్చడి కప్పుల్లో పోసి అందరికి ఇచ్చింది.

నాకేమో పులుపు తక్కువైందనిపించింది. కొత్త చింతపండు పులుపులో కలిసి వగరు మామిడి ముక్కలు పంటి క్రిందకి వస్తుంటే నా సామిరంగా! భలే వుంటుంది. రాణక్క తనకి తీపి తక్కువైదంది. భోజనాలు అయ్యాక స్వామీజీ అందరి దగ్గరా సెలవు తీసుకుని బయలుదేరారు. ఆ సాయంత్రం తోచక అందరం పిల్లలతో కలిసి క్రికెట్ ఆడాం. రాత్రి అమ్మ భాగవతంలో పద్యాలు చదువుతుంటే విన్నాం.

ఏప్రిల్ 5, 2014 – శనివారం

రోజులు అతి కష్టంగా గడుస్తున్నాయి. నాలుక పైన వేపువ్వు తాలుకూ చేదు మాత్రం మిగిలినట్లు శపథాలు చేసిన వాళ్ళంతా కళా కాంతి లేని మొహాలతో తిరుగుతున్నారు. నాకైతే రాత్రుళ్ళు నిద్ర పట్టడం మానేసింది. పట్టిన ఓ జామున 'నా కడుపున చెడబుట్టువుకదరా!' అంటూ నాన్న బెత్తం పట్టుకుని సిగరెట్ తాగుతూ వెంటపడి తరుముతున్నట్లు కలొచ్చింది.

ఆ రోజు సాయంత్రం అమ్మలు పిన్ని ఫోన్ చేసింది. దాని సారంశం - ఫలనా సీరియల్లో ఆరు నెలలనుండి రకరకాల టిప్సులతో కలవలేక పొయిన హీరో హీరోయిన్లు నిన్నటి ఎపిసోడ్ చివరన ఒకరికొకరు ఎదురయ్యారుట. దాంతో కొద్దిగా మొహమాట పడుతూనే "ఈ ఒక్క సీరియల్ మాత్రం చూస్తానరా, ఏమంటారూ?" అంటూ అడిగింది అమ్మ.

"పెద్దదానివి ఆ మాత్రం నిగ్రహం లేకపోతే ఎలా నీకు?" అని అరవబోయి గొంతు నొక్కేసుకున్నాను.

వెంటనే శశి "గీతా, భాగవతాలు పొద్దున్న పూట ఎలాగు చదువుకుంటున్నారు కదా అత్తయ్యా! సాయంత్రాలు ఎంచక్కా అన్ని సీరియల్లూ చూసుకోండి" అంది. ఆ అత్తాకోడళ్ళ అనుబంధానికి ముచ్చటేసింది.

మొత్తానికి ఎవరైతే దీనంతటికి ప్రారంభం అయ్యారో వాళ్ళే ప్రతం విడిచి డీల్ బ్రేక్ చేసారు. వార్త తక్కిన మూడిళ్ళకి ఇట్టే పాకి పోయింది. మరో గంటకి స్నేహితులో ఇద్దరు స్కూటర్ పైన వచ్చి పెద్దన్నని వాళ్ళ మధ్యన కూర్చోబెట్టుకుని మరీ తీసుకెళ్ళారు. ఆ తరువాత నేనూ రాజాబావ కూర్చుని మాట్లాడుకుంటూ వుంటే రాణక్క మమ్మళ్ళి వెతుక్కుంటూ వచ్చింది.

"తమ్ముడా! నీకు గుర్తుందిరా? నేను వైట్ డ్రెస్స్ లో టెన్నిస్ రాకెట్ పట్టుకుని తీసుకున్న ఫోటో? ఇందాకే పోస్ట్ చేసాను. అప్పుడే రెండు లైకులొచ్చాయి" అని చెప్పి బావకేసి తిరిగి "అప్పుడందరూ నన్ను జయప్రదలా వుండేదనే వాళ్ళు లెండి" అంది.

"కామెంట్లు ఎవరూ పెట్టకపోతే చెప్పు. ఎవరీ నుందరీ? జయప్రదలా? అంటూ నేనే పెట్టేస్తా" అన్నాడు బావ సరదగా.

అక్క వెళ్ళాక "హమ్మయ్యా! మళ్ళీ మనుషుల్లో పడింది" అంటూ నిట్టూర్చి నాకేసి తిరిగి "చిన్నప్పుడు మీ అక్క నిజంగా జయప్రదలా వుండేదెంటోయ్?" అని అడిగాడు బావ.

"ఆ, అవును. ఇద్దరి చేతి గోళ్ళు ఒక్కలా వుండేవి పొడుగ్గా!" అని చెప్తూ వుండగానే బంగారీ వాళ్ళ ఇంట్లోంచి కృష్ణుడుబావ అరుపులు కేకలు వినిపించాయి.

నా కలాంటి దెబ్బలాటలు చూడడం మహా సరదా. ఏమిటా అని అందరం పరిగెత్తుకుని వెళ్ళాం. టివీలో పట్టు చీరలు కట్టుకుని పాకం గారెలు చేస్తున్న వాళ్ళ ప్రొగ్రాం చూస్తూ... చేస్తున్న వంకాయ వేపుడు మాడ్చేసిందిట బంగారీ. దాంతో బావకి కోపం వచ్చి నాకు చెపితే నేనయినా దగ్గరుండి వేయించుకునే వాడిన కదా అంటూ అరుపులు మొదలు పెట్టాడు. మేము నచ్చ చెప్పబోయే లోపల బంగారీ బెడ్రూంలోకి వెళ్ళి తలుపేసుకుంది.

ఇంటికొచ్చి ఉత్సాహంగా అమ్మతో చెప్పబోతే "ఆ! వాళ్ళిద్దరికీ అది అలవాటేగా. బంగారీకి అలకొస్తే ఓ పట్టాన పోడు. కనీసం ఓ వారం" అంటూ టీవి కేసి తిరిగి పోయింది.

ఏప్రిల్ 6, 2014 - ఆదివారం

పొద్దున్నే పేపర్ కొసం ఇంట్లో నుండి బయటకి రాగానే కృష్ణుడుబావ ఏదో అంటూ వుంటే బంగారీ కిలకిలా నవ్వుకుంటూ లోపలికి వెళ్తూ కనిపించింది. ఎందుకయినా మంచిది తెలుసుకుంటే ఉపయోగం అనుకుంటూ దగ్గరికెళ్ళి "రాత్రి ఏం మాయ చేసావు బావ? అలకమాని బంగారంత ఉషారుగా వుంది?" అనడిగా.

కృష్ణుడుబావ నా కళ్ళలోకి లోతుగా చూసి ... నుదుటి మీద వున్న ఎర్రటి నన్నటి 'గీత' చూపిస్తూ... "కాలి గోరు గీరుకుంది" అన్నాడు.

ఛ! నేనడిగిందేమిటి? ఇతగాడు చెప్పిందేమిటి? ఏ విషయం సూటిగా చెప్పడు కదా! అందుకే నాకు కృష్ణుడుబావని చూస్తే చిరాకు అనుకుంటూ ఇంట్లోకి వస్తుంటే గీతాసారంశం బోధపడి జ్ఞానోదయం అయ్యింది. లోపల శశి కిటికీలో నుండి దీర్ఘంగా బయటకి చూస్తూ దిగులుగా కనిపించింది.

ఏదో అర్థమై వెంటనే దగ్గరికి వెళ్ళి... సుతారంగా ఆమెని నా కేసి తిప్పుకుని "హే! పిచ్చి! ఏమిటి? ఎందుకిలా? హా!" అన్నాను.

శశి నా కళ్ళలోకి మరింత దిగులుగా చూసి "నిన్న కపిల్ శర్మ కామెడీ షో మిస్స్ అయ్యాను" అంది.

"ఓస్! ఇంతేనా! హాయిగా కంప్యూటర్లో చూసుకో" అన్నాను గ్రీన్ సిగ్నల్ ఇస్తూ.

ఆమె కంప్యూటర్ కేసి నడిచింది. నేను పుస్తకాల వెనక దాచిన సిగరెట్టు ప్యాకెట్టు, లైటరూ తీసుకుని మేడ మెట్లకేసి నడిచాను.

★★★★ ★★★★★ ★★★★★

కథా కౌముది

'సారీ' 'సెంటర్'

టి. నవీన్

శ్రీ జయ నామ సంవత్సర ఉగాది (మార్చి 31, 2014) సందర్భంగా
వంగూరి ఫౌండేషన్ ఆఫ్ అమెరికా వారు నిర్వహించిన
19 వ ఉగాది ఉత్తమ రచనల షోటీ లో
నా 'మొట్టమొదటి కథ' విభాగం విజేత

★★★★

సుబ్బారావు ఆఫీసు పనిమీద టూర్కి వెళ్ళి ఆదివారం ఉదయాన్నే ఇంటికి వచ్చాడు. ఇంట్లో అడుగు పెట్టగానే వాళ్ళావిడ చూసీ చూడగానే మొదలుపెట్టింది. 'ఎప్పుడూ ఊర్లమీద తిరుగుతుంటాడు. ఏరోజు ఏంటో తెలియదు. ఇంట్లో వాళ్ళను గమనించాలన్న ఇంగిత జ్ఞానం కూడా లేదు' అని గొణుక్కోసాగింది. ఎందుకబ్బా ఇలా మాట్లాడుతోందని ఆలోచిస్తున్న సుబ్బారావుకి గుర్తుకు వచ్చింది ఇవాళ ఆవిడ పుట్టినరోజు కదా అందుకని ఇలా మాట్లాడుతోందని అర్థమయింది. సరే ఏదో ఒకటి కొనిద్దామని అనుకున్నాడు. 'ఏమోయ్! కొద్దిగా స్పీకర్ సౌండ్ తగ్గించు, నేను స్నానం చేసి, కాస్తా ఫలహారం చేసాక, ఇద్దరం కలిసి అలా మార్కెట్కు వెళ్ళి ఒక మంచి చీర కొందాములే' అన్నాడు.

'ఏమిటి కొనేది నేను మొత్తుకుంటే కానీ మీకు ఈరోజు నా పుట్టినరోజు అన్న విషయం గుర్తుకురాలేదు. ఇంకెప్పుడు ఇవాళ్ళ ఆదివారం అని గుర్తుకు వస్తుందో' అనుకుంటూ వంటింట్లో తన పని తాను చేసుకుంటోంది సుబ్బారావు వాళ్ళావిడ.

ఇలా ఉంటే ఈరోజు ప్రశాంతంగా కొనసాగేలా లేదని వెంటనే బ్రాతూమ్లోకి దూరి గబగబా స్నానం చేసి వచ్చి 'ఏమోయ్ నేను రెడీ! నువ్వు ఫలహారం పెడితే, మనం బయలుదేరుదాం. ఆదివారమైనా ఏదో ఒక షాపు తెరిచివుంటుందిలే డబ్బులెక్కువైనా ఫరవాలేదు నీకు మంచి చీర ఇవాళ కొనిస్తాను' అన్నాడు సుబ్బారావు.

ఇద్దరు ఫలహారమయ్యాక మార్కెట్కు బయలుదేరారు. కొన్ని షాపులు మూసివున్నాయి. అలా కొద్దిదూరం వెళ్ళాక అక్కడ 'సారీ సెంటర్' అని పైకి యారో మార్కు చూపించిన వైపు ఇద్దరు వెళ్ళారు.

అక్కడకి వెళ్ళాక రిసెప్షన్లో ఉన్న అమ్మాయి 'వెల్కం మేడమ్, వెల్కం సార్' అని స్వాగతం చెప్పింది సుబ్బారావు ఒక షాపు దొరికిందన్న ఉత్సాహంతో 'ఒక మాంచి సారీ' కావాలి అన్నాడు.

ఆ అమ్మాయి 'సార్, మా దగ్గర మాంచి సారీ, చెడు సారీ అని ఉండవు సార్. మా మాస్టార్ ఇప్పుడే వస్తారు. మీరు ముందుగా ఐదు వందల రూపాయలు కట్టి మీ పేరు రిజిస్ట్రేషన్ చేయించుకుంటే మీరు ఎప్పుడైనా మా 'సారీ సెంటర్'కి వచ్చినప్పుడు మీకు అన్నీ ఉచితంగా సర్వీసు చేస్తామండి ఎటువంటి చార్జీలు వసూలు చేయమండి పైగా మీరు వేరే ఎవరినైన కొత్తవాళ్ళని తీసుకొస్తే వారి రిజిస్ట్రేషన్ ఫీజులో పది శాతం తగ్గింపు కూడా ఇస్తాము. '

హమ్మయ్య 500 రూపాయలలో ఈరోజు గండం గడిచిపోతుందని సుబ్బారావు ఆనందంగా ఆ డబ్బును కట్టేశాడు.

'ఇంతకీ ఎవరికి కావాలి సార్ సారీ' అంది.

సుబ్బారావు ఆడాళ్ళే శారీ కట్టుకుంటారు కదా అని ఆశ్చర్యపోతూ 'ఇంకెవరికి మా ఆవిడకి' అన్నాడు కోపంతో.

'వావ్! సార్, నేను ఇక్కడ జాయినప్పటినుండి ఇలాంటి కేసు నేను ఎప్పుడూ చూడలేదు సారీ! ఒక భర్త భార్యకి సారీ నేర్పించడం. ఒక్క నిమిషం ఇప్పుడే మాస్టార్కి ఫోన్ చేస్తాను.' అని వాళ్ళ మాస్టార్కి సెల్ నెంబరు డైల్ చేయసాగింది ఆ అమ్మాయి.

'హలో మాస్టార్! ఫస్ట్ టైం మన ఆఫీసుకు ఒక భర్త తన భార్యకు సారీ నేర్పించడానికి తీసుకువచ్చాడు. సారీ! మీరు త్వరగా రావాలి, నాకు చాలా ఆత్రుతగా ఉంది మీరు ఆవిడకు భర్త ఆధ్వర్యంతో ఎలా సారీ నేర్పిస్తారో చూడాలని ఉంది సారీ!' అని ఫోన్ పెట్టేసింది ఆ అమ్మాయి.

ఇదంతా చూసిన భార్యాభర్తలకు అర్థం కావటంలేదు ఇక్కడ ఏమి నేర్పిస్తారో, అని బయటకు వచ్చి బోర్డు చూశారు 'సారీ సెంటర్' అని రాసి ఉంది.

'అమ్మాయి మా ఆవిడకి సారీ కట్టుకోవడం వచ్చు. మీరేమీ నేర్పించక్కర్లేదు. మాంచి సారీ చూపిస్తే కొనుక్కుని వెళ్తాం' అన్నాడు సుబ్బారావు.

ఆ అమ్మాయి వాళ్ళ మాస్టారు కోసం ఆత్రుతగా ఎదురుచూస్తూ సుబ్బారావు మాటలు వినలేదు.

సుబ్బారావు ఆ అమ్మాయి ఎదురుగా నిలబడి 'అమ్మాయి నువ్వు సారీ చూపిస్తావా మమ్మల్ని వెళ్ళిపోమ్మంటావా?' అని అడిగాడు ఇంకొక షాపు తెరిచివుంటుందో లేదో అన్న సంకోచంతో.

'సారీ! ఇక్కడ సారీలు చూపించరు. నేర్పిస్తారు' అని సంతోషంగా చెప్పింది అమ్మాయి.

అర్థంగాక సుబ్బారావు 'ఇదిగో అమ్మాయి నువ్వు కాస్త ప్రశాంతంగా కూర్చుని అసలు ఇక్కడేం జరుగుతుందని' అన్నాడు.

'ఆగండి సార్. మా మాస్టారు వస్తారు మీకు అన్ని వివరంగా చెబుతారు. ఇవాళ నేను ఈ వింత చూడవలసిందే' అని ఉప్పొంగిపోతూంది అమ్మాయి.

సుబ్బారావు కోపంతో 'ఇదిగో అమ్మాయి ఏం జరుగుతుందిక్కడ, సారీలు చూపియ్యడానికి మీ మాస్టారు రావడానికి సంబంధం ఏమిటి?' అన్నాడు.

'సారీ! సారీలు నేర్పించడం మా మాస్టర్గారు తప్ప ఎవరూ చెయ్యకూడదు. ఇక్కడ నేను రిసెప్షనిస్టుని' అంది.

'సారీలు నేర్పించడం ఏంటి? ఇక్కడ ఆడవాళ్ళు కట్టుకునే సారీలు అమ్మరా?' అన్నాడు సుబ్బారావు ఇంకా కోపంతో.

'సార్ మీరు ప్రశాంతంగా కూర్చోండి. మీరు మీ ఆవిడకి సారీ నేర్పించటానికి వచ్చి మీరు కోప్పగిస్తున్నారే ఎలా సార్? మనిషికి ఓపిక చాలా ముఖ్యం సారీ!' అంది అమ్మాయి.

సుబ్బారావుకి పిచ్చెక్కిపోతుంది. వాళ్ళావిడ వైపు చూస్తే ఇక్కడేం జరుగుతుందో అర్థంకాక ఆవిడ చిరాకుగా ఉంది.

ఇంతలో వాళ్ళ మాస్టర్ వచ్చాడు. 'నమస్కారం! సార్ మా ఇన్స్టిట్యూట్ ఓపెన్ చేసిన తర్వాత ఒక భర్త భార్యకు సారీ నేర్పించడానికి తీసుకురావడం ఇదే మొదటిసారి. అందువల్ల మా రిసెప్షనిస్ట్ తెగ సంతోషపడిపోతుంది' అన్నాడు మాస్టర్.

'సార్ మీరు చాలా గొప్పవారు. ఈరోజుల్లో మనుషుల్లో మానవీయత, పెద్దల పట్ల గౌరవం తగ్గిపోతుందన్న భావనతో వారికి మంచి క్రమశిక్షణ నేర్పాలన్న తపనతో ఈ ఇన్స్టిట్యూట్ స్థాపించాము.. మేము ఇక్కడ 'సారీ' అని ఎలా వినయంగా చెప్పాలో నేర్పిస్తాము. తెలుగులో 'క్షమించు' అన్న పదంలో ఉండే ఫీలింగ్, ఎక్స్‌ప్రెషన్స్ ఎలా ఉంటాయో వాళ్ళ ముఖంలో అవి కనిపించేలాగా మేము 'సారీ' అని ఎలా పలకాలో నేర్పిస్తాం సార్!' అన్నాడు మాస్టరు.

ఇంకా పిచ్చి కోపంతో ఉన్న సుబ్బారావుకు ఇప్పుడు అర్థమయింది మేము ఎక్కడికి వచ్చామో అని, జుట్టు పీక్కుంటూ వాళ్ళావిడ వైపు చూసాడు.

పుట్టినరోజునాడు చీర ఇప్పిస్తానని చెప్పి, సైక్రియాటిస్టు లాంటి వారి దగ్గరకి తీసుకువచ్చాడని గొణుక్కుంటూ వెళ్ళిపోయింది వాళ్ళ ఆవిడ.

'ఏమోయ్! సారీ! సారీ నాకు నిజంగా ఏమీ తెలియదే అంటూ ఆవిడ అడుగుల వెంట సారీ సారీ' అంటూనే ఇప్పుడేం చెయ్యాలో తోచక ఇంటిదాకా వెళ్ళాడు సుబ్బారావు.

కథా కౌముది

ఆఖరి వీలునామా!

భండారు విజయ

శ్రీ జయ నామ సంవత్సర ఉగాది (మార్చి 31, 2014) సందర్భంగా
వంగూరి ఫౌండేషన్ ఆఫ్ అమెరికా వారు నిర్వహించిన
19 వ ఉగాది ఉత్తమ రచనల పోటీ లో
నా 'మొట్టమొదటి కథ' విభాగం విజేత

★★★★

రాత్రి పదిగంటలు కావస్తుండగా ఫోను మోగింది. ఎవరిదో అపరిచిత నెంబరు. ఎవరో చూద్దామని ఫోన్ ఎత్తి " హలో! " అన్నాను.

" సార్. మీరు ఆనంద్ గారేనా? " అవతలినుంచి ఆదుర్దాగా ప్రశ్నిస్తున్నాడు.

" అవునండీ. చెప్పండి" అన్నాను అతని గొంతులోని ఆత్యతను పసిగట్టిన నేను. నింపాదిగా కుర్చీలో కూర్చుని అతను చెప్పినదంతా విన్నాను. అతనికి చెప్పాల్సిన జాగ్రత్తలు చెప్పి అతన్ని ధైర్యంగా ఉండమని బట్టలుమార్చుకుని అతన్ని కలవటానికై స్కూటర్ స్టార్ట్ చేసాను.

అతను చెప్పిన ఇంటి అడ్రస్ వెతుక్కుంటూ అక్కడికి చేరుకునేటప్పటికి బయట ఇంటి ముందు చాలామంది గుమికూడి ఉన్నారు. నన్నుచూసిన ఒకతను లోపలనుండి వచ్చి కరచాలనం చేస్తూ తనను తాను రామారావుగా, అనంతరామయ్యగారి సన్నిహితునిగా పరిచయం చేసుకుంటూ " ఇప్పుడే గంట క్రితం జరిగిపోయింది. ఇప్పుడేం చేద్దామంటారు? " అంటూ నా వైపు ప్రశ్నార్థకంగా చూసారు.

" ఫరవాలేదు. ముందుగా మనం ' ఐ ' బ్యాంకు వాళ్ళకు ఫోను చేద్దాం. వాళ్ళు వారి పనిచేసుకుని వెళ్ళిన తర్వాత మిగిలిన మనపని కానిద్దాం" అన్నాను.

కాని అతను తడబడుతూ " కాదు ఆనంద్ గారు! ఫ్యామిలీవాళ్ళు అందుకు ఒప్పుకోవటంలేదు. నేను ఎంతగా సముదాయించినా వాళ్ళు ససేమిరా అంటున్నారు. అందుకే మిమ్మల్ని హడావిడిగా పిలిపించాల్సి వచ్చింది. కనీసం మీరు నచ్చచెపితే వారు వింటారేమోనని. "

" అలాగా! మీరు విడమరించి చెప్పలేకపోయారా.. అనంతరామయ్యగారు తన పార్థివశరీరాన్ని, కళ్ళను గాంధీ మెడికల్ కాలేజీ వారికి డొనేట్ చేసారని, అదీ లీగల్ గా విల్లుకూడా రిజిస్టరు చేయించారని. "

" అన్ని చెప్పినా వారు ససేమిరా ఇవ్వమంటున్నారు. కర్మకాండలు అవీ చేసుకోవాలి ఆ తర్వాత దహనసంస్కారాలు. అస్త్రీకల నిమజ్జం. అంటూ వాదిస్తున్నారు. ఎంత చెప్పినా వాళ్ళను కన్విన్స్ చేయలేకపోయాను" అన్నాడు రామారావు.

"బాడీని ఫ్రీజర్ బాక్స్ లోనయినా పెట్టారా? లేదా? " సందేహంగా అడిగాను.

"చనిపోయినారని తెల్సిన వెంటనే ఫ్రీజర్ బాక్సు తెప్పించారు. అందులో వాళ్ళ అబ్బాయి పూనా నుండి రావాలట. ముందు జాగ్రత్తగా వాళ్ళు ఆపని చేసేసారు. "

"సరే పదండి. అనంతరామయ్యగారి భార్యతో మాట్లాడుదాం. వారేమైనా వింటారేమో చూద్దాం" అంటూ రామారావుగారి వెంట లోపలికి నడిచాను.

అందరూ అనంతరామయ్యగారి పార్థివశరీరం చుట్టూ కూర్చుని ఉన్నారు. ఆయనగారి భార్య మాత్రం కన్నీటితో అతని చేయిని పట్టుకుని గతకాల జ్ఞాపకాలను నెమరువేసుకుంటున్నట్లుగా మూగగా రోదిస్తోంది. అలాంటి వాతావరణంలో ఆమెను ప్రక్కకు పిలవటం మనస్సును బాధించినప్పటికీ, ఆమెకు దగ్గరగా వెళ్ళి నా పరిచయం చేసుకున్నాను. నేను బాడీ డోనర్స్ అసోసియేషన్ నుండి వచ్చిన కార్యకర్తనని. అంతకు ముందు అనంతరామయ్యగారు తన స్వదస్తూరితో రాసిచ్చిన వీలునామా పత్రాలను వారికి చూపించాను. ఆమె మౌనంగా వాటిని పరిశీలించి ప్రక్కన నిలబడి ఉన్న అనంతరామయ్యగారి తమ్ముడికి ఆ పేపర్లను అందించింది.

అతను వాటిని అందుకుని నా చేతులుపట్టుకుని ప్రక్కగదిలోకి తీసుకునిపోయాడు. నా వెనుకగా రామారావు రావటం గమనించాను. సందేహంగా అతను ఏం చెబుతాడోనని.

"రామారావుగారికి నేను ఇంతకుముందే చెప్పాను. అలా బాడీని ఇవ్వటం కుదరదని మళ్ళీ మళ్ళీ ఇలా పేపర్లూ అవీ చూపుతూ మమ్మల్ని ఇరకాటంలో పెట్టటం బాగాలేదని, అలా ఇవ్వటం అసంభవమని అది అర్థం చేసుకుని ఇక్కడ నలుగురిలో సీన్ క్రియేట్ చేయకుండా దయచేసి వెళ్ళిపోండి" అంటూ నెమ్మదిగానే తన కోపాన్ని బయటపెట్టాడు.

"అదికాదండీ. నేను చెప్పేది కొంచెం వినండి. మన దేశంలో ఎన్నో లక్షల మంది అభాగ్యులు అవయవ మార్పిడి కోసం ఎన్నో కోట్లమంది అంధులు కంటి చూపులకోసం ఎందరో భావితరపు వైద్యులు తమ వైద్య పరిశోధనలకోసం ఎదురుచూస్తున్నారు. ఎంతగానో నిరీక్షిస్తున్నారు. అన్ని రంగాలలో అభివృద్ధికై ఎంతోమంది మేధావులు కష్టపడుతున్నారు. వైద్యరంగ పరిశోధనల నుండి కూడా మనం ఎంతో అభివృద్ధిని గమనిస్తున్నాం. కానీ తిరిగి మనం సమాజానికి ఏమీ చేయకుండానే మరణిస్తున్నాం.

అలాంటిది వైద్య విద్యార్థుల పరిశోధనార్థం మన పార్థివ దేహాన్ని దానం చేయటం మన సామాజిక బాధ్యత. భూమిలోని మట్టిగానో, బూడిదగానో మిగిలిపోకుండా చనిపోయి కూడా మరెందరికో ప్రయోగశాలగా మనదేహం గుర్తింపబడటం అలా ఉపయోగపడటం కోసం అనంతరామయ్యగారు నిర్ణయించుకోవటం ఎంతో ఆదర్శనీయం. అలా ఆలోచించిన ఎందరో మేధావులు తమ పార్థివ శరీరాన్ని వైద్యాలయాలకు దానం చేసి ధన్యులైనవారు ఉన్నారు. అలాంటి వారి కోవలో అనంతరామయ్యగారు ఉండటం గర్వించతగ్గ విషయం. వారి కోరిక తీర్చటం, వారి వారసులుగా, ఆపులుగా మీ అందరి బాధ్యత. వారి చివరి వీలునామాను అనుసరించకపోవటం. అతన్ని విస్మరించినట్లే అవుతుంది. కాబట్టి దయచేసి మరోసారి మీ వదినగారితో, బంధువులతో ఆలోచించండి వారి వారసులతో మాట్లాడండి. ముందుగా 'ఐ' బ్యాంకు వారికి సమాచారం ఇవ్వకపోతే అనంతరామయ్యగారి కళ్ళను దానం చేయలేని వారమౌతాము. ఆ తర్వాతి మనం ఎంత విచారించినా లాభం ఉండదు. "

అతను ఏమనుకున్నాడో! ఏమో! "మీరు కూర్చోండి. ఇప్పుడే వస్తాను. " అంటూ ఆ పేపర్లతో బయటకు వెళ్ళిపోయాడు. అతని వాలకం చూస్తే నా మాటలతో అతను కొంచెం కన్విన్స్ ఐనట్లే అనిపించింది. రామారావుగారు నా వైపు మెచ్చుకోలుగా చూసారు.

ఇరవై నిమిషాల తర్వాత అనంతరామయ్యగారి సోదరుడు వారి వదిన గారిని తీసుకుని మేమున్న గదిలోకి వచ్చి మా ఎదురుగా కూర్చున్నారు.

అతనే కొనసాగింపుగా.. "మా వదినగారితో. వారి అబ్బాయితో మాట్లాడాను. కొంత చర్చ తర్వాత వారు అందుకు అంగీకరించారు. కానీ.." అంటూ సందేహంతో ఆగిపోయాడు.

"చెప్పండి సార్. మీ సందేహం ఏంటి? అడిగాను. ఏం లేదు. మేం శాస్త్రోక్తంగా మా అన్నగారి అంత్యక్రియలు జరపాలనుకున్నాం. కానీ మీకు బాడిని అప్పగించటం వలన మేము.. " అంటూ ఏదో చెప్పబోయాడు. అతని మాటలకు అడ్డొస్తూ రామారావుగారు అందుకుని "లేదు నాగరాజుగారు మీరు అన్ని కార్యక్రమాలు శాస్త్రోక్తంగా చేసుకోవచ్చు. ముందుగా ఇప్పుడు ఒక అరగంట సమయంలో 'ఐ' బ్యాంకువారికి కబురుచేస్తే వారు వచ్చి తమపని చేసుకుని వెళ్తారు. "

అతని మాటలకు అడ్డువస్తూ అనంతరామయ్యగారి భార్య "అంటే కండ్లను పీకేస్తారా?" భయంతో అంది.

"లేదమ్మా కళ్ళు దానం అంటే కళ్ళను తీయరు. ఓస్లీ కళ్ళపైన ఉన్న కార్నియా అనే పొరను మాత్రమే తీస్తారు అంతేకానీ కళ్ళను పెకిలింపరు మేడమ్. అతను చెప్పింది నిజమే" అని నేను భరోసా ఇవ్వటంతో ఆమె మౌనం వహించింది.

"నేత్రదానం, మీ అన్ని కార్యక్రమాలు చేసుకున్నంత వరకు మేము ఇక్కడే వేచివుంటాము. ఆ తర్వాతనే బాడిని మాకు అప్పగించవచ్చు. మీకింకా అలా ఇవ్వటం ఇష్టంలేకపోతే శ్మశానం వరకు రమ్మన్నా మేము వస్తాము. "

నా మాటలకు అతను అడ్డువస్తూ "అంత అవసరం లేదండీ. మేము అన్ని కార్యక్రమాలు అయిపోయినాక మీకు అప్పగిస్తాము. కానీ నాక్కొంచెం సందేహంగా ఉంది. మీరు అన్నయ్యగారి పార్థివ శరీరాన్ని సరి అయిన పద్ధతిలోనే ఉపయోగిస్తారా! లేక అన్ని అవయవాలు తీసి దుర్వినియోగం చేస్తారా! ఏవేవో అపోహలున్నాయి కాబట్టి అడుగుతున్నాను. "

"ఛా! ఛా! అలాంటిదేం లేదండీ నాగరాజుగారు. ఏ మనిషయినా మరణించిన ఆరుగంటలనుండి ఎనిమిది గంటల వరకు అతని కళ్ళను దానం చేసే వీలు ఉంటుంది. ఆ తర్వాత అతని అవయవాలు ఎవరికీ ఉపయోగపడవు. కేవలం వైద్య విద్యార్థులకు ప్రయోగశాలగా మాత్రమే ఉపయోగపడుతుంది. ఎవరో కక్కుర్తిపడి అలాంటి అపోహలు సృష్టిస్తారే తప్ప అందులో నిజంలేదు. మీకు అంతగా అనుమానం ఉంటే అనంతరామయ్యగారి శరీరాన్ని తీసుకుని వెళ్ళినపుడు మీరందరు కూడా రావచ్చు. దాన్ని వారు ఎలా భద్రపరుస్తారో! ఏ విధంగా ఉపయోగించుకుంటారో! ఏ పార్థివ శరీరం ఎంతమంది వైద్యులకు విద్యను నేర్పుతుందో! అడిగి మీరే వారి ద్వారా తెలుసుకోవచ్చు. వారు చెప్పినవి విన్న తర్వాతే మీరే గ్రహిస్తారు అనంతరామయ్యగారు చేసిన ఆఖరి వీలునామాకి అర్థం."

"సరే ఆనంద్ గారు. బాబు పూనానుండి వచ్చేసరికి తెల్లవారుతుంది. ఈలోపుగా మీరు 'కార్నియా' దానానికై ఏర్పాట్లు చేయండి" అంటూ లోపలికి వాళ్ళ వదినగారితో కలిసి వెళ్ళిపోయారు. 'ఐ' పౌండేషన్ వారికి ఫోన్ చేసి విషయం చెప్పాను. వారు ఒక గంటలో వచ్చి వారి కార్యక్రమాన్ని చేసుకుని వెళ్ళిపోయారు. అప్పటికే రాత్రి పన్నెండు గంటలు దాటటంతో ఇంటిముఖం పట్టాను.

ఉదయం పదిగంటలకు తిరిగి వాళ్ళ ఇల్లు చేరేటప్పటికే అన్ని కార్యక్రమాలు ముగింపుకు రావటం గమనించి వైద్య కళాశాలవారి అంబులెన్స్ను రప్పించాను. దూరంగా ఉన్న నా వద్దకు అనంతరామయ్యగారి సోదరుడు నాగరాజుగారు మరో వ్యక్తిని తీసుకుని వచ్చి అతనిని "డాక్టర్ శశాంక్ మా అన్నయ్యగారి అబ్బాయి. " అంటూ పరిచయం చేసాడు.

అతను నాతో కరచాలం చేస్తారని కలలోకూడా నేను ఊహించలేదు. "ఒక డాక్టర్ నై ఉండకూడా. నాకు రాని ఆలోచన. మా నాన్నగారికి రావటం నాకెంతో గర్వంగా ఉంది. అంతేకాదు. ప్రైవేటు వైద్య కళాశాలలో చదివిన నేను మాకు 'డెస్కన్' చేయటానికి ఒక్కటంటే ఒక్కటే 'డెడ్బాడీ' ఉండేది. ఆ శరీరంపైనే దాదాపు వందమంది వరకు విద్యార్థులు పాఠాలు నేర్చుకోవాల్సి వచ్చేది. మేము అప్పుడు అనుకునేవారం. కనీసం ఇంకొక డెడ్బాడీ అయినా ఉంటే ఎంత బాగుండు అని అనుకునేవారం. నాకిప్పుడనిపిస్తోంది. మీలాంటి

సంఘసేవకులు ఆనాడు లేకపోవటం వలన మేము ఆనాడు సంపూర్ణంగా వైద్య విద్యలో పరిశోధనలు చేయలేకపోయాము. కానీ ఇప్పుడు మీలాంటి వారి అవేర్నెస్ వలన దేశవ్యాప్తంగా ఇలా అవయవదానాలు, శరీరదానాల ఎడల ప్రజల్లో అవగాహన కల్పించటమే కాక ఇలా ఎందరో తాము చనిపోయిన తర్వాత కూడా తమ పార్థివ శరీరాలను చిత్తశుద్ధితో దానం చేస్తుండతం అందులో మా నాన్నగారు ఉండటం నాకెంతో ఆనందంగానూ, గర్వంగాను ఉందండి. మీరు చేస్తున్న ఈ సేవలకు చేదోడుగా నేను నా పార్థివ శరీరాన్ని దానం చేయాలనుకుంటున్నాను. ఏదైనా ప్రమాదంలో మరణించినట్లైతే నా శరీరంలోని అవయవాలను కూడా దానం చేయాలని నిర్ణయించుకున్నాను. ఆనంద్ గారు.. తీసుకోండి ఇది నా అంగీకార పత్రం" అంటూ డా.శశాంక్ తన ఆఖరు వీలునామాను నా చేతిలో పెట్టాడు. వాటిని అందుకుంటూ అతని చేతిలోకి స్నేహపూర్వకంగా నేనూ నా చేయిని వేసాను.

కథా కౌముది

సమాజ

బి. మెర్సీ మార్గరెట్

శ్రీ జయ నామ సంవత్సర ఉగాది (మార్చి 31, 2014) సందర్భంగా
వంగూరి ఫౌండేషన్ ఆఫ్ అమెరికా వారు నిర్వహించిన
19 వ ఉగాది ఉత్తమ రచనల పోటీ లో
'నా మొట్టమొదటి కథ' విభాగం లో ప్రశంసాపత్రం పొందిన కథ

★★★★

ఇంత జరిగిందని తెలిసాక వినయ్ తనని ఏలుకుంటాడా? అదే ప్రేమతో చూస్తాడా? తనకంటే ముందు ఈ సమాజం, బంధువులు తనను స్వీకరిస్తారా? తను పనిచేసే చోట, బయట, ఇరుగు పొరుగు వారికి తెలిస్తే ఇక తన జీవితం వెక్కిరింతల పాలైన కథలా అందరినోట నానుతుంది కదా !?. ఇప్పుడెలా ??

- "అవును ముగింపు , ఒకే ఒక ముగింపు కావాలి . దీనికి నేనే ఒక ముగింపు రాయాలి. కాలం తీరాక రాలిపోయే ఆకు ముగింపా?? నది నుండి వేరై వేటగాడి గాలానికెళ్లి చిక్కుకునే ముగింపా? రాత సరిగా రాయబడలేదని పుస్తకం నుంచి వేరు చేసే చిత్తుకాగితం ముగింపా ??.. " అనుకుంటూ ..

పిల్లల్ని స్కూల్ బస్సు ఎక్కించిన తరువాత తన కథకి ఒక ముగింపు రచన చేసుకోవాలని నిర్ణయించుకుంది సహజ. వణుకుతున్న కాళ్ళు, ఆగని కన్నీళ్లు. ఇలాంటి ముగింపు కారణమైన దేవుణ్ణి మనసులో ప్రశ్నిస్తూ , బ్రద్దలవుతున్న గుండె, కళ్ళలో సుడులు తిరుగుతున్న కన్నీటిని దిగమింగుతూ తనతో తను ఎప్పుడూ మాట్లాడుకోనంత మాట్లాడుతోంది. ఒంటరిగా ఉండే కొందరిని చూసి ఒకప్పుడు ప్రశ్నించుకున్న తను ఇప్పుడు తనకు ఏకాంతం కావాలో ఒంటరితనం కావాలో, ఏ పరిస్థితుల్లో తను ఉండో తేల్చుకోలేక నదికి అవతలా ఇవతలా వంతెనలా కట్టుకోవాలో అని ఆలోచిస్తోంది.

రాజీవ్ పరిస్థితి విషయం అని బాధపడాలో, లేక వినయ్ ప్రేమ కోల్పోయి భర్తకి పిల్లలకి దూరమవుతానేమో నన్ను భయం మీదకి దూకబోతున్న సింహలా కనిపిస్తుంటే, ఆ బాధ తుఫానై తనను ముంచేస్తుంటే, జీవితానికి పరిష్కారం ఇచ్చే స్థితిలో కాలం లేదని లోలోపలే శకలాల్లా విరిగిపోతూ నిస్సహాయలా ఆలోచనలతో కొట్టుకుపోతోంది సహజ.

పిల్లల్ని స్కూల్ కి సిద్ధం చేసి గట్టిగా హత్తుకుని ముద్దు పెట్టుకుని బాగా చదవాలని చెప్పి ఇద్దరినీ దగ్గరకు తీసుకుని కూర్చుని స్కూల్ బస్ కోసం ఎదురు చూస్తోంది. స్కూల్ టైం అవుండడం అయినా బస్సు రాకపోవడం చూసి పక్కనే ఉన్న సెల్ స్విచ్ ఆన్ చేసి బస్సు డ్రైవర్ కి డయల్ చేసింది.

"హలో గిరి నేను సహజ. రౌనక్ రియాల అమ్మని మాట్లాడుతున్నాను. ఇవ్వాళ స్కూల్ బస్సు రాలేదేంటి "?

"మేడం గుడ్ మార్నింగ్. సర్ ఫోన్ చేసి వాళ్ళిద్దరూ ఇవ్వాళ స్కూల్ కి రావడం లేదు. నువ్వు రానవసరం లేదని చెప్పారు "

"అలాగా సరే " .. అంటూ ఏదో సందిగ్ధతతో ఫోన్ పెట్టేసి ఆలోచనలో పడింది .

పిల్లలు స్కూల్ కి రారని ఎందుకు వాళ్ళని ఇంట్లోనే ఉంచాలనుకున్నాడు ? ఏమయ్యుంటుంది ? విషయం ఏమైనా వినయ్ కి తెలిసిందా ? అని వినయ్ నంబర్ కి డయల్ చేసి తను రిసీవ్ చేసుకోనందుకు కోపంగా ఫోన్ పడేసింది.

★ ★ ★ ★ ★

"మమ్మీ మమ్మీ ఫోన్ అంటూ " దీర్ఘాలోచనలో ఉన్న సహజకు కూతురు ఫోన్ అందించింది.

"ఎవరు ?"

"నేను సహజ వినయ్. ఏమయ్యింది ?ఫోన్ రిసీవ్ చేయడానికి ఇంత లేట్ చేశావ్ ?.ఇది ఆరవ సారి కాల్ చేయడం . అలా పరధ్యానంలో ఉంటే ఎలా ? సరేగాని తొందరగా రెడీ అయిఉండు. బయటికి వెళ్ళాలి. నేను ఓ గంటలో వస్తాను. " ఫోన్ పెట్టేసాడు వినయ్.

వినయ్ చెప్పినట్టుగానే ఏదో అలా తయారై పిల్లలు టీవీ పెడితే చూస్తోంది. చానెళ్ళు తిప్పుతున్న పిల్లల్ని మందలించే తను ఇవ్వాళ అస్సలు ఏ లోకంలో ఉందో తనకే తెలియదు. ఇంతలో ఓ న్యూస్ చానెల్ లో

"చావు బ్రతుకుల మధ్య కొట్టుమిట్టాడుతున్న ఓ భగ్గు ప్రేమికుడు" అని తన జేబులో దొరికిన ఉత్తరం, దానితో పాటు తను రాజీవ్ కలిసి తీసుకున్న ఫోటో చూసి ఒక్కసారి కుప్పకూలిపోయింది . టీవీ ఆఫ్ చేసి తిరిగి ఆలోచనలో పడింది .

టీవీలో వార్త గాని వినయ్ చూడలేదు కదా .. ? చూసుంటే ఎలా? రెడీ అయిఉండమని ఎటు తీసుకెళ్తాడు ? తన మెదడులో, మనసులో రేగుతున్న అలజడి. ప్రశ్నలు సమ్మెట దెబ్బలేస్తున్నాయి మెదడు చిల్లిపోయెంత నొప్పి. పెరుగుతున్న గుండె వేగం అంతా ఇంతా కాదు. కాలింగ్ బెల్ మోగుతోంది .

"ఏంటి సహజ ఇంత ఆలస్యంగానా తలుపు తీసేది ? సరే గాని రెడీ అయ్యావ్ గా పదా బయల్దేరుదాం " .

"ఎక్కడికి వినయ్ ?"

"పద ముందు చెబుతాను. పిల్లలూ ఇంట్లోనే ఉండండి. పనమ్మాయి వాచ్ మెన్ ఇక్కడే ఉంటారు. నేను మమ్మీ బయటికి వెళ్తున్నాం. సరేనా ?"

"రా సహజా.. " అని తన ఎడమ చేతిని పట్టుకుని ఇంటి నుంచి బయటికి నడుస్తున్నాడు . అచ్చంగా తన పెళ్లిరోజు కళ్ళముందు కనిపిస్తోంది సహజకి . అలాగే వణుకుతున్న కాళ్ళతో, చెమటలు పడుతున్న చేతులను తుడుచుకుంటూ కార్లో కూర్చుంది సహజ .

ఎటు వెళ్తున్నాం? "

" నీకే తెలుస్తుంది కొంచెం ఓపిక పట్టు సహజా.. "

"నీతో ఒక విషయం చెప్పాలి వినయ్"

"ఇప్పుడొద్దు సహజా.. ఇంటికెళ్ళాక చెప్పుదూలే "

ఆ మాట విని ఆగిపోయింది సహజ. ఇక ఏం మాట్లాడగలదు ?

అదే ముందటి సహజ అయితే గోల పెట్టుకునైనా, గొడవ పెట్టుకునైనా తన పంతం నెగ్గించుకునేది. సమంగా సంపాదించగలనన్న అతిశయోక్తి లోలోపల. కాని ఇప్పుడు అలా చేయలేదు .

'నిజమే కదా.. అపరాధభావం మనిషిని మూలాల్లోంచి పెకిలించేస్తుంది. మనసును త్రవ్వుతూ హృదయాన్ని స్వాధీనం చేసుకుని ఎవరిని వారికే కాకుండా చేస్తుంది .'!

కారు సోమాజిగుడా వైపుగా వెళ్తోంది. ఆఫీస్ కేమైనా తీసుకెళ్తున్నాడా? సహజ హృదయంలో ప్రశ్నల శరాలు. తట్టుకోలేక, మాట్లాడలేక, బయటికి ఏడ్వలేక తదేకంగా కార్ కిటికీలోంచి బయటికి చూస్తుంది పోయింది. కార్ డ్రైవ్ చేస్తూ వినయ్ కూడా నిన్నటి విషయాలు ఒక్కొక్కటి గుర్తు చేసుకుంటున్నాడు.

★ ★ ★ ★ ★

నిన్న సాయంత్రం ఆరున్నర :

తన కళ్ళు నాకెప్పుడు అబద్ధం చెప్పవు. పెళ్ళయ్యింది మొదలు ఆనందం, దుఃఖం, ప్రేమ, అనుమానం లాంటి ఎన్నో భావాలు, ఎప్పటికప్పుడు చూపుల రాతలతో నాహృదయంతో మాట్లాడేది. ఏది దాచుకోలేక పోయేది. ఏంటో ఏడ్చి వచ్చినట్టుంది. ఆఫీస్ లో అంత సజావుగానే సాగిఉంటుందా ? టీం మానేజరుతో ఈ మధ్య పడడంలేదు అంది ఏమయ్యుంటుందో ?

"సహజ .. సహజ . !! ఎంత సేపు వాష్ రూంలో కాఫీ కలిపాను చల్లారిపోతుంది త్వరగా రా "

" వస్తున్నాను వినయ్"

పెళ్ళయిన కొత్తలో మొగుడు హోదా అడుగుతాడేమోనని" ఏవండీ " అని పిలిచేది కాని వినయ్ ఎంతో పరిణతి చెందినవాడు. తనను స్నేహితునిలా భావించి మెసలమని ప్రోత్సహించాడు. అందుకే తనని వినయ్ అని, వినూ అని పిలుస్తుంది సహజ. వినయ్ పరిణతితో పాటు ఆలోచనా పరంగా, మానసికంగా, మానవత్వం స్వేచ్ఛ పట్ల ఖచ్చితమైన అభిప్రాయాలు కలవాడు. స్టూడెంట్లూ ఉంటూనే ఎన్నో సామాజిక సంస్థలతో అనుబంధం కలిగి ఉండి పలు సామాజిక కార్యక్రమాల్లో చురుకుగా పాల్గొని వాలంటీర్ గా ట్రైనర్ గా పని చేసాడు. ఆ అంశాలే తనను సమాజంలోని అనేకమైన విషయాలపై అవగాహన పెంచుకునేలా చేసాయి. ప్రతి అంశాన్ని పరిశీలనాత్మకంగా చూసే మనిషి. సహజ అప్పుడప్పుడు దూకుడుగా తనను దూషించినా ఓర్చుకునే వాడు. తను డిగ్రీకి రావడంతోనే తండ్రి చనిపోతే ఇద్దరు చెల్లెళ్ళను చదివించి తండ్రి సంపాదించిన ఆస్థలమ్మి వారికి పెళ్లి చేసాడు. తనకోసం ఏమి ఉంచుకోలేదు . తల్లి కూడా ముగ్గురి

దగ్గర కొన్ని కొన్ని నెలలు ఉంటూ జీవితాన్ని గడుపుతుంది. అయినా ఏదో అసంతృప్తి సహజలో అంత మంచి భర్తను చేసుకున్నందుకు సంభరపడాలో లేక అతి మంచితనం గల వ్యక్తిని బాధపడాలో తనకు అర్థం కాక వినయ్ పై చిరాకు పడేది. అప్పుడప్పుడు పండగలకు ఇంటికొచ్చిన ఆడపడుచుల ముందు కూడా చులకనగా మాట్లాడినా వినయ్ మాత్రం సహజను ఎవ్వరి ముందు విమర్శించలేదు. కుటుంబం గురించి బాధ్యతల గురించి పిల్లల గురించి ఏమైనా ఆలోచిస్తున్నారా? లేదా అంటూ దెప్పి పొడిచేది. ఆస్తిసంత అమ్మి తనకేమి మిగిల్చుకోలేదని కోపం. MBA చదివి తరువాత తనకున్న ఆసక్తి మేరకు MA సోషియాలజీ చేసి ఒక మంచి MNC లో CSR హెడ్ గా బాధ్యతలు నిర్వహిస్తూ నెలకు డెబ్బై వేల వరకు సంపాదిస్తున్నాడు. సహజ కూడా ఒక మంచి కంపెనీలో HR మానేజరు గా చేస్తోంది. రియా రౌనాక్ లను ఢిల్లీ పబ్లిక్ స్కూల్ లో చదివిస్తున్నారు. నాలుగేళ్ల క్రితమే ఇద్దరి ఆఫీసులకి దగ్గరగా ఉంటుందని అమీర్పేట్ లోని ఒక అపార్ట్మెంట్లో ట్రిపుల్ బెడ్ రూం ప్లాట్ తీసుకున్నారు. అంతా సజావుగానే సాగిపోతోంది .

ఏం జరిగిందో ఎప్పుడూ కనిపించని దిగులు భయం సహజ కళ్ళను చిలుకుతూ ఎరుపు చేస్తూ నీళ్ళను ఉబికిస్తున్నాయి. ప్రక్కనే కూర్చుని కాఫీ తాగుతున్నా ఎప్పటిలా ఆఫీసు విషయాలు తనతో మాట్లాడే సహజ ఈ పదేళ్లలో ఎప్పుడూ లేనంత దిగులుగా కనిపిస్తోంది. మౌనం వారిరువురి మధ్య ఏదో కొత్త సంఘటనకి తెర లేపబోతున్నట్టు సూచిస్తోంది.

★ ★ ★ ★ ★

సమయం రాత్రి 9 దాటుతోంది :

"సహజ ఎందుకలా ఉన్నావ్ ?? సాయంత్రమే నిన్నడగాల్సింది. ఏదో దీర్ఘాలోచనలో ఉన్నావని డిస్టర్బ్ చేయడం ఎందుకని అడగలేదు. ఇప్పుడైనా చెప్తావా?" అంటూ అడిగాడు వినయ్. సహజ నుదుటిపై చేయిపెట్టి జ్వరం ఏమైనా ఉందా? అని పరీక్షగా చూస్తూ .. "

వినయ్ చేయి సహజ నుదురు తాకగానే ఒక్కసారి ఉలిక్కిపడి లేచి కూచుంది సహజ.

"ఏమయ్యిందీరా? ఎందుకింత నీరసంగా ఉన్నావ్? నాతో షేర్ చేసుకోవచ్చుకదా కొంచెం కుదుటపడతావ్ ". అంటూ తనను దగ్గరిగా తీసుకున్న వినయ్ భుజంపై తలవాల్చి అలాగే ఏడుస్తూ ఉండిపోయింది కాసేపు .

" సరే భోజనం తీసుకొస్తాను. ఇక్కడే తిందువు గాని" అంటూ వినయ్ భోజనం తేవడానికి బెడ్ రూం నుంచి బయటికి నడిచాడు. మంచం మీది నుంచి లేచి అద్దంలో ముఖం చూసుకుంటూ చెదిరిన జుట్టు సరిచేసుకుంటూ ఆలోచనలో పడింది సహజ .

" జరిగిందేదో జరిగిపోయింది. ఇలాగే ఉంటే వినయ్ దృష్టిలో నేను నేరస్తురాలిగా మిగిలిపోయి ఇక తన ప్రేమ పొందుకోలేను. నా భావోద్వేగాలను బాధను అదుపులో ఉంచుకోవాలి. ఒకసారి జీవితాన్ని పోగొట్టుకున్నాను. అయిందేదో అయ్యింది జీవితం దిద్దుకోమని నన్ను చేర్చుకొని అవకాశం ఇచ్చింది కాలం. నేను నా కుటుంబం నా పిల్లలు నాకు ముఖ్యం. గతం పిలిచినా ప్రస్తుతాన్ని వదిలి వెనక్కి వెళ్లి నాకు నేను మోసాన్ని బహుమతిగా ఇచ్చుకోలేనుగా. అంతటి మూర్ఖురాలిని కాలేను కాని ఈ విషయం వినయ్ కి తెలిస్తే ? నన్ను ఇప్పుడెంత ప్రేమగా చూసుకుంటున్నాడో అంతే ప్రేమగా ఆదరించగలడా? ఎన్ని మాటలన్నా విసిగించినా ఓర్చుకున్న మంచి మనిషి గతం చేసిన గాయాల్ని చిరాకుగా అతనిపై ప్రదర్శించినా ఏనాడు నోరెత్తి పల్లెత్తు మాట అనని వ్యక్తి. నా స్వాతంత్ర్యాన్ని స్వేచ్ఛుని గౌరవించి ఏనాడు నా భావాలు దెబ్బతీయని వ్యక్తిత్వం గల నా భర్త వినయ్ ఇప్పుడు ఈ విషయం తెలిస్తే ఊరుకుంటాడా?" అని ఆలోచిస్తూ తన ఆలోచనలతో తనే విభేదిస్తుంది అప్పటికప్పుడే " అవునులే ఏ భర్త జీర్ణించుకోగలడు? తన భార్యకు ఇలాంటి గతం ఉందంటే ? వినయ్ కూడా "

మగ " వాడే కదా !. అంటూ భయం, ఆలోచనలు తనపై చేస్తున్న దాడిని ఏడుస్తూనే ఎదుర్కొంటూ వెళ్లి పిల్లల ప్రక్కనే పడుకునిపోయింది సహజ .

"సహజ ... సహజ ఎక్కడా ?? అంటూ తన గదిలో లేని సహజను పిల్లల గదిలో వాళ్ళను హత్తుకొని పడుకోవడం చూసి వెళ్లి బెడ్ రూమ్ లో నిద్రకు ఉపక్రమించాడు వినయ్.

ఎప్పటిలాగే పెద్ద మోత పెడుతూ అలారం అరుస్తుంటే దాని తలపై ఒకటి మొత్తి సగం మూసుకున్న కళ్ళతో వాష్ రూం కెళ్ళి మొహం కడుక్కుని బయటికెళ్ళి పాల ప్యాకెట్ల తో పాటు అక్కడే ఉన్న న్యూస్ పేపరు తీసుకొని లోపలికొచ్చాడు వినయ్. సహజ ఇంకా నిద్రనుంచి లేచినట్టు లేదని తనే కాఫీ కలుపుకుని ఆ రోజుటి పేపరు తిప్పుతూ ఒక్కసారి కాఫీ కప్పు పక్కకు పెట్టి, ఆ వార్త పత్రికలోని వార్తను మరోసారి తీక్షణంగా చదువుతున్నాడు. అతని హృదయం వేగంగా కొట్టుకుంది. కళ్ళు ఎరుపెక్కాయి. గుండెను గట్టిగా పట్టుకుని మెలిపెడుతున్నట్టు ఏదో బాధ. కొద్దిసేపటికి తేరుకొని తయారై సహజను పిల్లల్ని నిద్ర లేపకుండానే కారు తీసుకొని బయలు దేరాడు.

అలా నిన్నటి నుండి ఇవాల్ని వరకు జరిగిన విషయాలన్నీ కళ్ళ ముందు కదులుతుంటే కారు డ్రైవ్ చేస్తున్నాడు వినయ్. ప్రక్కనే దిగులుగా ఉన్న సహజవైపు చూస్తే ఏదో దీర్ఘలోచనలో ఉన్నట్టుంది. తనని కదపలేదు పిలవలేదు. తదేకంగా కారు లోంచి బయటికి చూస్తోంది. సహజకు నిన్న జరిగిన విషయాలన్నీ కళ్ళ ముందు ఒక్కొక్కటిగా కనబడి బయపెడుతున్నట్టున్నాయి.

★ ★ ★ ★ ★

నిన్న సహజ ఆఫీస్ అయిపోయిన తరువాత :

తన కార్ పార్క్ చేసిన స్థలం వైపుకు బయల్దేరింది సహజ. ఒక్కసారి అమాంతంగా పరుగెత్తుకుని వచ్చి సహజ కాళ్ళు పట్టుకున్నాడు రాజీవ్ బిగ్గరగా ఏడుస్తూ . పాతబడ్డ బట్టలు, మాసిపోయిన జుట్టుతో పొల్చుకోలేకుండా తయారైయాడు.

"ఎదురుచూస్తున్నా చచ్చిపోతున్నా, నిన్ను చూడకుండా ఉండలేను." ఏడుస్తూ చేతులు కాళ్ళు పట్టుకుని ప్రాధేయపడుతున్నాడు. ఒక్కసారి రాజీవి అలా చూడగానే సహజ నిర్ఘాతపోయింది. ఉన్నపళాన చీకటంతా వలగా మారి తనను కమ్మేసిందా అన్నట్టు వణికిపోయింది.

" వదులు రాజీవ్. పదేళ్ళ క్రితం నేను నీ గురించి చాలానే ఏడ్చాను. నువ్వు రాలేదు. ఎదురు చూసేంత ఓపిక నాకు ఉన్నా. మా ఇంట్లో వాళ్ళకి లేదు. అందుకే పెళ్లి చేశారు. మనసు నీ దగ్గరే ఉండిపోయినా మరో పెళ్లి చేసుకుని నేను అనుభవించిన నరకం అంతాఇంతా కాదు. ప్రేమించిన వ్యక్తిని కాకుండా మరో వ్యక్తితో జీవితం పంచుకోవాల్సి వస్తే కలిగే బాధ అనుభవిస్తున్న ఆ స్త్రీకే తెలుసు. ఇప్పుడు నాకు పెళ్ళయి పదేళ్ళు. ఏ ధైర్యంతో ఇలా అడుగుతున్నావ్? అనుమానంతో లేని సంబంధాన్ని అంటగట్టి, ఏమైపోతానో అని కూడా ఆలోచించకుండా వదిలి వెళ్ళిపోయాక ఇప్పుడు, నీ విలువ తెలిసింది నీ ప్రేమ లేకుండా నేను ఉండలేను అంటే ఎలా వచ్చేది?" అని మాట్లాడుతుండగానే ..

" సహజ .. సహజ ప్లీజ్ దయచేసి అలా మాట్లాడకు" అంటూ గట్టిగా ఏడుస్తూ తన చేతులు పట్టుకుని బ్రతిమాలుతున్న రాజీవి దూరంగా నెట్టి - " పిచ్చిగా మాట్లాడకు రాజీవ్ నన్ను వదిలేయ్" కార్ తీసుకొని బయలు దేరింది సహజ.

కార్ వెనకే పరుగెత్తి వస్తున్న రాజీవ్. ఇంతలో ఏం జరిగిందో పెద్ద శబ్దం కారు అద్దంలోంచి గుంపులు గుంపులుగా పరుగెడుతున్న జనాన్ని చూసి గట్టిగా ఏడుస్తూ ఇంటికి బయలు దేరింది . ఆ కన్నీటికి ఇప్పటి వరకు విరామమే లేదు . ఇంతలో "సహజ దిగు వచ్చేశాం" అని కారు డోర్ తీసాడు వినయ్ .

★ ★ ★ ★

స్థలం - యశోదా హాస్పిటల్ సోమాజిగూడ :

కారు దిగిన సహజకి ఒక్కసారి గుండె ఆగిపోయినంతపవ్వైయ్యింది. తన జీవితంలో ఏ రోజైతే రాకూడదని అనుకుందో అదే రోజు వచ్చిముందు నిల్చింది. తన స్థితి గమనించిన వినయ్ గట్టిగా ఆమె చేతిని పట్టుకుని లోనికి నడుస్తున్నాడు. తన భర్తకు విషయం తెలిసిపోయింది. ఇక జరుగబోయే పరిణామాలేంటో అని భయం భయంగా అడుగులు వేయలేక వినయ్ వెనకే నడుస్తోంది. అయితే ఉదయమే వినయ్ హాస్పిటల్ కొచ్చాడని నిర్ధారణ చేసుకుంది. ఒక్కో అడుగు ముందుకేస్తూ ఆపలేని దుఃఖాన్ని చీరకొంగు వెనక కప్పి పెట్టే ప్రయత్నం చేస్తోంది .

ఇద్దరూ అలా రాజీమ్ని ఉంచిన ICU వైపు నడిచారు. భయంకరమైన స్థితిలో ఇక చచ్చిపోతాడో బ్రతుకుతాడో తెలియని పరిస్థితుల్లో కొట్టు మిట్టాడుతున్నాడు రాజీవ్. బోరుమంటూ ఏడవాలనుంది సహజకు కాని ఏం చేయగలదు? కళ్ళు కన్నీళ్లు ఒకటయ్యాయి. భర్తవైపు చూసింది. వినయ్ కళ్ళలో అదే ప్రశాంతత. అదే ప్రేమ కొంచెం కూడా మార్పు లేదు.

"సహజ ఇక్కడే ఉండు నేను డాక్టర్ని కలసి వస్తాను "

"వద్దు వినయ్ .. ప్లీజ్ ఇక్కడే ఉండు. నా చేయి వదిలి వెళ్ళద్దు . నాకు భయంగా ఉంది " అంటూ ఏడుస్తూ సహజ.

" ఎటూ వెళ్ళట్టేదు డాక్టర్ని కలిసొస్తాను. ధైర్యంగా ఉండు". అంటూ బయటికెళ్ళాడు వినయ్.

ICU లోకి వెళ్ళే పర్మిషన్ లేకపోయినా లోపలికెళ్ళి రాజీవ్ ని అలా చూస్తూ చలించిపోయింది సహజ. పదేళ్ళు వెనక్కెళ్ళి ఒక్కసారి ఆ గతం , ఆ ప్రేమ , ఆ మనిషిని గుర్తుచేస్తుకుంటూ ..

" రాజీవ్..... రాజీవ్ ఒక్కసారి కళ్ళుతెరువు. ఒక్కసారి నను చూడు.." అంటూ ఏడుస్తూ తన కుడి చేతితో అతని పట్టుకుని ఏడ్చింది.

సహజ చేయి తగులుతూనే, ఆమె స్వరం వింటూనే ఏదో స్పృహ రాజీవ్ శరీరంలోకి ప్రవహించింది. ఈ లోపు వినయ్ డాక్టర్ని తీసుకొని అక్కడికి చేరుకున్నాడు. డాక్టర్ ఏవో పరీక్షలు చేసి రాజీవ్ ఆరోగ్యం కుదుట పడిందని, ఇక ఏ భయం అవసరంలేదని చెప్పి వెళ్ళాడు .

★ ★ ★ ★

ఇద్దరూ సాయంత్రం వరకు అక్కడే ఉన్నారు. ఇప్పుడు సహజ వినయ్ లో ఓదారుస్తున్న ఒక మంచి స్నేహితున్ని చూస్తోంది. బాధను పంచుకుంటూ అండగా నిలబడ్డ తండ్రిని చూసుకుంటోంది. ఆ పరిస్థితుల్లో వేరే మొగాడైతే తనను స్వీకరించి ఉండేవాడా ? అని ఆలోచిస్తూ కన్నీళ్లు కారుస్తోంది.

వినయ్ ఆమె కన్నీళ్లు తుడుస్తూ పిచ్చి సహజ ' ఐ లవ్ యు రా " అని గట్టిగా తన కుడి చేయి పట్టుకున్నాడు. జీవితంలో ఇంతకు మించి ఏం ఆశిస్తుంది ఒక స్త్రీ. ఇంతగా అర్థం చేసుకునే భర్త దొరకటం తన అదృష్టమే కదా అనుకుంటూ లోలోపల తను కొలిచే దేవుళ్ళందరికీ దండాలు పెట్టుకుంది. నిజమైన ప్రేమ ఇంత విలువైనదిగా ఉంటుందా ?! అని అనుభవపూర్వకంగా తెలుసుకుని తన భర్తను ఆ ప్రేమకు ప్రతి రూపమే అనుకుంటూ మళ్ళీ కొత్తగా చిగురిస్తున్న ప్రేమను అనుభూతిచెందింది.

ఈ లోపు రాజీవ్ బంధువులొచ్చారు. తన పరిస్థితి కొంచెం మెరుగ్గా ఉంది కాబట్టి స్వస్థలానికి తీసుకెళ్ళి అక్కడే వైద్యం చేయించుకుంటామని డాక్టర్ తో మాట్లాడారు. రాజీవ్ ని వాళ్ళు అంబులెన్సులో తీసుకొని బయలుదేరారు. వినయ్ సహజలు హాస్పిటల్ నుంచి బయటికొచ్చి ఇంటికి బయల్దేరారు. మార్గం అంతా ప్రయాణంలో ఒక్క మాట మాట్లాడలేదు సహజ. ఇంటికెళ్ళాక కూడా వినయ్ ఇలాగే ఉంటాడా? అని నిజమైన ప్రేమకు నిర్వచనాలెతుక్కుంటూ లోతుగా అన్వేషిస్తూ కాలాన్ని లెక్కబెడుతూ ఆలోచనలో అలాగే ఉండిపోయింది. .

★ ★ ★ ★

అపార్ట్మెంట్ సెల్లార్ లో కార్ పార్క్ చేసి ఫ్లాట్ వైపు నడుస్తుండగా సహజ ఒక్క సారి కళ్ళు తిరిగి కింద పడబోయింది. రెండు చేతుల్లో అలా తనను ఎత్తుకొని ఫ్లాట్ వైపు నడిచాడు వినయ్. నడుస్తున్నంత సేపు ఇద్దరి కళ్ళు ఒకరి హృదయాన్ని ఒకరి ముందు ఆవిష్కరిస్తున్నాయి. ఇప్పుడు సహజ కళ్ళు మళ్ళీ అంతే స్పష్టంగా స్వచ్ఛంగా ప్రేమగా లాలానగా ఆప్యాయంగా వినయ్ ని చూస్తున్నాయి. వినయ్ ప్రేమ పొందడం ఎన్ని జన్మల పుణ్యమో అని మరో జన్మంటూ వుంటే అప్పుడు కూడా తననే భర్తగా ఇవ్వమని భగవంతుని కోరుతూ, తనలోని మార్పులకు పరివర్తనకు తలుపులు తెరిచింది.

సహజను అలా ఎత్తుకొని వచ్చి సోఫాలో కూర్చోబెట్టాడు వినయ్. అది చూసి పిల్లలిద్దరు ముసి ముసి నవ్వులు నవ్వు కుంటుంటే కాలిగ్ బెల్ మోగింది . వినయ్ తలుపు వైపు నడుస్తుంటే సహజ పిల్లలనిద్దరిని దగ్గరకు తీసుకుని హత్తుకుంది.

" థాంక్ యు " అని చెప్పి తలుపులు వేసి లిఫ్ట్కొచ్చాడు వినయ్. సహజకి ఇష్టమైన పూలబొకెతో ... ఆ పూల బొకె సహజకి ఇస్తూ మరో సారి " ఐ లవ్ యు " అంటూ సహజ కుడిచేతిని పట్టుకుంటే పిల్లలిద్దరూ చప్పట్లు కొడుతూ అల్లరి చేస్తుంటే, కన్నీళ్ళిప్పుడు ఆనందంతో కలిసి అతిథులుగా వచ్చాయి. సహజకిప్పుడు నిజమైన ప్రేమకి నిర్వచనం కూడా దొరికింది .

కథా కౌముది

అదే నవ్వు

కుడికాల "సరోజనార్ధన్" వంశీధర్

శ్రీ జయ నామ సంవత్సర ఉగాది (మార్చి 31, 2014) సందర్భంగా
వంగూరి ఫౌండేషన్ ఆఫ్ అమెరికా వారు నిర్వహించిన
19 వ ఉగాది ఉత్తమ రచనల పోటీ లో
'నా మొట్టమొదటి కథ' విభాగంలో - ప్రశంసాపత్రం పొందిన కథ

★★★★

కళ్ళు మౌనంగా మాట్లాడతాయా?
చిరునవ్వు కొంటెగా పలకరిస్తుందా?
మనసు ఆ మాటలు వినగలుగుతుందా?
వయసు ఆ పలకరింపుకి పులకరిస్తుందా?
ఇన్నాళ్ళు ఈ ప్రశ్నలకు జవాబు తెలియదు.
ఆ చూపు, ఆ నవ్వు తొలిసారిగా చూశాను.

★★★★

ఉదయం ఎనిమిదింటికి గడియారం అలారం మ్రోగింది. ఎడమ చేత్తో ఆ చిన్న గడియారాన్ని తీసుకొని "గుడ్ మార్నింగ్! ఈ రోజు కూడా నీ అవసరం నాకు తప్పింది కాదు" అంటూ అలారాన్ని ఆపేసి గడియారాన్ని ముద్దాడి మళ్ళీ టేబుల్ పై పెట్టేసి మంచంపై నుంచి లేచాను.

"త్వరగా తయారవ్వాలి వినోద్ తొమ్మిదింటికల్లా వచ్చేయమన్నాడు లేకుంటే డిస్కప్పాయింట్ అవుతాడు" అనుకుంటూ బ్రష్ చేసుకుంటుంటే, మళ్ళీ వాడి మాటలే గుర్తుకొచ్చాయి "నువ్వు తప్పకుండా సర్ప్రైజ్ అవుతావు". నిన్న రోజంతా ఆఫీస్ లో ఒక పాతిక ముప్పైసార్లు ఇదే మాట అన్నాడు. స్నానం చేసి తయారయ్యేలోగా వాడు మొబైల్ కి ఫోన్ చేసాడు.

"ఎరా లేచావా? లేదా?"

"లేచానురా బాబూ! మరో పది నిముషాల్లో ఉంటాను. నన్ను కనీసం శనివారమైనా నిద్రపోనివ్వలేదు కదరా! బ్రేక్ఫాస్ట్ ఐనా చేయనివ్వ!"

"ఇక్కడే చేద్దువుగాని త్వరగా వచ్చేయిరా నాయనా" అంటూ నేను "సరే" అనేలోపున పెట్టేశాడు.

వాడు రెండు నెలల క్రితం ప్రాజెక్ట్ పనిమీద లండన్ వెళ్ళివచ్చినప్పుడు నాకు బహుమతిగా తెచ్చిన రిస్ట్ వాచిలో టైం చూసా, ఎనిమిదిన్నర. "ఇది ఎప్పుడూ నీ దగ్గరే ఉండాలి" నాకు ఇస్తూ చెప్పాడు.

"ఇప్పటివరకు నీ సెలెక్షన్లో ఇది సెకండ్ బెస్ట్ రా. మొదటిది పల్లవి" అన్నానప్పుడు వాచి తీసుకుంటూ.

నెలకోసారైనా ఎదో ఒక ప్రోగ్రాం పెడతాడు. "ఈ సారి ఎక్కడికో?" అనుకుంటూ బైక్ స్టార్ట్ చేసా. మరో పదిహేను నిముషాలకి వాడిల్లు చేరుకున్నా.

★ ★ ★ ★

వెళ్ళేసరికి హాల్లో న్యూస్ పేపర్ చదువుతూ ఉన్నాడు. నన్ను చూడగానే "పల్లవీ! బాలు వచ్చాడు. ఇద్దరికీ టిఫిన్ పెట్టు" అన్నాడు. బ్రేక్ఫాస్ట్ చేస్తుంటే "త్వరగా తిని బయలుదేరుదాం" మళ్ళీ వాడే అన్నాడు.

"ఏంటా నిన్నటి నుండి ఒకటే హడావిడి చేస్తున్నావు? అసలంతకి ఎక్కడికి వెళ్తున్నాము?" అన్నాన్నేను.

"ఏంటో బాలు నాక్కూడ చెప్పటం లేదు. ముందు మీకు చెప్పాకనే నాకు చెబుతాడట" అందుకుంది పల్లవి.

"తినబోతూ రుచెందుకురా అడుగుతావు, మరో దోస వేయి పల్లవి వాడికి, అలాగే నాక్కూడా"

"నేను తింటున్నాగాని. విషయం చెప్పు"

"నువ్వు తప్పకుండా హ్యూపీ అవుతావు అని చెప్పాను కదా"

"హ్యూపీ మాట అటుంచు, నువ్వేం చేస్తున్నావో అర్థం కాక బీపీ వచ్చేతుందిరా!" అనేసరికి ఇద్దరూ నవ్వారు.

★ ★ ★ ★

బ్రేక్ఫాస్ట్ చేసాక వాడి కార్లో బయలుదేరాము. వాడు కార్ డ్రైవ్ చేస్తున్నాడు. "ఒరేయ్ ఇప్పుడైనా చెప్పారా ప్లీజ్" అన్నాను.

"బాలు! మనం స్వప్నని చూడటానికి వెళ్తున్నామురా"

వాడు అన్నది, నేను విన్నది నిజమేనా? అలోచించుంటూ "ఏంటీ!?" అన్నాను.

"అవునురా! నేను లండన్ వెళ్ళినప్పుడు అక్కడ తను కలిసింది. నిన్ను కలవాలని చెప్పింది."

"ఇక్కడికి ఎప్పుడొచ్చింది? ఎన్ని రోజులుంటుంది?"

"వచ్చి మూడు రోజులయ్యింది. ఎన్నాళ్ళు ఉంటుందో నాక్కూడా తెలియదు. మనం అక్కడికి వెళ్ళేసరికి ఇంకో గంటపడుతుందిరా కాబట్టి చిన్నగా ఒక కుసుకు తీయి"

దాదాపు ఆరేళ్ళ తరువాత తనని చూడబోతున్నా. ఒక్కసారిగా ఆ జ్ఞాపకాలు మదిలో మెదలుతున్నాయి.

★ ★ ★ ★

కళ్ళు మౌనంగా మాట్లాడతాయా?

చిరునవ్వు కొంటేగా పలకరిస్తుందా?

మనసు ఆ మాటలు వినగలుగుతుందా?

వయసు ఆ పలకరింపుకి పులకరిస్తుందా?

ఇన్నాళ్ళు ఈ ప్రశ్నలకు జవాబు తెలియదు.

ఆ చూపు, ఆ నవ్వు తొలిసారిగా చూశాను.

కాలేజీలో మా సీనియర్స్ ఫ్రెషర్స్ వెల్కం పార్టీలో నేను రాసిన కవిత విని బాగుంది అని అంటుంటే, అదే లైబ్రరీ హాల్లో తనని మొదటిసారి చూశాను.

తన చూపుతోనే నన్ను పిలిచి నాకు తన చిరునవ్వుతో అభినందనలు తెలిపినట్టు అనిపించింది.

ఆ రోజు డైరీలో రాసుకున్నాను

"వయసంటే తెలిపింది ఆమెని పూసి

వలపంటే తెలిసింది ఆమెని చూసి"

★ ★ ★ ★

తరువాతి రోజు కంప్యూటర్ ల్యాబ్‌లో "బాలు! ఈ ప్రోగ్రాం ఎర్రర్ ఏంటో చూడు కాస్త" భవ్య పిలిచింది. పక్కన తనుంది.

వెళ్ళాను.

చిన్నదే ఎర్రర్ కాని త్వరగా అక్కడి నుండి వెళ్ళాలని అనిపించక అన్నాను "ఇది రిసాల్వ్ చేయాలంటే నా తప్రాతోకో"

అన్నాను.

"ఏంటి?" అంది భవ్య అర్థం కాక.

"ఈ ఎర్రర్ రిసాల్వ్ చేసేసరికి నా తల ప్రాణం తోక కొస్తుంది" అన్నాను.

"సరేలే నువ్వు కోతివని ఒప్పుకుంటానుగాని. ముందు ఇది రిసాల్వ్ చేయి బాలు" అనగానే తను నవ్వింది.

మళ్ళీ అదే అందమైన నవ్వు.

పదినిముషాల్లో ఆ ప్రాబ్లెం రిసాల్వ్ చేసాక "చూడు స్వప్న నేను చెప్పాను కదా. బాలు సాల్వ్ చేస్తాడు అని".

"థాంక్స్" అంది తన తీయని గొంతుతో విన్న మొదటి మాట అది.

"స్వప్న నిన్ననే జాయిన్ అయ్యింది. ప్రోగ్రామింగ్‌లో తనకి కాస్త హెల్ప్ చేయి" భవ్య చెబుతుంది. "యా! ష్యూర్" అన్నాను.

అప్పటి నుండి మా మధ్య సాన్నిహిత్యం పెరిగింది. దానికి పునాది మాత్రం నేను తొలిసారి చూసిన ఆమె నవ్వు.

★ ★ ★ ★

మరికొన్ని రోజుల తరువాత నా పుట్టినరోజున భవ్యతో పాటుగా వచ్చి షేక్ హ్యాండ్ ఇచ్చి శుభాకాంక్షలు చెప్పింది. ఫ్రెండ్స్ నేను రాసిన ఒక కవిత వినిపించమన్నారు.

"వయసంటే తెలిపింది ఆమెని పూసి

వలపంటే తెలిసింది ఆమెని చూసి

చప్పాట్లు కొట్టాలనంత

ఆనందం ఇప్పుడు గుండెల్లో

కాని గుప్పిట్లో ఉన్న తన పరిచయ పరిమళం

ఎటువెళ్తుందో అని నా భయం"

తను నవ్వింది. అదే నవ్వు. ఆ నవ్వు చూస్తూ జీవితం గడిపేయొచ్చు.

★ ★ ★ ★

ఫైనలియర్ పరీక్షలకి ప్రిపేర్ అవుతున్నప్పుడు పదే పదే తనే గుర్తుకొస్తుంది. తన అందమైన నవ్వే గుర్తుకొస్తుంది.

నన్ను నేనే ప్రశ్నించుకున్నా "ఇది ప్రేమేనా?"

ఈ వయసులో అలాగే అనిపిస్తుంది. కాకున్నా అనుకోవాలేమో! కొన్నేళ్ళ తరువాత మధుర స్మృతులుగా మిగుల్చుకోవటానికి బాగుంటుందేమో!

తీయని జ్ఞాపకాలై ఉంటాయో? తీరని కోరికలై వేధిస్తాయో?

ఎంతోసేపు నాలో నేను చర్చించుకొని నా ఆలోచన తప్పో? ఒప్పో? తనకి మాత్రం నా "ప్రేమ" ని తెలపాలనుకున్నాను.

ఇంతలో రూమ్మేట్ మూర్తి మొబైల్ కి తనే ఫోన్ చేసింది, కంప్యూటర్ లో ఏవో కొన్ని డౌట్స్ ఉన్నాయి ఇంటికి రమ్మన్నది.

తన ఇంటికి వెళ్ళి, డౌట్స్ క్లియర్ చేసి బయలుదేరుదామనుకునేంతలో "ఒక ఐదు నిముషాలు ఉండు బాలు. నేను కూడా అటు వైపే వస్తాను. భవ్య ఇంటికి వెళ్ళాలి" అంది. ఐదు నిముషాల్లో రెడీయై వస్తూ "అమ్మా! నేను భవ్య ఇంటికి వెళ్ళాస్తాను" అని వాళ్ళ అమ్మకి చెప్పింది.

"త్వరగా వచ్చేయి. వాన పడేలా ఉంది" స్వప్న వాళ్ళ అమ్మ అన్నది.

"అలాగే" అంటూ వచ్చేసింది.

అకాశానికి నల్లరంగేస్తున్నట్టు మబ్బులు. చల్లగా వీస్తుంది గాలి. ఇద్దరం చిన్నగా నడుస్తున్నాము.

"వాతావరణం చాలా బాగుంది కదూ!"

అవునన్నట్టు తలూపాను

"ఏంటి బాలు! ఏదో ఆలోచిస్తున్నావు? ఏమీ మాట్లాడటం లేదు?"

"స్వప్న! నీతో ఒక సంగతి చెప్పాలి"

"చెప్పు బాలు?"

"విన్న తరువాత నన్ను కోప్పడవద్దు, తప్పుగా అనుకోవద్దు" అంటూ ఆగిపోయాను.

తన వైపు తిరిగి తన కళ్ళళ్ళోకి చూస్తూ "అబద్ధం చెప్పేవాళ్ళు ఎదుటివాళ్ళ కళ్ళళ్ళోకి సూటిగా చూడలేరంటారు. నేను నీ కళ్ళళ్ళోకి సూటిగా చూస్తూ నిజం చెబుతున్నాను. నేను నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాను"

స్వప్న ఏమి చెబుతుందో అని ఎదురు చూస్తున్నా.

★ ★ ★ ★

"బాలు" స్వరం కాస్త మారింది. "బాలు!" కాస్త గట్టిగా అరుపులాంటి పిలుపుతో నన్ను గతం నుండి వర్తమానానికి తెచ్చాడు వినోద్.

★ ★ ★ ★

ఒక పెద్ద ఇంటి ముందు కార్ ఆపాడు. "భవ్య నిలయం" ఇంటి ముందు గ్రానైట్ పై అక్షరాలు మెరుస్తున్నాయి.

లోపలికి వెళ్తుంటే చిన్నగా నవ్వులు వినిపిస్తున్నాయి. "అది కచ్చితంగా స్వప్న నవ్వే" అనుకున్నాను మనసులో. "ఇన్నేళ్ళ తరువాత కలుస్తున్నా. ఏం మాట్లాడాలి?" మెదడులో ఆలోచనలు తిరుగుతున్నాయి.

ఇద్దరం హాల్లోకి వెళ్ళేసరికి కూర్చుని మాట్లాడుకుంటున్నారు భవ్య, స్వప్న.

"హాయ్ బాలు! ఎలా ఉన్నావు? నువ్వేమి మారలేదు. అలానే ఉన్నావు" భవ్య పలకరించింది

"హాయ్ భవ్య! ఎన్ని రోజులయ్యింది నిన్ను చూసి. నువ్వు ఏమి మారలేదు" అన్నాను

"ఎందుకు మారలేదు. కాస్త లావెక్కాను. కదా స్వప్న?" అంది భవ్య

స్వప్న అవునన్నట్టుగా నవ్వింది. అదే నవ్వు.

అవును ఇన్నాళ్ళలో ఎన్నో మార్పులు జీవితంలో.

కాని మారనిదేదైనా ఉందంటే అది ఆ నవ్వు ఒక్కటే.

నాకు తనలో ఏ మార్పు కనపడలేదు. అవును మరి నేను మొదటి నుండి చుసింది ఆ చూపు, ఆ నవ్వు అంతే కదా!

"ఎలా ఉన్నావు స్వప్నా?" నా పెదాలపై ప్రశ్న అదే మాట్లాడింది. "నువ్వు లేకుండా ఎలా ఉంటాను బాలు" తను ఇలా అనాలని మనసు కోరుకుంటుంది.

"బాగున్నాను బాలు"

"నేను లండన్ నుండి వచ్చే ముందు రోజు షాపింగ్ చేస్తుంటే కలిసింది. ఈ వాచి తనే సెలెక్ట్ చేసింది" వినోద్ అన్నాడు

"నేను అప్పుడే అనుకున్నాను. నీకు ఇంత టేస్ట్ ఎక్కడిది అని". అందరము నవ్వుకున్నాము

"ఇంకా కవితలు, పాటలు రాస్తున్నారా?" అడిగింది స్వప్న.

"వాడికి అంత తీరికెక్కడిది? చాలా బిజీ" అన్నాడు వినోద్ నా తరపున మాట్లాడుతూ.

కబుర్లలో తెలిసింది స్వప్న ఇంకా పెళ్ళి చేసుకోలేదని. "ఎందుకు?" తెలుసుకోమంది మనసు. ఇది నాకనవసరం అన్నట్టు పెదాలు మాటని అదిమేశాయి.

"ఇంతకీ మిసెస్ బాలు ఎలా ఉంది?" భవ్య అడిగింది.

స్వప్న అదే ప్రశ్న వేసింది చూపులతో.

★ ★ ★ ★

ఆకాశానికి నల్లరంగేస్తున్నట్టు మబ్బులు. చల్లగా వీస్తుంది గాలి. ఇద్దరం చిన్నగా నడుస్తున్నాము.

"వాతావరణం చాలా బాగుంది కదూ!"

అవునన్నట్టు తలూపాను

"ఏంటి బాలు! ఏదో ఆలోచిస్తున్నావు? ఏమీ మాట్లాడటం లేదు?"

"స్వప్న! నీతో ఒక సంగతి చెప్పాలి"

"చెప్పు బాలు?"

"విన్న తరువాత నన్ను కోప్పడవద్దు, తప్పుగా అనుకోవద్దు" అంటూ ఆగిపోయాను.

తన వైపు తిరిగి తన కళ్ళలోకి చూస్తూ "అబద్ధం చెప్పేవాళ్ళు ఎదుటివాళ్ళ కళ్ళలోకి సూటిగా చూడలేరంటారు. నేను నీ కళ్ళలోకి సూటిగా చూస్తూ నిజం చెబుతున్నాను. నేను నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాను" అన్నాను.

స్వప్న ఏమి చెబుతుందో అని ఎదురు చూస్తున్నా.

"బాలు" నా పేరే ఆ గొంతులో మధురంగా వినిపించింది.

"నేనూ నిన్ను ప్రేమిస్తున్నా"

ఆ మాటకు నా గుండెలోని ఆనందం పొంగి చినుకులా కురిసినట్లైయ్యింది.

చిన్నగా చినుకులు పడుతున్నాయి.

అంతలో తనే అంది "కాని బాలూ నన్ను మరచిపో". దూరంగా ఎక్కడో పిడుగు పడిన శబ్దం. నా గుండెలో ఎడో గుచ్చుకున్నట్లనిపించింది.

నా చేతిని ముద్దాడి తను పరుగులాంటి నడకతో భవ్య ఇంటి వైపు సాగిపోయింది.

★ ★ ★ ★

"ఏంటి బాలు! మీ ఆవిడ గురించి చెప్పు. తనని కూడా తీసుకువస్తే బాగుండేది"

"తనెప్పుడు నాతోనే ఉంటుంది"

"ఎక్కడ?"

నేనన్నాను

"వయసంటే తెలిపింది ఆమెని పూసి

వలపంటే తెలిసింది ఆమెని చూసి

చప్పాట్లు కొట్టాలనంత

ఆనందం ఇప్పుడు గుండెల్లో

కాని గుప్పిట్లో ఉన్న తన పరిచయ పరిమళం

ఎటువెళ్తుందో అని నా భయం "

స్వప్న అంది "ఐ లవ్వా బాలు"

★ ★ ★ ★

"బాలు! నీ కన్నా ముందే నేను నా ప్రేమని వ్యక్తం చేయాలనుకున్నాను. ఇంట్లో మాట్లాడను కూడా. నాది ఆకర్షణేమో అన్నారు అమ్మా,నాన్న. నాది నిజమైన ప్రేమ అనటానికి నేనేమి చేయాలి?" అని అడిగాను. కొన్ని నెలలు నిన్ను కలవకుండా ఉండమన్నారు. ఇది ఆకర్షణే ఐతే కొన్నాళ్ళకు కరిగిపోతుందన్నారు. కాని నాది ప్రేమే అని చెప్పాలి అనుకున్నా. అందుకే ఆ రోజు నన్ను మరచిపోమని చెప్పాను. కాని నువ్వు నన్ను ఎప్పటికీ ప్రేమిస్తూనే ఉంటావని తెలిసింది. ఐ లవ్వా బాలు" తన కళ్ళలో చిన్నగా నీటిధార. ఆనందాశ్శవులు.

"స్వప్న! ఇన్నాళ్ళు నన్ను నడిపించింది, ఇక ముందు నడిపించేది నీ నవ్వే. ఒక్కసారి నవ్వు."

తొలిసారి నేను చూసిన అదే లేలేత నవ్వు. ఆ నవ్వు చూస్తూ జీవితం గడిపేయొచ్చు.

కథా కౌముది

రామసీత

రాజ్ కుమార్ నీలం

కౌముది - రచన నిర్వహించిన కథల పోటీ(2013)లో
సాధారణ ప్రచురణకు ఎంపికైన కథ.

"నీకెన్నిసార్లు చెప్పాలి ఈ వయసులో అలా సర్కస్ ఫీట్లు చెయ్యొద్దని. పడ్డావనుకో కాలో, చెయ్యో విరుగుతుంది. ఆ తర్వాత నీ వెనుక హాస్పిటల్ చుట్టూ తిరగాలి నేను" న్యూస్ పేపర్ పుచ్చుకుని వాలు కుర్చీలో కూర్చుంటూ అన్నారు మావారు.

"అంటే నేను పడతానని కాదన్నమాట మీరెక్కడ కష్టపడాల్సి వస్తుందో అనా?" స్టూలు ప్రహారీ గోడకు ఆనుస్తూ మల్లెపందిరి నిండా విరగబూసిన పూలను చూస్తూ అన్నాను.

"నీ పంతం నీదేగాని నా మాట ఏనాడయినా విన్నావా?" విసుక్కుంటూ పేపర్లో తల దూర్చేసారు.

"నాకేమన్నా సరదానా? కామాక్షిగారి అమ్మాయి పెళ్ళయ్యాక మొదటిసారి ఇంటికి రావడం. అందుకే మాలకట్టి పంపుతున్నా" అన్నాను పెద్ద మొగ్గలను ఏరి ఏరి చూసి కోస్తూ..

"వచ్చావా? ఊరి మీద రావకార్యాలన్నీ అయ్యాయా? అసలు నిన్ను కాదురా అనాల్సింది. అమ్మా, బాబులు లేని అనాధవని ఎవరూ పట్టించుకోకపోయినా కొంపకు తీసుకు వచ్చి మూడు పూటలా మేపుతున్నాను చూడు నన్ను అనుకోవాలి పనికిమాలిన వెధవా" అన్న మాటలకు గోడమీదుగా ప్రక్క ఇంటివైపు చూసాను.

రామసీత నానిగాడి పై రంకెలేస్తూ కనబడింది. అప్పుడే స్కూల్ నుండి వచ్చినట్లున్నాడు. చేతిలో పుస్తకాల సంచితో అయోమయంగా బిక్కుబిక్కుమని చూస్తున్నాడు.

"గుడ్లగూబలా అలా మిటకరించి చూస్తావేమిరా.. పొదున్నగా చెప్పానా తొందరగా వచ్చి చావమని? బండెడు బట్టలు నానబెట్టాను. చూసి చూసి బట్టలు రంగు తేలిపోతాయని నేనే ఉతికేసుకున్నాక వస్తావా? నా దగ్గర చూపించకు నీ అతి తెలివితేటలు, నీ పొగరు ఎలా అణచాలో నాకు బాగా తెలుసు. రాత్రికి అన్నం పెట్టడం మానేస్తే అప్పుడు తెలుస్తుంది" విసురుగా బకెట్టులోని బట్టలు దండం పై ఆరబెడుతూ అంది. వాడు తలవంచుకుని నేల చూపులు చూస్తున్నాడు.

ఆ అరుపులకే కాబోలు సీత ఇంటికి అటువైపు ఉన్న వరలక్ష్మి గుమ్మం దగ్గరనుండి తొంగిచూస్తుంది. మా ఇద్దరినీ గమనించినదో ఏమో, ఖాళీ బకెట్టు నూతి దగ్గర పెడుతూ ఇంకాస్త గొంతుపెంచి "విశ్వాసం లేదురా నీకు. ఊరందరూ నిన్ను గాలికొదిలేస్తే చేరదీసి

ఇంత ముద్ద పడేస్తున్నాను. అందరూ వెధవ కబుర్లు చెప్పి వినోదం చూసేవాళ్ళే కానీ ఎంగిలి చేత్తో కాకిని విదిలించరు. ఆళ్ళను నమ్ముకుంటే నీ చేతికి చిప్పే" అంటూ విసురుగా లోపలకు వెళ్ళిపోయింది.

"వెధవ సంతని రోజూ దీని ఏడుపు వినలేకపోతున్నాను మాయదారి సంత" తిట్టుకుంటూ స్టూల్ దిగాను. ఇంటాయన అదేం పట్టనట్లు పేపర్లోనే తల దూర్చడం చూసి విసుగొచ్చింది. ఇదిగో మిమ్మల్నే దాని మాటలు విన్నారా" అన్నాను. ఆయన ఎదురుగా కూర్చుంటూ..

"ఎవరి మాటలూ?" పేపర్లో నుండి తల ఎత్తకుండానే అన్నారు.

"ఎవరివా? ఆ .. రామసీత మాటలు. ఎంతలేసి మాటలంటుంది అనుకున్నారూ అక్కడికి అదొక్కర్తే ఆ పిల్లాడిని చేరదీసి దేశ సేవ చేసినట్లు మనమందరం ఎందుకూ పనికిరానివాళ్ళం అన్నట్లునూ" అన్నాను కోపంగా పేపరు లాగి టేబుల్ పై పడేసి.

"అబ్బా! ఆవిడేదో వాగింది నన్నెందుకు సాధిస్తావు. అయినా తప్పేముంది. మనం చెయ్యని పని ఆవిడ చేస్తుంది కదా" అన్నారు తిరిగి పేపర్ పట్టుకుని.

"అహా! అలాగేం అయితే ఆ పనేదో మనమూ చేద్దాం. ఇప్పుడే నానిగాడిని మన ఇంటికి తీసుకు వచ్చేద్దాం" అన్నాను ఉక్రోషంగా.

"మతిలేకుండా మాట్లాడకు ఇప్పుడే బాధ్యతలన్నీ అయ్యి ఊపిరి పీల్చుకుంటున్నాం. ఇప్పుడు మళ్ళీ కొత్త బంధాలు అవసరమా.. అయినా మనం ఇలా వాడిని ఇంట్లో తెచ్చి పెట్టుకున్నాం అని తెలిస్తే నీ కొడుకు, కోడలు ఊరుకుంటారనే అనుకుంటున్నావా?" అనేసి తన పనిలో నిమగ్నం అయిపోయారు.

నిజమే కోడలికి తెలిస్తే పెద్ద రగడే చేస్తుంది. అమ్మాయి కూడా ఒప్పుకోదు. ఏం చెయ్యాలి? మాలకడుతూ నానిగాడి ఆలోచనల్లో పడిపోయాను. రామసీత భర్త బొంబాయిలో చిన్న చిన్న పనులు చేసుకుంటూ ఉంటాడు. అప్పుడప్పుడూ వచ్చి వెళతాడు అక్కడే ఎవరినో చూసుకున్నాడని అందుకే పెళ్ళాం, పిల్లలను ఇక్కడ పెట్టాడని జనాల అనుమానం. అతను ఎప్పుడన్నా పంపే డబ్బులు, తను ఇక్కడ అగర్బత్తీల ఫ్యాక్టరీలో పనిచేసే డబ్బులతో కుటుంబం నెట్టుకొచ్చేది. నానిగాడి వాళ్ళ అమ్మ జ్యోతి, ఈ రామసీత పక్కంటోనే అద్దెకు ఉండేది. ఆమె బ్రతికున్నప్పుడు ఈ రామసీతకు చాలానే సహాయం చేసింది. చాలా మంచి ఆవిడ నలుగురిలో మనులుతూ చాలా సరదాగా ఉండేది. అనుకోకుండా ఏదో ఆక్సిడెంట్లో భార్యాభర్తలిద్దరూ పోతే నానిగాడు ఒంటరివాడైపోయాడు. నానిగాడిని చూసి అందరూ బాధ పడ్డారేగాని వాడి భారం మీదేసుకోవడానికి బంధువులతో సహా ఎవ్వరూ ముందుకు రాలేదు. అప్పుడొచ్చింది రామసీత నేను చూసుకుంటాను అంటూ.. అందరూ విస్తుపోయారు తనకే దిక్కులేదు మెడలో ఈ డోలేమిటీ అని. కొందరు మాత్రం "ఆ.. నానిగాడి వాళ్ళమ్మ తనకు చేసిన సహాయానికి ఈ మాత్రం కృతజ్ఞత చూపడంలో విడూరం ఏముందిలే" అని కొట్టిపడేశారు.

మొదట్లో బాగానే చూసుకునేది. ఉన్నట్లుండి అదనపు భారం తెలిసొచ్చిందేమో ఆ కోపాన్ని నానిగాడిని తిడుతూ, వాడితో అడ్డమయిన పనులు చేయిస్తూ చూపించేది. ఈ మధ్య మరీ ఎక్కువ అయ్యి ఇరుగమ్మల పైనా, పొరుగమ్మలపైనా చూపించడం మొదలు పెట్టింది. ఒకరోజు నేను, కామాక్షి ధైర్యం చేసి మెల్లగా రామసీత దగ్గరకు వెళ్ళి "నువ్వు తీసుకున్న బాధ్యతే కదా పసివాడిని ఎందుకలా రొస్టుపెడతావు" అని సర్దిచెప్పబోయాం. ఆ రోజు రామసీత తిట్టిన తిట్లకు వీధి మొత్తం దద్దరిల్లింది. "పట్టడం చేతకాదుకాని సలహాలివ్వడానికొచ్చారా, నేను వాడిని బాధలు పెట్టేస్తున్నానా అంత ఇదిగా ఉంటే మీరే పెంచుకోకపోయారా? కబుర్లు నేనూ చెబుతాను. మోసేవాడికి తెలుస్తుంది కావిడబరువు" లాంటి మాటలు రామసీత నోట్లోంచి రావడంతో మళ్ళీ ఆ సాహసం చెయ్యడానికి మేమేకాదు ఇంకెవ్వరూ ముందుకు రాలేకపోయారు.

ఆలోచనల్లోనుండి తేరుకుంటూ నిట్టూర్చి కట్టిన మాలను పట్టుకుని కామాక్షి ఇంటికి బయలుదేరాను. అక్కడ అప్పటికే చేరిన అమ్మలక్కలతో ఆ మాట ఈ మాట మాట్లాడుతూ సాయంత్రం రామసీత చేసిన రగడ చెప్పుకొచ్చాను.

"హత్తేరి, అంత మాట అన్నాదీ దీని నోరు పడిపోనూ. ఎవరు దీన్ని పెట్టమన్నాడు. ఎవరు దీన్ని చేరదీయమన్నారు. మధ్యలో మనమీద ఈ ఏడుపేమిటీ" కామాక్షి ఆవేశపడింది.

"అసలు అంత చిన్నపిల్లాడిని అనడానికి నోరెలా ఇచ్చాడో భగవంతుడు. వాళ్ళమ్మ బ్రతికున్నప్పుడు పప్పులకోసం, ఉప్పులకోసం అక్కా అక్కా అని వెంటపడి తిరిగిన విషయాలు అది మర్చిపోయిందేమో మాకింకా కళ్ళముందే కనబడుతున్నాయి" మరోకావిడ చిర్రెత్తిపోయింది.

"అదంతా కాదులే వదినా దానికళ్ళ ముందే మనం అందరం పచ్చగా కళకళలాడుతుంటే ఓర్వలేక వాడిని అడ్డం పెట్టుకు తిడుతుంది నంగనాచి " కోపంగా అంది వరలక్ష్మి.

అందరూ అన్నమాటలు కాసేపు విన్నాక "ఇవన్నీ సరేనరా ముందు ఈవిడ చేతిలో ఆ పిల్లాడు పడే నరకం చూడలేకపోతున్నాం కదా. వాడిని కాపాడే మార్గాలు ఏమైనా ఉన్నాయా చూడండి" అన్నాను. అందరూ కాసేపు మౌనంగా అయిపోయారు.

"వంట చేసుకోవాలి వదినా" అని ఇద్దరూ లేచి వెళ్ళిపోయారు.

"మనమేం చెయ్యగలం మన చేతుల్లో ఏముంది?" మిగిలినవాళ్ళు నిట్టూర్చారు.

"ఎందుకు చెయ్యలేము. ఇంతమంది ఉన్నాం" వరలక్ష్మి పెదవి విప్పింది.

"నిజమే ఏదో ఒకటి అనుకుంటే చెయ్యగలము. చేసిన పుణ్యం ఊరికే పోదు కూడాను" వత్తాసు పలికింది మరోకామె.

మళ్ళీ అందరూ ఆలోచనలో పడ్డారు." మన పక్కూరిలో ఇలా పేద పిల్లలకు పదవతరగతి వరకూ చదువు, వసతి కల్పించే హాస్టల్స్ ఉన్నాయంట. అక్కడ వాడిని చేర్చిద్దాం. కరణం గారి వాళ్ళావిడను అడిగితే ఆవిడ సహాయం చేస్తుంది. చిన్నా చితకా విషయాలకు డబ్బుపడితే మనం అందరం డబ్బుచ్చి సర్దుతాం" వరలక్ష్మి మళ్ళీ అంది. అందరికీ ఈ ఆలోచన నచ్చింది.

"నీకూ ఇదే ఆలోచన వచ్చిందా నాకు అలాగే అనిపించింది. మీరందరూ ఏమంటారో అని ఆగిపోయాను" అని మళ్ళీ ఒకరికొకరు మేము కూడా పరోపకారులమే అని భుజాలు తట్టుకున్నారు.

కొందరు మనవడి పుస్తకాలు ఇస్తామంటే, మరి కొందరు బట్టలు కొంటామన్నారు. ఇలా నానిగాడిని ఉద్ధరించే విషయం మీద సమావేశం చాలాసేపు జరిగింది. ఆ రోజు రాత్రి నాకు చాలా హాయిగా నిద్రపట్టింది. కానీ మరుసటి రోజు నుండి మళ్ళీ ఎవరి బాధ్యతలు, సంసారాలు వాళ్ళవి. కరణం గారి భార్య దగ్గరకు వెళ్ళే విషయమే మర్చిపోయాము. అది జరిగిన వారం రోజులకు రామసీత ఇంట్లో నానిగాడి పై పెద్ద రభస జరిగింది. నానిగాడి చొక్కా పట్టుకుని పెరట్లో ఈడ్చుకొచ్చి పడేసింది. వాళ్ళమ్మ జ్యోతి కూడా ఎప్పుడూ గట్టిగా తిట్టలేదేమో నానిగాడు ఏడుస్తున్నాడు గుండెలదిరేలా.

"నా కొడుకు మీద చెయ్యి లెగుస్తుందేమిరా అనాధ వెధవ నువ్వెంత నీ బ్రతుకెంత, వాడికి లెక్కలు రాకపోతే రాదు. అందుకని కొడతావా తోలు తీస్తానారే వెధవ వేషాలు వేస్తే. పొగరు పట్టేసి ఏడుస్తున్నావ్. ఈ రోజు చచ్చావే నా చేతిలో. బడికి వెళ్ళి చదువుతున్నావనేగా ఆ బలుపు. ఈ రోజు నుండి ఇల్లువదిలి బయటకెళ్ళావంటే చూడు" రామసీత అరుపులకి నానిగాడి ఏడుపుకి పరుగులు పెట్టి వచ్చాం అందరమూ. తొంగి ఒంగి చూస్తున్న మమ్మలనందరినీ చూడగానే మరి శివాలెత్తేసింది. "నిన్ను ఉద్ధరించడానికి ఊరమ్మలందరూ సమావేశాలంట. మొగుళ్ళకు అన్నం పెట్టడం మానేసి సొల్లు కబుర్లు చెప్పడం కాదు గొప్ప నిన్ను అందరూ గాలికొదిలేస్తే ఇద్దరు పిల్లలను సాకుతూ కూడా చేరదీశాను చూడు.. అదిరా గొప్పతనం అంటే! వాళ్ళ పైపై మాటలు చూసి మురిసిపోతున్నావేమో అవన్నీ మాటలే ముద్దపడేయాలంటే గింజుకుంటారు"

ఆ మాటలకు నానిగాడి సంగతేమోకాని మిగిలినవాళ్ళకు కళ్ళమ్మట నీళ్ళు తిరిగిపోయాయి.

"ఇదిగో ఆ పిట్ట గోడ దగ్గర ఎంతసేపు ఉంటావ్ ఫోను వచ్చింది నీకు" ఆయన పిలుపుకు ఈ లోకంలోకి వచ్చాను.

"దీని దుంపతెగ దీని నోరు పడిపోను. వదినా ముందు పద కరణంగారి ఇంటికి వెళ్ళొద్దాం. రోజు రోజుకీ దీని ఆగడం మరీ మితిమీరిపోతుంది అటునుండి వరలక్ష్మి గొంతు ఆవేశంగా.

"మరే.. నేనూ అదే అనుకుంటున్నా. ఈసారి వదలకూడదు. మనమందరం ఉండగా వాడెలా అనాధవుతాడు. గుప్పెడు మెతుకులు పెట్టి బండెడు చాకిరీ చేయిస్తుంది. అది చాలక మనతో సాపత్యం ఒకటి. పిల్లాడిని స్కూల్లో చేర్చాకా అప్పుడు చెప్తాం దీనిపని" నేనుకూడా ఆవేశంగా ఊగిపోయాను.

ఆ రోజు సాయంత్రమే విషయాలన్నీ కరణంగారి భార్యకు చేరవేశాము. ఆవిడకు సన్నిహితులయిన వాళ్ళతో కాస్త బ్రతిమాలించి ఆ తరువాత వారం రోజులకే పక్కూరి హాస్టల్లో నానిగాడికి సీటు తెప్పించాము. ఆ మరురోజు సాయంకాలం అందరూ చేరి ఈ విషయం రామసీతకు ఎవరు చెప్తారో అని సమావేశం పెట్టుకున్నాము.

"అసలు రామసీత ఒప్పుకుంటుందంటావా వదిన.. మొన్న ఎవరో అంత చూడలేనిదానివి ఏ అనాధాశ్రమంలో చేర్పించకూడదా అంటే చెప్పు తీసికొడతాను మళ్ళీ సలహాలిస్తే అందిట. ఇది చూడదు ఇంకొకరిని చూడనివ్వదు" ఒక ఆమె బుగ్గలు నొక్కుకుంది.

"దానికి తెలుసాదినా వీడికి పడేసే ఆ గుప్పెడు మెతుకులు తనకు బరువుకాదని వీడు వెళ్ళిపోతే ఇంటిపనులెవరు చేస్తారు. ఎవరిమీద అరిచి గగ్గోలు పెడుతుంది. అసలు దాని మొగుడు అందుకే వదిలేసి ఉంటాడు. ఇన్నాళ్ళు మనం అనవసరంగా అతనిని అనుకున్నాం" ఇంకొక ఆమె మనసులో మాటలు చెప్పేసింది.

"అవన్నీ సరే. విషయం తనకి ఎవరు చెప్పి ఒప్పిస్తారు" ఇంకెవరో విషయం మళ్ళీ కదిపారు.

"గయ్యాళి గంప దాని ఇంటికి నేను పోనమ్మా, ఆ రాకాసితో నేను పడలేను. నోటికేం తోస్తే అంతా అనేస్తుంది."

"ఒకరిద్దరు చేతులెత్తేశారు"

"నేను పిల్లను అత్తవారింట్లో దింపి రావాలి" కామాక్షి తనకు కుదిరింది.

చివరకు అందరూ నాకు వరలక్ష్మికే బాధ్యత అప్పగించారు. ఇద్దరికీ మనసులో భయంగా ఉన్నా ఒప్పుకోక తప్పిందికాదు. సాయంత్రం దీపాల వేళకు వరలక్ష్మికి ఫోన్ చేసాను.

"అదికాదే వరం.. మనమంటే దానికి పడదుకదా! ఆ కోపం మనసులో పెట్టుకుని ఒప్పుకోదేమో" సందేహం వెలిబుచ్చాను. మనసులో మాత్రం చాలా భయంగా ఉంది రామసీతను తల్చుకుంటే.

"అదెవరు వద్దనడానికి వాడిని కన్నదా? పెంచిందా? దానికి భయపడేదేంటి. అయినా రేపు మాపు అని ఈ ముహూర్తాలేమిటి? చెప్పాలనుకున్నది చెప్పేయకా. మనం ఇలా నానుస్తూ కూర్చుంటే వాడిని ఏ కూలికో కుదిర్చేస్తుంది" వరలక్ష్మి కోపంగా అంది.

నాకు కూడా ఆ మాటలు నిజమే అనిపించాయి "అంత పని అది చేసినా చేస్తుంది. ఇప్పుడే వెళ్ళొచ్చేద్దాం ఒక్క అడుగు అటెళ్ళి చెప్పొచ్చేద్దాం" అని ఫోన్ పెట్టేసాను.

ఇద్దరం మెల్లగా గేటు దాటి రామసీత ఇంట్లో అడుగు పెట్టి పిలవబోతూ వారగా తెరిచి ఉన్న ఇంట్లో సన్నివేశం చూసి ఆశ్చర్యంతో కళ్ళు మిటకరించి చూస్తూ ఉండిపోయాము.

రాము సీత నానిగాడిని ఒడిలో కూర్చో పెట్టుకుని అన్నం తినిపిస్తూ బుద్దులు చెప్పుతుంది "నాని నేను చెప్పింది అర్థమవుతుందా అక్కడ నువ్వు ఏడవకూడదు. జాగ్రత్తగా ఉండాలి బాగా చదువుకో. నేనొచ్చి చూసి వెళ్ళుతుంటానుగా బెంగపెట్టుకోకేం. నిన్ను వదిలినేనూ ఉండలేనురా. గుండె కోసిసినట్లు ఉంది. కాని పేదదాన్ని చదివించుకోలేను. కామాక్షి అమ్మమ్మ, జానకి పెద్దమ్మ, వరలక్ష్మి అత్తా అందరూ చాలా మంచోళ్ళురా. వాళ్ళే నిన్ను అక్కడ చేరుస్తున్నారు. పాపిష్టిదాన్ని నా నోరుబడ. నిన్ను, వాళ్ళను నానా మాటలు అన్నాను. తప్పింది కాదురా. వాళ్ళు మంచోళ్ళయినా ఎవరికి వారుంటే నీకు సహాయం చెయ్యడానికి ముందుకురారు. అందుకే వాళ్ళను, నిన్ను తిట్టి పని

జరిపించుకోవలసి వచ్చింది. వాళ్ళనెప్పటికీ మర్చిపోకేం" రామసీత నానిగాడికి చెప్పుతూనే ఉంది. అప్రయత్నంగా నాకు కామాక్షి కళ్ళల్లో సన్నటి నీటితెర కమ్మేసింది.

కథా కౌముది

కనుచూపు మేరలో..

కన్నెగంటి అనసూయ

కౌముది - రచన నిర్వహించిన కథల పోటీ(2013)లో
సాధారణ పురురణకు ఎంపికైన కథ.

మధ్యాహ్నాభానుడు అంతకంతకీ తన ప్రతాపాన్ని పెంచుతుండటంతో వేడికి తాళలేక కాబోలు ఎక్కడా మనుష్య సంవారం లేక రోడ్లన్నీ నిర్మానుష్యంగా ఉన్నాయి. ఉండుండి వచ్చే ఏవో ఒకటి రెండు వాహనాల రోద తప్ప కనుచూపు మేర అంతా నిశ్శబ్దం.

కూకట్పల్లి వై జంక్షన్ నుంచి బీ.జె.పి ఆఫీసుకెళ్ళే దారిలో మెట్రోకి ఎదురుగా మెయిన్ రోడ్డు దిగి ఎడమపక్కకి వెళ్ళితే అక్కడికి రెండు మూడు ఫర్లాంగుల దూరంలో గుబురుగా పెరిగిన చెట్ల పొదల్లో తుమ్మచెట్టుకి చేరబడి ఎవరికీ కనపడకుండా ఒక్కడే కూర్చుని ఉన్నాడు పోరిగాడు. సుమారుగా పది పదకొండేళ్ళ వయసుండచ్చు. పక్కనే మాసిపోయిన గుడ్డ పీలికతో ముడసిన చిన్న చిన్న ఇనప ఊసల కట్ట. అంతా చూస్తే అరకేజీ బరువుంటుందేమో అంతే. దానికోసం ఆ పడగొడుతున్న పాత ఇంటి వాచ్‌మేన్ ఎప్పుడెప్పుడు ఒంటేలు కెల్తాడా అని ఎంతోసేపట్నుండో పడిగాపులు కాసాడు వాడు.

వాడటు వెళ్ళగానే ఇనప ముక్కలున్న సిమెంటు రాయిని తలకెత్తుకుని మోయలేక మోయలేక మోస్తూ మొత్తం మీద తుమ్మపొదల మాటుకి పోయి కంకరాయితో అదేపనిగా కొట్టి కొట్టి కాంక్రీటు నుండి ఆ ఇనప ఊసల్ని వేరు చేసే సరికి ఇదిగో ఈ సమయమైంది. అప్పటిదాకా అలా కొట్టడం వల్లేనేమో వాడి లేత వేళ్ళ నిండా పుళ్ళే. రక్తం తేరిన చేతులు మండుతున్నట్టనిపించి అక్కడే దుర్వాసన కొడుతున్న మురిక్కాలవలో చేతులు కడుక్కున్నాడు. చల్లగా అనిపించటంతో చేతుల్ని మరి కొంచెంసేపు అలాగే నీళ్ళల్లో ఉంచాడు. మంట తగ్గి కాస్తంత ఉపశమనంగా అనిపించాక అక్కడించి లేచి చేతుల్ని చొక్కాకి తుడుచుకుంటూనే చప్పుడు కాకుండా మెల్లగా నడుచుకుంటూ మళ్ళీ చెట్టు దగ్గరకొచ్చి కూర్చుంటూ తననెవరైనా గమనిస్తున్నారేమోనని మరింత అనుమానంగా చుట్టూ చూశాడు.

అప్పటికే ఆ రొచ్చుకాలువలో పడుకుని నాలుకని ఇంత పొడుగున వేల్చాడేసి తాపాన్ని చల్లార్చుకుంటున్న కుక్కనుంచొచ్చే ఉచ్చాస నిశ్వాసాల శబ్దం తప్ప అంతా నిర్మానుష్యంగా ఉండటంతో తనెవ్వరూ గమనించటంలేదన్న నమ్మకం కలిగిందేమో..

చొక్కా లోపలికి చేతిని పోనిచ్చి చొక్కాకి లోపల్నించి గుచ్చిన పిన్నీసు తీసి నల్లగా మురికి పట్టినట్టున ప్లాస్టిక్ కవర్నొకదాన్ని ఎంతో అపురూపంగా బయటికి తీసాడు.

మరోమారు అనుమానంగా చుట్టూ పరికించి చూస్తునే కవర్ని తెరిచి అందులోంచి నలిగి మాసిపోయినట్టున్న అయిదు, పది రూపాయల నోట్లని బయటికి తీసి వాటిని పక్కనే ఉన్న ఇనప ముక్కల్ని మార్చి మార్చి తృప్తిగా కళ్ళారా ఓసారి చూసుకున్నాడు.

వాటినలా చూస్తున్నంతసేపూ వాడి మనసు నిండా ఎన్ని ఆలోచనలో, ఎన్ని ఊహలో పల్లీకాయలమ్మతూ తాను భరత్ నగర్ స్టేషన్లో ఫ్లాట్ ఫాం మీద ఆ చివర్నించి ఈ చివరికి మహేసన్నలా ఎలా తిరుగుతాడో కళ్ళలో కదలాడింది వాడికి.

అలా ఊహించుకుంటూంటే మహేసన్నతో పాటుగా తాతేకాదు రాత్రేళ్ళప్పుడు గుండంగా ఉండే తూరలో తమ పక్కకి తిరిగినప్పుడల్లా తాతమీద పడిపోతుంటే దగ్గరకి లాక్కుంటూ తాత చెప్పిన సంగతులు కూడా గుర్తొచ్చాయి వాడికి.

"ఒరేయ్ పోరిగా.. నీ యమ్మోవరో నాకయితే ఎరికనేదుగానీ. నాకు ఎరికయ్యేతలికే నువ్వింకా బొడ్డాడని పసిగుడ్డువిరా పోరి. కల్లేదెరవని కూనవి. ఆ యానాదమ్మ పాలనేలబడితివో గాని దాన్నిగదరగ సరింగా తడే ఆరన్నిన్ను ఎమ్మటనే సేటలో ఎట్టేసి ఎర్రగా బెగ బెగ మండే ఎండలో రోడ్డు పక్కనాసేట ఎట్టేసి నువ్వు దానికే బుట్టావన్నట్టు, అదో బాలింతన్నట్టు సెపుల్లో కుసంత దూదెట్టుకుని యాక్కను సేసేసినాది సూసే తీర్చాలా పోరి. సర్రున కాసే ఆ యండలో ఏడి తట్టుకోలేక నీల్ల కోసవో, పాలసుక్కల కొసవో నీ నాలుక బయటెట్టి కాలి సేతులూ గాల్లో ఆడితూ నువ్వలా ఏడుతూ ఉంటే .. నా పేనం నీరయిపోయేదిరా పోరి. ఆకల్లో నువ్వేడుతూ ఉంటే నీ నాలుక తడపనక్కూడా మనసొప్పని రాచ్చసి ముండరా అది. పేనం ఒప్పుక నీ నోట్లో కాసిన్నీల్ల సుక్కలొయ్యమని సెప్పినా సెవినెట్టుకుండే

అంతెండలో ఏడిసి ఏడిసి గొంతారిపోయి నీ పేనం అప్పుడే పోద్దనుకున్నాగాని సాధిచ్చాల్సిందేదో ఉందన్నట్టు బెతికి బట్ట కట్టావు పోరి.. తల్పుకుంటే ... కల్లాగుంటాది"

"అవ్ తాతా సాధిచ్చాల సెనక్కాయల బుట్ట సాదితూ. సూతూ ఉండు మేసన్న సెప్పిండు. పైసలు కూడుకున్నాక టోసన్నాడికొచ్చెయ్యమని. ఇగో నాకాడున్న పైసల్కి ఇనపూసలమ్మిన పైసల్ జమసేతే మహేసన్న సెప్పినంతయితది." మనసులో అనుకుంటూనే జాగ్రత్తగా మళ్ళీ వాటిని కవరులో పెట్టేశాడు. ఆ కవరుని లోపల్నించి చొక్కాకి ఎప్పట్లాగే పిన్నీసుతో గుచ్చి పెట్టేస్తూ

"హమ్మయ్య. ఎవరూ సూట్లేదులే" అనుకున్నాడు తనలో తానే.

వాడలా భయపడ్డానికి కారణం లేకపోలేదు. సెనక్కాయల బుట్ట కొనుక్కుందామని ఎన్నాళ్ళనించో తినో తినకో రోడ్లమ్మటా పెంటకుప్పలమ్మటా, ద్రయినేజీలమ్మటా తిరిగి తిరిగి ఏరుకున్న కాయితలమ్మగా వచ్చిన పైసలన్నిటినీ మూటగట్టి చొక్కాలో దాచుకుంటే రెండుసార్లు కొట్టేసారవరో. పొర్లి పొర్లి ఏడ్చాడు పోయినప్పుడల్లా. ఆ కనపడని దేవుణ్ణి తిట్టుకున్నాడు కూడా చాలాసార్లు.

"ఆళ్ళ సెరసన దీపమెట్టా. ఎవరెత్తుకుపోయినారో.. నాయాళ్ళు..". ఎన్నిసార్లనుకున్నాడో.

అనుభవాలు వయసుని మురిపిస్తాయనేది నిజమేనేమో అనిపిస్తుంది పోరిగాడ్ని చూస్తే. ఉండటానికి గూడేకాదు. తినడానికి తిండి కూడా లేక గాలెటు వీస్తే అటుగా కొట్టుకుపోయే ఎండుటాకుల్లాంటి తమ బతుకుల్లో భద్రత లేదని అంత చిన్న వయసులోనే అనుభవం నేర్చిన పాఠం వాడికి.

కేవలం రెండు రూపాయలకే తలపై బండరాళ్ళతో మోది చంపేసి వాటిని లాగేసుకున్న సంఘటనల్ని ఎన్నింటినో తన కళ్ళతో చూశాడు వాడు.

ఎన్నిసార్లు పోలీసులట్టుకు పోయారో, ఎన్నిసార్లు చెయ్యని నేరానికి అనుమానితుడిగా తన్నులు తిన్నాడో, మరెన్నోసార్లు సాక్షిగా పోలీసులు చెప్పమన్నట్టుగా చెప్పి అబద్ధాలాడాడో. అస్సలిష్టం లేదువాడికిలా. అందుకే ఏదో బతుకు తెరువు చూసుకుని అందులోంచి బయటికి రావాలనుకున్నాడు.

స్టేషన్లో పల్లీలమ్మ వాడిచ్చిన సలహా ప్రకారం శేరు పల్లీకాయలకి, చిన్నకాడ బుట్టకి సరిపడా పైసలుంటే చాలు స్టేషన్లో నీడ పట్టున ఉండచ్చునుకున్నాడు.

అందుకే అతి కష్టం మీద పోగొట్టుకున్న పైసలు రెండుసార్లు పోగొట్టుకున్నా, ఈసారి మాత్రం పోగొట్టుకోకూడదనుకున్నాడు. అందుకే ఇంత జాగ్రత్త. ఆ జాగ్రత్తలో చిన్న చప్పుడైతే చాలు పుట్టమీద కూడా అనుమానం వచ్చేసేది వాడికి.

అలా తోటోళ్ళనుండి తన దగ్గరున్న పైసల్నేకాదు తనని తాను కాపాడుకోవటం కోసం చుట్టూ ఉన్న పరిసరాల మీద కూడా అనుమానంతో నిద్రలేని రాత్రులెన్ని గడిపాడోవాడు.

అందుకే ఆ సంచీలో డబ్బు పెరిగేకొద్దీ దాంతోపాటు పోరిగాడిలో భయం కూడా పెరుగుతూ ఉంది.

"ఎల్లాల పాత కాయతాలమ్మే దుకానం తెరిసే ఉంటాడీతలి. ఇనపూసలాయన్నకిచ్చేత్రే అన్నిచ్చే పైసలు దీస్కోని టేసన్కి పోవాల" అని మనసులోనే అనుకుంటూ మరోసారి పైసలున్నచోట చొక్కాని తడిమి చూసుకుని మెల్లగా పైకి లేచాడు.

లేవబోతూ లేవబోతూ కళ్ళు తిరుగుతున్నట్టయి తూలిపడబోతూ నిలదొక్కుకున్నాడు. వాడి కడుపులో ఎంత తిన్నా తీరనంత ఆకలి ఉంది. కళ్ళల్లోనే ప్రాణం ఉంది. పల్లీలకి, పల్లీల బుట్టకి ఎంత తిన్నా తీరనంత ఆకలి ఉంది. కళ్ళల్లోనే ప్రాణం ఉంది. పల్లీలకి, పల్లీల బుట్టకి సరిపడా పైసల పోగోతలో ఆకలిదప్పులు ఎప్పుడో మర్చిపోయాడు వాడు. అందుకేనేమో కాళ్ళలో సత్తువ లేక అడుగు ముందుకు పడటం లేదు.

అయినా గాని వాడి కళ్ళల్లో పల్లీల బుట్ట, పల్లీలమ్మతూ తాను గడపబోయే జీవితం మెదుల్తుంటే ఎక్కడా లేని శక్తి వచ్చి చేరినట్టయి అడుగు ముందుకేసాడు. మళ్ళీ తాత గుర్తొచ్చాడు వాడికి.

"నీ మాటలు గుర్తొక్కొత్తన్నయ్ రా తాతా. సాధిత్తం అంటే ఏటో ఇసుమంతయినా అరదమయితలే గాని ఒక్కటి సెప్తా సత్తెపమాణకంగా పెంటలమ్మట పోనిక. పల్లీలమ్మతా.. తాతా పల్లీలు. బరత్ నగర్ టేసన్లో పల్లీలమ్మతా.. పల్లీల్. పల్లీల్ గరం గరం పల్లీల్" అప్పుడే అమ్మటం మొదలెట్టేసినట్టు కలలు కంటూ తనలో తాననుకున్నాడు.

అలా అనుకుంటూ రెండడుగులు వేసాడో లేదో ఎవరో చిన్నగా మూలిగి నట్టయి అక్కడే ఆగిపోయి చుట్టూ తిరిగి చూసాడు ఎవరైనా కనిపిస్తారేమోనని. ఎవ్వరూ కనపడలేదు. అలా చూస్తున్నంతలో మళ్ళీ మూలుగు. ఈసారి మూలుగుతో పాటు కదుల్తున్నట్టుగా ఆకులు నలిగిన చప్పుడు.

అనుకోకుండా ఎడం చేయితో డబ్బులు దాచిన చోట చొక్కా తడుముకున్నాడు.

మళ్ళీ మూలుగు చిన్నగా మొదలై క్రమంగా పెరుగుతూ ఏడుపుగా మారి ...

చేతిలోని ఊసల్ని కిందపెడుతూ ఏడుపు వినిపించిన వైపు మరొకాస్త పరిశీలనగా చూశాడు. స్పష్టంగా వినిపిస్తున్న గొంతు ఎక్కడో విన్నట్టయ్యి వెనక్కి పరుగెత్తాడు.

ముళ్ళ కంపల మధ్యలో నీర్పంగా కదులుతూ కనిపించాడు వాడు. వాడి కంటే రెండు మూడేళ్ళు చిన్నాడు అయ్యుండచ్చు.

అలా ఎంతసేపట్టుండి పడున్నాడో అలా పడిపోవటంతో వాడి వళ్ళంతా ముళ్ళు గుచ్చుకుని అక్కడక్కడా రక్తం వచ్చి ఆరిపోయింది కూడా అప్పుడే

పోరిగాడు అందుక్కాదు భయపడింది. తలనుంచి ముఖం మీదుగా కారి గడ్డ కట్టిన రక్తం చారలు చూసి.

ఆ దెబ్బ నుంచి కారిన రక్తంతో అంజిగాడి ముఖమంతా చితకొట్టిన సూర్యుడిలా ఎర్రగా అయిపోగా భయంతో గబగబా దగ్గరకు వెళ్ళి

"ఏమయిందిరా?" అన్నాడు వాడి పక్కన కూర్చుంటూనే వాడి తలని లేపి తన కాళ్ళమీద పెట్టుకుంటూ.

అప్పుడప్పుడూ ఏరిన చెత్త కాగితాలమ్మే చోటో, ఏరేటప్పుడో చాలాసార్లు చూశాడు వాణ్ణి. ఎప్పుడు స్పృహ తప్పి పడిపోయాడో గానీ అప్పుడప్పుడే తేరుకుంటున్న వాడు వీడిని చూడగానే ప్రాణం లేచొచ్చినట్టయి బోరుమని ఏడ్చాడు చేతులు పట్టుకుంటూ.

ఎక్కెక్కీపడి ఒకటే ఏడుస్తున్న వాణ్ణి ఎలా ఓదార్చాలో తెలియలేదు వీడికి. వాడేడుస్తున్నా పట్టించుకోకుండా దెబ్బెక్కడ తగిలించా అని వాడి తలంతా వెదుకుతూ కొట్టిందెవరో ఆరా తీసాడు.

చిన్న ఇనప ముక్క దగ్గరకొచ్చిన గొడవ చిలికి చిలికి గాలివానైందట. వీడికంటే వాడు కాస్త బలవంతుడయ్యేసరికి ఆ ఇనప ముక్కతోనే వీడి నెత్తి మీద ఒక్కటిచ్చి చితకొట్టిపోయాడు అవతలివాడు. అదసలే ఇనపముక్క. పైగా తుప్పుపట్టేసి ఉండి ఉంటుంది. వీడికి వాతం కమ్మేసి స్పృహ తప్పాడు. ఎవరూ చూడకపోతే ఒకోసారి ప్రాణాలు పోనూ పోవచ్చు. వీడేమైతే వాడికేంటి. వాడిక్కావాల్సింది ఇనపముక్క. అంతే.

అంతగా ఆ కొట్టిన దెబ్బకి వీడు చస్తే వాడు పోయి జైల్లోపలే కూర్చుంటాడు. అలాంటోళ్ళకి జైలింకా హాయి. ఇలా ఎండకి ఎండే వానకి తడిసే పని తప్పుద్ది. అక్కడే వచ్చేస్తుంది ఎక్కడా లేని తెగింపూ, ధైర్యమూనూ. గొడవలు, ఘర్షణలు, కొట్టుకోవటాలూ, చంపుకోవటాలూ లోపలికెళ్ళటం మళ్ళీ బయటికి రావటం.

ఈలోగా పోలీసులకి వేరే ఏదైనా నేరంలో అర్థంతుగా అరెస్ట్ చూపించాల్సోస్తే గుర్తొచ్చేది కూడా వీళ్ళే. ఇదంతా వీళ్ళకి మామూలే. అందుకే కొట్టిపోయినోడు మళ్ళీ తిరిగి చూడడు ఆడు బతికేడో సచ్చేడోనని. వాడి అదృష్టం బాగుండి ఇలాటోళ్ళెవరి కళ్ళైనా పడితే బతికి బట్ట కట్టినట్టు. పొరపాటున ప్రాణం పోతే నాల్గయిదు రోజులుగ్గానీ ఆ సంగతి బయటి ప్రపంచానికి తెలీదు. అదీ అటుగా వెళ్తుతూ వాసనోస్తూందని ఎవరైనా పోలీసులకి తెలియపరిచితే తప్ప. ఏంటో దారీ తెన్నాలేని గాలివాటం బతుకులు" ఆలోచిస్తూనే

"ఎంతసేపయినాదిరా.. కొట్లాటయ్యే?"

"ఎరికనేదన్నా" నూతులోంచొచ్చినట్టున్న వాడి గొంతు రక్తం పోయి వాడెంత నీరసంగా ఉన్నాడో చెప్పకనే చెబుతుంది.

వాణ్ణి చూస్తే జాలేసింది.

"ఈడికి సూది మందు పడాల లేదంటే పెమాదం ఏం చెయ్యాల?" అని ఆలోచిస్తూనే నెమ్మదిగ్గా వాడి గాయాల చుట్టూ అంటిన చెత్తా చెదారాన్ని దులిపి తన చొక్కా చించి తల చుట్టూ కట్టు కడుతూ దూరంగా చూశాడు.

కాస్త చల్లబడిందేమో రోడ్డుమీద వేగంగా వెళ్తుతూ ఒకటే వాహనాలు.

పరుగులు ఏదేదో వెతుక్కుంటూ. ఒకటే పరుగులు. ఎవరి బాధా పట్టదు వాళ్ళకి. అంతా ఆ మనకెందుకులే అనుకునేవాళ్ళే.

"మనిసికి మనిసి సాయం సేసుకోకుంటే బతుక్కి అరదం ఉందా?" తాత మాటలు గుర్తొచ్చాయి వాడికి.

"ఒరేయ్ పోరిగా ఆ బెగమంతుడు ఉన్నోల్లని, లేనోల్లని పుట్టితాగూడా ఎవరి బాదలాల్లకే అరదమయ్యేట్టు సేసినాడు గావాలూ. అదెలాగంటే సెప్పా ఇనుకో.

నీ సిన్నప్పుడు నిన్ను పరిమినెంటుగా గుడ్డోడ్డి జేసేతే దాని బతుక్కిక బాగనుకుందిరా పోరి ఆ యానాదమ్మ. నిన్ను గుడ్డోడ్డి సేసి కూకోబెడితే సాలు పైసలే పైసలనుకుంది దగుల్పాజీ ముండ. అసుమంటి మడిసి గన్నే మద్దేనం పూట అందరూ తొంగున్నారనుకున్నాకా జిల్లేడు కొమ్మల్లిరిసి నీ కల్లల్లో పాలు పిండనాకి సూసిందిరా పోరి. దాస్తుంపదెగ దానికి పేనం ఎలా ఒప్పిందోగానోరే పోరి నాకయితే సూత్తా ఉంటాకొప్పలేదోరే కోట్లాడినా తిట్టినా కట్టుదెంచిన బరెలా మీదకురికిందిరా. నేనూరుకుంటినా. క్ర్రతో ఒక్కటేసినా కుయ్యో మొర్రోమంటా అరిసి నానాగోల సేసి నా క్ర్ర ఊడబెరుక్కుంది. నే కబళం కోసం బెజారోకి బోతే నీ కళ్ళెక్కడ ఊడ బెరుకుద్దోనని మూడు దినాలు. ఇంతన్నావా సరింగా మూడు దినాలు లచ్చ కల్లతో నిన్ను జూత్తనే బతికినా నీల్లు తాగి. నేనలా నిన్నంటి ఎట్టుకుని సూత్తున్నానని మకాం మారి సేసింది. అదీ ముసిల్లే పడుసుదేగాదన్నట్టు. నేనూ ముసిలాణ్ణేగందా. అదేడకి బోతే ఆడకి నేను గూడబోయిన.

కడుపులో ఆకలి కరకరలాడేదిరా పోరి. ముసిలోణ్ణి గందా. కాలల్లో సత్తువలేమి. ఓపిక జేసుకుని దానమ్మట ఉరకలెత్తిన గాని నేనొదల్లే. దానమ్మా రాచ్చుసిరా అది దానికేమన్నా భయమే ఏంది. నన్ను ఏమారిసి నీ కల్లు పీకనాకే జూసిందది. ఇదికాదు పనని..

పోలీసోల్లని బిల్చి సెప్పినా పోలీసోడొచ్చి నాలుగుతులు ఉతికేతలికి గమ్మునుందన్నట్టు. ఏం బెట్టిందిరా శాపనార్థాలు నీ జిమ్మడా అంది. నిన్ను గోసి కాకులకీ గెద్దలకీ ఎయ్యి అనింది. నే బెదర్లా.. బిడ్డా అదేమన్నా రుసి పెల్లామా. అయ్యన్ని అవతాకి .. కానోరే పోరి నీ యదురుట్టం బాగుండి దానికి పెచ్చవతవొచ్చి సచ్చింది గానీ అదే గనుక బెతికుంటే ఈయాల్లికి నీ బెతుకెట్లా ఉండేదో తల్సుకుంటే బయమయితిదిరా పోరి. కంటిసూపుంటే కడుపులోకో ముద్ద తక్కువైన గాని కడుపులో కాలెట్టుకుని బతుకీడెసెయ్యచ్చు. మరందుకేరా పోరి అదేడికెల్ల నానాడికి కురోడల్లె లగెత్తినా. కాటిక్కాల్లుసాపుక్కూకున్నోడ్డి నాకేటయితే నీ కల్లు బాగుండాల. నీ బెతుకు బాగుండాల."

"అసలే పేదోల్లం కూటికీ లేనోల్లం మనకి మనమే సాయం సేస్కోపోతే మనకెవ్వరు జేత్తారా ఏంతంతవో?"

తాత మాటలు గుర్తొచ్చి.

"అవ్ తాతా సంజేల సూరీడు సాటుకి బోయినంత నిజ్జం సెప్పినావ్" అని మనసులో అనుకుంటూ వాడివైపు చూశాడు పోరి.

ఆకలిని జోకొడుతూ అతి కష్టం మీద వాడి ఒంట్లో వాడు పేర్చుకున్న రక్తం చుక్కలు వాడి ఏడుపుకే కదిలాయో, దెబ్బక్కెడనే వీడి వెదుకులాటలోనే కదిలాయో గాని దొరికిందేనుందన్నట్టు మళ్ళీ ఉబికి ఉబికి వస్తుంటే

"అన్నా.. నే సచ్చిపోతానేమోనన్నా. ఎన్టీవోడి బొమ్మసూడాలన్నా సీరాముల్లో కొత్తందన్నా సూత్తానంతావాన్న?"

అమాయకంగా అంటున్న వాడి మాటలు వింటుంటే పోరిగాడి మనసంతా కెలికినట్టుగా అయింది.

"భగవంతుడా ఈ పేదవాడి కంటి కొనకల్నండి నాకు మోక్షమెప్పుడు?" అన్నట్టుగా కనురెప్పల చివరి అంచున ఒంటికాలిపై నిల్చున్న కంటి నీటి పొరల్నుంచి వాణ్ణి గమనిస్తున్నాడు పోరి.

"వాడొంట్లోంచి కారిపోయిన ఆ రగతం పూడాలంటే ఎన్ని ఇసుర్లు, ఈసడింపులూ భరించాలో. ఎంగిలి కూడు కోసం పెంటకుప్పలపై కాకుల్లో కుక్కల్లో ఎంత పోరాటం చెయ్యాలో వాడు నాయాల్లి.." వాడల్లా అనుకుంటుండగానే.

"అన్నా సీరాముల్లో మొదటాటయినా సూపెట్టన్నా. సెప్పన్నా. తల బాధయితందన్నా సెప్పన్నా" చేతులట్టుకు ఊపేస్తూ అంటున్న వాణ్ణి.

"సూది మందడాలా మొదల. అదెట్లా అని ఆలోసన సేత్తా ఉంటే మొదటాటంటవ్" అంటూ ఒక్క కసురు కసిరాడు

"ఎన్టీవోడి బొమ్మన్నా సూడాలనుందన్నా" వాడు ఏడుస్తూనే ఉన్నా అదేం పట్టించుకోకుండా ఆలోచిస్తూనే ఉన్నాడు పోరిగాడు.

"ఎన్టీవోడి బొమ్మ సూడాలన్న సిన్న కోరికాడిది. అది తీర్చలేదా తను. తనేటి కోరుకున్నాడని తాత ముసిలోడయ్ ఉండి తన్ని రచ్చించాడు. తినో తినకో తన్ను రచ్చించాలనే కదా యానాదమ్మ యాడికి బోతే ఆడికి నడవనాకి సత్తువనేకున్నా క్రసాయంతో ఉరకలు పరుగులెత్తేడు. ఈడ్చి రచ్చించాలంటే తాత కంటే సిన్నోడ్చి భవిష్యత్తున్నోడ్చి తాతనాకిచ్చినట్టే మరోడికి తను భవిష్యత్తివ్వలేదా తనుసెయ్యలేదా" ఆలోచించాడు. ఆలోచిస్తూనే ఉన్నాడు.

చివరికో నిర్ణయానికొచ్చినట్టుగా

"అయ్యేల తాత నాకున్నట్టే ఇయ్యాల ఈడికి నేనున్నా అవ్ ఈడికి నేనున్నా" అతి కష్టం మీద వాణ్ణి లేపి నడిపిస్తూ మరో చేత్తో చొక్కా లోపలి కవరుని తడుముకుంటూ ముందుకి కదిలాడు వీధి చివరి క్లినిక్ వైపు.

ఇప్పుడు వాడి కళ్ళముందు పల్లీల బుట్టాలేదూ బుట్టలో కాయలు అంతకన్నా లేవు. వాడి కళ్ళముందున్నదంతా వాడికి తన భుజాన్ని ఆసరాగా ఇస్తూ తాను నడవాల్సిన దారే.

కథా కౌముది

బంగారు చెల్లి

ఎం.వి.ఎస్.ఎస్.ప్రసాద్

"అవునులెండి పెళ్ళాం ఏమయిపోయినా మీకు అక్కర్లేదు. రెండో రోజే కొత్తపెళ్ళాం పడుచుపెళ్ళాం వస్తుంది" కటువుగా వినిపించిన ఆ మాటలు రాజు నెత్తిమీద ఉరుములేని పిడుగులాపడ్డాయి.

భార్య రాణివైపు ఆశ్చర్యంగా చూసాడు అతను. రాణి ఎప్పుడూ ఏదో ఒకటి అంటూనే ఉంటుంది. అది అతనికి కొత్త కాకపోయినా అంత కోపంగా, ఆ స్వరంలో మాట్లాడడం అరుదు అనే చెప్పాలి. ఏమిటి? ఏమయ్యింది? అని క్యూశ్చన్ మార్క్లలా మొహం పెట్టాడతను.

రాణి తన బాధలు వెళ్ళబోసుకుంది. తనకి చాలా రోజులుగా నడుం నొప్పి కడుపు నొప్పి కాళ్ళ నెప్పులు, తల తిరగడంలాంటి లక్షణాలు ఉన్నాయని, రాజు కనీసం పట్టించుకోవడం లేదని, ఒక సానుభూతి కూడా లేదని దెప్పిపొడిచింది. అతనికి ఎంతోసేపూ తన వాళ్ళు తప్ప కట్టుకున్న భార్య పనికిరాదని ఈసడించింది. తమకు పిల్లలు లేరు కనుక ఈ వయస్సులో కూడా అతను రెండో పెళ్ళి చేసుకుని పిల్లలను కనాలని కలలు కంటున్నాడని కసిరింది.

రాజు భార్యను శాంతింపచేసే ప్రయత్నం చేసాడు. తమకు పిల్లలు లేకపోవడమేమిటి తనకు రాణి కూతురని, రాణికి తను కొడుకుని అని అన్నాడు. రాణి ఏదో బాధలో అలా అంటోంది తప్ప తనకు మాత్రం ఈ ప్రపంచంలో భార్య తప్ప ఎవరు ఉన్నారని అడిగాడు. అయినా అంత వయసు వచ్చాక ఇంకా తన వాళ్ళు, నావాళ్ళు ఏమిటని అడిగాడు. తమతో మంచిగా ఉండేవాళ్ళు తమ బాగుకోరేవాళ్ళే తమవాళ్ళన్నాడు. అసలు మంచి స్నేహితులు కన్నా కావల్సిన వాళ్ళు ఎవరు అని భార్యను ప్రశ్నించాడు.

ఒక సంతోష సమయంలో అలా మాట్లాడకూడదని భార్యకు నచ్చచేప్పే ప్రయత్నం చేసాడు. రాజు అమెరికా ప్రయాణం ఆరోజే. ఒక ఆఫీసు పనిమీద ఆరువారాలపాటు అమెరికాలో ఉండబోతున్నాడతను. ఎంతో ఉత్సాహంతో, ఆనందంతో బయలుదేరే సమయంలో భార్య అలా మాట్లాడడం బాధ అనిపించింది అతనికి. అయినా దిగమింగుకుని భార్యను సమాధానపరచే ప్రయత్నం చేసాడతను.

అమెరికానుంచీ వచ్చేసరికి తన శవంకానీ, సమాధికానీ చూడవలసి ఉంటుందని ఏడుస్తూ అంది రాణి. భార్య పుల్లవిరుపు మాటలు తనకేమీ కొత్తకాకపోయినా ఆ సంతోష సమయంలో అలా మాట్లాడడం తట్టుకోలేకపోయాడు. కానీ కోపంగా మాట్లాడితే పరిస్థితి మరింత చెడుతుందని అతనికి తెలుసు. అసలు విషయం ఏమిటంటే రాణి పేపర్లు పత్రికలు అందులో ఆరోగ్యానికి సంబంధించిన విషయాలు తప్పకుండా చదువుతుంది. అందులో వ్యాధుల గురించి రాసిన లక్షణాలు అన్నీ తనకు

అన్వయించుకుంటుంది. వాటిలో ప్రస్తావించిన రోగాలన్నింటితోనూ తను బాధపడుతున్నాననే నిర్ధారణకు వచ్చేస్తుంది. భర్తను వెంటేసుకుని డాక్టర్ల చుట్టూ తిరుగుతుంది. రాజుకి విషయం తెలిసినా భార్య మాటను కాదనలేక అందరు స్పృహలిస్టులకూ చూపించాడు. అందరూ ఆమెకి ఏ లోపం లేదని, ఆమె సంపూర్ణ ఆరోగ్యంతో ఉందని ఢంకా బజాయింది చెప్పినా ఆమె మనస్సులోంచి అనుమానం మాత్రం తొలిగించలేక పోయాడు. పోనీ సైక్రియాటిస్టు దగ్గరకు వెళదామా అని రాజు అడిగితే 'నాకేమైనా పిచ్చి అనుకున్నావా!?' అంటూ ఇంతెత్తున భర్తపై లేచింది రాణి.

భార్యసాధింపులు, ఛీదరింపులతో పాడయిపోయిన మనస్సుతో విమానం ఎక్కాడు రాజు, గాలిలో తేలిపోతుంటే 'ఈ గాలిలో కలిసి పోతే ఎంత బావుండును' అని ఒక క్షణం అనుకున్నాడతను. కానీ వెంటనే భార్య గుర్తుకు వచ్చి 'పాపం పిచ్చిది. అన్నెం పున్నెం ఎరుగనిది ఎవరు ఏం చెప్పినా నమ్ముతుంది. పక్కన తను కూడా లేకపోతే ఏమయిపోతుంది' అనుకున్నాడు.

రాజు అమెరికా వెళ్ళిన వారం రోజులకి అతని తమ్ముడు రవి ఏదో పనిమీద హైదరాబాద్ వచ్చాడు. అతను భార్య లతతో సహా హోటల్లో దిగాడు. ఒకరోజు భార్య భర్తలు రాజు ఇంటికి వచ్చారు. కుశలప్రశ్నలు అయ్యాయి. రవి టేబుల్ మీద ఉన్న పేపర్ అందుకున్నాడు.

తోడికోడళ్ళు లోకాభిరామాయణంలో పడ్డారు. కొంతసేపటికి రాణి తన ఆరోగ్య విషయాలను తోడికోడలకి వివరించసాగింది. తను ఎన్నిరకాలుగా బాధలు పడుతున్నది, ఏ ఏ రోగాలు తనకు ఉన్నది, ఏ డాక్టరూ తనకి ఉన్న జబ్బులు ఎలా కనిపెట్టలేకపోయింది అన్నీ వివరించింది.

తన భర్త తననీ, తన ఆరోగ్యాన్ని ఎలా పట్టించుకోనిది చెప్పి కన్నీళ్ళు పెట్టుకుంది. లత అక్కగారిని ఓదార్చింది. ఈ మగాళ్ళంతా అంతేనని, తమ అవసరాలకి, సరదాలకి భార్యకావాలి కానీ, భార్య కష్టనష్టాలలో పాలుపంచుకునే ఆసక్తి, ఓపిక ఏ భర్తకూ ఉండవని చెప్పింది. అయితే పూర్వకాలంలా ఆడవాళ్ళు అన్నింటికి పడి ఉండక్కర్లేదని, అన్నివిధాల స్వతంత్రురాలైన స్త్రీ తన సంగతి తనే చూసుకోవాలని హితబోధ చేసింది. ఒక డాక్టరు ఏమీ లేదన్న మాత్రాన వదిలివేయకూడదని, మరొక డాక్టరు దగ్గరకు వెళ్ళి తమకు వచ్చిన అనారోగ్యం, బాధలు తగ్గేవరకూ ప్రయత్నించాలని చెప్పింది.

లత మాటలు రాణికి కొంత ఊరట కలిగించాయి. తన గురించి తన తోడికోడలకు ఉన్న బాధలో వెయ్యోవంతు తన బర్తకు లేదే అని బాధపడింది. తన మరిదిని పిలిచి ఊళ్ళో స్వంత అన్నగారి ఇలు ఉండగా హోటల్లో ఉండడం ఏమిటని వెంటనే రూము ఖాళీ చేసి ఇద్దరూ తమ ఇంటికి వచ్చేయాలని పట్టుబట్టింది.

రవి మొహమాటపడ్డాడు. తన మీటింగులు కాన్ఫరెన్సులు వేళాపాళా లేకుండా ఉంటాయని, వచ్చేసరికి అర్ధరాత్రి, అపరాత్రి అవుతుందని వదిలగారిని కష్టపెట్టడం ఇష్టంలేక హోటల్లో దిగామని సర్దిచెప్పబోయాడు.

రాణి ససేమిరా అంది. అతను ఏ టైముకి వచ్చినా పరవాలేదని తనూ తన చెల్లెలూ కాలక్షేపం చేస్తూంటామని చెప్పింది. ఆమె మాటలకు లత వత్తాసు పలికింది.

రవి ఇంకేమీ మాట్లాడలేకపోయాడు. ఆ సాయంత్రమే రవి, లత హోటల్ రూము ఖాళీ చేసి రాజు ఇంటికి వచ్చేసారు. నాలుగు రోజులు అయ్యేసరికి రాణి, లత తోడికోడళ్ళూ, స్వంత అక్కచెల్లెళ్ళూ అనే సందేహం వచ్చేలా కలిసిపోయారు.

రవి వచ్చిన పని అయిపోయింది. రెండు రోజులు శలవు పెట్టి ఉండమని బలవంతం చేసింది రాణి. కానీ రవి ఆ అభ్యర్థనను సున్నితంగా తిరస్కరించి ప్రయాణమయ్యాడు. వాళ్ళు వెళ్ళిపోతుంటే స్వంత కూతురో, చెల్లెలో వెళ్ళిపోతున్నట్టే బాధపడి కన్నీళ్ళు పెట్టుకుంది రాణి. లతను వదలలేక వదలలేక సాగనంపింది. లత, రాణి అంత దగ్గర అయినందుకు చాలా సంతోషించింది. త్వరలో

వస్తానని బాధపడవద్దనీ రాణిని ఓదార్చింది. లత చెప్పినట్టే మళ్ళీ త్వరలో రావాలని, ఈసారి వచ్చినప్పుడు పదిరోజులు తక్కువ కాకుండా ఉండాలని ఒట్టు వేయించుకుంది రాణి. లతకూడా సంతోషంగా ఆ షరతుకు ఒప్పుకుంది.

రవి, లత వచ్చి వెళ్ళిన పదిరోజులకే లతను అర్జంటుగా రమ్మని రాణి ఫోను చేసింది. లత వెంటనే బయలుదేరి వచ్చింది. లతను చూడగానే ఆమెను కౌగిలించుకుని బావురుమంది రాణి. అసలు లతను చూస్తానని అనుకోలేదని, ఏ క్షణమన్నా ప్రాణం పోతుందని అనిపించిందని చెప్పింది రాణి. తన ఆరోగ్యం అసలు బాగాలేదని, కనీసం డాక్టరు దగ్గరకు తీసుకెళ్ళే దిక్కన్నా లేదని బాధపడింది.

లత రాణికి ధైర్యం చెప్పింది. ఏమీకంగారు పడక్కలేదని, తను వచ్చేసింది కదా ఇంక ఏ భయంలేదని, అన్నీ తనే చూసుకుంటానని అభయహస్తం ఇచ్చింది. భోజనాలు, కబుర్లు అయిన తరువాత డాక్టరు దగ్గరకు వెడదామని లత, రాణిని పరీక్షించి, చాలా రకాల టెస్టులు రాసి, అవి చేయించుకుని మరునాడు రమ్మన్నాడు.

అక్కా చెల్లెళ్ళు అన్ని టెస్టులూ చేయించారు.

డాక్టరు రిజల్టుని చాలా నిశితంగానూ, గంభీరంగానూ పరిశీలించి అన్నీ నార్మల్గా ఉన్నాయని చెప్పి బి కాంప్లెక్స్ మాత్రం రాసిచ్చాడు.

రాణి తన కిడ్నీలు పాడై పోయామోనని అనుమానంగా ఉందని, వాటికి సంబంధించిన టెస్టు చేయించమని అడిగింది. దానికి డాక్టరు నవ్వి ఆమెకు అటువంటి లక్షణాలేవీ లేవని అనవసర భయాలు పెట్టుకోవద్దని చెప్పి పంపించాడు.

రాణి నిరుత్సాహపడింది. కానీ లత నిరుత్సాహపడలేదు. కొంతమంది డాక్టర్లు అలాగే అంటారని, అసలు తనకి తెలిసిన ఒక కిడ్నీ స్పెషలిస్ట్తో అంతకు ముందు వచ్చినప్పుడే ఫోన్లో మాట్లాడానని రాణి విషయం చెప్పానని, అవసరం అయితే ఆయన తీసుకురమ్మన్నాడని చెప్పింది. ఆ మాటతో రాణికి ప్రాణం లేచివచ్చినట్లయింది. ఇన్నాళ్ళకు సరైన డాక్టరు దగ్గరికి వెళ్ళబోతున్నాను అని సంతోషం తోడికోడలుతో వ్యక్తం చేసింది.

ఆ మరునాడే రాణి, లత కొత్త డాక్టరు దగ్గరికి వెళ్ళారు. ఆయన ఏవో టెస్టులు రాసాడు. అంతకు ముందు ఆ టెస్టులు ఏమీ చేయించి ఉండకపోవడం చేత రాణికి ఉత్సాహంగా ఉంది.

ఎందుకంటే అంతవరకూ ఏ డాక్టరుకి చూపించుకున్నా ఇంచుమించు ఒకేరకం టెస్టులు రాస్తున్నారు. 'ఈ డాక్టరెవరో మంచి డాక్టరు కనుక కొత్త టెస్టులు రాసాడు' అని లతతో తన సంతోషం వెలిబుచ్చింది. లతకు కూడా సంతోషంగా ఉంది. 'తన బావగారు రాణి ఆరోగ్యం గురించి సరిగ్గా పట్టించుకోవడం లేదని తెలిసినప్పటినుంచీ చాలా బాధపడుతున్నానని, రాణి గురించే ఆలోచిస్తున్నానని అందుకే చాలామంది డాక్టర్లు గురించి విచారించానని' చెప్పింది.

'తాము వెళ్ళిన డాక్టరు ఎంతో నమ్మకస్తుడు అని ఎంతో తెలివికలవాడ'నీ పొగడింది.

టెస్ట్ రిపోర్టులు చూసిన డాక్టరు ఇంకొన్ని టెస్టులు రాసాడు.

రాణితో పాటే లత కూడా అన్ని చోట్లకు ఓపికగా తిరిగి అన్ని టెస్టులూ చేయించింది. డాక్టరు ఆ టెస్టులకి రిజల్టు పరిశీలించి, సీరియస్గా మొహం పెట్టి, స్పెషలిస్ట్ డాక్టరు దగ్గరకు పంపించి, ఎక్స్‌పర్ట్ ఒపీనియన్ తీసుకుంటానని, దానికి కొంత సమయం పడుతుందని చెప్పి పంపించాడు.

"లతా" స్వంత చెల్లెలు కంటే ఎక్కువ ప్రేమగా ఆప్యాయంగా నన్ను చూసుకుంటున్నావు. నువ్వు నాకు దేవుడు ఇచ్చిన చెల్లివి. నువ్వు నా బంగారు చెల్లివి" అంటూ లతను నుదుట ముద్దు పెట్టుకుంది రాణి.

"హలో" అమెరికా రిటర్న్ బావగారూ! వెల్కం... వెల్కం టూ ఇండియా" అంది గుమ్మంలో అడుగుపెడుతున్న రాజుని చూసిన లత.

"లతా? మీరు ఎప్పుడు వచ్చారు? తమ్ముడేడి?" అని అడిగాడు రాజు ఇంట్లోకి అడుగుపెడుతూ.

"నేను ఒక్కతినే వచ్చాను బావగారూ మీ తమ్ముడు రాలేదు" అంది లత.

"ఎవరు లతా? మీరా? మీరు ఎప్పుడు వచ్చారు?" అని ఆశ్చర్యంగా అడిగింది బెడ్ రూంలోంచి బయటకు వస్తూ భర్తను చూసిన రాణి.

"నేనిప్పుడే వస్తున్నానుగానీ ఏమిటి? లత ఎప్పుడు వచ్చింది?" అని అడిగాడు రాజు.

"చాలా రోజులయ్యిందండీ. మీరు వెళ్ళేసరికే అసలు ఆరోగ్యం బాగా లేదుగా. తరువాత చాలా జబ్బు చేసింది. పాపం లత వచ్చి ఎంతో సహాయం చేసింది."

"అలాగా!? ఏమయ్యిందేమిటి?"

"బావగారూ మీరు ఎంతో దూరం ప్రయాణం చేసి వచ్చారు. ఆ విషయాలన్నీ తరువాత మాట్లాడుకోవచ్చు. ముందు అక్కతో కాసేపు సరదాగా మాట్లాడండి. మీరు తెచ్చిన గిఫ్ట్లు ఇవ్వండి" అని నవ్వుతూ వాళ్ళిద్దరినీ బెడ్ రూము వైపు నడిపించి, తను హాల్లో ఉన్న పేపరు అందుకుంది లత.

ఆ సాయంత్రం లత తన బావగారికి అంతా వివరించింది. అక్కకు అనారోగ్యం ఏమీ లేదన్న విషయం తనకు, తన భర్తకూ తెలుసునని కానీ రాజు దేశంలో లేని సమయంలో ఆమెకు మనోధైర్యం ఇవ్వడం కోసం తను వచ్చి ఇక్కడే ఉండి అన్ని టెస్టులు చేయిస్తున్నట్లు కొంత నిజమూ, కొంత నటన చేసినట్లు చెప్పింది లత. రాజు వచ్చేవరకూ తన తోటికోడలి బాధ్యతను తను తీసుకోవాలని నిర్ణయించుకున్నానని వివరించింది. ఇప్పుడు తనకు చాలా భారం దిగినట్లు అయ్యిందని తృప్తిగా నిట్టూర్చింది లత.

"లతా! చాలా థాంక్స్. నిజంగా రాణి చెప్పినట్లు నువ్వు ఆవిడకి దేవుడు ఇచ్చిన చెల్లివి. బంగారు చెల్లివి" అన్నాడు రాజు సంతోషం కృతజ్ఞత నిండిన భావంతో.

కథా కౌముది

లోటాల కథ

శ్రీకళ అబ్బరాజు

పరుచూర్, పరుచూర్.. అని ఆఖరుగా బస్సు కదలబోయే ముందు ఎక్కబోయే ప్రయాణీకుల కోసం, పంచ్ మిషన్‌ని డోర్ పక్కనున్న రాడ్‌కి రంగ్, రంగ్‌మని మోగిస్తూ పెద్దగా అరుస్తున్నాడు కండక్టర్.

వెనకవైపు నుంచి బస్సు మీదకి గోతాల్లో నింపిన కూరగాయలు ఎక్కిస్తున్నారు. ఇంతలో ఒక జామకాయల గంప, ఒక వంకాయల గంప తోసుకుంటూ వచ్చి సీట్ల మధ్య నడిచే దారిలో తిష్టవేసుకుూర్చున్నాయి. ఆ పైన కండక్టరుకీ, ఆ గంపల తాలూకు ఆడవాళ్ళకి మధ్య వాదోపవాదాలు. ఆఖరికి లగేజీ టిక్కెట్టు కొట్టి, గంపల్ని అక్కడే ఉంచడానికి రాజీ కుదిరింది.

అప్పటికే కిటికీ పక్క సీట్లో కూర్చుని ఉన్న నాకు ఈ ఆలస్యం చాలా చిరాగ్గా అనిపించింది. పక్కనున్న మావారు మాత్రం చిద్విలాసంగా కూర్చున్నారు. "మహానుభావుడు" అనుకుని నిట్టూర్చాను. ఆయనలా శాంతంగా, సహనంగా ఉండడం నాకీ జన్మకి చాతకాదేమో.

నా మనస్సు అప్పటికే రెక్కలు కట్టుకుని మా ఊళ్ళో వాలిపోవడానికి తహ తహలాడుతూ ఉంది. పుట్టిన ఊరు అంటే అందరికీ ఇష్టమే. అలాగే నాకూనూ. ఏడేళ్ళ క్రితమే మా కుటుంబం ఆ ఊరిని వదిలిపెట్టి పోయినా, ఆ అనుబంధం మాత్రం తీయని జ్ఞాపకంలా మనసులో చెరిగిపోని ముద్ర వేసుకుంది.

నా ఆరాటాన్ని అర్థం చేసుకున్నదానిలా బస్సు బరువుగా కదిలింది.

జరగండి... జరగండి.. అని కండక్టరు విసుక్కుంటూ సీటు దొరక్క నిలబడిన జనాలని వెనక్కి తీస్తున్నాడు.

మా పెళ్లైన రెండేళ్ళలో ఇదే మొదటిసారి మా ఊరి వైపు రావడం. బిజీ డాక్టరు అయిన మా వారిని ఒప్పించి, ముక్కుపట్టి మూడువారాలు సెలవు పెట్టించి మరీ లాక్కోచ్చాను.

అత్తగారింట్లో, అమ్మా వాళ్ళింట్లో పదిరోజులు సెలవులు గడిపి "ఇక మా పాటికి మేం తిరిగొస్తాం. మమ్మల్ని వదిలేయండి" అని బతిమాలుకుని దేశం మీద పడ్డాం. దానిలో భాగమే మా ఊళ్ళో జరగబోయే పెళ్ళికి హాజరు కావడం.

చిన్నతనం నుంచి పెళ్ళిళ్ళకి వెళ్ళాలంటే నాకు మహా సరదా. పెళ్ళి కంటే కూడా పెళ్ళిలో విందు ఎలా ఉండబోతుందో అనే ఎక్కువగా ఆలోచిస్తాన్నేను. అందునా నాకు పల్లెటూళ్ళలో పెట్టే బంతి భోజనాలంటే మరీ ఇష్టం.

మా ఊళ్ళో విందు భోజనం అనుకోగానే నాకు "మామ్మగారి మూడు లోటాలు" గుర్తుకు వస్తారు. మామ్మగారి మూడు లోటాలు అంటే గోవిందు, ముకుందు, ఆనందు. ముగ్గురూ మామ్మగారి మనవళ్ళు. ఎప్పుడూ ఒకే రంగు చొక్కాలు, అరలాగూలూ వేసుకుని మామ్మగారి వెనకాలే వచ్చేవాళ్ళు. ముగ్గురు అన్నదమ్ములు ఒకే బొమ్మ కాస్త పెద్దది, ఇంకోటి ఇంకాస్త పెద్దది, మరోటి ఇంకా పెద్దదిగా ఉంటాయే, అచ్చంగా అలానే ఉంటారు. వాళ్ళందరూ కలిసి వచ్చే దృశ్యం చూడముచ్చటగా ఉండేది. ముందు మాసిపోయిన ఆకుపచ్చరంగు చీర, రూపాయి బిళ్ళంత బొట్టుతో మామ్మగారూ.. వెనకాలే సైజుల వారిగా అన్నదమ్ములు ముగ్గురూ మిలట్రీ మార్చ్ చేస్తున్నట్టు వచ్చేవారు భోజనాలకి. మామ్మగారి చేతిలో పెద్ద చెంబు, మిగతా ముగ్గురి చేతిలో మూడు గ్లాసులు తప్పనిసరిగా ఉంటాయి.

"వాళ్ళని చూడగానే మామ్మగారి మూడు లోటాలు వచ్చాయోచ్" అని నేనూ, నా ఫ్రెండ్లూ కలిసి బాగా ఏడిపించేవాళ్ళం.

ముకుందు, ఆనందు ఏమీ ఎరగనట్టు చలిమిడి ముద్దల్లా ఉండేవాళ్ళు కానీ, గోవిందుకి మాత్రం కోపం వచ్చేది.

ఒకసారి ఇలాగే వనభోజనాలకి వచ్చినప్పుడు, గోవిందు నన్ను చూసి గ్లాసు వెనకాల దాచేసుకున్నాడు. అప్పుడు నేను రెచ్చిపోయి

"మామ్మగారి లోటా.. ఏడుస్తావీ పూటా.. ఏదీ ఏడ్వ్వు..... మీ మామ్మని పిలువ్వు.. "" అని ఏడిపిస్తుంటే నిజంగానే, వెళ్ళి వాళ్ళ మామ్మకి చెప్పేశాడు.

వాళ్ళ మామ్మది అసలే పెద్దగొంతు. "ఓరి బడుద్దాయి అదట్రా నీగోల. దాని మొహం దానికేమన్నా పనా? పాటా? ఊరికే ఇకిలిస్తూ ఉంటుంది. అందరూ మూతులు కరిపించుకుని తాగే ఆ సప్లయి లోటాల్లో మంచినీళ్ళు తాగుతామా? ఏంటీ? చక్కగా మన లోటాలు మనం తెచ్చుకుంటే అందులో మెలికలు తిరిగిపోవాల్సింది ఏముందిరా పిచ్చిసన్యాసి" అని మూడు ఊళ్ళకి వినిపించేలా అరిచి చెప్పింది.

లోపల గుళ్ళో కొట్టిన గంట చప్పుడు మామ్మగారు మాట్లాడుతున్నంతసేపూ వినిపించలేదు. ఆవిడ ఏం చెప్పిందో మాకు ఎవ్వరికీ అర్థం కాలేదు కానీ గోవిందుని "బడుద్దాయ్.. పిచ్చి సన్యాసి" అన్నదని మాత్రం అర్థం అయ్యింది.

మేము "ఓహో బడుద్దాయ్" అని పిలవడం.. పారిపోవడం. ఆ రోజు నిజంగానే గోవిందు ఏడిచేశాడు. వెంటనే, వాళ్ళ మామ్మ భద్రకాలి అవతారం ఎత్తేసి మమ్మల్నందర్నీ చీల్చి చెండాడింది. గోవిందుకి అప్పుడు రెండు రూపాయలు కూడా ఇచ్చింది. ఏడుపు ఆపించడానికి.

పెద్ద మనవడిని ఆవిడకి గోవిందంటే ప్రాణం. మనవళ్ళకి పండ్లు, రకరకాల బొమ్మలు కొనిపెట్టేది. గోవిందు వాళ్ళనాన్నకి మాత్రం తుండుగుడ్డ కొనుక్కోడానికి కూడా రూపాయి ఇచ్చేది కాదు.

"వాడికి వివరం తెలియదు. వ్యవహారం అంతకంటే తెలియదు. నా డబ్బంతా నా మనవళ్ళ చదువులకే వాడాలి" అనేది. అలాగే విల్లు కూడా రాసింది.

ఆవిడ చనిపోయేటప్పటికి గోవిందుకి పదమూడేళ్ళు. ఇంకాస్నేపట్లో ఆవిడ పోతుందనగా డాక్టరుని పిలుచుకురావడానికి గోవిందు పరిగెత్తుకుని వెళుతుంటే "ఒరేయ్, నాయనా! వేసం కాలం ఎండలురా! నేను పోతే పోయానులేరా కాస్త మజ్జిగన్నం తినరా! అలా ఎండనపడి పరిగెత్తుకు పిచ్చి సన్యాసి" అని కేకలు పెడుతూనే చచ్చిపోయింది.

అప్పట్నుంచీ "మజ్జిగన్నం తిన్నావా? పిచ్చి సన్యాసి" అని గోవిందు కనబడకప్పుడల్లా ఆటపట్టించేదాన్ని. పాపం గోవిందు ఏమీ అనేవాడు కాదు. వాళ్ళ మామ్మ గుర్తుకు వచ్చేదేమో మౌనంగా ఉండేవాడు.

రోడ్డు మీదకి అడ్డంగా గేదలు రావడంతో బస్సుకి కిర్రుమని సడన్ బ్రేక్ పడింది. తూలి ముందుకు పడబోతున్న నన్ను భుజాల చుట్టూ చేతులు వేసి ఆపారు మా వారు.

"ఏమిటీ ఏవో ఊహల్లో తేలిపోతున్నట్టున్నావ్?" అన్నారు చిలిపిగా.

"ఊహలు కాదు. చిన్నప్పుడు చేసిన పిచ్చిపనులు గుర్తుతెచ్చుకుంటున్నాను" అన్నాను నవ్వుతూ. ఆయన కూడా నా నవ్వుతో శృతికలిపారు.

బస్సు అయిదునిమిషాల తర్వాత పెదనందిపాడులో ఆగింది. బస్సులోని మూడోవంతు జనాభా అక్కడ దిగిపోయారు. తేలికబడడంతో ప్రయాణం రయ్యిన సాగింది.

కిటికీలోనుంచి చూపు బయటకీ సారించాను. సూర్యుడు నడినెత్తి దాటాడు. ఎండదెబ్బ తట్టుకోవడానికి తలచుట్టూ తుండ్లు కట్టి, పత్తి చేలో కలుపు తీస్తున్నారు కూలీలు.

తాడూ బొంగరం లేని ఆలోచనలు ఇంకోవైపు నుంచి అల్లుకున్నాయి.

మా ఊళ్లో నా ప్రాణస్నేహితురాలు వాణి. అది ఒకసారి లవ్‌లెటర్ రాయడానికి నా సాయం కోరడం గుర్తుకు రాగానే నా పెదవులు చిరునవ్వుతో విచ్చుకున్నాయి.

ఇద్దరం కూర్చుని ఒక రాతంతా కష్టపడ్డాం. తెలుగు వారపత్రికల్లో కవితలు, సినిమా పాటలు అన్నీ కలగలిపి ఒక లేఖ రాశాము.

ఆ ఉత్తరం చూసి వాణి ఎంత సంతోషించిందో.

చివర్లో నేను, 'పెద్దలోటా గోవిందుగారికి, ప్రేమతో నీ వాణి' అని ఇంకో రెండు పదాలు చేర్చాను దానికి తెలియకుండా.

ఆ తర్వాత గోవిందు అది నేనే రాశానని ఎంత వాదించినా, కింద వాణి పేరు చూసి మా ఇంట్లో ఎవ్వరూ నమ్మలేదు.

నేను పాత సంగతులు పూర్తిగా తిరగతోడే లోపే బొమ్మల సెంటర్ దగ్గర బస్సాగింది.

"మేడమ్, మీరీలోకంలోకి వచ్చారా? లేదా?" మా వారు నా మొహం ముందు చేతిని ఆడించడంతో నేనూ లేచాను.

ముందున్న గంపలు దిగాక, చిన్నగా బయటపడ్డాం ఇద్దరమూ.

బంధువుల ఇంట్లో స్నానాలూ, పానాలూ అయ్యాయి. కాస్సేపు విశ్రాంతి తీసుకుని, సాయంకాలానికి తయారై వేణుగోపాల స్వామి గుడికి చేరుకున్నాం. మేము వెళ్ళేసరికి ఆంజనేయస్వామి మంటపం ముందర పెళ్ళి ఏర్పాట్లు జరుగుతున్నాయి. ముహూర్తానికి ఇంకా టైం ఉంది.

గుడి నా చిన్నప్పుడు ఎలా ఉండేదో, దాదాపుగా ఇప్పుడూ అలానే ఉంది.

ఆలయం చుట్టూ ఆకుపచ్చని పచ్చిక, దానికి అంచులద్దినట్లుగా అక్కడక్కడా ఉన్న పూలపొదలు ఆకాశంలో అలుముకున్న సాయంకాలపు లేత ఎరుపురంగు, అన్నీ కలిపి చూడ చక్కని దృశ్యంగా అనిపించింది.

ధ్వజ స్థంభానికి నమస్కారం చేసి గుడిచుట్టూ ప్రదక్షిణం చేస్తున్నాను. నా వెనకాలే బుద్ధిమంతుడైన భక్తుడిలా మావారు కూడా వచ్చారు. తులసివనం మీదనుంచి వీస్తున్న గాలి పవిత్రమైన పరిమళాన్ని మోసుకువస్తున్నట్టు ఉంది. నాలుగడుగులు వేసి గుడి వెనకవైపుగా వెళ్ళాము. కొద్ది దూరంలో ఉన్న పెదపెద్ద పచ్చగన్నేరు చెట్లను చూడగానే మరో సంగతి జ్ఞాపకం వచ్చింది. నడుస్తున్న దాన్నల్లా ఆగిపోయి మరీ పకపకా నవ్వాను.

ఆ చెట్టు మీద ఎక్కి కొమ్మల సందుల్లోంచి కనబడకుండా దాక్కుని గోవిందు తలమీద చింతపిక్కలు విసురుతుంటే అయోమయంగా చూస్తూ ఉండిపోయిన అతని మొహం గుర్తొచ్చింది.

మా వారు నావంక అదోలా చూసి "ఇక్కడికి వచ్చేసరికి నీకు బ్యాలెన్స్ బాగా తప్పినట్లుంది" అని అక్కడి నుంచి వడిగా వెళ్ళిపోయారు.

పెళ్ళి బాగా జరిగింది. జంట ఈడూ-జోడుగా ఉన్నారు. నాకెంతో ఇష్టమైన, నేను ఎదురుచూస్తున్న ఘట్టం వచ్చేసింది.

ఇదివరకులా కింద కాకుండా, టేబుళ్ళు వేశారు భోజనాలకి. వాటిమీద అరిటాకులు వేశారు. ఆకులో రకరకాల వంటకాలూ, వేడి వేడి అన్నం కూడా వడ్డించారు. పక్కనే మంచినీళ్ళకి మాత్రం డిస్పోజబుల్ గ్లాసులు పెట్టారు.

మా వారు ఉన్నట్టుండి ఏదో గుర్తుకు వచ్చినట్లు అక్కడ నుంచి లేచి వెళ్ళారు.

"ఏరా గోవిందూ నువ్వింకా మామ్మగారిచ్చిన లోటాలోనే తాగుతున్నావా మంచినీళ్ళు?" ఎవరో అడుగుతున్నారు.

"పాలిథిన్, ప్లాస్టిక్ వాతావరణానికీ, ఆరోగ్యానికీ కూడా మంచిది కాదు మామయ్యా. పేపర్ గ్లాసులనైతే ఎంత తక్కువగా వాడితే చెట్లని అంత కాపాడినట్టు. పైగా ఇది మా మామ్మ జ్ఞాపకం" అంటూ ఇంకో స్త్రీలు గ్లాసును నా చేతికందించారు మావారు శ్రీ గోవిందు గారు. భార్య ధర్మం తెలిసినట్టుగా నేనూ బుద్ధిగా అందుకున్నాను ఆ గ్లాసుని "లోటాల మామ్మగారికీ జై" అనుకుంటూ.

కథా కౌముది

నిశ్శబ్దపుతెర

మంతవాది మహేశ్వర్

కౌముది - రచన నిర్వహించిన కథల పోటీ(2013)లో
సాధారణ ప్రచురణకు ఎంపికైన కథ.

సుహాసిని

నాకు అర్థంకావటం లేదు. రానురాను మనోహర్ ఎంతగా మారిపోయాడో. అతనికి నా మీద ఇష్టం పూర్తిగా పోయింది. ఒకప్పుడు నాకు కాస్త జలుబు చేస్తే ఎంతగా తల్లడిల్లిపోయేవాడో. ఎంత వద్దంటున్నా, తగ్గిపోతుందని చెప్పినా కుదరదంటూ డాక్టర్ దగ్గరకి తీసుకెళ్ళిపోయేవాడు. ఇప్పుడు రోజూ ఇంటికి ఆలస్యంగా వస్తున్నాడు. వచ్చిన వెంటనే గబగబా స్నానం ముగించుకుని పేపర్, మేగజైన్ పట్టుకుని కూర్చుండిపోతాడు. టీ త్రాగుతూనే ఆ పని కానిస్తాడు. నేను వంటగదికి అతుక్కుపోయి ఆ ఏర్పాట్లలో ఉంటాను. ఆయన ఆఫీసుకు సంబంధించిన పనులు చూసుకుంటూ కంప్యూటర్లో తలపెట్టేస్తారు. భోజన సమయం వరకూ నిశ్శబ్దమే రాజ్యమేలుతుంటుంది. వంశీ, రవళి నోరువిప్పడానికే భయపడుతున్నట్లుండి తిని లేస్తారు ఆ తండ్రి సీరియస్ ముఖం చూసేసరికి నేనేదైనా మాట్లాడడామనుకుని సాహసించినా దాదాపు ఆయన సమాధానం ముక్తసరే. 'ఊ', 'అ'లాంటి ఏకాక్షర ప్రయోగాలే. మొక్కుబడిగా డైనింగ్ టేబుల్ దగ్గర పని అయిందనిపించి లేస్తారు. ఆ తరువాత బెడ్రూంలో ఓ రెండు తలగడాలు వీపుకు ఆన్చుకుని వాలిపోయి బిజినెస్ మేగజైన్ చూడడంలోనో, ఎకనామిక్ టైమ్స్ లోనో పడిపోతారు. పిల్లలిద్దరూ హాం వర్క్ తో కుస్తీలు పడుతూంటారు మరో గదిలో. నేను పనులు ముగించుకుని ఇవతలకొచ్చేస్తాను పిల్లలు పుస్తకాల మధ్యలోను, ఆయన గుండెలమీద ఓ మేగజైన్ తో నిద్రలోను. ముఖంలో అలసట కనిపిస్తూ ఉంటుంది. అలికిడైతే ఎక్కడ లేస్తారో అని, జాగ్రత్తగా వెళ్ళి పుస్తకాన్ని తీసి ప్రక్కనపెట్టి, దుప్పటి కప్పి, 'గుడ్ నైట్' అన్ చేస్తాను. ఇవన్నీ యాంత్రికంగా జరిగిపోతుంటాయి. మనోహర్ లో వయసు తీసుకొస్తున్న మార్పు కనిపిస్తుంది. కణతల దగ్గర తెల్లబడుతున్న వెంట్రుకలు.. నుదుటిపై భాగంలో పలచబడుతున్న జుత్తు. లైట్ తీసేసి ఆ మంచంపైనే ప్రక్కన పడుకుండిపోతాను. వెంటనే కళ్ళు మూతబడవు. మనసు గతంలోకి లాక్కెడుతుంది - ఎంతగానో ప్రేమించే, మృదువుగా స్పృశించే మనోహర్.. ఆ రోజులు కనపడతాయి. నిద్రరాకుండా అడ్డుపడతాయి. ఎక్కడుంది లోపం? ఎప్పుడు ఎలా ఆ ప్రేమ వెచ్చదనాన్ని కోల్పోయాను. రోబోలాగా పనిచేసుకుపోయే మనోహర్ ఎప్పుడు అవతరించాడు. ఆ మునపటి ప్రేమమూర్తి ఏమయ్యాడు? ఎప్పుడు నిద్రపడుతుందో తెలియదు.

మనోహర్ పెందరాడే నిద్రలేస్తాడు. ఉదయం పనులు కానిచ్చి, హడావిడిగా ఎనిమిదయ్యేసరికి వెళ్ళిపోతాడు. పోతూ పోతూ 'రావడానికి ఆలస్యం అవుతుంది' అని గొణిగినట్లు అనిపిస్తుంది. కారుదాకా వెళ్ళినా ఆయన నోట్లోంచి ఒక్క మాటా ఊడిపడదు. ఆ స్థితిలో నా గొంతూ మూగబోతుంది ఎందుకో -

మనోహర్ మాకు అన్నీ సమకూరుస్తాడు. డబ్బు అనేది సమస్యకాదు. నెలయ్యేసరికి సూపర్ మార్కెట్ నుంచి కావలసిన సరుకులన్నీ డోర్ డెలివరీ అయిపోతాయి. బీరువాలో అవసరాలను మించి డబ్బు ఉంటుంది. వంశీకి మోటర్ బైక్, రవళికి స్కూటీ. ఇద్దరికీ సెల్ ఫోన్లు. అందమైన ఇల్లు అన్నీ ఆధునిక సదుపాయాలు. చూసేవాళ్ళు 'ఎంత అదృష్టవంతులు' అనుకుని అసూయపడేంత.

ఏళ్ళు గడుస్తున్నాయి. అలాగే. పిల్లలిద్దరూ ఎంత పెద్దవాళ్ళయ్యారంటే - నా అవసరం వాళ్ళకు లేనంత. దానికి వాళ్ళను నేనేం అనట్లేదు. వాళ్ళ చదువులు.. సరదాలు.. స్నేహితులతో సెల్ ఫోన్ కబుర్లు... పిక్నిక్లు. అమ్మతో మాట్లాడటానికి వాళ్ళకీ పెద్దగా టైముండదు. అయినా వాళ్ళు ఇప్పుడు చిన్న పిల్లలు కారుగా. ఇప్పుడు నన్ను ఒంటరితనం బాధిస్తోంది. బాధిస్తూనే ఉంది. కంటిముందు కనిపించే శూన్యం. గుండెను అరచేతిలోకి తీసుకుని నలుపుతున్న బాధ. అందమైన ఆ ఇంట్లో అన్నీ ఉండి ఓ మూలకు నెట్టివేయబడినట్లు. నిజమే - ముచ్చటగా కనిపించే ఆ కుటుంబంలోని దాన్నే. ఆ మనుషులతో సంబంధమున్నదాన్నే, బిజీగా ఉండే భర్త, పిల్లలు. పోటీప్రపంచంలో వాళ్ళు బిజీ...బిజీ.

ఇరవై ఏళ్ళు దాటింది పెళ్ళయి. మనోహర్ జీవితంలోకి ప్రవేశించి. నా జీవితంలోకి ప్రవేశించి. ఏదైతేనేం? సాఫ్ట్ వేర్ డివిజన్ లో జూనియర్ ఇంజనీర్ గా ఉండేవాడు. మేం ఎక్కడికెళ్ళినా అందరి దృష్టి మామీదే ఉండేది. 'మేడ్ ఫర్ ఈచ్ అదర్' అనుకునేవారు. అనేవారు. చాలా గర్వంగా ఉండేది. ఎంతమంది స్నేహితులో, ఎన్ని సరదా సాయంకాలాలో. మేం ఎక్కడ ఉంటే అక్కడ నవ్వులు పూసేవి. కన్నెపిల్లగా నేను ఎలాంటి భర్తకోసం కలలు కన్నానో అలాంటి భర్తనే ఇచ్చిన ఆ భగవంతునికి ఎన్నిసార్లు కృతజ్ఞతలు తెలుపుకున్నానో. వంటపనులు, ఇంటిపనులు. ఆయన ప్రక్కనే ఉండేవారు. కబుర్లు చెప్పేవారు. ఒకొసారి చిలిపిపనులు చేసేవారు. నాకు 'సిగ్గు' అనిపించి 'ఫీ' అన్నా, లోలోపల ఇష్టంగానే అనిపించేది. ఆయన చిలిపిపనులు పదే పదే గుర్తొచ్చేవి.

నిజం చెప్పొద్దూ మళ్ళీ అటువంటి సందర్భాలకోసం మనసు ఉవ్విళ్ళూరేది. మొదటిసారి గర్భవతిగా ఉన్నప్పుడు ఆయన చూపించిన ప్రేమ అదీ ఇబ్బందిగా అనిపించింది స్నేహితులముందు.

వంశీ పుట్టాడు. టైం తగ్గిపోయినట్లు అనిపించింది. బయటకు వెళ్ళడం తగ్గిపోయింది. సినిమాలు, షికార్లు కనుమరుగయ్యాయి. బహుశా అప్పుడేనేమో మనోహర్ తనని పట్టించుకోవడంలేదని, సమయమంతా వంశీకే కేటాయిస్తున్నానని ఫీలైపోయారు.

ఓరోజు రాత్రి బెడ్ రూంలో 'మనం ఇదవరికటిలా కలవలేకపోతున్నాం' అన్నప్పుడు, 'పోనీ పిల్లవాడిని చూడడానికి ఎవరినైనా ఆయాను పెట్టుకుందామ'ని సలహా ఇచ్చాను. అది ఆయనకు నచ్చలేదు. దానికి కారణం అప్పటి మా ఆర్థిక పరిస్థితి కావచ్చు. ఆ విషయం ఇంక ఎత్తడం ఇష్టంలేక అక్కడితో వదిలేశాను. ఆలోచిస్తే అనిపిస్తుంది - అక్కడే మా జీవితాలు మలుపు తిరిగాయేమోనని.

కొన్ని అవసరాలకు ఇబ్బంది పడడం, సౌకర్యాలు సుఖాలకు డబ్బు చాలకపోవడం ఆయనను ఆలోచనలలోకి నెట్టింది. ఈ ప్రపంచంలో డబ్బు అవసరం తెలిసింది. పట్టుదలను పెంచింది. ఏవో కోర్సులు చేశారు. కష్టపడ్డారు. విజయం సాధించారు. ఉన్నతమైన పాజిషన్ తెచ్చుకున్నారు. డబ్బుకు చూసుకోనవసరంలేని పరిస్థితి.

బైక్ స్థానంలో హోండాసిటీ కారు. చిన్న ఫ్లాటు నుంచి స్వంత ఇండిపెండెంట్ ఇల్లు.. పెద్ద పదవిలో మనోహర్.

రవళి పుట్టింది. కావల్సినంత డబ్బు వేడుకలు ఎంతో ఘనంగా జరిగాయి. ఓ పెద్ద ఏ.సి ఆడిటోరియంలో ఎందరో స్నేహితులు, బంధువుల మధ్య మనోహర్ జీతం, పెర్సన్ చూసి మరో బహుళజాతి కంపెనీలోకి మారాడు. పనివాళ్ళను పెట్టుకోగల ఆర్థిక స్తోమత. ఎంతో సంతోషం కలిగింది. సమాజంలో ఓ ఉన్నతస్థాయి మనుషులమన్న భావన.

నూతన సంవత్సరం సందర్భంగా ఏర్పాటైన పార్టీ అది. ఆ పార్టీకి ఓ ఓడలాంటి స్కోడాలో దిగాము. డ్రైవర్ వినయంగా మేము దిగేదాకా డోర్ తెరచి పట్టుకుని నిలబడి ఉన్నాడు.

పార్టీ సందడిగా ఉంది ఖరీదైన మనుషులతో.. కానీ ఏదో 'వెలితి'. ఎప్పుడూ ప్రక్కనే ఉండే మనోహర్ పెద్దపెద్ద వాళ్ళతో బిజినెస్ కబుర్లతో బిజీ. మధ్య మధ్య సెల్లో మరెవరితోనో. క్షణం తీరికలేని విధంగా బిజీ. బిజీ. బిజినెస్.

నన్ను పట్టించుకోవట్లేదనిపించింది.

నేను ముఖ్యం కాదా అనిపించింది. 'ఎదుగుదల', 'ఉన్నతి', 'ఆర్థికలావాదేవీలు' వీటికి మనసుకు ఉన్న సంబంధం గురించి ఆలోచన కలిగింది.

'నాకంటే మిగిలినవే ఎక్కువా?'

'నామీద ప్రేమ ఏమైంది?'

డబ్బు జీవనశైలిని మార్చగలిగింది, ప్రేమను హరింపజేస్తూ అనిపించింది.

పార్టీలో పెద్దగా కలవలేకపోయాను. పరాయిదానిలా ఫీలయ్యాను. ఇక ఏ పార్టీలకూ రానని ఆయనతో చెప్పేశాను. ఇంటిదగ్గర పిల్లల దగ్గర గడపడానికే మనసు మొగ్గు చూపింది.

నా పిల్లలు నా సంరక్షణలోనే ఉండాలనుకున్నాను. నా ప్రేమతోటే వాళ్ళు ఎదుగుతూంటే చూడాలనుకున్నాను.

మొదట్లో ఏం అనిపించలేదు. తరువాత ఆలోచిస్తే అర్థమైంది. రోజంతా పనులు చూసుకుని, పిల్లల బాగోగులు చూసుకుని అలసిపోయే నేను బెడ్‌రూంలో నేను ఆయన కోరికను పట్టించుకోలేదు. ఆయన ఎంతో ప్రేమతో దగ్గరకు తీసుకుంటూంటే ఒంట్లో బాగోలేదనో, తలనొప్పినో చెబుతూ ఆయనను సంతృప్తి పరచలేకపోయాను.

ఆయన ఏం అనలేదు. ఏం జరగనట్లు ప్రవర్తించేవారు. నా ప్రవర్తన నాకు తెలుసు. గిట్టిగా ఫీలయ్యేదాన్ని ఆయనను నిరుత్సాహపరుస్తున్నందుకు.

ఇద్దరం నిశ్శబ్దంగా ఉండిపోయాం.

పిల్లలిద్దరూ మంచి స్కూల్లో చదువుకుంటున్నారు. ఏళ్ళు గడుస్తున్నకొద్దీ గమనించినదేమిటంటే నా అవసరం వాళ్ళకంతగా లేదిప్పుడు. మంచిదే వాళ్ళు ఎదిగారు.

ఒంటరితనం నన్ను ఆవహించింది. అయితే నాకు, మనోహర్‌కు మధ్య దూరం పెరిగిందని అర్థమైంది.

నన్ను మనోహర్ క్షమిస్తాడా? అర్థం చేసుకుంటాడా నా ప్రవర్తనను మానసిక స్థితిని.

ఎలా దూరాన్ని దగ్గర చేయడం? కాలమే పరిష్కారం చూపాలి.

మనోహర్

అవి కష్టపడిన రోజులే కానీ సంతోషంతో గడచిన రోజులు. సంపాదన తక్కువ. సంతృప్తి ఎక్కువ. జీవితం మీద ఇష్టం కలగడానికి అవసరమైనవి అన్నీ ఉన్నాయి. ఆఫీసు కాగానే ఇల్లు. ఇంటికి ఎప్పుడు వెడతామన్న తొందర. ప్రేమగా ఎందురుచూసే సుహాసినీ. ఇల్లోక స్వర్గం. వేరుగా ఉన్నా, నలుగురిలో ఉన్నా హాయిగా అనిపించేది. కారులేదు. అద్దె ఫ్లాటు. ఖరీదైన వస్తువులూ పెద్దగా లేవు.

నేను ఎలా తయారవ్వాలో, ఏ డ్రస్సు బాగా సూటవుతుందో చెప్పింది. నా గురించి నేను పట్టించుకునే అవసరం ఉండేది కాదు. ఎందుకంటే సుహాసినీ తోడుంది కనుక.

స్నానం చేయడానికి వెళ్ళేముందు అన్నీ సిద్ధం చేసేది. శలవురోజుల్లో అయితే తలకు షాంపూ పెట్టడం. చక్కలిగింతలు.. నవ్వులు. ఆఫీసునుంచి తిరిగొచ్చే సమయానికి చక్కగా ముస్తాబై నా కోసమే నిరీక్షిస్తూండేది. జడలో మల్లెలు కళ్ళల్లో ఒకలాంటి మెరుపు.

చూడగానే నా అలసట మాయమయ్యేది. ఆఫీసు చికాకులు దూరమయ్యేవి. ఆ రోజు జరిగిన విషయాల్ని అభినయంతో వివరించేది ఎంత అందంగానో. వేడి వేడి కాఫీ కలిసి త్రాగేవాళ్ళం.

బయటకు వెళ్ళినప్పుడు అందరి చూపులూ మా పైనే ఉండేవి. శలవురోజు ముందు సెకండ్ షో సినిమాలు, శలవురోజున బైక్ పైన తిరిగి తిరిగి ఇల్లుచేరడం. ఎప్పుడైనా కాస్త తలనొప్పి అనిపించినా సుహాసిని క్షణం విడిచిపెట్టేదికాదు. అమృతాంజనంతో ప్రత్యక్షమైపోయేది. ఆమె మృదువైన చేతివేళ్ళు నా నుదుటిపైన సున్నితంగా నాట్యం చేసేవి. నొప్పి మాయమయ్యేది. జీవితం మధురాతి మధురం.

వంశీ పుట్టగానే మరో కొత్త అధ్యాయం ప్రారంభమైందనిపించింది. ఆ పసివాడిని, కన్నతల్లిని చూసి తండ్రి హోదా లభించిందని పరవశించాను. కానీ వాడి రాకే పెనుమార్పుకు కారణమవుతుందని ఊహించలేదు.

పసివాడి లాలనలో పాలనలో పడిపోయింది సుహాసిని. నా పనులు నేనే చేసుకోవాల్సిన పరిస్థితి. తనకు తీరికేది నన్ను పట్టించుకోవటానికి. చల్లారిపోయిన బ్రేక్ ఫాస్ట్ తో కడుపునింపుకుని కదిలేవాడిని. ఒంటరిగా.. ఏది ఆ ముద్దూ.. ముచ్చట.

పసివాడి మీద అసూయ, కోపం కలిగేది.

ఇంటికి రాగానే 'టీ'ల్లేవు, పైగా ఎదురుచూపులు అసలే లేవు. 'టీ ఇస్తావా?' అని నోరు విప్పి అడిగితే 'మీ సుపుతుడితో బిజీ.. అన్నీ అక్కడే ఉన్నాయి కాస్త పెట్టుకోవచ్చుకదండీ' అనే జవాబొచ్చేది. తరచు పసివాడిని డాక్టర్ దగ్గరకు తీసుకెళ్ళాల్సిన అవసరాలు ఏర్పడేవి.

తలనొప్పి వస్తే నా బాధ నాడే ఓ టాబ్లెట్ వేసుకుని మంచినీళ్ళు త్రాగి పడుకుండిపోయేవాడిని. ఇది సుహాసినికి తెలియక కాదు - తీరికలేక.

నన్ను పట్టించుకోవట్లేదన్న భావన నన్ను బాధించడం మొదలుపెట్టింది. ఇద్దరి మధ్యా వాదన ఓరోజు -

"మిమ్మల్ని పట్టించుకోవాలంటే ఓ ఆయాను పెట్టండి వీడి సంగతి చూసుకోవడానికి. అప్పుడు మీకు సేవలందించగలుగుతాను"

బాంబు పేల్చినట్లు ఫీలయ్యాను. ఎందుకంటే ఆయాను కుదుర్చుకునే స్తోమతలేదు.

మొన్నటి దాకా కేవలం భార్య పాత్రే కానీ ఇప్పుడో తల్లి కూడా. అర్థం చేసుకునే ప్రయత్నం చేశాను అతికష్టం మీద.

నా దృష్టి ఎప్పుడూ ఆఫీసు పనిమీద.. కొత్త మార్గాలు అన్వేషణ కంపెనీ లాభాల గురించి. అవి సత్ఫలితాలను ఇస్తుంటే దాని గురించిన ఆలోచనలు తాపత్రయం ఆగలేదు. పూర్తిగా ఉద్యోగానికి కట్టుబడి అందులో ఉన్నతస్థాయికి చేరుకోవాలన్న తపన.

రవళి పుట్టింది.

ఓ బహుశజాతి కంపెనీ నాకు పెద్ద ఆఫరిచ్చి తీసుకుంది. ఆ జీతం, హోదాకు సంతోషించాను.

ఈరోజున నా ఉద్యోగం నాకు ఎంతో సంతోషాన్ని ఇస్తోంది. అన్నింటినీ మించి నా సుహాసినికి, పిల్లలకు సకలసౌకర్యాలూ అందివ్వగలుగుతున్నాననే తృప్తి.

కానీ సుహాసిని అలాకాదు. కాలం గడుస్తున్నకొద్దీ భిన్నంగా తయారైంది. ఏపార్టీకి, క్లబ్ కు వచ్చేదికాదు. పెద్ద పెద్ద సర్కిల్స్ లో ఉన్నప్పుడు తప్పకుండా వెళ్ళాల్సినవీ ఉంటాయి. కానీ పూర్తిగా అయిష్టాన్ని ప్రకటించింది. నేనున్నా లేకపోయినా ఫరవాలేదు. తను తన పిల్లలు వాళ్ళకోసమే జీవితం అన్నట్లుంది ఆమె ధోరణి.

రవళి పుట్టాక ఓ రోజు పడుకోబోయే సమయంలో సుహాసినిని దగ్గరకు తీసుకోబోయాను. ఆమె పెదాలపై కృత్రిమమైన నవ్వుకటి మెరిసి మాయమైంది.

"ఈవేళ కాదు. నేను చాలా అలసిపోయాను. రెస్ట్ తీసుకోనివ్వండి" అంది.

అంతే -

నా గుండెను చితకొట్టినట్టు ఫీలయ్యాను. ఆమె ప్రవర్తనను పదే పదే చూసిన నాకు శారీరకంగా, మానసికంగా ఓ విరక్తిభావం. నాకు నేను ఓ పరిధి గీసుకుని ఉండిపోయాను.

పనిలేని రోజుల్లో సైతం ఇంటికి పెందలాడే వెళ్ళడంలేదు. సాధ్యమైనంతవరకు ఆఫీసులోనే. భోజనం కూడా. ఎప్పుడు సుహాసిని పనులు పూర్తిచేసుకుని వచ్చి ప్రక్కన పడుకునేదో.. అప్పటికే నేను ట్రాన్క్విలైజర్ వేసుకుని నిద్రలోకి జారిపోయేవాడిని. ఆఫీసులో పని. ఇంట్లో నిర్లక్ష్యధోరణి. ఫలితం - హైపర్టెన్షన్, నిద్రపట్టకపోవడం, డిప్రెషన్. వైవాహిక జీవితంలో ఆమె ప్రవర్తన నచ్చలేదు. నా భావాలు ఆమెకు అర్థంకావనుకుని వదిలేశాను.

ఏనాడో పోగొట్టుకున్న నా అసలైన సుహాసినిని జీవితంలో నేను తిరిగి పొందగలనా? పిల్లలతో ఓ ప్రపంచం అల్లుకున్న ఆమె నన్ను గుర్తుపడుతోందా అసలు. ఆమె ముఖంలోను ఏదో బాధ, వెలితి, ఏదో పోగొట్టుకున్నట్లు... నన్ను ప్రేమిస్తుందా? ఏమో నా దగ్గర సమాధానం లేదు. ఈ విషయం ఆమెకే వదిలిపెట్టేస్తాను.

ఈ జీవితాలు ఎటు?

సుహాసిని, మనోహర్ ఒక స్థితికి చేరుకున్నారు. ఇంక ప్రయాణించడానికి ఏం లేదక్కడ. పిల్లల అవసరాలు తీరిపోయాయి.

వాళ్ళు వాళ్ళ బిజీలో ఉన్నారు. సుహాసినిలో ఒకరకమైన ఒంటరితనం. మనోహర్ ప్రేమ కావాలి. అతను పట్టించుకోవడం లేదన్న భావనలో ఉంది. మనోహర్ తను పడిన శ్రమను పట్టించుకోలేదనుకుంటున్నాడు. ఈరోజు ఈ కారు, బంగళా సర్వసుఖాలకు తను కారణం, తన సంపాదన. దానికి గుర్తింపు ఏది?

ఆ అందమైన భార్యాభర్తల బంధం మధ్య ఓ నిశ్శబ్దపు తెర.

మనోహర్ ఆ రోజు అనుకోకుండా ఇంటికి పెందలాడే వచ్చాడు. పిల్లలంకా రాలేదు. హాల్లోకి వెళ్ళాడో లేదో స్థాణువైపోయాడు. సుహాసిని ఆ మార్పుల్ ఫ్లోర్పైన పడుకుండిపోయి ఆల్పంలో ఫోటోలు చూసుకుంటోంది. ఏడ్చి ఏడ్చి కళ్ళు వాచిపోయి ఉన్నాయి. లేత గోధుమరంగు కంచపట్టుచీర కట్టుకుని ఉంది. తలస్నానం చేసింది. ఎంతో అందంగా ఉంది.

ఇంతలో టెలిఫోన్ రింగైంది.

కనబడకూడదని కర్డెన్ వెనుక నిలబడ్డాడు మనోహర్.

చీరకొంగుతో కళ్ళనీళ్ళు తుడుచుకుంటూ రిసీవర్ ఎత్తింది.

"హలో. నేను సుహాసినిని"

"....."

"థాంక్స్ వసుంధరగారూ. చాలా సంతోషం గుర్తుంచుకుని ఫోన్ చేసినందుకు" ఓ పొడినవ్వు.

"....."

"మనోహర్ గారూ... లేరు.. ఆ చెబుతాను వచ్చాక.. థాంక్స్"

రిసీవర్ పెట్టేసింది.

'వసుంధర, కార్డియాలజిస్ట్ డా. విద్యాధర్ గారి భార్య. "దేనికి... థాంక్స్ నాతో చెప్పమనడం?" గోడమీద క్యాలండరు గాలికి కదిలింది. తెలిసింది తమ పెళ్ళిరోజుని. మనోహర్ కు గుర్తొచ్చింది.

పెళ్ళిరోజే గుర్తులేదా... ఛీఛీ తనని తను తిట్టుకున్నాడు. అందుకే పెళ్ళినాటి పట్టుచీర కట్టుకున్నదన్నమాట. ఆల్పంలో పెళ్ళిఫోటోలన్నమాట. తప్పుచేసిన ఫీలింగ్. ఎంత మూర్ఖంగా ఉన్నదీ అర్థమైంది. కళ్ళనీళ్ళు రాకుండా అణచుకున్నాడు.

"సుహాసినీ.. డార్లింగ్"

మనోహర్ను చూసి వెంటనే తలవంచుకుని కళ్ళు తుడుచుకుంది. ఒక్కసారిగా అతన్ని గట్టిగా కౌగిలించుకుంది.

ఎవరినోటి వెంటా మాటరాలేదు.

రెండు జతల కళ్ళూ నీళ్ళతో ఊసులాడుకున్నాయి. అవే వారిమధ్య ఉన్న నిశ్శబ్దపు తెరను తొలగించాయి.

కథా కౌముది

నాన్నగారి కోటు

కీర్తిషియ

కౌముది - రచన నిర్వహించిన కథల పోటీ(2013)లో
సాధారణ ప్రచురణకు ఎంపికైన కథ.

రవారమి రెండు వారాలపాటు సందడి చేసిన ఇల్లు పెళ్ల పెళ్లగా మామలు ధోరణిలోకి మారు తూ వస్తోంది . పెద్ద , బిన్నా, బిల్లా, పాప ఒకరూ ఒకరూ వెనక్కి వెలి వూళ్లు వెళ్లడం మొదలు పెట్టారు. మూర్తిగారి కర్మకాండ పరిసహస్తి అయింది .

ఆయనకు అయిదుగురు కొడుకులు, ముగ్గురు కుతుళ్లు , మనుమలు , మనుమరొళ్లు మంచి ఉన్నోగాలు చేసి రిటైరయిన వొళ్లు , ఉన్నోగాలు చేస్తున్నవొళ్లు , ఎదేశిలలో వున్న వొళ్లు , ఉన్నతమయిన చదువుల కోసం తొపుతయ పడుతున్నవొళ్లు , యింకా బిన్న చదువులలో వున్నవారు రక రకాల వ్యక్తులు . ఆయన చనిపోయే ముందు కాస్త అటొబిటొగా ఇంటికి చేరారు . అవసరమున్నీ లేకున్నీ మనుమలు మనుమరొళ్లు మంచి చదువులు చదువుకోడానికి ఆయన ఆఖరి జ్ఞాన వరకూ శ్రమ పడుతూ సంపాదిస్తూ డబ్బులు పంపించేవారు . బిన్నకొడుకు తన దగ్గరే వుంటూ సేవలు చేసుకుంటున్నీ భార్య కాంతమ్మ చనిపోయిన సంవత్సరం లోపునే అనియోస మరణం తో పోయి అదృష్టవంతుడనిపించు కున్నోడు ఆయన .

అయితే ఏమాటకామాటే చెప్పాలి . భార్య కాంతమ్మ తొపుతయం, తెలివితేటలు, నేర్పలితనం , ఇరుగుపొరుగుతో సఖ్యత , సహాయకారితనం పెద్ద కుటుంబాన్ని గుట్టుగా నెట్టుకు రివడంలో సఫలం అయింది . భర్త సంపాదన స్వల్పమే అయినా ఇంటి ఖర్చులలో పొదుపలితనం చూపించి మిగిల్చిన డబ్బు ఇంజనీరులలో వున్న వారికి తక్కువ వడ్డీకిచ్చేది . ఇప్పటిలాకాకుండా అప్పటివారు కాస్త నిజాయితీ తో వుండేవారు కాబట్టి సమయానికి కాంతమ్మ సహాయం చేయడమే గొప్ప పుణ్యంగా భావించే వారు . మరీ ఇంజనీరుల వలన బాధ పడే బారు వడ్డీని తగ్గించమనో, మాఫీ చేయమనో ప్రాధేయపడే

వారు . కాంతమ్మ కూడా కాస్తంత వెసలుబాటు చూశించేది . అంచేతనే ఆమె పొయినప్పుడు స్వంత బంధువులు కంటే హెచ్చుగా యితరులు వచ్చి కంటతడి పెట్టుకున్నారు . పాతపరిచయస్తులు ఒకరిద్దరు ముసలమ్మలు ఆమె చేసిన మేలు పదే పదే తలచుకుంటూ సొమ్మపిల్లి పోయారు కూడా .

మూర్తిగారు బద్దతనంలో తల్లిదండ్రులనుకోల్పోయి మేనమామగారి సొంతంలో పట్టంలో పెరిగారు . ఆయన మేనమామ పద్మనాభం పట్టంలో పేరుగాంచిన లాయరు తన పిల్లలుతో పాటు మేనల్లుడిని కూడా చదివెద్దమనిష్రయత్నించిన ఆయన ద్వితీయ వివాహం చేసుకున్న భార్య మనసరిగిన విడువడాన్ని మూర్తి అందుకు ఇట్టపడలేదు . ఆనాటి అయినత తరగతితో చదువు మానేసాడు . మేనమామ పద్మనాభం గారి దగ్గరే గుమస్తాగా చేయడానికి సిద్ధమయ్యాడు .

మేనల్లుడి పట్టుదల , తెలివితేటలు , స్వయం కృషి మీద అపారమైన విశ్వాసం , ఆత్మగౌరవం చూసి పద్మనాభం ఎప్పుడూ సంతోషించేవాడు . మూర్తిని ఆయన కించపరిచే విడువడాడు గానీ భార్య బరికిని భరించలేక బాహుళంగా వ్రతం మూర్తిని మెచ్చుకొనే విడువడాడు . తన మొదటి భార్య కూతురు కాంతమ్మపిల్లి వివాహం చేసాడు బద్దనాటి నుండే కష్టాలు అనుభవస్తున్న మూర్తిని పెళ్ళి చేసుకోవడానికి కాంతం అభ్యంతరం చెప్పలేదు.

సవతి తల్లి సంతోషించింది . ససారి అయిన మూర్తిని ఇల్లరికపు అల్లుడిగా వుంచుకోవడం ఇష్టంలేక , మూర్తి వ్యక్తిత్వం తెలిసికొంత , తన భార్య ద్వితీయ వివాహం వలన వచ్చినది కాబట్టి సవతి తల్లి గా తలెత్తే సమస్యలను వ్యవహరించుకొని కొంత పద్మనాభం మూర్తిని వేరే వ్యయవది ఆశీసులో పెట్టడమే మంచిదని నిర్ణయం తీసుకొనేటట్టుచేసింది . తనకు మంచి స్నేహితుడైన మరో స్త్రీనియరు లాయరు దగ్గర చేర్చాడు .

స్వంత కాలూరం పెట్టుకున్న మూర్తి కాంతమ్మలు అన్యోన్యంగా వుంటూ అందరి మన్ననలు పొందుతూ కాలూరములో సంపాదన పరులై బహుళ సంతోసవతులై ఉన్నత స్థితికి చేరుకున్నారు . మూర్తి నిరంతర కృషితో నియమ బద్ధమైన జీవితంతో కోర్టులో వ్యయవదుల దగ్గరే కాకుండా ఆ జిల్లా కోర్టులకు ఉన్యోగరీత్యి వచ్చే వ్యయమూర్తుల మెప్పు కూడా పొందిడు . కొందరు వ్యయమూర్తులు అయితే పరిపాలనో పరమైన జటిల సమస్యలకు మూర్తిని అనుభవపరమైన పరిష్కార సూచనలను అడిగి తెలుసు కోవడానికి సంకోచించేవారు కాదు .

ఉదయమే లేచి తమ వ్యయవది కార్వలయంలో ఆ రోజు కార్యపణాకను రూపొందించుకొని కార్యక్రమాన్ని ఆయనకి వివరించి అక్కడనుంచి సమయం బక్కితే ఇంటికి వచ్చి వేడివేడి భోజనం అవకాశాన్ని బట్టి చేసి కోర్టు తెరవక ముందే అక్కడకు చేరేవాడు . పనిలో తీరిక బక్కక పోతే ఒక్కోరోజున మద్దిళ్ళా భోజనం లేని రోజులు కూడా వుండేవి . తను చేసే వృత్తి తరువితనే ఏదైనా సాయుగ్రతం కూడా దివల వియదిలు డైరీలో వ్రాసుకొని , పాల్లీలకు తెలియ పరస్తూ కార్కుల మీద

ఉత్తరాలు వ్రాస్తూ పని పూర్తి చేసుకొని రొత్త ధోళినొకరికి వెళ్ళేవోడు . అలసట లేని రోజున మొత్తం రొత్త ధోళిని తృప్తిగా సాగేది . ధోళినొంతరం మళ్ళీ వీధి గదిలో కూర్చుని ఆ రోజు జవళులు తెల్ల సరి చూసుకొని అంత సవ్యంగా వుంటే సాహిత్య గుంధవే , ప్రతిక లో చదువుకోవడం జరిగేది . ఏమైనా జమ జ్ఞాపకం రొకపోయినా ఖర్చు గుర్తు లేక పోయినా ఆ రొత్తంతో బయట బయటే . మర్నాడు చూసుకుంటే అది వాయిది వేయడం వుండేదికాదు . మూర్తి దృష్టిలో కోర్టుకు వచ్చే పాల్లల సొమ్ము చాలా పవిత్రమైనది .

తన జీవిత కాలంలో మేనమామ ఆయన చూపించిన ఒకరిద్దరు స్వయంవదుల వద్ద ఒకరి తర్వాత ఒకరిని చేరి నమ్మకంగా విశ్వసనంగా పని చేసాడాయన . స్త్రీలకు స్త్రీలకు గుమస్తాలకు ఒంట్లో డిలిక లెక్కే గానీ లిటయిరవడమన్నది వుండదు . ఆఖరి కొడుకు లా చదివిన తర్వాత ఆ కొడుకుని తీర్చిదిద్దడానికి అతని ఆశీసు పనులు చూసుకుంటూ ఆఖరి జ్ఞాన వరకు చురుకు గానే కోర్టులకు వెళ్ళి ఎన్నడైతే సంతకారం వరకు ఆయన జీవనయానం సాగింది .

మూర్తి స్ఫురదలైతే పనుల ఒత్తిడి వలన స్నానం లేని రోజయినా , బట్టలు మార్చని రోజయినా , గెడ్డం చేయని రోజైనా అప్పుడప్పుడు వుంటే భార్య సొంతంబయినా ఆవిడ మీద కోపం బయట . “ గుడ్డలు , పైపై పోకులు కాదే ముఖ్యం . మమ్మల్ని నమ్మకుని వచ్చిన పాల్లలకు అన్వయం జరగ కూడదు ”. అని పెద్ద పెద్ద కేకలు వేసి వాడాయన . పెద్ద పెద్ద బొత్తయిలతో బుద్ధులు లాంగు కోటు , ఆరు మూరల పొడుపుతో వున్న తెల్లటి తలపాగ , తెల్లపంచ , పొడుగు జుట్టు ఆయన గుమస్తా వేష ధారణకు ఆహార్యం . తలపాగ చుట్టుకోవడంలో ఆయన ప్రత్యేకత ఆయనదే . రోజే తలపాగా చుట్టుకో వడం అంటే కొంత సమయం వుంది అని కోర్టు నుంచి రొగనే తలపాగా తీసి కొయ్య పొంగరుకి తగించడం అలవాటు . బిన్ననాడే చనిపోయిన అమ్మ గుర్తుగా ఆమె బొట్టులో నోవుకుని వాడు కున్న రెండు అరల నిల్వ సంచ తనకే వాడుతుండేవోడు . ఆ సంచ లో ఆమె దిచుకున్న పాత రొగి కాణి , ఒక నిల్వపున , ఒక గవ్వ అంటే సాణం . అందులోనే తనకే బల్లర డబ్బులు వేసుకొని రోజే పడుకొనే ముందుచూసు కోవడం ఆయన అలవాటు . తీరికగా వున్నప్పుడు వీధి వరండాలో గోడకు చేరబడి గోదావరిలంక పొగాకుతో పొడుగాటి చుట్ట తనే చుట్టుకుని కాలస్తూ ఎవరైనా ఎదురుగా వుంటే కులాసా కబుర్లు చెప్పడం ఆయనకి అలవాటు . ఆ ఇంట్లో చాలా మందికి నచ్చనిది ఆయన ముక్కుపొడుం తీర్చడం . అంత పద్ధతయిన మనిషి ఒకొక్కప్పుడు పనితోందరలో పొడుం తీర్చిన వేళ్ళని ఒంటిమీద బట్టలకు వ్రాసేసుకునేవోడు. అలాంటప్పుడు బిన్న వయసు వొరైనా తన పిల్లలు ఒకరిద్దరు అసహ్యించుకున్నా అమ్మకు భయపడి పైకి ఏమీ అనేవారుకాదు . కాంతంకి భర్తమీనాటియన పడుతున్న ప్రమకు బిన్నతనం నుండి జాలే . మూర్తి ప్రవర్తనకు భార్యగా ఎప్పుడైతే కోపం వచ్చి బయట పడినా తర్వాత రోజులతరబడి బాధపడేది . మర్నాడు , మగువకి బాధసలయి సంసారాలు గుల్ల చేసుకున్న వారి గురించి వినివిని తను చేస్తున్న పూజలు , ప్రతిలు , నోములు మంచి ఫలితాలే

యిస్తున్నాయని తనలోతనమే మురిసిపోయేది .

కాంతం తన అదృష్టానికి మురిసిపోవడానికి కారణాలు అనేకం . బిల్ల లందరూ పోటీలు పడి మంచి చదువులు చదువుకున్నారు . క్లాసు భస్టులు, స్కూలు భస్టులు కాక పోయినా పరీక్షలు తప్పేవారు కాదు . సహజంగానే చదువు మీద శ్రద్ధ వున్న బిల్లలు , క్రమశిక్షణలో పెరిగే బిల్లలే వెలితో స్నేహం చేసేవారు. పట్టంలోనే గాక బంధువుల ఊళ్ళలో కాంతమ్మ ఇల్లు 'ఓ సరస్వతీ నిలయం' అనే వారు . సాహసించి కొందరు చుట్టాలు తమ బిల్లల్ని కాంతమ్మ ఇంట్లో వుంచుకుని చదివించమని ప్రాధేయపడే వారు . కాంతమ్మ ఒప్పుకున్న సందర్భాలు చాలా తక్కువ .

సానిపీడి జీవితం నుండి సహజంలో ఒక స్థాయికి ఎదగడానికి కాంతం ఎదుర్కొన్న ఒడిదుడుకులు, పడిన కష్టాలు వల్లస్తూ కూర్చోలేం . సర్వసాధారణంగా ఎవరికి కూడా జీవితం నల్లేరు మీద బండి నడకలా గతకలు లేని తిరు రోడ్డు మీద బ్రావే లో జరుగన సాగవారు రోల్సురోయిల్ కారులా సాగిపోదు . ఎన్ని ఇబ్బందులు వచ్చినా మూర్తి కాంతం దంపతులు సమయస్ఫూర్తితో , మనోధైర్యంతో , నవ్వుతో ఎదుర్కొనేవారు . ఒక సంఘటన వ్యతంతమూర్తి కాల గమనంలో మరచిపోయినా కాంతం వ్యతం జ్ఞప్తికి తెచ్చుకొని మరీ బాధపడేది . నిండువున్నమి చంద్రుడిలో మచ్చలా ఊహించుకొని బాధపడేది . తనకున్న కొడుకులలో నాలుగవవాడు మురళి ఒకానొక సందర్భంలో వ్రువర్తన అది . ఇన్న వయసులో తెలివితేలియని అజ్ఞానంలో అన్నవోటి అయినా గుండెలో బల్లెంతో గుచ్చి కెలికినట్టయింది .

రెండవ ప్రపంచ యుద్ధ సమయంలో విశాఖపట్నం పోర్టు మీద బాంబులు వేసినపుడు రొత్తికి రొత్తి మూర్తి కుటుంబాన్ని సవతి తోడల్లుడు దగ్గరికి తీసుకొనిపోయి తునిలో కాపురం పెట్టాడు . తర్వాత పరిస్థితులు క్రాంతి చక్కబడ్డాక యలమంచిలి క్రాంతి దగ్గరలో వుండని మకాం వార్యోడు . మూర్తి వ్యతం పట్టంలోనే వుంటూ వస్తూపోతూ వుండేవాడు . మధ్య మధ్య బిల్లలు చదువుకుంటున్న స్కూలుకి వెళ్ళుతుండేవాడు . పట్నం ఇంట్లో ఒంటరిగా వుంటూ కుటుంబం చూసుకోవడానికి వస్తూపోతూ వుండడం వలన శరీరం మీద అంత్రశయ్య చూపలేక పోయేవాడు . కాంతం పొద్దులస్త్రావున్న అంతగా వుండే ఆనందం లేకపోయింది .

ఆ రోజుల్లో ఒక రోజు సాయంత్రం ఆఖరి వాడు స్కూలు నుంచి వస్తూ ఆవేశంగా

“అమ్మా ! అమ్మా ! ఇన్నమ్మ నొన్నగారిని బ్రాటోతు అన్నాడమ్మా , నేను వన్నావమ్మా ! వెళ్ళి శిండ్ గోపి పొద్దున్న నొన్నగారు స్కూలుకి వచ్చి వెళ్ళిన తర్వాత ఎవరో ఆ ముక్కు పొడుము మరకల కోటు , వాసిన గడ్డం మనిషి ‘ అని అన్నాడట . అన్నేవో మా బంట్లోతు . మా చదువులు గురించి అప్పుడవుడు చూడడానికి వస్తుంటాడు అన్నాడమ్మా !”

కాంతమ్మ ఆవోటలు వింటూనే మరి ఎవలేనన్నట్టు గబగబ ఇన్నవోడి నోటికి చెయ్యి అడ్డుపెట్టింది . ఆమె శరీరం జ్వరం వచ్చినట్టయింది . ఒక్కంత వణకడం మొదలయింది . కళ్ళు ఎర్ర బడ్డాయి . ఇంతలో మురళి స్కూలు నుంచి రనేవచ్చాడు .

వెడి వెళ్ళు తిరిగి వీళ్ళు నుండి స్కూలు చేగ తీసి అల్లంత దూరంగిరవోవోసి

“ నేవుడిలాంటి నొన్నగారు మీ అందరికీ బంట్రోతు అటర . నువ్వు పేద్ద జమీందీరువురో .” అంటూ వీళ్ళు తట్టు తేరెట్టు కొట్టడం మొదలు పెట్టింది .

“ పోరో పో ! నీకీ ఇంట్లో ఇంక చోటులేదు . నయిదుట మరి కనపడకు ” అంటూ అరవడం మొదలుపెట్టింది .

ఆ బిన్న ఇంట్లోంచి భార్య పెద్దపెద్ద కేకలు విసరించగానే మూర్తి లోపలికి వచ్చి అపరకాళికాదేవలా మురళిని కొడుతూ తిడుతోంది . ఆ బిన్న బిల్లడు వెక్కివెక్కి ఏడుస్తూ

‘కొట్టకవక్కా ! కొట్టకవక్కా ‘అంటున్నాడు .

తర్రసిని చూసి ఆయన దగ్గరకు చేరి రెండుకాళ్లను గట్టిగా పట్టుకున్నాడు .

“ఇంకచాలు వుండవే , వుండవే ” అంటూ భార్య ని వెలిండేటు మూర్తి .

సద్దుమనిగి ర్రితి అందరూ పడుకున్న తర్విత కాయెన్ని సముదయించడానికి చాలా సమయం పట్టింది

“బిన్న బిల్లడు లేవే ,సాటిబిల్లడు దగ్గర న్నవ్వుతో భావం భరించలేక అలాఅని వుంటాడు. అయి నె తప్పునదే . నువ్వెప్పుడూ పొచ్చలిస్తున్నా నీ గొప్పకోసం అనుకునే వెడిని . బిల్లల దగ్గరికి వెళ్తున్నప్పుడు శుభ్రంగావుండాలన్న ఆలోచనే కలుగలేదు సుహా .” అన్నమూర్తిని చూసి అప్రయత్నంగా ఆయన పాదాలకు నమస్కరించి కళ్లకు అడ్డుకుంది .

“చాలు !చాలు ! వెడిని ఇంక ఎప్పుడూ ఆ విషయమై వెడిని దండించనని నొకు మాట ఇయ్యి . కాకపోయినా కాంతం బిన్న బిల్లలవు వెళ్లని నె పొట్ట మీదనిలబెట్టి కాళ్లతో కుమ్ముంచుకుని మొహంమీద ఉచ్చలు పొసిన సంతోషించిన వెళ్లం పెద్దవెళ్లయి ఏదో బిన్నమాటన్నారని అంతలా బాధపడి పోతే ఎలా చెప్పు . బ్రాటోతు కంటే గుమస్తా గొప్ప పదవి అంటావో ? ” అన్నాడు మూర్తి .

బిన్నకొడుకు ఆనందించి తల్లి పోకక .తర్రసి మీద ఎంతో భక్తి ,గౌరవం . ఆ సంఘటన జరిగి ఎన్నో సంతకపురాలు గడిచిన బిన్న న్న మురళి నొన్నగారిని కించపరచి మాట్లాడడం మరబిపోలేదు . అంచేత నొన్నగారి కోటు తలపాగ తనకు కావాలి ఇవ్వమన్నానాడు మురళి మాటకాదని కుటుంబ సభ్యుల తో పెద్ద పంచాయతీ జరిపించాడు . తెలివైన కాంతం తన ప్రాణం పోయే ముందే బంగారం వెండి ఎవరెవరికి ఏది చెందిలో సెటిల్ చేసేసింది . కాంతంలాగే మూర్తి కూడా బిల్లల్ని కుర్చోబెట్టి ఆస్తి పాస్తుల వివరాలు తెలియజేసి తన తదనంతరం ఎలా జరగాలన్నదిని అందరి ఆయెదంతో చట్టబద్ధంచేసే సారు .

కర్మకాండ తంతు శుక్రొతంగా శుద్ధగా జరిపించి నొన్నగారిబతిభళ్లం కాశీ,గయ్యపయగలలో కలహడం ఏర్పెటు జరిగింది . మాన ఆశ్రితాలు పెద్దకొడుకు జరపడానికి ,సంతకపురీకానికి మళ్లీ అంద రూ కలహడానికి నిర్మయలు తీసుకొని ఒకరూఒకరూ తిరుగుప్రయణం ఏర్పెటులు చేసుకుంటుండగా

నొన్నగాలి కోటు తలపాగ తనకు కావాలని ఇన్నోడు ఆనందించి మురళి అడిగేడు . విషయంతెలిసి మ
 ల్లి శ్వాసకార్థం ముక్కుపోడుం ఉట్టి కావాలని ఒకరు, కళ్ళు జోడుని ఒకరు, కాని శోక్లొకరు , శేయ
 గదియారం ఒకరు , ఆయన వొడిన లావుపాటి రొజుమర్రుడి వొలి రత్నంపెన్ను తనదే కావాలని ఒకరు
 రకరకాలుగా పెద్దలూ,పిన్నలూ కోరికలు తెలియచ్చారు .

నొన్నగాలి వస్తువులు శ్వాసక బహోలుగా కావాలని పిన్నాపెద్ది అడిగేటప్పటికి ఆనందం కాదన లేక
 పోయాడు . కాని తండ్రిని ఏ కోటు,తలపాగతో చూసి ఇన్నోడు అసభ్యంనుకుని అవతానపరచాడో
 అనే కావాలని ఇన్నోడు మురళి అడుగడం శ్రేణించుకోలేకపోయాడు . ఆ సంఘటన పెద్దన్న శంకర్ కి
 మాత్రమే తెలుసు . ఆ విషయం ఆయనకు గుర్తుచేసి చీటీలు వ్రాసి లాటరీలా తీయిద్దామన్నాడు . ఆ
 ఇంట్లో ఏదైనా సమస్య తలెత్తితే అందరికీ శంకర్ మాట ఆయోద యోధ్యం .

“పోనీలేరో , మురళి ఇన్నోటి సంఘటనకు పశ్చాత్తాపబంతన తో అవి అడిగేడేవో . అంతకూ
 అయితే నొన్నగాలి కోటు ఒక్కటే అతనికిచ్చి తలపాగ నువ్వుంచుకో ,మిగిలనవి ఎవరెవరేవి అడిగితే
 వొళ్ళకవి ఇచ్చేస్తే బావుంటుందేవో నువ్వే ఆలోచించు ”. అన్నాడు .

“ అయితే మురళిని పిల్లి నువ్వే ఇచ్చేయ్ ” అంటూ ఇంట్లోకి వెళ్లి నొన్నగాలి కోటు శేయలన్నీ
 ఖాళీ చేసి ఆనందం పెద్దన్నయ్యకిచ్చి గబగబా బయటికి వెళ్ళిపోయాడు .

కథా కౌముది

గచ్చకాయరంగు చీర

రాళ్ళపల్లి రాజావలి

ఏదో పదేడువేల జీతగాన్వయినానని మాయమ్మా, మా నాయన్ను హైదరాబాదు సూపిచ్చటానికి పిల్చుకోనివచ్చినా. మా చానలాఫీసుకి తీసుపోయి నేను కూర్చుండే కుర్చీకాడికి పోయి కంపీటరు సూపిచ్చినా. సినిమాల గురించి రాయటమే నా పని అంటూ చెప్తాంటే మా యమ్మా, నాయినా మురిసిపోయి నా తిక్కు నిగిత చూసిరి. మా పిల్లోడు ఎంతటోడయినాడబ్బా అనేట్లు. మర్నటిరోజు పొద్దున్నే బెరిన రెడి అయిపోయి చార్మినారూ, మక్కామసీదు, బిర్లా టెంపులూ, ఐమాక్యా తిరుక్కోని వచ్చినాం ముగ్గురం. సాయంత్రం కాఫీతాగినాక ఆర్.ఎస్.బదర్స్ కాడికి పిల్చుకపోతి.

షాపులోపలికి పోయేటప్పుడు 'టీవీలో చెప్తారు కదురా ఒక చీరకొంటే ఇంకో చీర ఫ్రీ అని, ఇదే కదా' అనె మాయమ్మా.

'అబ్బో.. తెలుసులే నీకు' అంటి.

'చీరలకాడికి పోయి నీ కిష్టమొచ్చింది కోరుకోమ్మా' అంటి.

'రేట్లు ఎక్కువుంటాయేమోబ్బీ' అని మాయమ్మా నసిగె. నీకాలా మా అన్యూ. అప్పుడు చెప్పమాయమ్మా ఆ చీరలు సూపిచ్చే పిల్లగాడితో 'గచ్చకాయరంగు చీర సూపిచ్చా' అనె. అక్కడొచ్చింది సోమీ అసలు తకరారు. ఆయప్పేమో నెత్తిగీరుకుంటూ ఆ.. గచ్చకాయ రంగు చీరా అంటూ మగం ఇంతగా పెట్టె ఇచ్చితంగా. నా మంచంతా గచ్చకాయరంగు అంటానే విమానం మాదిరి రయ్యమని గచ్చకాయ మీదికి పాయె.

గచ్చకాయ. ఈ మాట పలుకుతాంటే నా మంచంతా పులకరించిపోతాంది. ఈ కాయ గురించి మాట్లాడాలంటే నాకు అలివికాని ఇష్టం. ఎంతసేపయినా, నోరునచ్చేదాకా అయినా చెప్తా. దాంతో ముడిపడిన జ్ఞాపకాలు పందిరి అలాంటిది లే. ఈ కంపీటరు యుగంలోని పిల్లోళ్లను, చివరికి వయసు పిల్లోళ్లని గచ్చకాయ గురించి అడిగితే మొగాలు ఇట్టాబెట్టి ఎక్కిరిచ్చినట్లు, అదేందో తిక్కభాష మాట్లాడినట్లు ఎగాదిగా సూచ్చారు. అట్టావుంది మన పిల్లకాయల కత. అందుకే గచ్చకాయ గురించి వద్దన్నా చెప్తా, దాని విలువ తెలియజేస్తా. తెలియనోళ్ళు కూడా ఇట్లాంటిది కూడా ఉండేదా అనుకోవాల మళ్ళ. గచ్చకాయ అంటే బూడిద రంగుతో చిన్న ఏలుగుండంత ఉంటాది. ఆ గచ్చకాయలంటే ఆ రోజుల్లో పిలగాళ్ళకంతా చచ్చేంత పాణం.

అది పంతొమ్మిది వందల తొంభై ఐదవ సంవత్సరం. నేను ఐదోతరగతిలోంచి ఆరో తరగతిలోకి ఎగరకముందే మా నాలుగు ఎనుముల్ని తోలుకుని ఫలం మీదికి పోయేవాన్ని. మా ఊర్లో పడమరదిక్కున తూమురాళ్ళకు అవుతల పెద్దావంక దాటుకుని పోయినాక నక్కా గుట్టవుంది. ఆ పక్కకే ఎక్కువగా ఎనమల్ని తోలకపోయే వాన్ని. ఎందుకంటే గుట్టకింద రోంత నీళ్ళ పారకం ఉంది. అక్కడ గడ్డి పచ్చబడింటాదని. గుట్ట తగ్గు పక్కన కోడిపిల్ల అంకన్న తాత వాళ్ళ కట్టవకి తియ్యరేనగాయల చెట్టున్నాది. దాన్నే సుగంధాల చెట్టని పెద్దోళ్ళు పిలుచాండిరి. ఆ రేనగాయ చెట్టునుంచి గట్టిగా ఎగురుకుంటా పోతే ఓ ముప్పై అడుగుల దూరంలో ఉండాది గచ్చకాయ చెట్టు. గచ్చకాయ చెట్టుండాదనే కావట్టికే నేను బడికి సెలవు దొరికినప్పుడల్లా ఎనుములు తోలుకుని పోయేవాన్ని నక్కల గుట్టకి, మిగతా దిక్కులకు పోకుండా.

గచ్చకాయల చెట్టు కాలవగట్టున కట్టవపైనే రాళ్ళలో కాసినాది. అది తీగ చెట్టు. బాగా అల్లకోని పోయిందాది కట్టవకు. మా ఊరికంతా ఉండే ఒకే ఒక చెట్టు. చానామందికి ఈ చెట్టు ఇక్కడుండాదని తెల్లు. పాడు ముల్లులుంటాండే దానికి. చెట్టు చుట్టూ సీక్కుంపలు వేచాండి ఆ చేనోళ్ళు. ఇంక ఈ చెట్టు గురించి చెప్పాలంటే ఆ తీగలకి టాంబా ఏలుగుండంత ముల్లల తొట్టిలో గచ్చకాయలు కాసేవి. పచ్చివి ఆటాడుకోడానికి పనికిరావు. అందుకే ఎండిపోయిన తొట్లకోసం తారాడేవాన్ని. ఎండినేటివి రాలిపోయేవి. కంపల్లో దూరి ... చెప్పుల్లోంచి కంపలు దిగొచ్చి కాళ్ళకి గుచ్చుకుంటున్నా, చేతికి గుచ్చుకుంటున్నా ఆ రాలిపోయిన తొట్టని అప్పురూపంగా ఏరుకుని బాదంకాయలా పగలకొడితే, ఇంగ చూస్కో. ఆ తొట్టిలో బూడిదరంగులో ఉండే రెండు, మూడు గచ్చకాయలు కనపడేవి. ఆశగా పించూది పెట్టుకున్న నిక్కర జోబిలో వేసుకుని మురిసిపోయే వాన్ని. చేతలకి, కాళ్ళకి ముల్లల గీసుకున్నాయి అనే ఇషయం మర్చిపోయి.

ఇంగ చూసుకో పైటాల బెరీన ఎనమల్ని ఇంటికి తోలకపోయి గాటికి కట్టేసి, తొట్లో తాడు పోసి నీళ్ళు తాపి, గాట్లో చెనిక్కాయల పొట్టుపోసి బెరిక్కన పరిగిత్తాంటి. మా వీధిలో అలెగ్గాండరు మాదిరి దండయాత్ర సేచాంటి. నా సావాసగాళ్ళకు మాత్రమే. అదీ అడిగినోళ్ళకి నసుక్కుంటా గచ్చకాయలు బంగారమిచ్చినట్లు కుళ్ళకుంటా ఇచ్చాంటి. నేనేదన్నా అడిగినప్పుడు ఇయ్యాలబ్బా అనుకుంటా. బడికాడ అయితే అల్వికాని అల్లరి సేచాంటిలే. ఇంటర్ వెల్లలో బండమీద ఇసగారకి గచ్చకాయను బాగా నూరి ఆడిపిల్లోల చేతలకు, చెంపలకి మగపిల్లోల తొడలకాడ పెద్దాంటి. సుర్రుమని కాలి వాళ్ళకి చర్మం పీక్కచ్చాండ. ఎంపలాడి నన్ను నలగ్గొడ్డాండి. నా ఎచ్చలు చూసి గరివి పిల్లోల్లు నన్ను దొరికిచ్చుకుని గచ్చకాయని గట్టిగా నూరి వాత పెట్టి ఏడిపిచ్చాండి. ఎడుచ్చా తిట్టిన తిట్టు తిట్టకుండా తిడ్డాంటి. ఆ బిల్లప్పులు, కతలు ఎంత జెప్పినా అయిపోవులే.

గచ్చకాయ పిండి వాడితే చిన్నపిల్లోల్లు రోక్కి పడినప్పుడు మంచి వైద్యం అవుతుందని మా వీధిలోని పద్మావతి అవ్వ అంటాండే ఇంకా దానిగురించి చాలా ఇవరాలు చెప్తాండే, ఏంటికేంటికి ఉపయోగిచ్చారో అన్నీ. ఆ యవ్వ చెప్పేది ఆ టైంలో నా మట్టి బుర్రకి పెద్దగా ఎక్కలా.

సిన్నాల్లో ట్రుయ్ ట్రుయ్ అని గుండు సున్నాల గీతలు చుట్టి ఎనక కథలోకి పోయినట్లు నేను కూడా గచ్చకాయ జ్ఞాపకాల్లోకి అట్టా పోయి ఇట్టా సెకండ్లోనే తేరుకుంటి. మళ్ళీ మనలోకంలోకి వచ్చినా. అంతలేకే మాయమ్మ 'సాపోడా! నాక్కావాల్సిన గచ్చకాయరంగు చీర దొరికింది' అనె. ఉలిక్కిపడి సూత్తి. ఆ చీరకి ఇంకో చీర ఫ్రీ కూడా ఇచ్చిరి. కౌంటరులో బిల్లు కట్టి బయటకొచ్చిమి. ఆటోలో ఎక్కి యూసఫ్ గూడ చెక్ పోస్ట్ సైడు పోనీమంటి. మళ్ళా మనసు గచ్చకాయమీదికి ఉరికిత్తాపాయె.

మూడేళ్ళకిందట నేను, నా క్లోజు ఫ్రెండు సోమిడ్డి నక్కల గుట్ట దిక్కుకి సుజికిలో పోయినాం. పెద్దావంక కాడ కొక్కిలైస్తు, లారీలు ఎర్రమట్టి బురదలో ఎనుములు పొర్లాడినట్లు పొర్లాడి తిరుగుతున్నాయి. మేం ప్యాంట్లను ఎగజరుపుకోని నక్కల గుట్ట తిక్కు నడిచిమి. దూరపు సూపు చూసినా ముందుకి. ఏ చెట్టూ కనపడలా. అంతా చదరంగా ఉంది. రేనగాయ చెట్టు ఎక్కడున్నాదో కూడా

నాకు అందాసుపల్లేదు. ముప్పయడుగులు ముందుకి పోయినా కట్టవరాళ్ళు అక్కడక్కడా పడివున్నాయి కానీ ఆ తీగ చెట్టు.. అదే నా పాణం గచ్చకాయ చెట్టు లేదక్కడ. 'గచ్చకాయ చెట్టు ఇక్కడే ఉన్నాది సోమిడ్డీ! నేను ఎనమలకు వచ్చేప్పుడు' అంటూ కాళ్ళు గాలిన పిల్లిమాదిరి తిరిగితి. కండ్లంబడీ నీళ్ళొచ్చినాయి. గవర్నమెంటోళ్ళు చెరువుకట్ట పని చేయటం వల్లే మా ఊరి గచ్చకాయ చెట్టు సచ్చిపోయింది. ఆ విషయం గుర్తొచ్చి మనసంతా ఎట్లనో అయ్యి. పాణం అంతా ఎల్లవారిపాయింది.

మా ఇండ్లోచ్చింది. ఆటోవాడికి లెక్కొచ్చి ఇంట్లోకి పోతా ' ఏందోమా.. ' అంటూ కవరులోని గచ్చకాయరంగు చీరని అట్టనే సూచ్చి ప్స్.. తీగలతో రబ్బసంగా ఉండే మా గచ్చకాయ చెట్టు సచ్చిపోయినాది, జ్ఞాపకాలు మాత్రం బతికుండాాయి.

కథా కౌముది

పోస్ట్ చేయని ఉత్తరం...! నల్ల సాయి రెడ్డి

ఆకాశంలో కాంతి రేఖలు అల్లుకుంటున్న వేళ విశాలమైన ప్రకృతి కాన్వాస్ పై భగవంతుడనే (వి) 'చిత్రకారుడు' చిత్రీకరించినట్లు అందాలను అలుముకుంటున్న వేళ.. నా కళ్ళు ఎంత తెరుద్దామన్నా మళ్ళీ మూత పడుతున్నాయి. నా శక్తి అంతటినీ కూడగట్టుకొని తెరిచే ప్రయత్నం చేసిన నా ప్రయత్నాన్ని నా శరీరం విఫలం చేస్తూనే ఉంది. ఈ గొడవ ఇప్పటిది కాదు... చాలా ముందు నుండే.. నన్ను నా ప్రయత్నాలేవి సాగనివ్వని శరీరం..

నాకు ఒక ప్రపంచం.. నాదంటూ ఓ ప్రపంచం.. శ్రీశ్రీ మహాప్రస్థానం లాంటి అభ్యుదయం కాదు ఓ అసమర్థుడి జీవిత యాత్రలాంటి అసమర్థం కాదు. “ధర్మేచ మోక్షేచ కామేచ అర్థేచ... సదాకాలం నీతోదుంటాననీ..” ప్రకృతి సాక్షిగా బంధుమిత్రుల సమక్షంలో బాస చేసినా సింధూతో నా బంధం ప్రశ్నార్థకం.. నా మాట ఈ క్షణంతో ఇక నిలుపుకోలేనని మాత్రం అర్థమైంది.

నా కళ్ళముందు కదలాడిన రూపం అంతా నీళ్ళల్లో మునిగిపోతున్న భావన. నా కళ్ళు మసకబారుతున్నాయి. నా బాధ్యత గుర్తొచ్చిన క్షణం నా జీవశక్తులను అంతటినీ కూడదీసుకొని కుడి చేయి కుర్చీ మీదనుండి లేపడానికి ప్రయత్నించా... కానీ స్పర్శ కోల్పోతున్న విషయం తెలుస్తూనే ఉంది. నా ముక్కున జారబోతున్న కళ్ళజోడు.. 'చేజారిపోయింది'...

ఒక్కసారిగా ఓ కొత్త శక్తి ఉదయించినట్లు స్వేచ్ఛా జీవితం అందించినట్లు... శరీరానికి రెక్కలు కట్టుకొని ఎగిరిపోతున్నట్లు.. ఇంత వరకు లేని నిర్మలత్వం ఏదో ఆవరించిన భావన.. కానీ నా దేహాన్ని అచేతనంగా కుర్చీలో ఒదిగిపోయిన విషయం గమనించాను.. కళ్ళజోడు చేతనుండి కిందపడి పగిలిపోయింది అర్ధాంతరంగా నా జీవితంలా.. “ఏవండీ..టీ..టీ అంటారు కదా... ఇదిగోండి..” టీ కప్పు తీసుకొచ్చిన సింధూ నా చేతికివ్వబోయి పరిక్షగా చూసి.. విషయం క్షణంలో అర్థం చేసుకున్న షాక్ తో కప్పు వదిలేసి కూర్చుండిపోయింది. ఈ విషయాన్ని ప్రేక్షకుడిలా చూడటం తప్ప ఇంకేం చేయగలను..?

అరగంటలోపే అందరూ విషయం తెలిసి ఇంటి ముందు గుంపు తయారవుతుంది.. నా శరీరాన్ని అచేతన స్థితిలోనే కుర్చీనుండి తీసి బెడ్ మీద పడుకోబెట్టారు. ఇప్పటికి ఇప్పుడే రెస్టిచ్చేశారేమో.. అచేతనంగా ఆ శరీరం వంక చూస్తూ.. సింధు ఏ మాట లేకుండా ఉలుకుపలుకు లేకుండా నిర్ణీతంగా చూస్తుండిపోయింది. ఆ కళ్ళలో ఉన్న నీరు బాధల మంటల్లో, అగ్ని పర్వతంలో లావా లాంటి ఎన్నో సుడులు తిరుగుతున్న బాధకు ఆవిరైపోయినాయేమో..

“సింధూ... నీకేమి ఇచ్చాననీ నాకంటూ నీ హృదయంలో నారూపాన్ని స్థిరత్వమిచ్చావు. నీవు ఇచ్చిన ఆ స్థానానికి నేను తగిన వాడిని మాత్రం కాదు.. నాతో కూడిన నీ జీవితంలో పన్నీటి జల్లులున్నాయా..? కన్నీటిలో కరిగిన రాత్రులు తప్ప. శిశిర వెన్నెలల పిల్లగాలులున్నాయా.. నాకున్న అవమానాలునూ నాకన్నా నీవిగా భావించావు.. ఏం చెప్పగలను నేనే స్వార్థాన్ని చూశాను.. తను కరిగి వెలుగునిచ్చిన కొవ్వొత్తిలా ఈ అసమర్థుడికి ధార పోసావు. నన్ను ఈ క్షణమైనా క్షమించగలవా..?..”

ఒక్కొక్కరు వచ్చి విచిత్రంగా నటిస్తున్నారు... నేను ఎదురుగా కనిపిస్తే పలకరించని ఆత్మీయులకు నేను ఈ క్షణం గుర్తొచ్చాను.. ఎక్కడెక్కడో అవమానాలను దిగమింగేందుకు కారణమైన మిత్రులు.. నేను చూసే లోకం వేరు ప్రస్తుతం ఈ నాటక రంగంలో మాత్రం చూడలేని ఎన్నో మట్టిపెర్పార్మెన్స్.. స్వేచ్ఛగా నా శరీర బంధం నుండి బయటపడ్డా.. ఇలాంటి విచిత్రాలు ఎన్నో.. చూడాలొస్తుంది మరి. ఇంతలో గుమికూడిన జనాల్లో ఒకింత ఆశ్చర్యం కలిగించే సందడి.. ఉత్కంఠ.. నాలోనూ వచ్చేదెవరా..? అని ఒకింత ఉత్కంఠ. “నమస్కారం డాక్టరమ్మా.. నమస్కారం.. మీరిక్కడా..” దారిచ్చారు. గులాబిరంగు చీరతో కాలిపట్టాల శబ్దం.. పరుగులాంటి నడక.. దగ్గరవుతుంటే.. పోల్సుకోగలను.. డాక్టర్ “ర..వ...శీ...” నా పెదవులు గుసగుసలాడాయి. కళ్ళనిండా నీళ్ళు నిండగా పరుగున వచ్చేసింది.

(2)

“కొత్తగా అంటెండ్ అయ్యే ఇంటర్వ్యూ... ఎలా ఫేస్ చేసినా కూడా సరైన సమాధానాలు చెప్పి ఖచ్చితంగా సెలక్ట్ అయి తీరాల్సిందే..” నాలో ఒకింత భయంతో కూడిన బెరుకు, భయం. దానికి తగ్గట్టు ఈ ట్రైన్ లేట్...చ.. నా అదృష్టానికి ఇదే కాలు అడ్డు వేసేలా ఉంది. ఉదయం 9 గంటలకి ఇంటర్వ్యూ టైం.. ఇప్పుడు 9:30 ఇంకో అరగంట పట్టేలా ఉంది...

“న్యూ కాన్సెప్ట్ స్కూల్..” తేరిపార చూసాను ఇంటర్వ్యూ వెన్యూని మళ్ళీ మరోసారి నిర్ధారించుకొని లోపలికి అడుగుపెట్టాను. ఇంటర్వ్యూ మొదలయ్యే ఉంటాయి.. పరుగులాంటి నడకతో రెండవ ఫ్లోర్ కి చేరుకున్నాను. ఏ సందడి లేదు. నా గుండెల్లో రైళ్ళు పరుగెత్తుతున్న ఫీలింగ్. ఇద్దరు మాత్రం బయట పక్కన కూర్చోని ఉన్నారు. వారి డ్రెస్సింగ్ ని బట్టి ఇంటర్వ్యూ అభ్యర్థులనీ, ఇంటర్వ్యూకి టైం ఉందని తెలిసి కాస్త కుదుటపడ్డాను.

సాయంత్రంలోగా ఇంటర్వ్యూ పూర్తయింది.. కానీ నాకు ఏ విషయం అర్థం కాలేదు. ఎటువంటి ఫలితం తెలియలేదు మళ్ళీ సస్పెన్స్. ఇంకో రెండు రోజులాగాక కానీ తెలియలేదు. రెండోరోజు సాయంత్రం తెలిసిన విషయం నాలో ఆనందాన్ని నింపింది. “సెలెక్టెడ్...” అపాయింట్మెంట్ ఆర్డర్ వచ్చేసింది.

“గుడిమెట్ట” హైస్కూల్ లో మొదటి పోస్టింగ్ ఓసమాలు దిద్దించనుంది. ప్రభుత్వం చేత లభించిన పోస్టింగ్ కాకున్నా నేను కోరుకున్న రంగం నా పట్ల నాకు గౌరవాన్ని పెంచే రంగం.. రేపటి భావిపౌరులకు చక్కని ఆలోచనను ఇవ్వగలను నా శక్తి మేరకు... ఈ విషయంలో బంధువర్గపరివారం ఏదీ సంతోషపడలేదు నేను తప్ప. సాధారణ జీవితాన్ని నడిపించగలిగేందుకు కూడా గెంటే జీతం. దాదాపుగా నేను ఉన్న ఊరి నుండి ఐదు కిలోమీటర్లు రోడ్డు మార్గంలో ప్రయాణం.

“సార్...! మీరు ఎక్కడికెళ్ళాలి.. గుడిమెట్ట బస్టాప్ దాకా వచ్చేసినం...” ఆటోడ్రైవర్ ప్రశ్నతో తిరిగి ప్రస్తుతంలోకి వచ్చాను. “పెద్దస్కూల్ దగ్గరికి...” అర్థం అయ్యే భాషలో చెప్పి చుట్టూ చూసాను. మంచితనం తప్ప కలుషిత ఆలోచనలు లేని అమాయక పల్లెటూరు. అన్ని రకాల కాలుష్యాలకు దూరంగా ఉన్న ఊరు. బస్టాప్ కి కొద్ది దూరంలో స్కూల్ కాంపౌండ్ వాల్ గేట్ దగ్గర ఆపి నన్ను దింపి వెళ్ళిపోయింది ఆటో. ఎంతో శ్రద్ధతో కాపాడుకుంటున్న పచ్చదనం పూలమొక్కలు నన్ను ఆకర్షించాయి. వాటిని తనివితీరా చూస్తూ గేట్ తోసుకుని లోపలికి అడుగుపెట్టాను. అందరూ మధ్యాహ్న భోజనం ఏర్పాట్లలో చాలా హడావిడిగా ఉన్నారు. ఎవ్వరూ పట్టించుకునే స్థితిలో లేరు.

“అరేయ్.. రాకేష్ అతనెవ్వరో వచ్చారు.. ఎవరు కావాలో అడుగు...” స్టూడెంట్ ని ఉద్దేశించి నా పక్క చూపించారు. పిల్లలను లైన్ ఫాం చేసే విధానం చూస్తుంటేనే కన్సమ్ చేసుకోవచ్చు పికాటి అని. తను వచ్చే వరకు ఉండడం సరికాదని వెళ్ళి “హెడ్డాస్టర్ గది” తెలుసుకొని నిదానంగా అందులోకి అడుగుపెట్టాను.

“సార్ గుడ్ ఈవినింగ్...” విష్ చేసాక స్వపరిచయ వివరాలు తెలియపరిచాను.

అంతా విని “ఓకే మీ డేటా ఎంటర్ చేసి ఉంచుతాను జాయినింగ్ ఎంట్రీ చేస్తాను.. ఈ రోజునుండి డ్యూటీ చెయ్యొచ్చు లేదంటే మీరు రెపటి నుండయినా రావచ్చు...” చిరునవ్వుతో చెప్పారు.

“సార్ ఒక చిన్న విషయం చెప్పాలనిపించింది.. మరోలా అనుకోకుండా వింటారా..? నన్ను సర్ అని మీరు అనొద్దు.. పేరుతో పిలవండి ప్లీజ్..” అని పలకరింపుగా నవ్వేసి జాయినింగ్ మొదలు పెట్టే ఉద్దేశంతో స్టాఫ్ రూమ్ వైపుకు నడక సాగించాను. అప్పటికే లంచ్ ముగించుకుని వచ్చిన స్టాఫ్ రిజిస్టర్స్ చేత పట్టుకొని ఇన్ బెల్ అవడంతో క్లాసుల వైపు వెళ్ళిపోతున్నారు.

“గుడ్ ఈవినింగ్ సర్...” నేను వినాలనుకున్న మాటను ముక్తకంఠంతో ఆరో తరగతి పిల్లలు ఆశీర్వదించేశారు. ఆ తరువాత పేరు పేరునా పరిచయాలు పూర్తయే సరికి సాయంత్రం క్లాసులు పూర్తయి స్టడీ అవర్స్ బెల్ అయింది. సాయంత్రానికల్లా స్టాఫ్ పరిచయాలు పూర్తయి “20 ఏళ్ళ వయసులో జాబ్ జాయినింగ్ అయిన చిన్న సార్ ని నేనేననీ...” ఏకమాత్ర నిర్ణయానికి వచ్చేసారు. స్కూల్లో స్టాఫ్ అందరిలో చిన్నవాడిని.

(3)

“సర్... టీ ఇదిగోండి.. ఇక్కడ పెట్టేసి వెళ్ళమంటారా...?” కంప్యూటర్ ల్యాబ్ లో ఉన్న నాకు దూరంగానే కిటికీ దగ్గర టీ కప్పు పెట్టేసి వెళ్ళింది. పదవ తరగతి చదివే అమ్మాయి. ఏమీ తెలియని ఒక అమాయకత్వంతో.. ప్రశాంతత నిండిన మనసుతో ఉన్న ఓ లేడిపిల్లను చూసిన చంచలత్వం గమనించాను. అన్ని క్లాసుల్లో చాలా ఒత్తిడితో కూడినట్లు ఉన్నా నేను ఇష్టపడిన టీచింగ్ కావడంతో నాకు ఏరోజు కష్టమని భావించలేదు.

స్టడీ అవర్ లో ఎన్నో ప్రశ్నలను చాలా ఓపిగ్గా సమాధానాలు అడిగి తెలుసుకునే వారు. ఇన్ని రోజులు తెలిసిన ప్రపంచంలో ఉన్నా నా దగ్గర పడే బెరుకు మాత్రం పోలేదు. ఎన్నడూ ఒంటరిగా నా దగ్గరకు వచ్చేది కాదు. నాకు ఏ ఆలోచనా మరో భావం కూడా లేదు. కానీ, ఈ భయాన్ని పోగొట్టాలనీ, దూసుకెళ్ళే ప్రపంచం చూపించాలనీ అనుకున్నా.

ఆరు నెలల సమయంలో.. నాదంటూ ఓ ప్రపంచం.. నాదంటూ ఓ ఎదురు చూపు.. నాకోసం ఒక చిరుపరిచయం.. నాతో నేను నాకై నేను దాచుకున్న ఓ జ్ఞాపకం..

“నేను చూస్తున్నదేమో నాకు తెలియని ఒక వింత ఆలోచన.. నీలో నా పట్ల బెరుకు భయం తగ్గి నాతో కనీసం ఎదురుపడి మాట్లాడగలుగుతావా..? నేను నా వ్యక్తిత్వాన్ని మాత్రం ఏనాటికి చేజారుకోబోను. నేను ఏర్పరచుకున్న బాధ్యతల లక్ష్యం రేఖను తుడవలేను. కానీ నాకంటూ ఓ ప్రపంచం రూపురేఖలను సిద్ధమౌతున్నాయి. నీ చిరునవ్వు వెనుక బాధను ఖచ్చితంగా అర్థం చేసుకోగలను. పేద కుటుంబంలో పుట్టిన నీ వ్యక్తిత్వం మహోన్నతమైనదనీ గుర్తించాను. ఇలాగే ఉండాలి. నీ పేదరికం నీకెన్నటికీ శాపం కాకూడదు. చిరునవ్వు చెరగనివ్వకు. ఎదురుపడితే సరిగా మాట్లాడలేని బెరుకు ఎలా పోతుంది. నువ్వు నీ భవిష్యత్తులో ఓ ఉన్నత స్థానానికి చేరాలనీ మనఃపూర్వకంగా కోరుకుంటున్నాను” డైరీలో రాసుకొని మూసి పక్కకి పెట్టాను.

ఆదివారం ఉదయాన్నే ఫోన్ గోల చేయడం మొదలెట్టింది. లిఫ్ట్ చేసి చెవి దగ్గర పెట్టుకొన్నాను నంబర్ చూడకుండానే “హలో.. ఎవ్వరూ..”,

“.....” ఫోన్ డిస్కనెక్ట్ అయ్యేటప్పటికే నాలో నీరసం ఆవహించింది. కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి. బ్యాగ్ సర్దుకునే పనిలో పడ్డాను వెంటనే బయలుదేరి తీరాలి.

“ఏంటీ ఇంకా లేవలేదా. నీ బద్దకం ఎలా వదులుతుంది..? మా దగ్గర ఉన్నావా...? మాకంటూ నీపై ఎటువంటి ఆశలు లేవు సంపాదిస్తున్నా అనుకుంటున్నావేమో.. ఇదేనా.. జీవితం.. ఎంత వరకిలా సాగుతుంది.. ? అన్నింటికి ఫుల్ స్టాప్ పెట్టి రూం ఖాళీ చేసి వచ్చేయ్.. నీకసలు పరిస్థితులు అర్థమవుతున్నాయా.. ? నీవు సంపాదిస్తున్నా అనుకున్న ఏ పైసా వాడుకోలేదు. నీకే ఇంకా మేము నాలుగువేలు పంపాల్సి వస్తుంది. ఇప్పుడే త్వరగా బయలుదేరి వచ్చేయ్. ఈ రోజు రాత్రికల్లా ఇక్కడ ఉండాలంటే.” ఫోన్ డిస్కనెక్ట్ అయింది. వరసకు అన్నయ్య అయ్యే అతని ఫోన్ సారాంశం ఇది. నాన్నగారి నుండి నాభవిష్యత్తును శాసిస్తున్నట్లు నటించేందుకు పెద్దరికం ఆయనకు ఆయనగా అంటుపెట్టుకున్నారు. నిజానికి ఆయన ఖర్చులన్నీ కూడా ఆ కుటుంబం మీదే ఆధారపడతాయనే విషయం వేరుగా చెప్పనవసరం లేదు.

“ఏంటా... నువ్వేమైనా సాధించేసావా...?” అన్నయ్య నాకు ఎదురొచ్చి మొదటి పలకరింపు. నా మనస్సుకి ఇదే కాదు ఈయన తీసుకునే నిర్ణయాలు కూడా బాగనిపించలేదు. నాలుగు రోజుల్లో ఫోన్ రింగయింది హెడ్డాస్టర్ నుండి. ఎలాంటి విషయాన్ని చెప్పలేక పోయాను. నేను ఖైదు చేయబడ్డట్టు ఉన్నానని ఎవ్వరికి చెప్పకోను..?

“సార్ చెప్పడం మరచిపోయాను.. నాకు కాస్త ఆరోగ్యం బాగాలేదు.. ఇంకో నాలుగు రోజుల్లో వచ్చేస్తానేమో..” ..

“ఓకే.. త్వరగా కోలుకున్నాకే వచ్చేయ్...” చెప్పారు రంగనాథ్ గారు.

తరువాత రోజు మళ్ళీ ఫోన్.. ఇది మాత్రం ఊహించనిది.. నాలో ఒకింత ఆనందం.

(4)

“సార్ గుడ్ మార్నింగ్ నేను రవళిని. మీరు ఎందుకు రాలేదనే విషయం. తెలుగుసార్ వేరే వాళ్ళతో చెప్తంటే విన్నాను. మీ ఆరోగ్యం బాగోలేదట సార్... ఏమయింది..?”

నా చెవులను నేనే నమ్మలేక నమ్మినా. పదిసార్లు చూసాకగాని ఆశ్చర్యంతో నా నోట మాట బయటకు రాలేదు ఆ మాటల్లో బాధ వినిపించింది. “అలాంటిదేమీ లేదు.. కొంచెం పని ఉండి వెళ్ళాల్సి వచ్చిందమ్మా... నాలుగు రోజుల్లో వచ్చేస్తా..”

ఎంతో ప్రయత్నించి గానీ నాలుగు రోజుల్లో మళ్ళీ నేను కోరుకున్న విధంగా స్కూల్ కి చేరుకోగలిగాను. మళ్ళీ ఎప్పటిలా పనిలో పడ్డాను. ఎప్పటిలా కేవలం ఎదురైతే మాట్లాడటం లేదు కానీ మళ్ళీ రవళికి నేను అపరిచిత వ్యక్తినయ్యాను. నేను కోరుకున్న బెరుకును మాత్రం తగ్గించలేకపోయాను ఎప్పటిలా. నీ వ్యక్తిత్వం దగ్గర ఫోర పరాజయం పాలయ్యాను. నీ పెదవిదాటి నన్ను పలకరించాలనీ అనుకోలేదా..? ఎదురుపడితే చిన్న చిరునవ్వు మినహా తలెత్తి కూడా చూడని నీ ముగ్ధత్వం, సున్నిత భావన ముందు నా మనసు మమకారపు భావన మొగ్గ తొడుగుతుంది. నీవు కనపడని రోజేదో విచిత్రమైన బాధ. మనస్సుకు తెలుస్తుంది. ఇది కేవలం మమకార భావనే.

ఒకరోజు ఉన్నట్టుండి కంప్యూటర్ రూం దాకా ఒంటరిగా వచ్చి... “సార్ రావచ్చా..?” మాటలు కూడబలుక్కున్నట్లు తడబాటు.

“రామ్మా...! ఫర్వాలేదు...” అందరిని పిలిచినట్లే లోనికి ఆహ్వానించాను.

“మీరు నిన్న చెప్పిన ఛాప్టర్ లో కొన్ని డౌట్స్... తీర్చుతారా..? లేక తీరిగ్గా ఉన్నప్పుడు రమ్మంటారా..?” రిజిస్టర్ ప్రిపేర్ చేస్తున్న నన్ను ఉద్దేశించి అడిగింది.

“ఫర్వాలేదు... చెప్పు..” పేర్లు వరసనే రాస్తూనే అడిగాను.

“సార్ మీ మెటీరియల్ ఇవ్వండి రేపు నోట్సు ప్రిపేర్ చేసుకొని ఇస్తాను.. “ ఇబ్బందికరంగానే అడిగినట్టు అనిపించింది. చదువుల్లో రాకెట్ లా దూసుకెళ్ళ గల ప్రతిభ తనది. ఈ సారి ర్యాంక్ ను ఆశించేదే తన మేధస్సు చూసనేదే. తరచూ స్టాఫ్ మీటింగ్ లో చర్చకు వచ్చే అంశం.

“సార్.. మీరు ఏం అర్థం చేసుకున్నారో తెలియదు కానీ, ఒక్క విషయం మాత్రం చెప్పగలను. మీరొక నాడు దగ్గరి మనిషిని కోల్పోయిన విలువ దూరంగా జరిగిన తరువాతే వాళ్ళ విలువ తెలుసుకోగలుగుతారు. మీ క్షేమం కోరుకుంటాను. – మీకు ఓ నాటికి ఈ మాట అర్థం అవుతుంది.” ఈ విషయంతో కూడిన పేపర్ ను నాకు రవళి రిటర్న్ చేసిన మెటీరియల్ లో గమనించినా నాకు ఓ విషయం ఆ క్షణం ఇదమిద్దంగా తెలియరాలేదు.

“రవళీ...!” సాయంత్రం ఇంటికి వెళ్తున్న సమయంలో పిలిచినా ఎటువంటి సమాధానం లేదు. ఈ ఉత్తరాన్ని రిటర్న్ చేసే ఆలోచన ఫలించలేదు. ఒకటికి నాలుగు సార్లు చదివినా చెప్పాలనుకున్న విషయం అర్థం కానేలేదు. ఆ తరువాత ఏ క్షణం సరిగ్గా ఎదురు పడిన సందర్భాలు కూడా ఎదురు కాలేదు.

రోజులు క్షణాల్లా సాగిపోతున్నాయి. పబ్లిక్ పరీక్షలు ఇంకో నాలుగు రోజులు ఉందనగా ఫేర్వెల్ డే ప్లాన్ చేసారు. అంతా ఆ హడావిడిలో మునిగి ఉంది. నాకెందుకో ఒక చిన్న బాధ. నన్ను మరింతగా ఆకట్టుకున్న వ్యక్తిత్వం దూరమవబోతుంది.

“సార్.. మీరు వెళ్ళండి..” హెడ్మాస్టర్ రఘునాథ్ గారు నన్ను కదిపిన క్షణం మళ్ళీ ప్రస్తుతానికి చేరుకున్నాను.

“ప్రియమైన విద్యార్థినీ విద్యార్థులకు విజ్ఞులైన ప్రతివారు తమ సందేశాన్ని విలువైన సూచనలు చేసి ఉన్నారు. వారి అనుభవమంత వయస్సు కూడా లేని నేను ఏం చెప్పగలను..? కానీ రానున్న రోజులన్నీ అమూల్యమైనవి. ఖచ్చితమైన ప్రణాళికతో సిద్ధమై మంచి స్థానాలను సాధించాలని మనస్ఫూర్తిగా కోరుకుంటున్నాను..” మాటలు ఇంతకన్నా బాధగొంతుకను దాటలేక పొయ్యాయి. తలెత్తి తేరిపార చూసాను. ఇప్పటి వరకూ చివరి వరుసల్లో నిలబడిన రవళి మాత్రం కనిపించలేదు. ఫోటో సెషన్ లోనూ తరువాత పెట్టిన సహపంక్తిలోనూ కనిపించలేదు.. ఇంతవరకూ ఉన్నది కాస్తా ఇప్పుడేమయింది...?

ఇన్ని రోజులు నాలో నిశ్శబ్దం నన్ను సరిగ్గా మాట్లాడనివ్వలేదు. పదవ తరగతి పరీక్షలు పూర్తయిన తరువాత ఒకరోజు... యధాలాపంగా ఫోన్ లిఫ్ట్ చేశాను

“సార్...! రవళిని”,

“ఆ.. చెప్పమ్మా.. పరీక్షలు బాగా రాసావా..? మరి ఆ తరువాత ఏ గ్రూప్ లో జాయిన్ అవుదామని నీ ప్లానింగ్..?”

“ బై.పి.సి. గ్రూప్ లో చేరాలని అనుకుంటున్నాను. మీకో విషయం చెప్పాలని కాల్ చేశాను చెప్పమంటారా..? రేపు నా పుట్టినరోజు.. మీ నుండి మొదటి విష్ అందుకోవాలని కాల్ చేసి చెప్తున్నాను. మీరు నాకంటూ ఓ ఆత్మీయుడిగా అనుకుంటున్నా.. కాదంటారా..?”

ఆ మాటల వెనుక ఏ విషయాన్ని అర్థం చేసుకోలేక పోయినా రాత్రి 12 గంటలకు విషెస్ ను మెసేజ్ చేసి పడుకున్నాను. నాలో ఏదో తియ్యని స్పందన కలిగింది ఆక్షణం. 3 నిమిషాల్లో.. “ధ్యాంక్యూ.. సార్..!” రిపై మెసేజ్ ఉదయాన్నె చూసుకున్నా.. ఇదో కొత్త అనుభూతి. ఉదయాన్నె బుక్ స్టాల్ లో “జీనియస్” బుక్. గిఫ్ట్ ప్యాకింగ్ చేపించి కొరియర్ పోస్ట్ చేశాను రవళికి పుట్టిన రోజు కానుకగా.

ఇక ఒక విషయం మాత్రం సరిగ్గా అర్థం చేసుకోగలను నాకున్న ఈ చిన్నభావన నుండి, సంతోషం నుండి ఇంకో పదిరోజుల్లో అందనంత దూరానికి హైదరాబాద్ వెళ్ళబోతున్నాను. స్కూల్స్ కి సమ్మర్ హాలిడేస్ ప్రకటించేశారు. బస్ కిటికీలో నుండి కనిపించే దూరమైన పరిసరాలా వేగంగా నా నుండి నా ఆనందం దూరమవుతుంటే నాకళ్ళకే తెలుసు.. మనస్సులో ఉండే వేదన.

(5)

2 సంవత్సరాలు చాలా వేగంగా గడిచాయి ముక్తసరి మాటలతోనే. ఊహించిన విధంగానే పదవతరగతి మండల స్థాయిలో. ఇంటర్ బైపీసీ లోనూ ప్రథమ శ్రేణి. ఎమ్ సెట్ దరఖాస్తు స్థాయి నుండి, స్టడీస్కిల్స్ డెవలప్ చేసుకోవడంలోనూ నా స్థాయిలో సహకరించ గలిగాను. నా ఫోన్ ద్వారానే. నేను అందించిన చిన్న చిన్న సహకారాలను పూర్తిస్థాయి పట్టుదలతో టాప్ 10 లో స్థానం సాధించింది రవళి.

ఈ రెండు సంవత్సరాల్లో నాదంటూ గొప్ప జీవితం కాదు. తీసుకున్న గెలుపు మలుపులు లేవు. ఒకరోజు రాత్రి తొమ్మిది గంటలకు మెసేజ్..

“సర్..! అమ్మ చనిపోయింది.. నాకు బ్రతకాలని లేదు..” నాకు చూసిన క్షణం కంగారుగా ఫోన్ చేసాను.

“అవును మీరు విన్నది నిజమే...!, అమ్మ ఈ రోజు మధ్యాహ్నం బావిలో కాలుజారి పడిపోయింది... “ ఫోన్ డిస్కనెక్ట్ సౌండ్. నా పరిస్థితి బోన్ లో చిక్కుకున్నట్లయింది. ఎటు వెళ్ళలేని రెక్కలు కట్టిన పక్షిని నేను.

ఇక ఆ తరువాత ఎన్ని రోజులు చూశానో. తట్టుకోలేక ఎన్నోసార్లు ఫోన్ చేసి చూశాను. కానీ స్విచ్ఛాఫ్. ఆప్యాయతకు ప్రతిక్షణం దూరమైన ఆ ఒంటరితనంలో రవళి ఇచ్చిన ఉత్తరాన్ని తిరిగి చదివితే గానీ అర్థం కాలేదు. దాని వెనుకనున్న భావం. పూర్తిగా... ఇక లాభంలేదు.. ఒక్కసారైనా అక్కడున్న పరిస్థితి తెలుసుకోవాలని అనుకున్నాను.

“సర్... గుడ్ ఈవినింగ్... నేను కంప్యూటర్ టీచర్ ను.. ఒక్క సారి నేను మన స్కూల్ కి వచ్చి వెళ్ళామని అనుకుంటున్నాను. రావచ్చా...?” పర్మిషన్ తీసుకొని ఏదో కారణం చెప్పి రూం దగ్గరికి బయలుదేరి గుడిమెట్ట స్కూల్ దగ్గరకు బయలుదేరాను. అక్కడ క్షేమ సమాచారాలన్నీ తెలుసుకున్న తరువాత రవళి గురించి తెలుసుకునే ప్రయత్నం నన్ను నిరుత్సాహానికి గురిచేసింది.

మెడిసిన్ లో జాయినింగ్ కోసం యూనివర్సిటీ క్యాంపస్ బేస్ సీట్ వల్ల మళ్ళీ 3 సంవత్సరాల దాకా గుడిమెట్ట వచ్చే అవకాశం లేదని.. చూడాలనుకున్న ఉత్సాహం నీరుగారి పోయినా.. మెడిసిన్ లో మంచి విజయతీరాన్ని అందుకోవాలని మనసారా కోరుకున్నాను.

కొన్ని రోజులకు.. కొత్త నంబర్ నుండి మెసేజ్..

“సర్...! ఎలా ఉన్నారు? మా ఊరు వచ్చి వెళ్ళారట కదా ప్రస్తుతం నేను మెడిసిన్ లో ఉన్నా మీరు ఎప్పుడూ చెప్తుంటారు కదా ప్రథమస్థానం కోసం పోటీ పడాలనీ. నేను బాగా చదువుతున్నాను.” చాలా సార్లు ఇబ్బందికర స్థితులను సంతోష క్షణాలను నాతో పంచుకునేది. నా స్థితిని ఎదురుగా ఉండి చూసినట్టు అర్థం చేసుకోగల మంచి మనస్సు, అమాయకత్వ ఆలోచన వెనుక వెన్నలాంటి మృదుత్వాన్ని అర్థం చేసుకోగలిగాను.

“నేను ఇక్కడ ఏం రాయాలో కూడా తెలియని నా బాధ. కానీ నా మనసులో ఉన్న భావననే ఒక్క మాటలో చెప్పాలంటే నాలో ప్రేమను మేల్కొలిపిన వ్యక్తికి.

నేను ఇంతవరకు సంతోషంగా ఉన్న సందర్భాలను ఖచ్చితంగా చెప్పాలంటే వేళ్ళ మీద లెళ్ళి తీసుకోవచ్చు నేను నిరాశలో కూరుకున్న ఆశావాదిని. అందుకే నా ప్రతి ఆశలోనూ. ఆశయంలోనూ నిరాశ తొంగి చూడటం జరుగుతుంది. నాకు ఎన్నో విషయాలు అర్థం చేసుకోగల సమర్థత ఉందనీ అనుకున్న క్షణంలో నీవు చెప్పిన మాటను కూడా సరిగ్గా అర్థం చేసుకోలేని అజ్ఞానం నాది. మనిషినే కాదు మనస్సునూ అర్థం చేసుకోలేక పోయాను. విచిత్రమైన మనస్సును కలిగిన కోతి తత్వం నాదయింది. అమృతం కలిగిన కుంభం అమృతత్వం కలిగి ఉండలేదు.

నిశీధిలో కలిసిన రాత్రిని, ప్రేమ నిండిన వెన్నెలను కనిపించలేను.. కొలనులో నిండిన తామరల అందాలను లోకం గమనించగలదు కానీ, ఆ కొలనులో నిండి ఉన్న బురదనీటిని చూడలేదు. నాలోనూ మనో వైకల్యాలు. నిగూఢంగా ఉన్నాయేమో. నేను కోరుకున్నది నీలో దాగిన నిర్మలమైన మనస్సునే తప్ప శరీరంలో దాగిన సౌందర్యం కాదు. ఈ విషయాన్ని నువ్వే అర్థం చేసుకున్నా ఈ లోకం అర్థం చేసుకోలేదు. నేను

వ్రాసుకున్న నా రాజ్యాంగంలో లక్షణ రేఖను దాటేయాలనీ లేదు.. పరిస్థితులు ఏవైనా.. నా కుటుంబానికి.. నీ వ్యక్తిత్వానికి మచ్చ తేవాలనీ లేదు.. ఈ భావన నా పిరికి మనస్సు పొరల్లోనే దాగి ఉండి పోనివ్వ...

ఈ లేఖను ఎప్పుడివ్వగలనో తెలియని అసమర్థుడు..”

డైరీ పేజీల మధ్య వ్రాసుకున్న లెటర్ హెడ్ పేజిని మడిచి పెట్టి మనస్సులో దాచుకున్న ప్రేమనూ. అనురాగాన్ని అణచుకున్న విధంగానే అణచి పెట్టాను. ఈ విశాల ఆకాశంలాంటి మనస్సులో కారుమబ్బులు కమ్ముకుంటే నా ఒంటరితనంలో కళ్ళు కన్నీళ్ళు కారుస్తాయి.

“సార్...! ఏమయింది..? ఏం మాట్లాడకుండా అలాగే ఉండిపోయారు.. నేను మెడిసిన్ చదివి తొలిసారిగా.. వచ్చిన క్షణం మిమ్మల్ని కలవాలనీ అనుకుంటున్నాను.. నేను ఈ స్థానం చేరడానికి మీ ప్రోత్సాహం.. మీరిచ్చిన స్ఫూర్తి కారణం.. రాగలరా..?” ఆలోచనల నుండి బయటపడి సమాధానం ఇచ్చాను రవళికి.

“రావడానికి ప్రయత్నిస్తానమ్మా.. కానీ, చెప్పలేము.. మళ్ళీ కాలే చేసి చెప్తాను బయలుదేరే ముందు సరేనా..?” ముక్తసరిగా ఇచ్చిన సమాధానం వెనుక ఆలోచనను గమనించినో లేదో.

మనసులో నీ పట్ల ఆప్యాయతతో కూడిన ఇష్టం దాగి ఉంది. కానీ బయటపడగల సమర్థత మాత్రం నాకు లేవు. ఎందుకంటే పోషించగల సమర్థతే పెళ్ళికి అర్హత. జీవితమనే పరీక్షకు కావాలిసిన అనుభవ సామర్థ్యాలు సంపాదించలేకపోయాను. అందుకే నీ పట్ల ఉన్న ఇష్టాన్ని బయటపెట్టాలనీ పెదవిదాటి మాట వచ్చే ముందే ఆలోచించి ఆనకట్టలేసాను. నా భావం నీ పట్ల లేఖల్లా డైరీల్లో నలుగుతున్నాయి. నీలో ఉన్న సుగుణానికి నేను సాటి కాను నీ విలువైన వ్యక్తిత్వానికి నీ ముందు నిలువలేను. కానీ, విచిత్రం చూసావా..? నేనే నీకు పాఠాలు బోధించాలనీ అత్యాశతో చేరాను. నాకై నేను మనిషిగా నీ విలువను పెంచుతాను. నీవు సమర్థవంత జీవనాన్ని గడపాలనే ఆశతో రాసిన ప్రణయ లేఖలన్నీ డైరీలోనే వదిలేసి. కన్నీళ్ళను మాత్రం నాలో నింపుకొని తిరుగుతున్నా. రెండు రోజుల తరువాత రవళి దగ్గర నుండి మళ్ళీ ఫోన్... ఆలోచించ కుండానే కట్ చేసి పక్కకి పెట్టేసాను.

కొంత సమయం తరువాత ఫోన్ కీ ప్యాడ్ పై చేతి వేళ్ళు చకచకా కదిలాయి. కఠినమైన ఈ నిర్ణయాన్ని చెప్పలేక.

“డాక్టర్ రవళి.. నాకు రేపు రావడం కుదరదు.. కారణం చెప్పడానికన్నా గుడ్ న్యూస్ చెప్పడం అంటే బాగుంటుందేమో. పెళ్ళి హడావిడిలో ఉన్నా.. సింధూ.. ఇక్కడమ్మాయే.. వీలైతే రావడానికి ప్రయత్నించు..” సెండ్ చేసి స్విచ్‌ఆఫ్ చేసేసాను.. కాలే చేసినా.. నీ గొంతు వింటూ విషయం చెప్పలేను. నన్ను మన్నించు...

(6)

కాలం గిర్రున తిరిగింది.. కాలంతో పాటు చాలా మారాయి.. నా మనసులో రవళి స్థానం తప్ప. నా విచిత్ర జీవనంలో నేను సృష్టించిన క్యారక్టర్ ఎంటర్ అయింది. “సింధూతో పెళ్ళి..” అని క్యారక్టర్ కోసం చెప్తే ... నిజమై.. అడుగు పెట్టేసింది సింధూ.. నా అర్థాంగిగా..

ప్రైవేట్ మాస్టార్ గానే నలభై ఐదుకి నా వయస్సు చేరింది. మా సొంత ఊళ్ళోనే అమ్మా నాన్నతో సహా సింధూ... నేను.. ఇదే కుటుంబం. కానీ, ఈ క్షణం అనుకోని కుదుపు. ఉన్నట్టుండి శరీరం సహకరించక వరసగా అనారోగ్య కారణాల వల్ల వార్ధక్యం ముందుగానే శరీరాన్ని పలకరించేశాయి. ఇక ఇప్పుడు ఈ అసమర్థుడి శరీరం ఇంట్లో ఉండడం ఇష్టంలేని ప్రాణం కూడా ఖాళీ చేసింది అర్ధాంతరంగా.. అమ్మ... నాన్న సింధుల ఆప్యాయతల మధ్య మనసు బాధ మేల్కొలిపిన ఒంటరితనంలో బ్రతికేసాను ఇంతకాలం. రవళి గురించి, తన క్షేమ సమాచారాలను కనుక్కోడానికి చాలాసార్లు ప్రయత్నించాను. కానీ ఎటువంటి ఖచ్చితమైన ఫలితం లేదు.

ఒక్కరోజు మాత్రం “అమ్మ ఫౌండేషన్స్” నిర్వహించిన హెల్త్ క్యాంప్ లో ప్రముఖ డాక్టర్ కుమారి రవళి గారు పాల్గొని తమ అమూల్య సేవలను అందించారనే విషయంమటుకు నన్ను ఆశ్చర్యానికి గురి చేశాయి. దాదాపు 36 ఏళ్ళకు పైబడి ఉంటాయి. ఇంకా పెళ్ళి చేసుకో

లేదా..? మనసులో ఏదో గిట్టి ఫీలింగ్.. నాకెందుకో చాలా బాధగా అనిపించింది. అది మినహా మరే విషయాన్ని, చిరునామాలను గురించి తెలుసుకోడానికి వీలు కాలేదు.

మళ్ళీ ఇప్పుడు ఈ అభాగ్యుడి మరణం నిన్ను చూసేలా చేశాయి. కానీ కళ్ళారా నీ రూపం చూసుకోలేను. నీ కళ్ళల్లో జారిపడే కన్నీళ్ళను తుడవలేను. నీలోబాధను తీర్చేలా ధైర్యాన్ని చెప్పలేను. నేను చూసే నీ రూపం వెనుక చేతులెత్తి పేదలు నమస్కరించే సంస్కారం, సేవాగుణం ఉండేగానీ నీకళ్ళలో నేను కోరుకునే సంతోషం లేదు. జీవితంలో సేవనే తోడుగా చేసుకొని బ్రతుకుతున్న ఛాయలు. ఆ మెడలో తాళికి స్థానం లేదు. ఎందుకిలా..? నేను నీ సంతోషాన్ని కోరుకున్నానే తప్ప ఎప్పుడూ ఇలాగే ఉండి పోతావని అనుకోలేదు.

శూన్యంగా నా పార్థివ శరీరం వైపుకి చూస్తూ నిలుచున్న డాక్టర్ రవళి సంఘంలో తనకంటూ ఓ స్థానాన్ని ఏర్పరచుకున్నా. ఆ ధైర్యం కోల్పోయి ఈ క్షణం ఎవ్వరూ మన వివరాలు అడగరాదని కోరుకున్నా. “రవళి గారూ.. మీరు ఈ మాస్టరు గారి దగ్గరికి వచ్చారేం.. ఈ పక్కన కుర్చీల్లో కూర్చోండి.. ఈ మాస్టర్ గారు మీకేంబంధువు కూడా కాదుగా.. మీరిక్కడ ఉంటే ఆస్పత్రిలో పరిస్థితి.. అయినా ఏం తెలుస్తది ఎవరికైనా..? మాస్టరు గారేమైనా అప్పు తెచ్చారేమో.. “ వినిపించే విధంగానే సందేహపు బాణాలు సంధించేస్తున్నారు. లోకులు పలుకాకులు.. ఈ ప్రశ్నలకు సమాధానం ఏం చెప్తావు..? నీకు అపకీర్తి తెచ్చే సమయం వచ్చిందేంటి..? నాలో ఆత్మభీతి మొదలయింది...

నేను ఊహించినట్లే అయింది.. ముందు నుంచే ఇదే నేను ఏదైతే జరగకూడదని కోరుకుంటానో ఆ విధంగా జరగడం ఈ రోజే కొత్తేం కాదు. చిన్నతనం నుండే.. జీవితాన్ని అతలాకుతలం చేస్తుంది. రవళి నోటినుండి సమాధానం ఏం వస్తుందా...? అని నేను కూడా ఎదురు చూస్తున్నా.. “ఈయన మా హైస్కూల్ స్థాయి నుండి వెంటుండి ధైర్యం చెప్పి, నాకంటూ ఒక దిశానిర్దేశం చేసిన మంచి మనిషి..”

ఇంతలో అంతిమ యాత్రకు సిద్ధం చేసే పనిలో పడ్డారు. ఈ క్షణం నాకు ఓ చిన్నభయం. రీడింగ్ టేబుల్ మీద డైరీలో లేఖ. ఈ క్షణం బయటకు రాకూడదు. నేనుస్థిరపడిపోయాక, నేను అనుకున్న అర్హతలన్నీ సాధించుకున్న తరువాత ఇవ్వాలనుకొని పోస్ట్ చేయని ఉత్తరం.. స్నేహితులు పేపర్ ఎవరైనా తీసుకొని బయటపెట్టారంటే. నాలో ఎలాగో మంచితనం మానవత్వం లేని వాడినయ్యాను. నీ మనస్సుని కోరుకొనే అర్హత నేను ఈ జీవితం ఉండగా సంపాదించలేక మిగిలాను.

నాతో పాటుగా నేను దాచుకున్నరహస్య ప్రేమలేఖ కూడా సృశాన భూమికి చేరింది. డాక్టర్ రవళి.. నేను నీకు ఋణపడి ఉంటాను.. నీ త్యాగశక్తికి అర్హుడను కాదూ. నీ మంచితనానికి సాటిగాని వాడిని. చివరగా నీ పాదాలపై ధూళిరేణువుగా కూడా ఉండే అర్హతను సంపాదించలేక నీ ఆప్యాయతను ప్రేమను మనసులో నింపుకొని దివికి పయనమవుతున్న నా ఆత్మకు ఒక్కసారి శరీరాన్ని అందిస్తే నీ పాదాలపై బదాలనే తీరని కోరికను వెంటబెట్టుకొని నా వంటి అసమర్థుడిని పొరపాటున కూడా మనస్సులోకి రానివ్వకూడదనీ మానసిక బంధాన్ని ఏర్పరచుకున్న నిన్ను వేదమంత్రాల సాక్షిగా తోడుంటాననీ బాసచేసి బంధాన్ని కలుపుకున్న సింధూని కూడా వదిలి వెళ్ళి పోతున్నా.. నా దేహంతో పాటు నా ప్రేమలేఖ కూడా లెటర్ హెడ్ తో సహా కాలి బూడిదవుతుంది.

“ఆత్మ స్థిరమైనది.. కేవలం దేహం మాత్రమే నాశనమవుతుంది కానీ, ఆత్మను జ్ఞానం కాల్చలేదు.. నీరు తడవలేదు.. వాయువు గొనిపోలేదు.. పంచభూతములు దేహాన్ని విడివడి పోయినా.. మరొక దేహాన్ని వెతుక్కుంటూ మరో రూపం ధరిస్తుందంటే..” ఊరిలో ఉన్న రామాలయంలో భగవద్గీత శ్లోకం వినిపిస్తోంది... రవళి గారూ.. వచ్చేయండి. సీరియస్ కేసు వచ్చింది ఆస్పత్రికి.. కాలుతున్న నా దేహాన్ని చూస్తున్నదల్లా.. నిర్వేదంగా కారువైపుగా కదలలేక కదిలి వెళ్తున్న ఆ దేవతకు నమస్కరించకుండా ఉండలేక పోయాను. స్థిరమైన ఆనందం ఆత్మయందు నింపుకొని.

కథా కౌముది

జడగంటల సవ్వడులు

దర్శా లక్ష్మీ అన్నపూర్ణ

కౌముది - రచన నిర్వహించిన కథల పోటీ(2013)లో
సాధారణ ప్రచురణకు ఎంపికైన కథ.

స్నేహితులు ప్రీయంవద రాకకోసం గుమ్మంలో నిలబడి ఆనందంతో కూడిన ఉద్విగ్నతతో ఎదురుచూస్తోంది ఇందిర.

ఈ బాల్యమిత్రురాల్ని నెలరోజుల క్రితం ఒక పెళ్ళిలో కలిసింది ఇందిర, దాదాపుగా పాతికేళ్ళ తరువాత. ఒకరిని ఒకరు సంశయాత్మకంగా ఎక్కడో చూసినట్టువుందే అన్న భావనతో చూసుకుంటూ ఉండగా మస్తిష్కంలో నిక్షిప్తమై ఉన్న జ్ఞాపకాలు దొంతరలు ఒక్కొక్కటిగా కదలటంతో హృదయం స్పందించటం మొదలుపెట్టింది ఇద్దరికీ. ఆ కదలికలతో క్రమంగా ఇద్దరి నయనాల్లో కాంతిరేఖలు వెలుగులు చిమ్మాయే! అంతే- మరుక్షణం ఇద్దరూ ఆనందాతిరేకంతో ఒకరి పరిష్కంంలో ఒకరు ఉన్నారు.

చిన్నప్పుడు ఒకరి ఇంట్లో ఒకరు అనుక్షణం పోరాడుతూ, జడకుచ్చలతో అల్లుకున్న జడల్ని సుతారంగా ఊపుకుంటూ వయ్యారంగా గంటలు గంటలు కబుర్లు చెప్పుకుంటూనో, చింతపిక్కలాడుకుంటూనో స్నేహపరిమళాలని గుబాళింప చేసుకున్న ఈ స్నేహితురాళ్ళు - ఈ సంగమంలో ఒక్క క్షణం పాటు చిన్నపిల్లల్లా అయిపోయారు. తనివితీరా ఒకళ్ళనొకళ్ళు చూసుకున్నారు. ఎన్నెన్నో కబుర్లు చెప్పుకోవాలని ఇద్దరి మనసులు ఉవ్విళ్ళూరాయే! చిన్ననాటి అనుభూతుల పరిమళాన్ని మళ్ళీ ఆస్వాదన చెయ్యాలన్న కోరిక ప్రగాఢంగా ఉన్నా తగిన సమయంలేకపోయింది.

ప్రీయంవద దంపతులు ఆ పెళ్ళికి వచ్చి అయిదునిమిషాలు నిలడివెళ్ళిపోయే పరిస్థితిలో వచ్చారు. ఇంకాస్నేపటిలో బయలుదేరి ఎయిర్పోర్టుకి వెళ్ళాల్సి ఉంది. వాళ్ళు వేరే దేశం ప్రయాణం కావలసివుంది.

వెంటనే తీరిగ్గా కబుర్లు చెప్పుకోలేకపోతున్నందుకు ఇద్దరి మనస్సులూ కాస్త నిరుత్సాహపడ్డాయే. ఇద్దరూ ఒకరి ఫోన్ నెంబర్లు ఒకరు ఇచ్చి పుచ్చుకుని నిష్క్రమించారు.

ఇద్దరూ ఫోన్లో మాట్లాడుకోవటంలో - ప్రీయంవదకి తెలిసింది - ఇందిర తాము అనుకున్నట్టుగా డిగ్రీ చెయ్యలేకపోయింది. అందుకు ఇందిర మనస్సులా ఉందోగానీ - ప్రీయంవదకి చాలా బాధ కలిగించింది. ఎందుకంటే చిన్నప్పటి ఆ పల్లెటూరి జీవనంలో ఆడపిల్లలకి అదే ఒక అద్భుత స్వప్నం.

ఆ బాధలో ప్రీయంవద ఒక నిర్ణయం తీసుకుంది.

మళ్ళీ ఇలా ఇందిర ఇంట్లో మొదటిసారిగా కలుసుకునే ఏర్పాటు చేసుకున్నారు. పల్లెటూరి నిశ్శబ్ద అందాలని తిలకించి చాలా రోజులయింది. ముందు నేనే మీ ఇంటికి వస్తాను అంది ప్రియంవద.

వివాహం తర్వాతకూడా పుట్టిపెరిగిన ఊర్లోనే ఉండిపోయింది ఇందిర.

ఇప్పుడు ఇందిర ఎదురు చూస్తున్నది ఆ స్నేహితురాలిరాకకోసమే! పెళ్ళిలో వాళ్ళిద్దరూ కలుసుకున్నది నామమాత్రంగానే అనిపించింది. ఇప్పుడు కలుసుకోవటం అన్నది మళ్ళీ తొలికలియకలాగానే అనిపిస్తోంది ఇద్దరికీను. బాల్యమిత్రులు చాలా ఏళ్ళ తర్వాత నడివయస్సులో కలుసుకోవటం అంటే మనసు మల్లెపందిరయి పూయటమే మరి.

ఇందిర ఎదురుచూపు ఫలించి ప్రియంవద గుమ్మంలో గుర్రబృండిలోంచి దిగింది. చప్పున వెళ్ళి స్నేహితురాల్ని ఆలింగనం చేసుకుంది. "ఇంతప్రేమ ఉన్నవాళ్ళు మరి ఇన్నాళ్ళూ ఇలా విడివిడిగా ఎలా ఉన్నారండీ" అన్నాడు అప్పుడే అక్కడికి చేరుకుని సైకిలుకి స్టాండు వేస్తున్న అనంత్ క్రిష్ణ ఆయన వేసిన ఆ ప్రశ్నకి స్నేహితురాళ్ళిద్దరూ 'అవునుకదూ' అన్నట్టుగా మొహమొహాలు చూసుకున్నారుగానీ జవాబుదొరకలేదు.

"మీ ఇద్దరి తీరూ చూస్తుంటే ఒకరినొకరు మర్చిపోయినట్టు లేదులెండి. " ఆయనే మళ్ళీ అలా అనేసరికి వాళ్ళిద్దరి పెదవులపైనా మధురమైన దరహాసం మెరిసింది.

"ఇంతకీ ఆయన నిన్ను సులువుగానే గుర్తుపట్టారా? ఒకసారి చూసినా ఆయన తొందరగా మరిచిపోతారు" స్నేహితురాలి చెయ్యిపట్టుకుని లోపలికి దారితీస్తూ అంది ఇందిర. ఆమె ఇంటిని బయట చూస్తూనే ప్రియకి ఆశ్చర్యంగా అనిపించింది.

"ఆ బస్సులోంచి దిగిన దాన్ని నేనొక్కడాన్నేలే! అందుకే సులువుగా గుర్తుపట్టగలిగారేమో!" ప్రియ చిన్నగా నవ్వేస్తూ అంది.

"మన స్కూలుఫోటోని బయలుదేరేముందు ఆయనకి ఒకసారి చూపించానులే"

ఇంట్లోకి వస్తూనే ప్రియ సంభ్రమాశ్చర్యాలకి లోనయింది. కారణం ఆ ఇంటితీరు ఆ ఇల్లోక పర్ణశాలలా ఉంది. ఆ ఇంటిని నిర్మించుకోవటంలో ఎక్కడా సిమెంటుని ఉపయోగించలేదు. పైన రూఫ్ కి బదులుగా దూలాలు ఆధారంగా తాటాకులు దట్టంగా పరిచివున్నాయి. ఇల్లు మరి విశాలంగా లేకపోయినా కావలసినంత విశాలంగా ఉంది. గదులకు కావలసిన గోడలు తడికలతో ఏర్పాటు చేయబడ్డాయి. క్రిందనేల గచ్చుకాకపోయినా నున్నగా తీర్చిదిద్దినట్లుగా ఉంది. ఆ ఇంట్లో నిరాడంబరత కనిపిస్తోంది. చక్కటి అలంకరణ పట్ల అభిరుచి ఉన్నదన్న భావమూ వ్యక్తమవుతోంది. సహజ పరిమళాన్ని వెదజల్లుతున్న పుష్పాలు నలుమూలలా. మొత్తం మీద ఆ ఇంటిలోపల ప్రకృతిమాత వివిధరూపాలలో సాక్షాత్కరిస్తోందా అన్నట్టుగా ఉంది.

ప్రియంవద ఒక్కసారిగా ఏదో తెలియని పరవశానికి లోనయింది. ఈ సృష్టిలోని స్వచ్ఛత అంతా ఒక్కసారిగా తన హృదయాన్ని తాకినట్టుగా అయింది.

ముద్దుముద్దుగా ఉన్న కిటికీల్లోంచి బయటికి చూసింది. చుట్టూ విశాలంగా ఉన్న ప్రాంగణం. ఆ ప్రాంగణంలో ఆరోగ్యంతో నవనవలాడుతూ గాలిలో ఆటలాడుకుంటున్న తోట. ఆ తోటలో పువ్వులూ, కాయగూరలు అన్నీ ఆ తోటలో సమావేశమయి కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నట్టుగా ఉన్నాయి.

ప్రియంవదకి ఒక్కసారిగా తన గుండెల్లో వేయివీణలు ఒక్కసారిగా మ్రోగినట్టుగా అనిపించింది. తోటలో అక్కడక్కడా ఎగురుతూన్న రంగురంగుల పక్షులు ఆమెని కూడా తమ రెక్కలమీద కూర్చోపెట్టుకుని విహరించసాగాయి.

ఒక్కసారిగా తనమీద పూలవర్షం కురుస్తున్న భావన కలిగింది ప్రియంవదకి. ఆశ్చర్య చకిత దృక్కులతో స్నేహితురాలి వైపు చూస్తూ ఉండిపోయింది.

కనులెత్తి ప్రశాంతవదనంతో చిరునవ్వుతో చూస్తున్న ఇందిరతో అంది "కావాలని, ఇలా జీవించాలని కోరుకోవటం కూడా సాధ్యమేనా అన్న ఆశ్చర్యంతో ఉక్కిరి బిక్కిరి అవుతున్నాను. సాధ్యమేనన్న సత్యం కళ్ళెదురుగా కనిపిస్తూ ఇంకా నీకు నమ్మకం కుదరలేదా అని ప్రశ్నిస్తోంది. "

ఇందిర ఆమె తల్లిదండ్రులకి ఏకైక పుత్రిక. ఆమె ఇల్లు ఒక పెద్ద భవంతిలా ఉంటుంది, ఆ ఇంట్లో జీవించకుండా ఇక్కడ ఉంటోంది అంటే అబ్బురమే మరి. వేరే ఇల్లు కావాలి అంటే కట్టించి ఇవ్వగల స్తోమత కూడా ఉంది ఆమె తండ్రికి.

"తల్లితండ్రులు పోయాక ఆ ఇంటిని అనాధాశ్రమ నిర్వహణకి ఇచ్చేసింది" ప్రియంవద మనస్సులోని సందేహాలని అర్థం చేసుకున్నట్టుగా చెప్పాడు అనంతక్రిష్ణ.

"నాకు పొరపాటున ఏదో పర్లశాలలో అడుగుపెట్టినట్టుగా ఉంది. నా స్నేహితురాలు ఓ మునికన్యలా అగుపిస్తోంది" ఆప్యాయంగా స్నేహితురాలి చేతిని అందుకుంటూ అంది ప్రియంవద.

"మీరు ఏమీ అనుకోనంటే ఒక చిన్న సవరణ. మీ స్నేహితురాలిని మునికన్యగా కాకుండా మునిపత్నిగా సంబోధిస్తే బావుంటుందని నా అభిప్రాయం" అనంత క్రిష్ణ చిరునవ్వుతో అన్నాడు.

ఆయన మాటలకి ప్రియంవద హాయిగా నవ్వేస్తూ "ఓ..క్షమించాలి.. క్షమించాలి అవునుకదూ!" అంది.

"అంతగా క్షమించవలసిన పొరపాటు మీరేం చెయ్యలేదులెండి"

"అసలు నా అలవాటు ప్రకారం ఓ..సారీ..సారీ. అనాలి. కానీ అప్రయత్నంగా తెలుగు వచ్చేసింది. అసలు ఈ ఇంటి పరిసరాలు చూస్తుంటే సంస్కృతంలో మాట్లాడాలనిపిస్తోంది. కానీ సాధ్యంకాదుగా మరి" ప్రియంవద విచారం వ్యక్తం చేస్తుంటే నవ్వాగలేదు అనంతక్రిష్ణకి. చిరునవ్వు నవ్వేస్తూనే అన్నాడు "నిజం చెప్పాలంటే నా పరిస్థితి అలాగే ఉంది. నిజానికి ఆమె మునిపత్నికాదు. ఆ ముని యొక్క పతిని నేను. సరయిన పదం నాకు స్ఫురించక మిమ్మల్ని అలా సంబోధించమన్నాను."

ఈ మాటకి ప్రియంవద మరోసారి హాయిగా నవ్వేసింది. స్నేహితురాళ్ళిద్దరూ వంటింట్లోకి చేరారు. అనంతక్రిష్ణ పుస్తకం పట్టుకుని కూర్చున్నాడు.

అయిదునిమిషాల్లో వేడివేడి కాఫీ చేసి ఇచ్చింది ఇందిర. అనంతక్రిష్ణ వంటింట్లోకి వచ్చి కాఫీగ్లాసు తీసుకుని వెళ్ళాడు.

"ఇప్పుడు చెప్పు నీగురించి" అంది ఇందిర.

"నాగురించి చెప్పటం కన్నా ముందు - మనిద్దరం కలిసి గడిపిన చిన్నతనం, చెప్పుకున్న కబుర్లు అన్నీ ప్రవాహంలా ముంచెత్తేస్తున్నాయ్. మన కబుర్లలో ఎక్కువగా ఏమయినా సరే మనిద్దరం భవిష్యత్తులో గ్రాడ్యుయేట్లం అవ్వాలి అన్న పట్టుదల కనిపించేది కదూ. నాకు, మా నాన్నగారికి మా ఊరునుంచీ ట్రాన్స్ఫర్ అయిపోవటం వల్ల పట్నానికి వెళ్ళి చదువుకునే అవకాశం దొరికింది. చదువుకున్నాను. డాక్టరేట్ సాధించటం వరకు వెళ్ళాను" ప్రియంవద ఇక్కడికి బయలుదేరేముందు ఆ మాటని తను ఇందిరతో ఎంతో ఆనందంగా, కించిత్ గర్వంగా చెబుతాననుకుంది. కానీ ఎందుకనో అటువంటి భావం కలగలేదు. అందుకే చాలా మామూలుగా చెప్పింది.

"మనం కలిసి అనుకున్నది నువ్వు సాధించావ్. సంతోషంగా ఉంది నాకు" ఇందిర అంది.

"నువ్వు కూడా సాధించావనిపిస్తోంది" సాలోచనగా అంది ప్రియంవద.

ఆ తర్వాత ఇద్దరి కబుర్లలో చిన్నప్పటి సంగతులన్నీ దొర్లిపోయాయ్. కార్తికమాసపు వనభోజనాలకి ఎవరిగ్లాసు వాళ్ళుపుచ్చుకుని భోజనాలకి వెళ్ళటం, శివాలయంలో భోజనాలప్పుడు గబగబా వెళ్ళి చోటు వెతుక్కోవటం, ఇద్దరికీ పక్కపక్కనే దొరకాలని తాపత్రయపడటం, వేణుగోపాలస్వామి గుడివెనకాల పున్నాగపూలు ఏరుకుంటూ కబుర్లు చెప్పుకోవటం, సౌక్రాంతి పండగకి ఆవుపేడ పిడకలు తయారుచేసి దండగా గుచ్చి భోగిమంటలో వెయ్యటం, దీపావళి సామానంతా ఇంట్లోనే తయారు చేసుకోవటం...

శ్రావణమేఘాల చిరుజల్లులు క్రొత్తబట్టల్లో ఆడుకుంటున్న తమని హఠాత్తుగా తడిపెయ్యటం. ఆ ఊర్లో ఎవరింటికయినా పట్నంనుంచి బంధువులు వస్తే వాళ్ళని ఆత్రంగా అబ్బురంగా "మీరు రైలుని చుశారా? ఎప్పుడయినా ఎక్కారా? ఎలా ఉంటుంది?" అని అడగటం.. ఇలా ఎన్నెన్నో కబుర్లు దొర్లిపోయాయి.

"ఆ అమాయకత్వంలో - ఆతెలియనితనంలో కూడా ఎంతటి సౌఖ్యం ఉంది కదూ!" ఇద్దరూ ఏకాభిప్రాయంగా అనుకున్నారు.

"బాల్యంలోని మధురిమ అదే!"

తర్వాత కబుర్లు పిల్లలగురించి వచ్చాయి. ప్రియంవద పిల్లలిద్దరూ అమెరికాలో ఉన్నారు. అమ్మా, నాన్నా ఎప్పుడు ఇండియాకి వచ్చేయ్యమంటే అప్పుడు వచ్చేస్తాం అంటారట.

ఇందిరకి ఒక్కడే కొడుకు. చెన్నైలో ఉద్యోగం చేస్తున్నాడు పెళ్ళయింది కానీ ఇంకా పిల్లలేరు. శలవలకని వచ్చారు ప్రస్తుతం అమ్మాయి పుట్టినిల్లయిన పక్క ఊరికి వెళ్ళారు. సాయంకాలానికల్లా వచ్చేస్తారని చెప్పింది ఇందిర.

ప్రియంవద స్నానం చేస్తానని చెప్పి బట్టలు తీసుకునేందుకని గదిలో పెట్టి ఉన్న తన బ్యాగ్ దగ్గరకి వచ్చింది. బట్టలు వేసుకుంటుంటే ఆ పేపర్ల కవరు కనిపించింది. అప్రయత్నంగా ప్రియంవద పెదవులమీద ఒక చిరునవ్వు మెదిలింది. ఇక్కడికి వచ్చేముందు వీటి అవసరం ఎంతో ఉందనీ, ఇవి ఒక వ్యక్తికి ఎంతో ఉత్తేజాన్ని, ఆనందాన్ని కలిగిస్తాయని భావించింది. కానీ ఇప్పుడెందుకో వీటి అవసరం లేదేమోనన్న భావం కలుగుతోంది.

ఆ కాగితాలు ఇందిర చేత కరస్పాండెన్స్ కోర్సులో డిగ్రీ చేయించాలన్న ఉద్దేశ్యంతో తెచ్చిన అప్లికేషన్ ఫారాలు. నిశ్శబ్దంగా వాటిని మళ్ళీ లోపల పెట్టేసింది.

చిన్నప్పుడు ఇద్దరూ ఎలాగయినా డిగ్రీ చదువయినా ముగించాలని ఎంతగానో అనుకోవటం, తను చదువుకోగలగటం, ఇందిర చదువుకోలేకపోవటం, మా ఊర్లో ఉన్న స్కూలు చదువుతోనే ఆపెయ్యటం ప్రియంవదకి బాధని కలిగించాయి. స్నేహితురాల్ని ఎలాగయినా ప్రోత్సహించి, ఆమె చేతకూడా డిగ్రీ చేయించి సంతోషపెట్టాలనుకుంది. ఆ ఉద్దేశ్యంతోనే అప్లికేషన్ ఫారాలు తీసుకువచ్చింది. కానీ ఎందుకో ఇప్పుడు ఇవ్వొద్దులే - వెళ్ళేలోపు ఆలోచిద్దాం అనిపిస్తోంది ప్రియంవదకి. బయటికి తీసిన కవరుని మళ్ళీ భద్రంగా లోపల పెట్టేసింది.

గబగబా స్నానం చేసి వచ్చి స్నేహితురాలికి వంటపనిలో ఏదయినా సాయం చెయ్యాలనుకున్న ప్రియకి వంటగదిలో కూరలు తరుగుతూ కనిపించాడు అనంతక్రిష్ణ. తరగటం కూడా అయిపోయినట్టుగానే అనిపించింది.

వేడివేడి టిఫిన్ ప్లేటు అందించింది ఇందిర ప్రియంవదకి.

ముగ్గురూ కలసి టిఫిన్ తింటూ మళ్ళీ కబుర్లలో పడ్డారు. ఈసారి అనంతక్రిష్ణ ఎక్కువగా మాట్లాడాడు. ఎక్కువగా భార్యగురించే మాట్లాడాడు. ఆ మాటలనిండా కూడా ఆమె గురించిన ప్రశంసలే. ఆమె ఊర్లో అందరికీ తలలో నాలుకలా మసులు కుంటుందట. మనసు వెన్నపూసట. ఎదుటివారి కష్టాలు తీర్చటంలోనే జీవితపరమార్థం ఉందనుకుంటుందిట. సంతోషం, సుఖం అనేవాటికి ఆమె ఇచ్చుకునే నిర్వచనమేవేరట.

దాంతో ప్రియంవద అంది "నేను వచ్చానని చెప్పి నువ్వు ప్రత్యేకంగా ఇంట్లో ఉండిపోవద్దు. యధావిధిగా నీ పనులన్నీ చేసుకో. నీతోపాటు నేనూ ఉంటాను. ఊర్లోకి వెళ్ళినట్టు ఉంటుంది"

భర్త తనని ప్రశంసించటం చూసి అంది ఇందిర చిరునవ్వుతో "ఆయన మరీ చెప్పేస్తున్నారులే కానీ - ఆ మాటలన్నిటినీ మధ్య నిజం అనేసుకోకు" అంది.

కానీ అప్పటికే ఇద్దరు ముగ్గురు ఆడవాళ్ళు అమ్మగారమ్మగారంటూ రావటం, వాళ్ళకేవో చెప్పి ఇందిర పంపించటం జరిగింది. ఆ సందర్భంతోనే ప్రియంవదకి అర్థం అయిపోయింది ఇందిర జీవనశైలి ఎలా ఉందో.

సాయంకాలం అయ్యేసరికి కొడుకు కోడలు వచ్చారు. ఇందిర పరిచయం చేసింది. మనోజ్ అచ్చంగా తల్లిని పోలివున్నాడు. కోడలు రమ్య చూడటానికి చక్కగా ఉంది అనిపించింది ప్రియంవదకి. ముఖ్యంగా ఆమె వదనంలోని ఆ చల్లదనం నచ్చింది ప్రియంవదకి. ఇద్దరూ చాలాకలవిడిగా ఉంటూ బోలెడు కబుర్లుచెప్పారు. అందరూ కలిసి గుడికి వెళ్ళారు ఆ సాయంకాలంపూట.

వాళ్ళ మాటల్ని బట్టి రమ్య విద్యావంతురాలైనా ప్రస్తుతం ఉద్యోగం ఏమీ చెయ్యటంలేదు. ప్రియంవద నవ్వుతూ తమషాగా అంది "మరి ఈ కాలం అమ్మాయివికదా పైనాన్నియల్ ఇండిపెండెన్స్ కావాలనుకోలేదా?"

"నాకంత అవసరం లేదనిపించింది. పురుషుడి వల్ల దోపిడీకి గురవుతున్న ఆడవాళ్ళకి అది అవసరం. స్త్రీ ఎప్పుడూ వీగిపోకూడదని మా అత్తయ్యగారు చెబుతూ ఉంటారు" అత్తగారివైపు అభిమానంగా చూస్తూ అంది.

అందరూ గుడికి వెళ్ళి వచ్చింతర్వాత జరిగింది ఆ సంఘటన. ఇందిర, ప్రియంవద, రమ్య ఆ గదిలో ఉన్నారు. గుడికి వెళ్ళేటప్పుడు రమ్య కట్టుకున్న చీర చాలాబావుంది అనిపించింది ప్రియంవదకి. రమ్య అప్పటికే ఆ చీరని మడతపెట్టి అలమరాలో పెట్టెయ్యడంతో హాంగర్ కి వ్రేలాడుతున్న ఆ చీర దగ్గరకి వెళ్ళా అంది "ఏ చీరయినా బాగా నచ్చింది అనిపిస్తే నా కూతురికి ఒకటి కొనిపెట్టెయ్యాలనిపిస్తుంది" ప్రియంవద ఈ మాట అనేసరికి రమ్య బయటికి వెళ్ళిపోయింది.

"క్లాత్ చాలా డిఫరెంట్ గా బావుంది" అంటూ హాంగర్ కి పెట్టిన చీరని తడిమి చూస్తున్న ప్రియంవద ఒక్కసారిగా ఉలిక్కిపడ్డట్టుగా అయింది. తన కళ్ళు తనని మోసం చెయ్యటంలేదుకదా అని మళ్ళీ కళ్ళని విప్పార్చుకుని చూపుని అటే కేంద్రీకరించి చూసింది. తన అనుమానం నిజమేననిపిస్తోంది. ఆ వదనాన్ని తనెలా మర్చిపోగలదు. ఆ అలమరాలో చీరలవెనుక ఫోటోప్రేమలో అమర్చబడివున్న ఫోటోని చేతిలోకి తీసుకుంది అప్రయత్నంగా - సంకోచం అన్నది మర్చిపోయి.

ఆమె చేతిలో ఆ ఫోటోని చూసిన ఇందిర చటుక్కున ఆ గది తలుపులు మూసేసింది.

"ఇందూ.. ఈ ఫోటోలో అమ్మాయి.... అసలు ఈ అమ్మాయి ఫోటో మీ ఇంట్లోకి ఎలా వచ్చింది?" ప్రియంవదకి మొహం నిండా చెమటలు పడుతున్నట్టుగా అనిపించింది. ఈ అమ్మాయి, ఆ అమ్మాయి వేరే వేరే అయితే బావుడునన్న కోరిక బలంగా మనస్సుని పట్టిలాగింది. 'ఆ అమ్మాయికి ఇందూకి ఎటువంటి సంబంధం ఉండకూడదు' అంటూ భగవంతుణ్ణి ప్రార్థించింది మనస్సులోనే. కానీ ఇందిర తలుపు వెయ్యటంతో ఆమె మనస్సు ఏదో కీడుని శంకించింది.

"ఆ ఫోటోలో అమ్మాయి నువ్వనుకుంటున్న అమ్మాయే" ఇందిర గొంతు గంభీరంగా శాంతగా పలికింది.

"మీకు బంధువా?" ప్రియంవద కంగారుగా అడిగింది.

"ఎందుకు ప్రియా అంత గాభరాపడుతున్నావ్! ఆ అమ్మాయే మనకి బంధువయితే ఏవయిందిట?"

"ఏం కాదు.. ఆమెకి జరిగిన అన్యాయం జ్ఞాపకం వచ్చి కంగారు పడ్డానంతే. అంతటి అన్యాయం ఏదో వార్తల్లో విని అయ్యో అనుకోవటం వేరు. పక్కవాళ్ళకే జరగటం వేరు. ఇంతకీ ఆ అమ్మాయి ఫోటో మీ ఇంట్లో ఉండటం ఏవిటి?" ప్రియంవద స్పెన్స్ ని భరించలేనట్టుగా అంది.

"ఆ ఫోటోలో ఉన్న అమ్మాయే నా కోడలు"

ప్రియంవదకి కాళ్ళక్రింద భూమి కదిలిపోతున్నట్టుగా అనిపించింది. ఆ ఘోరం జరిగాక ఆ అమ్మాయిని వదిలేసి రమ్యని మళ్ళీ కోడలుగా చేసుకుని ఉంటారు. అలాంటప్పుడు చేదు జ్ఞాపకంగా ఈ ఫోటోని ఎందుకు ఉంచుకోవటం?

స్నేహితురాలి మనస్సుని చదివినట్టుగా అంది ఇందిర "నీ ఊహ నిజంకాదు. ఆ అమ్మాయిపై అత్యాచారం జరిగిందని ఆ అమ్మాయిని మేం వదిలెయ్యలేదు. నువ్వనుకుంటున్న అంజలే మా రమ్య. మా కోడలు రమ్య. మా బంగారు తల్లి" ఇందిర గొంతునిబ్బరంగా, ప్రశాంతంగా పలికింది.

"నువ్వు చెబుతున్నదేవిటో నాకర్థం కావటంలేదు ఇందూ. అంతా అయోమయంగా ఉంది. వివరంగా చెప్పు."

"ఆ అమ్మాయిపేరు అంజలి. నువ్వనుకుంటున్నది చూస్తున్నది నిజమే."

"అవును అంజలే కానీ - నీ కోడలు రమ్య ఎలా అయింది?"

"అంజలిని మా మనోజ్ఞ్ కి చేసుకుందామని నిర్ణయించుకున్నాక అంజలి మీద దురదృష్టవశాత్తు సామూహిక అత్యాచారం జరిగింది. పేపర్లలో, టీవీల్లో హోరెత్తిపోయింది. ఆ అమ్మాయినే మా అబ్బాయికి నిర్ణయించుకున్నాం అన్న సంగతి కొద్దిమంది బంధువులకి తప్ప ఊళ్ళో వాళ్ళకి ఎవ్వరికీ తెలీదు. సహజంగానే మేం ఆ వివాహాన్ని రద్దు చేసుకుంటాం అనుకున్నాం. 'ఇప్పటిదాకా ఆ అమ్మాయి గురించి కన్న కలల్ని గుర్తుచేసుకుని నిర్ణయం తీసుకోవటానికి ప్రయత్నించు. ఇందులో ఆ అమ్మాయి చేసిన తప్పేం లేదు. ఆమె మనసు ఎప్పుడూ నిన్నే ప్రేమిస్తూ ఉంటుంది. ఆ అమ్మాయిని చేసుకు తీరాలి అని నిన్ను బలవంతం చేయను' అని మా అబ్బాయికి చెప్పాను. కొన్నాళ్ళు టైం కావాలన్నాడు.

నా సంభ్రమాశ్చర్యాలకి అంతులేకపోయింది - మా అబ్బాయి ఒప్పుకున్నాడు. వెళ్ళి మా నిర్ణయాన్ని అమ్మాయి తల్లిదండ్రులకి చెప్పాం. వాళ్ళు భరించలేని ఆనందంతో మాకాళ్ళమీద పడిపోయారు. కానీ ఆశ్చర్యంగా అంజలి ఈ వివాహానికి తను సిద్ధంగా లేదంది - తనకోసం ఎవ్వరూ త్యాగం చెయ్యనక్కరలేదంది. చేసినా తను తట్టుకోలేనంది. తనకి ఇక వివాహజీవితం మీద ఇచ్చ లేదంది. అసలు ఈ జీవితమే తనకి అక్కరలేదనిపిస్తోంది అంది. అసలు ఈ జీవితమే తనకి అక్కరలేదనిపిస్తోంది అంది. నిజానికి ఆమెను అంజలిగానే నా కోడలిగా చేసుకోవటానికి నేను సిద్ధపడ్డాను. కానీ అంజలి మాత్రం అందుకు సిద్ధంగా లేదు. అంజలిని మాములు మనుష్యుల్లోకి తీసుకురావటానికి నేను నిర్విరామంగా కృషిచేశాను. ఆమెకి జీవితం మీద ఇచ్చ పెరిగింది కానీ తనవల్ల మాకుటుంబం వేలెత్తి చూపబడటం తనకి ఇష్టంలేదంది. తనవల్ల ఎవరికీ ఇబ్బంది కలగకూడదని తన అభిప్రాయం. ముందు ఆమెకి మంచి జీవితం ఇవ్వాలి. ఆ తర్వాత సంఘాన్ని ఎదుర్కొనే ధైర్యాన్ని ఆమెలో కలుగచే యాలనుకున్నాను.

అదిగో ఆ సందర్భంలో వచ్చింది ఆ ఆలోచన - ఆమె ముఖకవళికలు మార్చుయినా ఆమెకు జీవితాన్ని ప్రసాదించాలని. అమెరికా తీసుకెళ్ళి మనోజ్ఞ్ అంజలికి ప్లాస్టిక్ సర్జరీ చేయించాడు. అలా అంజలి రమ్య అయింది.

పాతికేళ్ళ వరకు తన రూపు రేఖలు ఇవీ, తను ఇలా ఉంటుంది అన్న ఆలోచనకి విరుద్ధంగా, హఠాత్తుగా వేరే రూపంతో జీవించటం అంటే మాటలుకాదు. మస్తిష్కంలో విపరీతమైన భావసంచలనం ఉంటుంది. హృదయంలో అగ్నిగోళాలు బ్రద్దలవుతాయ్. తను తనుగా కాక వేరేవాళ్ళల్లా జీవించటం అంటే అప్పటివరకు గడిపిన జీవితాన్ని సమాధిచేసేసుకున్నట్టే. అంజలి తన పూర్వపు రూపాన్ని చూసుకుని కొద్దిగానయినా ఉపశమనం పొందాలనీ, ఆనందపడాలనీ ఆ ఫోటో అక్కడ పెట్టాను." ఇందిర చెప్పటం ముగించింది.

ప్రియంవదకి ఆశ్చర్యంతో కళ్ళు తిరిగిపోతున్నట్టుగా ఉన్నాయ్. ఇంత మంచితనం ఎలాసాధ్యం? ఇటువంటి నిర్ణయం తీసుకోవటానికి ఎంతటి మానసిక ధైర్యం కావాలి? ఎంతటి ఘనమైన వ్యక్తిత్వం కావాలి. ఒక వ్యక్తి యొక్క హృదయాన్ని చూడటంలో ఎంతటి నిజాశ్రీ, పారదర్శకత కావాలి. విన్న విషయాన్ని జీర్ణించుకోవటానికే తనకి శక్తి చాలటంలేదు - స్వచ్ఛతకి ఇంత అద్భుతమైన నిర్వచనాన్ని ఇవ్వటం అన్నది ఎంతమందికి సాధ్యం అవుతుంది?

"ఇంత అద్భుతంగా ఆలోచించటం నీకెవరు నేర్పించారు ఇందూ! నేర్పితే మాత్రం నేర్చుకోవటం చాతకావద్దూ" ఏవో స్వప్నలోకంలోలా స్నేహితురాలిని రెండు చేతులూ పట్టుకుంటూ అంది.

"ఇందులో అంత అద్భుతం ఏం ఉంది ప్రియా"

"ఉంది ఇందూ! పాపం ఆ అమ్మాయి తప్పేం ఉంది జరిగిన ఆ ఘోరంలో అని అందరూ అంటారు. అందరూ జాలి చూపిస్తారు. నిజానికది నగ్నసత్యం కూడా. కానీ ఆ జాలికి, దయకి, ప్రేమకి ఇలాంటి ఉన్నతమైన రూపం ఇవ్వగల సాహసం ఎవరికి ఉంటుంది చెప్పు - ఇలా చెయ్యగలగటానికి నిన్ను ప్రేరిపించిన శక్తి ఏవీటో చెప్పు"

"నేనెప్పుడూ నా అంతరాతం ప్రబోధాన్ని పట్టే నడుచుకుంటాను."

ప్రియంవద గొంతుమూగవోయినట్టుగా అయిపోయింది. ఇందూలా అంతరాత్మ ప్రబోధం వినేది ఎంతమందని?

ఆ తర్వాత క్షణం నుంచీ ప్రియంవదకి ఆ ఇల్లే ఒక దేవాలయంలా అనిపించింది. ఇందిర చెబితే మాత్రం భర్త, కొడుకు ఆమె ఆదర్శభావాలని అంగీకరించటం అంటే మాటలు కాదు. ఆమె వ్యక్తిత్వ ప్రభావం వాళ్ళమీద అంతగా ఉందన్నమాట.

చిరునవ్వులు చిందిస్తూ ఆ ఇంట్లో లక్ష్మీదేవిలా తిరుగుతున్న రమ్యని చూస్తుంటే ఆమె హృదయం ఒక విధమైన ఆనందానికీ, ఉద్వేగానికీ లోనయింది. ఇందిరే కనుక అలా ఆలోచించి ఉండకపోతే ఈ అమ్మాయి ఏ చీకటి గదిలోనో శోకదేవతగా కూర్చునివుండేది.

ఒక నిస్సహాయప్రాణానికి ఆనందం కలిగించటంలో, చేయూతనివ్వటంలో ఎంత తృప్తిగా ఉంటుందో తనకే అనుభవంలోకి వస్తూవుంటే ఇక ఇందూకి ఎంత అద్భుతంగా అనిపించాలి. అందుకేనేమో ఆ కళ్ళల్లో అంతటి ప్రేమైక తత్వం. రమ్యని దగ్గరకి తీసుకుని ప్రేమగా హత్తుకుంది ప్రియంవద.

ఆ మర్నాడు ఇందిరతో బయటికి వెళ్ళిన ప్రియంవద ఇందిర చేస్తున్న పనులను గమనిస్తుంటే అంతగా ఆశ్చర్యంగా అనిపించలేదు. ఎందుకంటే ఆమె అప్పటికే ఒక దేవతగా ప్రియంవద హృదయంలో నిలిచిపోయింది.

అనాధాశ్రమంలో పిల్లల్ని ఆప్యాయంగా దగ్గరకి తీసుకుని అక్షరాలు దిద్దిస్తున్నప్పుడు, ఊర్లో ఒంటరిగా ఉన్న వృద్ధుల ఇళ్ళకి వెళ్ళి వాళ్ళ చేత మందులు వేయించి వాళ్ళ కళ్ళల్లో ధైర్యదీపాలు, ఆనంద దీపాలు వెలిగిస్తున్నప్పుడు - దేవతలు ఇలాకాక ఎలా ప్రవర్తిస్తారు అనిపించింది.

ఇంటికి వచ్చాక బ్యాగ్ సర్దుకుంటున్నప్పుడు మళ్ళీ ఆ డిగ్రీ కోర్సుకి సంబంధించిన అప్లికేషన్ ఫారాలు కనిపించాయి. అప్పుడే అటుగా వచ్చి "ఇవి నాకోసం తెచ్చినవేనా?"

"అవును - కానీ ఇప్పుడు వాటి అవసరం లేదనిపిస్తోంది నాకు - మా అక్కాంటూ, ఎకనామిక్స్ చదివే సమయం నువ్వు ఎంతోమంది హృదయదీపాలు వెలిగించటానికి ఉపయోగించగలవ్. నీ సమయం చాలా విలువైనది" అంటూ వాటిని తిరిగి తన బాగ్ లో పెట్టేసుకుంది.

"అప్పట్లో నాకు ఆ అవకాశం లభించలేదుగానీ - ఇప్పుడు ఈ ఊరికి దగ్గర్లోనే డిగ్రీకాలేజీ వచ్చెయ్యటంవల్ల ఈ ఊర్లో అమ్మాయిలందరూ విద్యావంతులయ్యే అవకాశం కలుగుతోంది" అంది ఇందిర.

ప్రియంవదకి మాత్రం తనకి తనే చిన్నగా అయిపోయినట్టనిపిస్తోంది స్నేహితురాలిముందు ఆమె ముందు తను ఎంతో విద్యావంతురాలినన్న విషయమే మరుపుకి వచ్చేస్తోంది. కొడుకు పెళ్ళి విషయంలో తను తీసుకున్న నిర్ణయం తనని అజ్ఞానపు అగాధాల్లో ఉన్నానో నువ్వు అని తనని వెక్కిరిస్తున్నట్టుగా అనిపిస్తోంది.

ప్రియంవద కొడుక్కి పెళ్ళిసంబంధం వచ్చింది. అమ్మాయి బంగారపు బొమ్మలా ఉంది. అమ్మాయి తల్లిదండ్రులవి కులాలు వేరుకావటం, అన్న విషయం ఆమెకి అభ్యంతరంగా తోచి భర్తకి అవతలి వాళ్ళకి వద్దు అని చెప్పెయ్యమని చెప్పింది. ఇదిగో - ఇక్కడికి వచ్చాక ఇందూని చూశాక తను ఎంత తప్పు చేసిందో అర్థం అవుతోంది.

వెళ్ళాక ఆ సంబంధం మాటని మళ్ళీ కదపాలని నిర్ణయించుకుంది. తిరిగి ఇంటికి బయలుదేరేముందు స్నేహితురాలిని ఆలింగనం చేసుకుని "నువ్వు నాకు అపర సరస్వతీదేవిలా అనిపిస్తున్నావ్. నేను ఇక్కడికి వచ్చేప్పుడు నిన్ను విద్యావంతురాలిని చెయ్యాలనే సంకల్పంతో వచ్చాను. కానీ నువ్వే నన్ను అనూహ్యంగా విద్యావంతురాల్ని చేశావ్"

అన్ని ప్రశంసలకీ ఇందిర చల్లని చిరునవ్వు సమాధానం.

బస్సు ఎక్కాక ప్రియంవదకి భర్త దగ్గర్నుంచి ఫోను వచ్చింది " ఆ పెళ్ళి సంబంధం వాళ్ళకి ఏం చెప్పమంటావ్? నాకు 'నో' అని చెప్పటానికి మనస్కరించటంలేదు"

"యస్. అని చెప్పండి" ప్రియంవద ఆనందంగా చెప్పింది.

చిన్నారి ఇందిర జడగంటలతో సుతారంగా తన హృదయాన్ని తాకినట్టు అనిపించింది ప్రియంవదకి.

కథా కౌముది

పాఠం

యెన్నం ఉపేందర్

కౌముది - రచన నిర్వహించిన కథల పోటీ(2013)లో
సాధారణ ప్రచురణకు ఎంపికైన కథ.

చీకటికి అంత శక్తిలా వచ్చిందో తెలియదు కానీ, సూర్యకిరణాల్ని బలవంతంగా ఆపింది.

"ఇవి నా రోజులు. నా గుప్పిట్లో నువ్వుండాలిందే నేనొదిలితేనే నీకు స్వేచ్ఛ"

"బాబూ! ఇక్కడ సుబ్బయ్య హోటల్ ఉండాలి. ఎంత వెతికినా కనపడటంలేదు" ఆకలి భరించలేక అడిగాను.

"ఎందుకు?" అడిగాడు, ల్యాప్ టాప్ లాంటి పరికరమేదో తగిలించుకున్న వ్యక్తి.

"అన్నం తినాలి. అక్కడైతే కొసరి కొసరి వడ్డిస్తారు.. కందిపొడి, ఉలవచారు, పెసర పుణుకులు.."

"యే మ్యాన్ ఆగాడు. నువ్వు మాట్లాడుతున్నదే అర్థం కావడంలేదు. ఇదిగో ఓల్డ్ మ్యాన్ ఈయనకేదో సమాచారం కావాలిట"

అంటూ వెళ్ళిపోయాడు ఆ యువకుడు.

ఓపిగ్గా విన్న ఆ పెద్దాయన.

"ఇప్పుడు అలాంటి హోటల్లే లేవు. నా చిన్నప్పుడు యాభైయేళ్ళనాడు సుబ్బయ్య హోటల్ ఉండేది. ఇప్పుడెవరూ అన్నం తినట్లే.

ఏవో బన్నుల్లాంటివి తింటున్నారు. ధాన్యమెవరూ పండించటం లేదు. ఇవన్నీ నీకు తెలియదా?" అడిగాను ఆశ్చర్యంతో.

"అయితే మరి గోదావరి నీళ్ళు ఏమౌతున్నాయి?" అడిగాను ఆతృతగా.

"ఇంతకాలం ఎక్కడున్నావ్?" అన్నట్లుగా ఎగాదిగా చూసి, "ఇప్పుడెక్కడి గోదావరి బాబు? గోదావరిని మొన్ననే ముక్కలు ముక్కలుగా టెండర్లైసి దక్కించుకున్నారు. నీళ్ళ వ్యాపారం జోరుగా సాగుతోంది" అన్నాడు.

"గోదావరిని అమ్మేసారా?" ఆశ్చర్యంతో అడిగాను.

"ఎక్కడి మనిషివయ్యా నువ్వు. ఈ మాత్రం లోకజ్ఞానం లేకపోతే ఈ కంప్యూటర్ యుగంలో ఎలా బతుకుతావ్?" ఆ పెద్దాయన పైకే అనేసి ఎటో వెళ్ళిపోయాడు.

"ఏం బాబు! ఎక్కడ నడుస్తున్నావ్. ఆ భూమి బి.పి.ఎల్ కుటుంబాలది కాదు. ఫైన్ కడతావా?" సూటు, బూట్లేసుకున్న వ్యక్తి కేకేసాడు.

"అదిగో చూడు. అది నువ్వు నడవాల్సిన బాట. ఆ బాట తప్పితే ఫైన్ కట్టాలి" హూంకరించాడు ఆ వ్యక్తి కంప్యూటర్ వైపు చూస్తూ.

"నడక్కి కూడా పన్నా ఇంకా బి.పి.యల్ కుటుంబాల్ని గుర్తుపెట్టుకున్నారా?" ఆశ్చర్యపోయాను.

"బాబూ! ఇదే ఊరు?" అడిగాను.

"గూగుల్ మ్యాపులో చూడలేవా? సెకనుకి వంద డాలర్ల సంపాదన నాది. మూడు సెకన్లు వృధా చేసావ్" కసురుకున్నాడు ఆ యువకుడు.

ఎదురుగా ఓ బోర్డు కనిపించింది. "మీరు కోరుకున్న సంతానం - ఆడ, మగ ఎవరు కావాలన్నా ఇక్కడ దొరుకును."

"ఇది నిజమా?" అడిగాను బోర్డు చూపిస్తూ, అక్కడ పనిచేసే ఓ వ్యక్తిని.

"మీకెలాటి సంతానం కావాలి? స్టీవ్ జాబ్స్, బిల్ గేట్స్..." లిస్టు చదువుతున్నాడు.

నాకు చాలా కుతూహలంగా అనిపించింది.

"అబ్బుల్ కలాం లాంటి బిడ్డనిస్తారా?" అడిగాను.

"ఓ సారీ ఎంత ప్రయత్నించినా అలాంటి గుణాలున్న జీన్స్ మ్యాపింగ్ కుదరలేదు" నిట్టూర్చాడు ఆ వ్యక్తి.

"మగబిడ్డ క్యూలో చాలా తక్కువమంది ఉన్నారు. ఆడపిల్ల కావలసినవారి లైను చాంతాడంత ఉంది" అడిగాను పరిశీలనగా.

నా వైపు మెచ్చుకోలుగా చూసి, "ప్రస్తుతం వందమంది మగబిడ్డలకి ఒక ఆడబిడ్డే ఉన్నారు. అందుకే ఈ గిరాకి. ఆడపిల్లల్ని పుట్టించే ఆసుపత్రి ఈ రాష్ట్రంలో మాదొకటి" గర్వంగా చెబుతున్నాడు.

"ఒక సంవత్సరం వరకు అడ్వాన్సుగా బుకింగ్ అయిపోయింది. వాళ్ళు 2080 సంవత్సరానికి బుక్ చేసుకుంటున్నారు" అన్నాడు.

"పరీక్ష నాళికలో అంత స్పీడుగా పిల్లల్ని ఉత్పత్తి చేయాలంటే కష్టమేగా" అన్నాడు. నా సమ్మతి కోసం చూస్తూ.

"అవునవును" అన్నాను. ఏమనాలో తెలియక.

"ఇంతసేపు ఫ్రీగా ఆసుపత్రి ఆక్సిజన్ పీల్చినందుకు వెయ్యిడాలర్లు ఫీజు కట్టు" ఓ మనిషి బిల్లు పట్టుకొచ్చాడు.

"ప్రాణవాయువు పీల్చినందుకు డబ్బా?" కళ్ళముందు మెరుపులు మెరిసాయి.

"చూడు బ్రదర్! మీతో ఇంతసేపు మాట్లాడాను కాబట్టి ఇక్కడుండాల్సివచ్చింది" అతని మద్దతు కోసం ఎదురుచూస్తూ ఆగాను.

"నా బ్రదరెవరో నాకు తెలియదు. నేను కూడా ఈ ఆసుపత్రిలో ఏదో ఓ పరీక్ష నాళికలో పుట్టాను. ఈ ఆసుపత్రి ఆప్లజని పీలుస్తున్నాను. నేనెలా అన్యాయం చేస్తా" జారుకున్నాడు ఆ మనిషి. ఇక లాభంలేదు. మా పెంపుడు కుక్కని జ్ఞాపకం చేసుకుని కాళ్ళకి పని చెప్పాను.

ఎంత పరిగెత్తినా కాంక్రీటు అరణ్యం అయిపోవట్లేదు. ఎక్కడా పచ్చిక ఆనవాలు లేదు. పక్షులో, పశువులో కనిపించడంలేదు. ఎక్కడ చూసినా ఫ్యాక్టరీ గొట్టాలు, మురుగు కాల్వలు, ముక్కు మాడిపోయే గాలి.

దూరంగా ఎక్కడో కొండ కనిపించసాగింది.

"ఏమైనా చెట్టో, గుహో ఉంటే కాసేపు విశ్రాంతి తీసుకుంటాను" అనుకున్నాను.

కొండ పక్కన ఒకే ఒక పెద్ద చెట్టు ఊడలు దిగి ఉంది.

"చెట్టు చూడబోతే వంద, నూట యాభై సంవత్సరాల నుంచి ఉన్నట్లుంది. బాగానే బతికిందే" మనసులో అనుకున్నాను.

"అవును బాబు నా వయసు వంద సంవత్సరాలు దాటింది" అన్న మాటలు వినిపించాయి.

ఓ పక్క భయంగా ఉన్నా "ఎవరు మీరు?" అడిగాను.

"నేనే. ఈ మర్రిచెట్టును" అంది.

"మాటలెలా వచ్చు" అని అడుగుదామనుకున్నాను తమాయించుకుని.

"లోకమంతా మారింది. ఇక్కడొక దట్టమైన అడవి ఉండాలికదా" అడిగాను.

"అవును బాబు.. అడవిని అమ్ముకున్నారు" అన్నది బాధతో.

"చెట్లు, రాళ్ళు, రప్పలతో పాటు మైనింగు చేసి పెద్ద పెద్ద గోతులు తవ్వి ఏవో ఖనిజాల్ని లారీల కొద్దీ తీసుకెళ్ళారు. నన్నొక్కదాన్ని అలా వదిలేసారు" నిట్టూర్చింది చెట్టు.

"ఇప్పుడు జంతువులే లేవా?" బాధ గొంతులో ధ్వనించింది.

"చలి చీమలు కూడా లేవు" జవాబిచ్చింది చెట్టు.

"ఇలా ఎందుకు జరిగింది?" అడిగాను.

నా ప్రశ్నకి జవాబీయకుండా.

"ఇలా నేరుగా వెళితే ఓ ఊరొస్తుంది. అక్కడ జనాన్ని అడిగితే ఓ రెండు బ్రెడ్డు ముక్కలన్నా నీకిస్తారు. త్వరగా వెళ్ళు" సలహా ఇచ్చింది చెట్టు.

సూర్యుడు ఇంకా చీకటితో పోరాడుతూనే ఉన్నాడు. ఓ నాలుగు మైళ్ళదూరం నడిస్తే ఓ ఊరొచ్చింది.

"ఇది ఊరులా లేదే - ముంబయి ధారవి స్లమ్ లా ఉంది" అనుకున్నాను.

"బాబు ఈ ఊరు పేరేమిటి? కడుపులో ఆకలిగా ఉంది. ఏమైనా పెడతారా?" అడిగాను పొట్ట చూపిస్తూ.

"ఇలా నేరుగా వెళితే అనాధ పిల్లల హాస్టల్ లొస్తుంది. అక్కడికెళ్ళే ఏమైనా పెట్టొచ్చు" అన్నాడు అతను.

దారెంటు ఎటు చూసిన వృద్ధుల శరణాలయమో, అనాధ పిల్లల శరణాలయమో, భార్యా బాధితుల శిబిరమో, గృహహింస బాధిత మహిళా శరణాలయమో కనిపించాయి.

రెండు బ్రెడ్డు ముక్కలు తిని, పొడరు పాలు గ్లాసెడు తాగి, "ఈ ఊర్లో అన్నీ శరణాలయాలే ఉన్నాయి. ఇదేం విచిత్రం?" అడిగాను.

"ఇదంతే. యువకులకి, పని చేసే సత్తా ఉన్నవాళ్ళకి ఇక్కడ స్థానంలేదు. ఇక్కడి వారికి నెలనెలా డబ్బు పంపిస్తారు. వీళ్ళిలా కాలక్షేపం కోసం చేస్తారు. బాధితులు చిన్నా చితకా పనిచేసి బతుకుతారు" అన్నాడు వారైనను.

ఇంతలో ఒకతను పరిగెత్తుకొచ్చి, "బాబూ నువ్వు చూడబోతే మంచివాడిలా ఉన్నావు. నిన్ను పట్టుకెళ్ళటానికి పోలీసులొస్తున్నారు" అన్నాడు వగరుస్తూ.

"ఎందుకూ?" అడిగాను.

"నువ్వు హాస్పిటల్లో ఉచితంగా ఆక్సిజన్ పీల్చావటగా, ఇక నీ బతుకు కుక్కచావే" తేల్చేసాడు.

మరల పరుగు. రాయి తగిలించేమో, బోర్లా పడ్డాను.

"లేరా, లే! ఒకటి పగటి కలలు. ఏదో ఒకటి పని చేసుకుని బతకరా అంటే ఇష్టం ఉండదు. నేరుగా కలెక్టరు ఉద్యోగం కాళ్ళదగ్గరకి రావాలంటే వస్తుందా?" నాయనమ్మ పొడుస్తుంటే మెలుకువ వచ్చింది.

సూర్యుడి కిరణాలు నేరుగా నన్ను తాకుతున్నాయి.

"చీకట్లు తొలిగిపోయాయా. పోలీసులేరీ?" ఇంకా ముద్దముద్దగా జ్ఞాపకం వస్తుంటే అన్నాను.

"తీరిగ్గా తిని, పొద్దేక్రేవరకు పడుకుంటే పోలీసులు కాదు, మీ నాయనొస్తాడు, నాలుగు తంతాడు" నాయనమ్మ కసురుకుంది.

"జీవితంలో ఎదగాలంటే కష్టపడాలి. ఏరోజుకారోజు వృధాగా గడిపేస్తుంటే కాలం కరిగిపోతుంది. బతుకు ఎందుకూ కొరగాదు. రాబోయే రోజుల కంటే నేటి రోజులే మేలనుకోవాలి." కల పాఠం నేర్పింది. జీవితం పట్ల స్పష్టత ఏర్పడింది.

ద్వితీయ కళత్రం

ఆర్. నర్మ దంతుర్తి

మొదట్లో నాకు జాతకాలంటే భయం. నాన్న ప్రతీ ఏడూ కొనే గంటల పంచాంగం చూస్తేనే వణికిపోయేవాణ్ణి. అసలు ఆ పుస్తకాన్ని గంటల పంచాంగం అని ఎందుకంటారో తెల్యేది కాదు. గంట అంటే నాకు తెల్సిన అర్థం వేరు. మా ఊళ్ళో ఉన్న చర్చ లోనూ, శివాలయంలోనూ ఉండే గంటకీ ఈ పుస్తకానికీ ఏమిటీ సంబంధం అని ఎంత బుర్ర బద్దలు కొట్టుకున్నా అర్థం అయ్యేది కాదు.

నాన్న వెంకటేశ్వరా ఆయుర్వేద నిలయం నడుపుతూ ఉండేవాడు. నాన్న ఏం చదువుకున్నాడో నాకు తెలియదు కానీ ఆయనిచ్చే మందులు బాగానే పనిచేసేవి కాబోలు ఎప్పుడూ షాపు కిటకిటలాడుతూ ఉండేది. దానికి తోడు తనకి వచ్చినంతలో గంటల పంచాంగం చూసి ముహూర్తాలు చెప్పేవాడు. పూజలకో, ప్రయాణాలకో, అమ్మాయిని అత్తారింటికి పంపించడం ఇలాంటి వాటికి ఊళ్ళో జనం వచ్చి ముహూర్తాలు పెట్టించుకునేవారు.

ఈ ఆయుర్వేద నిలయం బోర్డే షాపు దగ్గిరా ఇంటిదగ్గి రా కూడా ఉండేది - హెడ్ క్వార్టర్స్ చింతలూరు, తూర్పు గోదావరి జిల్లా అని పెద్ద పెద్ద అక్షరాలతో. ఈ బోర్డ్ పుణ్యామాని ఊళ్ళో ఎవరికైనా రోగమో, రొచ్చో చేస్తే వెంటనే దారి తప్పకుండా మా ఇంటికో, షాపుకో వచ్చేసేవారు. నాకు జాతకాలంటే భయం పట్టుకున్నది మా నాన్న మూలానే అంటే తప్పు కాకపోవచ్చు. ఎవరైనా ముహూర్తాలు చూడమంటే పంచాంగం తెమ్మనే వాడు నన్ను. అప్పుడు "మఖ, పుబ్బ, ఉత్తర, హస్త, స్వాతి.. " అంటూ ఏవో లెక్కలు కట్టి ఫలానా రోజు మధ్యాహ్నం సరిగ్గా మూడూ ఇరవై కి అమోఘమైన ముహూర్తం అని చెప్పేవాడు. కొన్ని నక్షత్రాల పేర్లు బాగానే ఉండేవి - స్వాతి, విశాఖ, అనూరాధ లాంటివి. కానీ శతభిషం, పూర్వాషాడ, ఉత్తరాషాడ అనే పేర్లు వచ్చేసరికి ఏదో డోకులాంటిది వచ్చేది. అన్నింటికన్నా నేను అత్యంత అసహ్యించుకున్న పేరు "రేవతి."

దీనికి రెండు కారణాలు చెప్పుకోవచ్చేమో. ఒకటి మా చుట్టాల్లో ఉండే ఒకమ్మాయి పేరు రేవతి. ఎందుకో నాకు ఆ అమ్మాయంటే ఇష్టం ఉండేది కాదు. ఆఖరికి జాతకాల్లో కూడా ఈ అమ్మాయ్ వచ్చిందేంట్రా ఖర్మ అనుకునేవాణ్ణి. రెండోది, రేవతి చివరి నక్షత్రం అవ్వడం మూలంగా చిత్త, స్వాతి, విశాఖ ... అంటూ హుషారుగా లెక్కపెట్టే మా నాన్న చివరికి వచ్చేసరికి రే.. వ.. తీ అని లాగి లాగి పలికేవాడు. అలా లాగడంలోనే ఆ పేరంటే ఒక విధమైన అసహ్యం ఏర్పడిపోయింది. లెక్కపెట్టేటప్పుడు మొదట్లో ఉన్న హుషారు రేవతి దాకా వచ్చేసరికి ఎక్కడికిపోయేదో అర్థం అయ్యేది కాదు నాకు.

చెప్పానుగా ఇల్లెప్పుడూ ముహూర్తాలు పెట్టించుకోదానికొచ్చేవాళ్ళతోనూ, ఆయుర్వేదం మందులకొచ్చేవాళ్ళతోనూ కిటకిటలాడుతూ ఉండేదని? ఎప్పుడైనా మా నాన్న దగ్గరకి ఎవరూ రాని రోజున నేనే సర్దాగా ఈ పంచాంగం తీసి చూసేవాణ్ణి. గంటల పంచాంగం అంటే ఏమై ఉంటుందా అని చూద్దానికి. అదిగో అలాగే ఓ రోజు ఆ పంచాంగం తెరిస్తే "నవ గ్రహ స్తోత్రం" కనిపించింది. అందులో సూర్యుడికి ఆరువేల సార్లు, చంద్రుడుకి పదివేల సార్లు, శనీశ్వరుడికి పంతొమ్మిది వేల సార్లు జపం చేయాలని రాసి ఉంది. దానితో అలా చేయకపోతే పీక నొక్కేస్తారేమో అని భయంతో వెంఠనే పుస్తకం మూసేసాను.

ఆ రోజు రాత్రి పడుకున్నాను కానీ నిద్రలో ఎవరో నిజంగానే పీక నొక్కేస్తున్నట్టు కల వచ్చింది. ఏడుస్తూ నాన్న దగ్గరకెళ్ళాను. అర్ధరాత్రీ, అపరాత్రీ అనిచూడకుండా నేను చెప్పిందంతా విని పంచాంగం మొదటి పేజీ తీసి చెప్పేడు, "చూడారేయ్, మొదటిపేజీలోనే రాసారు కదా? శ్రీరస్తు, శుభమస్తు, అవిఘ్నమస్తు అని? దానికింద ఏముంది?"

"పార్వతీ పరమేశ్వరుల బొమ్మ"

"దానికింద?"

"శ్రీ లలితా త్రిపురసుందరీ చంద్రమాళేశ్వరాభ్యాం నమః"

"చూసావా? పార్వతీ పరమేశ్వరులే ముందు పేజీలో దీవిస్తూ ఉన్నప్పుడు ఎందుకంత భయం?"

నేనేమీ చెప్పలేకపోయేను. మర్నాడు పొద్దున్నే ఇంకో పుస్తకం కూడా తీసి చూపించాడు నాన్న. అందులో కూడా ఇలాగే ఉంది గానీ శివుడికి ఇక్కడ వేరే రాసి ఉంది - "శ్రీ బాలాత్రిపుర సుందరీ పరశివాభ్యాం నమః" అని. నాన్నని అడిగితే చెప్పేడు మళ్ళీ.

"ఈ పంచాంగాలు రాసే వాళ్ళు ఒక్కో ఊర్లో ఉన్నారు. వాళ్ళ ఊర్లో శివాలయాల పేర్లు, అమ్మవార్ల పేర్లు అలా రాస్తారు అంతేకానీ పరమేశ్వరుడు ఒక్కడే కదా?"

చెయ్యెత్తి దీవించే పార్వతీ పరమేశ్వరులని చూడగానే అదో రకమైన సంతోషం కలిగినా నవగ్రహ స్తోత్రం గుర్తొచ్చి గుండె పీచుమంటూ ఉండేది అప్పుడప్పుడూను. వెంఠనే "శ్రీ లలితా త్రిపురసుందరీ చంద్రమాళేశ్వరాభ్యాం నమః" అనుకుని పుస్తకం మూసేసేవాణ్ణి.

ఓ రోజు ఇంటి బయట అరుగుమీద ఆడుకుంటూంటే ఎవరో ఒకాయన వచ్చేడు. నుదిటి మీద విభూది రేఖలూ, మెళ్ళో రుద్రాక్షలూ అవీను. ఆజానుబాహువే. నా దగ్గరకొచ్చి "ఒరే, మీ నాన్న ఇంట్లో ఉన్నాడా?" అన్నాడు.

నాన్న ఊళ్ళో మంచి పేరున్నవాడే. అందరూ "డాట్రు గారున్నారాండి?" అంటారు లేకపోతే "నాన్నగారున్నారా బాబూ?" అని అడుగుతారు. ఈయన అడగడం చూస్తే నాకు వళ్ళు మండిపోయింది.

"మీరెవరు? మీకేం కావాలి" అన్నాను.

ఆయన ఫెళ్ళున నవ్వేడు. ఈ లోపున అమ్మ లోపల్నుంచి విందేమో బయటకొచ్చి చూసింది. వెంఠనే, "రండి, లోపలకి రండి. ఇదేనా రావడం?" అంటూ మర్యాద చేసింది. వచ్చినాయన కూడా పట్టుకొచ్చిన మామిడి పళ్ళూ, కందులూ, కొబ్బరి బొండాలూ అవీ నౌకర్ చేత లోపలకి తెప్పించి అమ్మకిచ్చి దర్జాగా లోపలకొచ్చి కూర్చుంటూ "చంటిగాడు ఇంట్లో లేడా?" అన్నాడు.

"షాపు కెళ్ళారు. ఒక్క పదినిముషాల్లో వచ్చేస్తారు. ఈ లోపుల మీరు కాళ్ళు కడుక్కోండి; ఆయనొచ్చే సరికి భోజనం చేయచ్చు."

నాన్న వచ్చాక ఇద్దరూ భోజనం చేసి కబుర్లలో పడ్డారు. అప్పుడు చెప్పింది అమ్మ నాకు. "ఈయన భాస్కర శాస్త్రి గారనీ మనవూరివాళ్ళే. అంతర్వేదిలో నాన్నా ఈయనా కల్పి చదువుకున్నారు. ఈయన జాతకాలు చెప్పడంలో ఉద్ధండ పండితుడు. ఎప్పుడైనా ఇలా వస్తే మన ఇంటికి వస్తారు."

భాస్కర శాస్త్రి గారు వచ్చినట్టు ఊళ్ళో ఎలా తెలిసిందో కానీ, సాయంత్రంనుంచీ ఒక్కొక్కళ్ళే జాతక చక్రాలు పట్టుకుని రావడం మొదలు పెట్టారు మా ఇంటికి. వచ్చిన వాళ్ళలో చిన్నవీధిలో నాకు వరసకి బాబాయ్ అయ్యే అవధాన్లు గారూ వాళ్ళబ్బాయ్ జగన్నాథం కూడా ఉండడం నాకు ఆశ్చర్యం వేసింది.

జగన్నాథం నాకన్నా పన్నిండేళ్ళు పెద్దవాడు. బి. ఎస్సీ చేసి ఉద్యోగం, సద్యోగం లేక రోడ్ల మీద తిరుగుతూ ఉండేవాడు. అవధాన్లు బాబాయ్ జాతకం చూపించేక అడిగేడు శాస్త్రి గార్ని.

"మా వాడికి పెళ్ళెప్పుడొస్తుందో కాస్త చెప్పండి"

జగన్నాథం సిగ్గుపడిపోయి అన్నాడు, "నాన్నా నాకు ఉద్యోగం, సద్యోగం లేదు ఇప్పుడు పెళ్ళెందుకూ? నేను చేసుకోను."

"పెళ్ళై అమ్మాయి కాపురానికొస్తే ఉద్యోగం అదే వస్తుంది లేవోయ్, అమ్మాయి వచ్చిన వేళావిశేషం అని ఊరికినే అన్నారా? అయినా ఇప్పుడు నువ్వు పెళ్ళి సంబంధం చూడ్డానికొచ్చావేంటి?" అవధానులు బాబాయ్ నవ్వుతూంటే నాన్నా, శాస్త్రి గారూ కలిసేరు.

పావుగంట సేపు జాతకం చూసాక నోరు తెరిచేరు శాస్త్రిగారు. "మీ వాడికి మూడు మాసాల్లో పెళ్ళి జరిగితిరుతుంది కానీ...."

"చెప్పండి ఆగేరేం?"

"సంసారం మొదలవ్వడానికీ, అయ్యేకా చాలా చిక్కులున్నాయ్"

"ఎటువంటి చిక్కులు?"

"మీతో తర్వాత మాట్లాడతానులెండి. కుర్రాణ్ణి ఇంటికి పంపించెయ్యండి."

జగన్నాథం ఏమనుకున్నాడో, ఒక్కసారి విసురుగా లేచి "నేనసలు పెళ్ళే చేసుకోను." అని బయటకెళ్ళడానికి లేచేడు.

"ఏమిటా వాగుడు, పెద్దా చిన్నా అట్టెరేదూ?" అవధాన్లు బాబాయ్ మందలించాడు. జగన్నాథం బయటకెళ్ళేక చెప్పేరు శాస్త్రి గారు.

"మీవాడికి పెళ్ళొస్తుంది కానీ సంసారం మొదలుపెట్టకముందే ద్వివీణ కళత్రం రాసిపెట్టి ఉంది."

అవధాన్లు బాబాయ్ మొహం వాడిపోయింది. నాన్న మొహం దించుకున్నాడు. గుమ్మం దగ్గరే ఉన్న అమ్మ నోటి మీద చేయి వేసుకుని ఏదో పని ఉన్నట్టు లోపలకి వెళ్ళిపోయింది. "ద్వితీయ కళత్రం" అంటే నాకు అర్థం కాలేదు కానీ ఏదో చెడు మాత్రం చెప్పాడని అర్థం అయ్యింది. అసలే జాతకాలంటే భయం ఉన్న నాకు ఆ భయం ఇంకా ఎక్కువైంది. ఆ రోజు రాత్రి పార్వతీ పరమేశ్వరులున్న పేజీ గంటల పంచాంగంలోంచి చింపేసి జేబులో పెట్టుకుని పడుకున్నాక కానీ నిద్ర పట్టలేదు నాకు.

మర్నాడు శాస్త్రి గారు అంతర్వేది వెళ్ళిపోయారు. రెండు మూడ్రోజులు జగన్నాథం ఎవరికీ కనపడలేదు. ఓ రోజు సాయంత్రం అవధాన్లు బాబాయ్ షాపులోకి వచ్చేడు. నాన్నే పలకరించాడు ముందు.

"ఏమీ మధ్య కనపడలేదే?"

"జగన్నాథం బాగా డీలా పడిపోయేడు, మీ ఇంటిదగ్గిర్నుంచి వచ్చాక. ఎక్కడికీ వెళ్ళట్ట."

"జాతకాలు అన్నిసార్లు రైట్ అవుతాయా ఏమిటి. ఉత్తినే బుర్రలు బద్దలు కొట్టుకోక, ఒకసారి నా దగ్గిరకి పంపించు. నేను మాట్లాడతా." నాన్న చెప్పాడు.

ఏ కళనున్నాడో నాన్న దగ్గిరకొచ్చేడు జగన్నాథం మరో రెండ్రోజులు పోయేక. షాపులో అబ్బాయిని పిల్చి జగన్నాథాన్ని లోపలకి తీసుకెళ్ళి ఏదో చెప్పమన్నాడు నాన్న. లోపల ఏం మాట్లాడాడో కానీ పది నిముషాల్లో నవ్వుకుంటూ బయటకొచ్చేడు జగన్నాథం.

జగన్నాథానికి బాగా ధైర్యం చెప్పేడు నాన్న. జాతకాలు పట్టించుకోవద్దనీ, పెళ్ళి గురించి వాళ్ళ నాన్నతో అంత కరుగూ మాట్లాడొద్దనీ కూడా చెప్పేడు. జగన్నాథం వెళ్ళిపోయేక అడిగేడు నాన్న షాపులో పనిచేసే కుర్రాణ్ణి, "అన్నీ చెప్పావా?"

"చెప్పాననండి. ఏదైనా ప్రాబ్లెం ఉంటే మన దగ్గిర ఊరపిచ్చుక సత్తువ లేవ్వం లాంటి మంచి మందులున్నాయనీ, అల్లోపథీతో అక్కర్లేదనీ చెప్పాను. కుర్రాడు కదా కాస్త సిగ్గుపడుతున్నాడు పెళ్ళి అంటే అంతే కానీ ఏమీ ప్రాబ్లెం ఉన్నట్టు లేదు." నవ్వేసాడు షాపు కుర్రాడు.

ఇంతటి పరిస్థితుల్లోనూ మా నాన్నకున్న మాంచి బిజినెస్ సెన్స్ కి షాపు కుర్రాడు బాగా ఆశ్చర్యపోయినట్టు నాకనిపించింది. మొత్తానికి మూడు నెలల్లో జగన్నాథానికి అమ్మాయి దొరికింది పెళ్ళికి. విశాల అని గుంటూర్ సంబంధం. విశాల అంత అందకత్తె కాకపోయినా పెళ్ళిలో అందరూ చెప్పుకున్న మాట ఏమిటంటే, మంచి కళ ఉన్న మొహం.

పెళ్ళి అయిన అయిదో రోజుకి జగన్నాథానికి హైద్రాబాద్ ఈ సి ఐ ఎల్ నుంచి ఇంటర్వ్యూ కి రమ్మని పిలుపు! అవధాన్లు బాబాయ్ అందరితోనూ అనడం నేను విన్నదే - "నేను చెప్పాను కదోయ్ కోడలాచ్చిన వేళావిశేషం!"

పెళ్ళాన్ని అత్తారింట్లో వదిలేసి హైద్రాబాద్ వెళ్ళిన జగన్నాథం మళ్ళీ నాలుగు నెలలకి కానీ వెనక్కి రాలేదు. అక్కడే వెంఠనే ఉద్యోగం రావడం ట్రైనింగ్ లో జేరమనడం జరిగిపోయేయి. అత్తారింట్లో ఎంత మొత్తుకున్నా జగన్నాథం మాత్రం ఉద్యోగం పెర్మనెంట్ అయ్యేదాకా విశాలని హైద్రాబాద్ తీసుకెళ్ళనని ఖచ్చితంగా చెప్పేసాడు.

ఉద్యోగం లేనప్పుడు తండ్రి మాట జవదాటని జగన్నాథం ఇప్పుడు నడ్డి మీద చేతులుంచుకుని "నేను తీసుకెళ్ళనంతే" అని ధీమాగా అన్నాడంటే దానిక్కారణం ఉద్యోగం, అది తెచ్చే జీతం అనుకోవాలి మరి. ఏదైతేనేం మొత్తానికి విశాల గుంటూరులోనే ఉండిపోయింది. జగన్నాథం హైద్రాబాద్ వెళ్ళిపోయాడు.

అవధాన్లు బాబాయ్ అప్పుడప్పుడూ నాన్న దగ్గరికి వస్తూనే ఉన్నాడు. అలాగే భాస్కర శాస్త్రిగారూనూ. ఏడాది గడిచేసరికి జగన్నాథం వేరే ఉద్యోగం సంపాదించి బాంబే వెళ్తున్నానని ఒక ఉత్తరముక్క రాసి పడేశాడు. కంప్యూటర్ అప్పుడప్పుడే మార్కెట్లోకి వస్తున్న రోజులు. ఉద్యోగం లేనప్పుడు ఎంత బేవార్స్ గా రోడ్ల మీద తిరిగినా జగన్నాథం మాంచి బుర్రన్నవాడే. బాంబే లో పెద్ద కంపెనీలో సాఫ్ట్ వేర్ ఉద్యోగం సంపాదించేడు.

ఇంక అక్కడ్నుంచి వెనక్కి చూసుకునే అవసరం లేకపోయింది.

ఆరు నెలలు బాంబే ఉద్యోగం చేసాక ఓ రోజు పొద్దున్నే ట్రైన్ దిగి ఊర్లో ఇంటికొచ్చేడు జగన్నాథం. వస్తున్నట్టు ముందు చెప్పడానికి ఉత్తరం, పత్రం లేదు. పది రోజులుండి వెళ్ళిపోయే కండిషన్ మీద వచ్చాట్ట. నాన్నని పిల్చి అందరి సమక్షంలో పేల్చేడు బాంబు. అందరూ అంటే తల్లి తండ్రి, అత్తా మామలూను. విశాలా, అమ్మా వెనక గదిలోంచి వింటూండగా చెప్పేడు నాన్నతోటి.

"బాబాయ్ నేను వచ్చే నెలలో అమెరికా వెళ్తున్నాను."

"ఇప్పటికే పెళ్ళి ఏడాది దాటింది. పెళ్ళాన్ని కాపురానికి తీసుకెళ్ళమంటే హైద్రాబాదులో కుదరదు పెర్మనెంట్ అయ్యేదాకా అన్నాడు. తర్వాత బాంబేలో సంగతి సరేసరి, అక్కడా ఇల్లు దొరికేనా? ఇప్పుడేమో అమెరికా? ఏమైనా సరే విశాలని కూడా తీసుకెళ్ళకపోతే నేను నూతిలో దూకుతా" అంది అత్తగారు వెంఠనే. ఏమో రేప్పొద్దున్న అమెరికా వెళ్ళాక ఎవత్తినైనా కట్టుకుని కూతుర్ని వదిలేస్తాడేమో అని ఆవిడ బాధ.

అందరికీ టెన్షన్. అందరొనూ ముందు తేరుకున్నది జగన్నాథమే. పడీ పడీ నవ్వి అడిగేడు అత్తగారితో, "నేనెవరో వేరే కట్టుకున్నానని మీకు అనుమానంగా ఉందా? అల్లుడు అమెరికా వెళ్తున్నాడంటే సంతోషిస్తారనుకున్నాను కానీ ఇంత నీచంగా ఆలోచిస్తారనుకోలేదండీ"

"ఏవిత్రా ఆ వాగుడు?" అవధాన్లు బాబాయ్ అరిచేడు, "నోటికి ఎంత మాటొస్తే అంతా అనేయడమే? చిన్నా పెద్దా అట్టేదా?"

మొత్తం మీద అందరి వాదోపవాదాలు అయ్యేక అమెరికా వెళ్ళిన వెంఠనే విశాల వీసాకి కావాల్సిన కాయితాలు పంపించే కండిషన్ మీద జగన్నాథం అమెరికా వెళ్ళడం నిశ్చయం అయిపోయింది. పెళ్ళి చేసుకున్నప్పుడు జగన్నాథం ఇండియాలో ఉండడం చేత ఏదీ ఆలోచించుకునే అవసరం లేకపోయింది. ఇంత అర్థాంతరంగా అమెరికా వెళ్తున్నాడంటే ఇంకేం చేయాలో జగన్నాథం మావగారు తెల్సిన వాళ్ళ దగ్గర వాకబు చేసేడు. కాస్త ఊళ్ళు అవీ తిరిగి లోక జ్ఞానం ఉన్న ఒకాయన చెప్పేడు - పెళ్ళి రిజిస్టర్ చేయించమని. ఎందుకంటే రేప్పొద్దున్న అమెరికా వెళ్ళాక అబ్బాయి మోసం చేసాడంటే జైల్లో పెట్టించొచ్చు, అబ్బే కాదూ విశాలని తీసుకెళ్ళాడా అమెరికా అంటే కాన్స్ లేట్ లో నిజంగా వీళ్ళిద్దరికీ పెళ్ళి అయినట్టు చూపించడానికి ఎలాగా ఈ కాయితం పనికొస్తుంది.

జగన్నాథం మామగారికి ఈ ఐడియా బాగా నచ్చింది. ఎంతైనా అమ్మాయి తండ్రి కదా? వియ్యంకుడితో చెప్పి పెళ్ళి రిజిస్టర్ అయితే గానీ అల్లుడు అమెరికా వెళ్ళడానికి ఒప్పుకోనని చెప్పేసేడు. జగన్నాథానికి నవ్వొచ్చింది ఇవన్నీ చూస్తుంటే. నిజానికి జగన్నాథం కడిగిన నిప్పు లాంటివాడే. విశాల అంటే బాగా ఇష్టం ఉంది కూడా. సరే ఏదైతేనేం, అల్లుడూ, కూతురితో రిజిస్ట్రీ అఫీసుకెళ్ళి పెళ్ళి రిజిస్టర్ చేయించేడు జగన్నాథం మామగారు. ఆ తర్వాత పనులన్నీ చకచకా జరిగిపోయాయి.

రోజులు ఎవరికోసమూ ఆగవు కదా? రోజులు వారాలూ, వారాలు ఎనిమిది నెలలూ అయ్యేక ఒకానొక సుముహూర్తంలో జగన్నాథం వాళ్ళావిడకి కావాల్సిన కాయితాలన్నీ పంపించేడు పోస్టులో - అత్తగారూ, మామగారూ వచ్చి కాయితాలకి పసుపు అంటించి మరీ పంపించేరు కూతుర్ని - వీసా తెచ్చుకోవడం కోసం అమెరికా కాన్స్ లేట్ కి. ఈ తతంగం జరుగుతున్నంతసేపూ శాస్త్రిగారి గురించిగానీ, ఆయన చెప్పిన ద్వితీయ కళత్రం గురించి గానీ ఎవరికీ గుర్తే లేదు.

పెళ్ళైన ఇరవై నెలలకి అన్ని నైధనతారలూ, దుర్ముహూర్తాలూ లేనిరోజున రాహుకాలం అదీ చూసుకుని, బాలారిష్టాలన్నీ వదిలించుకుని విశాల మొత్తానికి అమెరికా వెళ్ళడానికి విమానం ఎక్కింది. ఇన్నాళ్ళూ అమ్మాయి ఇంట్లో ఉండిపోయిందని రెగ్యులర్ గా ఏడ్చిన అత్తగారూ, మామగారూ చివర్లో విశాల అమెరికా వెళ్తూంటే, వెళ్ళిపోతున్నందుకు మళ్ళీ ఏడిచేరు. అలా కథ సుఖాంతం అయింది.

ఇది జరిగిన మూణ్ణెళ్లకి మళ్ళీ శాస్త్రిగారు మా ఇంటికొచ్చేరు. భోజనం అదీ అయ్యేక ఎందుకో అవధాన్లు బాబాయ్ వచ్చేడు ఇంటికి. శాస్త్రిగారు కనపడగానే అందరికీ గుర్తొచ్చింది ఆయన చెప్పిన ద్వితీయ కళత్రం సంగతి.

"శాస్త్రిగారూ మీరెన్నైనా చెప్పండి, జ్యోతిషం అంత నమ్మడానికి లేదు," అన్నాడు బాబాయ్.

"ఎందుకలా అనుకుంటున్నారు?" శాస్త్రిగారడిగేరు.

"ఎందుకేమిటండీ? మీరే మా అబ్బాయికి ద్వితీయ కళత్రం ఉందని చెప్పేరు. అది జరగనే లేదు."

"మళ్ళీ ఓ సారి జాతకం చూద్దాం. నేను ఏదైనా తప్పు చెప్పే ఒప్పుకోవడానికి సిగ్గు పడను."

బాబాయ్ అడిగితే నేనే పరుగెట్టుకుని వెళ్ళి జాతకం తెచ్చాను వెంఠనే. ఓ గంట చూసేక మళ్ళీ అన్నారు శాస్త్రి గారే, "నేను ఏం చెప్పానో మీకు గుర్తుందా?"

"సంసారం మొదలవ్వడానికి చిక్కులున్నాయనీ, మొదలయ్యే లోపుల ద్వితీయ కళత్రం ఉందనీ అన్నారు"

"మీవాడు ఇప్పుడెక్కడ ఉన్నాడు? సంసారం మొదలు పెట్టేడా?"

అక్కడే ఉన్న నాన్న చెప్పేడు సమాధానం, "జగన్నాథం అమెరికా వెళ్ళేడండీ. విశాల కూడా వెళ్ళి మూణ్ణెళ్లు అవుతోంది. పెళ్ళైన పదిహేను నెలల దాకా అసలు సంసారం మొదలుపెట్టడం కుదరలేదనుకోండి, అది వేరే విషయం."

శాస్త్రిగారు సునిశితంగా నాన్నకేసి చూసి అన్నారు, "వేరే విషయం కాదు. అదే అసలు విషయం. ఈ పదిహేను నెలల్లో ఏమైందో ఒకసారి చెప్పండి మీకు తెలిసినదంతా"

అవధాన్లు బాబాయ్ ఒక్కొక్కటే చెప్పేడు - హైద్రాబాదులో ఉద్యోగం గురించి, తర్వాత బాంబే ఎలా వెళ్ళాడో అక్కడించి అమెరికా ఎగరడం అవన్నీ.

"వీసా సులభంగా వచ్చిందా?"

"ఏమీ ప్రోబ్లెం రాలేదు, మా వాడికి వాళ్ళ ఆఫీస్ వాళ్ళు ఇప్పించేరు. కోడలికి వాడు పంపించిన కాయితాలు చూపించగానే ఇచ్చేరు," అవధాన్లు బాబాయ్ మొహంలో చిరునవ్వు ఉండేకొద్దీ ఎక్కువతోంది. శాస్త్రిగారు చెప్పింది తప్పు అయితే ఆయన మొహం ఎలా ఉంటుందో చూద్దామని ఆశ.

"ఊరికినే అడుగుతున్నాను, ఏమనుకోకండి, వీళ్ళిద్దరికీ పెళ్ళైనట్టు ఎలా నమ్మేరు వీసా వాళ్ళు?"

"ఎందుకు నమ్మరూ? పెళ్ళి రిజిస్టర్ చేయించి ఆ కాయితముక్క చూపించాం కదా? పెళ్ళి ఫోటోలు ఉన్నాయి కూడాను."

"ఎప్పుడు చేయించారు పెళ్ళి రిజిస్టర్?"

"వాడు అమెరికా వెళ్తున్నానని చెప్పడానికొచ్చేడు ఇక్కడకి. అప్పుడు మావగారు గాట్టిగా పట్టుపెట్టి పెళ్ళి రిజిస్టర్ చేయించేడు దగ్గరుండి. ఎవరో చెప్పార్ట. అలా చేయిస్తే మంచిదని. ఎంతైనా అమ్మాయ్ తండ్రి కదా అని మేమూ వద్దనలేదు. మా జగన్నాధం అలాంటి వాడు కాదనుకోండి, కానీ ఉప్పు కారం తినే మనిషే కదా; అదే మంచిదిలెండి లేకపోతే అక్కడికెళ్ళేక ఎర్రగా బుర్రగా ఉన్న ఎవరోనే పోయేడనుకోండి మనమేం చేయగలం?"

శాస్త్రి గారు చిరునవ్వు నవ్వేరు. ఆ నవ్వు "నేను చెప్పలేదూ?" అన్నట్టుంది. ఆ నవ్వు జ్యోతిష్యుడూ, జ్యోతిష్యుడూ కలిసి గుణించిన జాతకంలో ఎలా చెప్తే అలా జరినప్పుడు చూసి నవ్వే నవ్వు. ఆ నవ్వు అర్జునుడు యుద్ధం మొదలౌడానికి ముందు చేతులూ కాళ్ళూ అడక కూలబడిపోతే అతన్ని చూసి నవ్విన కృష్ణుడి నవ్వులా ఉంది.

ఏమీ అర్థం కానట్టూ చూసారు, నాన్నా బాబాయ్ ఆయనకేసి.

"నేను చెప్పింది జరిగింది కదా? మీ అబ్బాయికి ద్వితీయ కళత్రం అంటే రెండో పెళ్ళి అయింది. ఇల్లు దొరక్క సంసారం మొదలుపెట్టడానికి చిక్కులున్నాయ్ అన్నదీ నిజం అయింది కదా?"

"రెండో పెళ్ళి ఎక్కడైంది?" ఈ సారి బాబాయ్ మొహంలో కొంచెం కోపం.

"విశాలనే మళ్ళీ రిజిస్టర్ మేరేజ్ చేసుకున్నాడు కదా?" శాస్త్రిగారు నవ్వుతూ అడిగేరు.

మబ్బులు విడిపోయేక స్వచ్ఛమైన చంద్రుళ్ళూ బాబాయ్ మొహం వెలిగిపోయింది. ఫకాల్న నవ్వేడు. ఆ నవ్వు అన్ని సందేహాలూ తీరిపోయిన అర్జునుడు, నేను యుద్ధానికి సిద్ధం అన్నప్పుడు కృష్ణుడి మొహం మీద వచ్చే నవ్వులా ఉంది. వెంఠనే వంగి శాస్త్రిగారి కాళ్ళకి దణ్ణం పెట్టేడు బాబాయ్. నాన్నా, లోపల ఇంట్లోంచి వింటున్న అమ్మా ఒక్కసారి హాయిగా నవ్వేసేరు. సాయంకాలంలోపున పిన్నికి ఈ వార్త బాబాయ్ చెప్పకపోయినా అమ్మ చెప్పేస్తుందని అనిపించింది నాకు ఎందుకో.

అప్పటికి బాగా అలవాటైనదే - "శ్రీ లలితా త్రిపురసుందరీ చంద్రమౌళీశ్వరాభ్యాం నమః" అనుకున్నాను మళ్ళీ మనసులో. సరిగ్గా అదిగో అప్పట్నుంచే నాకు జాతకాలన్నా, జ్యోతిషం అన్నా భయం పోయింది.

కథా కౌముది

కడలి కెరటాలు

స్ఫూర్తి మైలవరపు

“సముద్రం, ఎన్ని సార్లు చూసినా ఎప్పుడూ కొత్తగానే వుంటుంది. కడలి కెరటాలు ఏవో కొత్త సంగతులు మోసుకొస్తున్నట్టే అనిపిస్తుంది.”

నీలిమ ఇసకలో కూచుని అలల ఆటుపోట్లనే చూస్తోంది. ఇవే మాటలు తను ధరణి తో అనేది చదువుకునే రోజుల్లో సముద్రపొద్దున కూచుని కబుర్లు చెప్పుకునేటప్పుడు.

ధరణి మాత్రం, అప్పుడు మన మనసు వున్న పరిస్థితిని బట్టి సముద్రం మనకి కనపడుతుంది అనేది.

ధరణి ని ఈ సాయంత్రం బీచ్ కి రమ్మంది. చాలా రోజుల తర్వాత చాలా సేపు మాట్లాడాలని.

ధరణి రావటానికి ఇంకా రెండు గంటల పైనే పడుతుందని తెలుసు. కావాలనే, వొంటరిగా కెరటాలతో కబుర్లు చెప్పాలని ముందే వచ్చి కూచుంది.

మే నెల వచ్చినా ఇంకా చిరు చలి వున్నట్టే వుంది. నీలాకాశం ఏ మబ్బు తెరలూ లేకుండా స్వచ్ఛంగా వుంది. తల పైకెత్తి చూసింది నీలిమ. నువ్వెప్పుడూ ఆకాశంలా తలెత్తుకుని అందరికన్నా పైనుండాలని నీకు నీలిమ అని పేరు పెట్టానమ్మా అనే వారు నీలిమ తండ్రి ఎప్పుడూ.

గతం తల్చుకునేంత తీరిక దొరక్కూడదనుకునేది ఎప్పుడూ. ఇవాళ మాత్రం కెరటాలు వెనక్కి పరిగెడుతున్నాయి తన ప్రమేయం లేకుండా.

★★★★★★★★★★

నీలిమ తండ్రి వెంకట్రావు, సివిల్ ఇంజనీర్. నీలిమ చిన్నప్పుడు బ్రిడ్జి కట్టడం పని మీద వొక పల్లెటూళ్ళో వుండే వారు.

నీలిమ తల్లి వేదవతి, నలుగురాడపిల్లలు వున్న ఇంట్లో వుట్టింది. ఇంకా చదువుకోవాలనీ, తన కాళ్ళమీద తను బతకాలనీ కన్న కలలన్నీ పుట్టింట్లోనే వదిలేసి కోరి వచ్చిన సంబంధం కాబట్టి పెళ్ళి చేసుకుంది.

వేదవతి చదువు మీద తనకున్న ప్రేమ మొత్తం కూతురికి అబ్బేలా చాలా జాగ్రత్తగా చూసుకుంది.

వెంకట్రావు గారు ఆ వూళ్ళో పోస్ట్ మాస్టారితో ఎక్కువ స్నేహం చేసేవారు. తన వెనకాలే తిప్పుకునేవారు. తనతో స్థాయికి తూగుతారని తెలిసినా ఆ వూరి డాక్టర్తో, భూ కామందులతోనో ఎక్కువ స్నేహం చేసేవారు కాదు. వాళ్ళయితే తన వెనకాల తిరగరని.

నీలిమ తల్లి చెప్తే, చదువుని ప్రేమించడం నేర్చుకుంది. తండ్రిని చూసి, చాలా విషయాలు నేర్చుకుంది.

ధరణి తండ్రి రవణ అదే వూళ్ళో పంచాయితీ ఆఫీసు లో గుమాస్తా. ముగ్గురాడపిల్లలు, వొక మగ పిల్లాడు. ధరణి మూడో కూతురు.

నీలిమ, ధరణి వాకే క్లాసు. వాకే బెంచీలో కూచునేవారు ఎప్పుడూ.

నీలిమ తర్వాతి మార్కులు ధరణికే వచ్చేవి. నీలిమ తర్వాత ధరణి క్లాసులో అందంగా వుండేది. నీలిమ ధరణితోనే స్నేహం చేసేది. వాళ్ళ క్లాసులో అందరి దృష్టిలోనూ వాళ్ళద్దరూ ప్రాణ స్నేహితులు.

ధరణి నీలిమలా చదువే ప్రాణంలా వుండేది కాదు. పాటలు పాడేది. స్కూల్లో జరిగే కల్చరల్ ప్రోగ్రామ్స్ లో ముందుండేది.

నీలిమకి ఇవన్నీ టైమ్ వేస్ట్ పనుల్లా అనిపించేవి. ఐనా ధరణికి ఏవీ చెప్పేది కాదు. నీలిమ ధరణి తో ఏ విషయంలో పోట్లాడేది కాదు. తనతో పోట్లాడే అంత స్వతంత్రం కూడా ఇచ్చేది కాదు.

★★★★★★★★★★

చెయ్యి గట్టిగా నొప్పెట్టేసరికి చటుక్కున తీసి చూసుకుంది నీలిమ.

తొక్కిన అమ్మాయి వొకటికి పది సార్లు సారీలు చెప్పి నడుచుకుంటూ వెళ్ళిపోయింది.

ఆ అమ్మాయితో పాటూ ఇంకో అమ్మాయి కూడా వుంది. వెళ్ళేవాళ్ళ మాటలు నీలిమ చెవిలో పడుతున్నాయి. ఆ పక్క అమ్మాయి మెడలో వున్న నెక్లెస్ తనకి ఎంత నచ్చిందో, అది పెట్టుకోవడం వల్ల ఎంత అందంగా వుందో చెప్తోంది ఈ అమ్మాయి. దానికి ఆ అమ్మాయి మొహమంతా నవ్వు చేసుకుని చూస్తోంది.

తను ఎప్పుడయినా ఎవరినయినా మనస్ఫూర్తిగా అభినందించినా అని నీలిమ మనసు ముల్లులా గుచ్చుతోంది.

★★★★★★★★★★

గేటు చప్పుడుకి వీధి వసారాలో పట్టె మంచం మీద కూచుని చదువుకుంటున్న నీలిమ తలెత్తి చూసింది.

చేతిలో కవర్ తో ధరణి. మొహంలో దాద్దామన్నా దాగనంటున్న సంతోషం.

"ఏంటీ ఇప్పుడొచ్చావ్? నోట్స్ మన్నా కావాలా?"

"ఏమీ లేదు. నాన్న నా పుట్టినరోజుకని ఈ పట్టు పరికిణీ జాకెట్టూ తెచ్చారు. ఈసారి కొత్త బట్టలు కొంటాడనుకోలేదు. నీకు చూపిద్దామని తెచ్చాను."

కవర్ తీసి చూసింది నీలిమ. నెమలికంఠం రంగు పరికిణీకి రాణీ కలర్ అంచు. అసలైన పట్టు కాకపోయినా అందంగానే వుంది. తెల్లటి ధరణి వేసుకుంటే ఇంకా బావుంటుంది.

"చాలా బావుంది. రేపేగా నీ పుట్టినరోజు. ఇది వేసుకుని వస్తే స్కూల్ మొత్తం నీ చుట్టూనే."

ఆ మాటకి ధరణి మొహమంతా నవ్వు పులుముకుంది.

మర్నాడు పొద్దున్న బీరువాలో దాచివున్న కొత్త చిలకాకుపచ్చరంగు పట్టు పరికిణి, ఎర్రటి అంచు, నిండా రురీ. దానిమీద ఎర్రటి పట్టు కాకెట్టూ వేసుకుని స్కూలుకి తయ్యారయ్యింది.

"అది పండక్కని కుట్టించానే" అంది వేదవతి నీలిమని చూసి.

"నాకిప్పుడే వేసుకోవాలనిపించింది."

వేదవతి ఏదయినా కూతురికి వొకసారే చెప్పేది. అయినా వినకపోతే వాదనకి దిగేది కాదు. ఎక్కువగా దేనిగురించయినా అలోచిస్తే చదువుమీదనుండీ కూతురి దృష్టి మళ్ళిపోతుందని భయం.

నీలిమ అనుకున్నట్టే స్కూలు మొత్తం తన చుట్టూనే వుంది. ఎక్కడ కొన్నారో, ఎవరు కుట్టారో కనుక్కుంటూ, ఆ పరికిణీలో నీలిమ ఎంతలా మెరిసిపోతోందో చెబుతూ.

నీలిమని చూస్తూనే ధరణి "అబ్బ, ఎంత బావున్నావే. అచ్చం బొమ్మలా వున్నావు" అంటూ నవ్వింది.

ఆ నవ్వు నిన్న సాయంత్రంలానే వుంది. ఎంత వెతికినా నీలిమ ఆశించిన తేడా ఏమీ కనపడలేదు.

★★★★★★★★

వొక పెద్ద అల నీలిమ కాళ్ళని తాకింది.

దాని నీటి తుంపర ముఖం దాకా వచ్చి పలకరించింది.

నీలిమ సెల్ ఫోన్ లో బైమ్ చూసింది. 'ఇంకో గంటైనా పడుతుందేమో ఈ ట్రాఫిక్కు లో ధరణికి' తనలో తనే అనుకుంది.

అలలు వొకదానితో వొకటి పోటీ పడుతున్నాయేమో ఆకాశాన్ని అందుకోవాలని అనిపించేది తనకి సముద్రాన్ని చూస్తే. మీరు నన్ను ఎప్పటికీ తాకలేరు అని ఆకాశం తీవి గా నిలబడి నవ్వుతున్నట్టనిపించేది. అలా అనుకున్నప్పుడల్లా నీలిమ చిన్నగా నవ్వుకునేది. ఆ నవ్వులో తను నీలిమని అన్న గర్వం తొణికిసలాడేది.

★★★★★★★★

"అమ్మాయి, ధరణి కి ఫోన్ అని చెప్పమ్మా". మూడో అంతస్తు లొంచి హాస్టల్ ఆంటి గొంతు ఖంగు మని వినపడుతోంది రూమ్ లో అప్పుడే ఆఫీస్ నుంచొచ్చి టీ తెచ్చుకుని కూచున్న ధరణికి.

అమ్మ ఎప్పుడూ ఆదివారాలే కదా చేస్తుంది? ఇప్పుడెందుకు చేసిందా అనుకుంటూ కింద ఫ్లోర్లో వున్న ఎక్స్‌ప్లెంషన్ దగ్గరకి పరిగెట్టింది చేతిలో వున్న టీ గ్లాస్ పక్కన పెట్టి.

నేను గుర్తున్నానా అంది అవతలి కంఠం.

“ఎవరూ?.... నీలిమ?” రెండు నిమిషాల మౌనం తరవాత ధరణి జవాబు. ఆ గొంతులో ఆశ్చర్యం, ఆనందం రెండూ తొంగి చూశాయి.

టెంత్ తర్వాత నీలిమ రెసిడెన్షియల్ కాలేజీ లో చేరింది. ధరణి పక్క వూర్లో వున్న గవర్నమెంట్ జూనియర్ కాలేజీతో సరిపెట్టుకుంది. సెలవలకి వచ్చినప్పుడు కబురు పెడితే వెళ్ళి కలిసి వచ్చేది. ఇంటర్ తర్వాత నీలిమ ఐఐటీ లో సీట్ వచ్చి వెళ్ళిపోయింది. వాళ్ళ నాన్నగారు కూడా ప్రైవేట్ కాంట్రాక్ట్స్ చెయ్యడం మొదలెట్టి పక్క సిటీ కి మకాం మార్చేసారు. ధరణి పక్క వూళ్ళో వున్న డిగ్రీ కాలేజీ లో బి.ఎస్.సి లో చేరింది. కంప్యూటర్ కోర్సులు విడిగా వొక ఇనిస్టిట్యూట్ లో నేర్చుకునేది. అప్పటినుంచీ వూరి నుంచి ఎవరైనా సిటీకి వెళ్ళినప్పుడు నీలిమా వాళ్ళ కబుర్లు మోసుకురావడమో. వూళ్ళో కొన్న పొలాలు చూసుకోడానికి వాళ్ళ నాన్నగారు వస్తే నీలిమ ఎంత గొప్పగా చదువుతోందో తెలుసుకోవడమో తప్ప ఇద్దరూ వొకళ్ళతో వొకళ్ళూ మాట్లాడుకుంది లేదు.

"ఎంటే ఇన్నాళ్ళ తర్వాత హఠాత్తుగా గుర్తొచ్చానూ? ఐనా ఈ నంబర్ నీకెలా తెలిసింది?"

"తెలుసుకోవాలనుకుంటే ఏవయినా తెలుస్తాయ్."

"ఇంతకీ ఏం చేస్తున్నావ్? ఎక్కడున్నావ్?"

"ప్రోజెక్ట్ వర్క్ అయ్యింది. రెండు మూడు మల్టీ నేషనల్ కంపెనీల నుండి ఆఫర్స్ వున్నాయి. ఏది తీసుకోనా అని ఆలోచిస్తున్నా. నువ్వేదో చిన్న కంపెనీలో అడ్మిన్ గా చేస్తున్నావటగా."

"బానే సంపాదించావ్ వివరాలు. అన్నయ్యలు ఎవరి దారి వాళ్ళు చూసుకున్నారు. నాన్న పెన్షన్ కి కొంచెం తోడుగా వుంటుందనీ."

"సరే గానీ పెళ్ళి గురించి ఏవలోచించావోయ్?"

"ఏమోనే. ఇంకా దానిగురించయితే ఏవీ ఆలోచించలేదే."

"చదువూ, కెరీరే కాదు, పెళ్ళి కూడా చాలా ముఖ్యమయినది జీవితంలో. బాగా ప్లాన్ చేసుకోవాలి." కొత్తగా వినపడింది నీలిమ.

"సరే. అసలు ఎలాంటి అబ్బాయి కావాలనుకుంటున్నావ్? నాతో చెప్పు."

ధరణికి కాస్త వుత్సాహమొచ్చింది, పాత స్నేహితురాలు ఎప్పుడూ లేనంత చనువుగా మాట్లాడుతుంటే.

"నిజం చెప్పమంటావా. పెళ్ళి గురించి ఆలోచించినప్పుడల్లా ముక్కూ మొహం తెలియని వాడితో జీవితం పంచుకోవాలంటే ఏవిటో భయంగానూ, గుబులుగానూ వుంటుంది. ఎవరైనా తెలుసున్న వాళ్ళయితే బావుణ్ణు అనిపిస్తుంది."

"నీ గురించి నాకు తెలుసు. అందుకే నాకొక ఆలోచన వచ్చింది నిన్ను ఎందుకో. మన పవన్ నువ్వు పెళ్ళి చేసుకుంటే బావుంటుంది కదా అనిపించింది."

పవన్ ధరణి వాళ్ళ వూర్లోనే వో మోస్తరు ఆస్తిపరుడైన భూస్వామి కొడుకు. నీలిమకీ, ధరణికి మంచి ఫ్రెండ్. వాళ్ళతో పాటే పదో తరగతి దాకా చదివాడు. తర్వాత ఇంటర్ నీలిమ తో పాటే రెసిడెన్షియల్ కాలేజీ లో చదివి, ఎమ్ సెట్ లో మంచి రాంక్ రావడంతో, ఇంజనీరింగ్ లో చేరాడు. చూడ్డానికి చక్కగా వుంటాడు.

ధరణికి పవన్ మీద మంచి అభిప్రాయమే వుంది. మనసు పొరల్లో ఎక్కడో కాస్త ఇష్టమూ వుంది.

"తను నన్ను ఎందుకు చేసుకుంటాడే. వాళ్ళకి మేము సరిపోలే గానీ ఇంకేంటి కబుర్లా."

"నీ మొహం. నీకంతా మొహమాటమే ఎప్పుడూ. పవన్ నీకన్నా నాకు ఎక్కువ ఫ్రెండ్. వొక వూరి వాళ్ళూ. చిన్నప్పట్నుంచీ నువ్వు ఎంత మంచి పిల్లవో తెలుసు. నీకేందుకూ నేను పవన్ తో మాట్లాడతా వుండు. నాకు టచ్ లోనే వున్నాడు. నీకొక మాట చెప్పి తనకి కాల్ చేద్దామని అగాను. వొక ఐదు నిమిషాల్లో శుభవార్త తో చేస్తా ఫోన్ దగ్గరే వుండు."

ధరణి అనుమతి ఆశించకుండానే ఫోన్ పెట్టేసింది నీలిమ.

నీలిమ ఎప్పుడూ ఇలా మాట్లాడలేదు. తన గురించి ఇంత శ్రద్ధ చూపించలేదు. ఏవీటో విచిత్రంగా అనిపించింది ధరణికి. ఇప్పుడు నిజంగానే పవన్ తో మాట్లాడుతుందా? మాట్లాడితే ఏవంటాడో. చిన్న ఆశ చిగురించింది మనసులో. తనకి తెలియకుండానే ఏదో వుత్కంఠ ఆ అయిదు నిమిషాల్లో.

చెప్పినదానికంటే ముందే మోగింది ఫోన్. పైన, అంటి ఎత్తకుండానే ధరణి ఎత్తేసింది.

"చెప్పు నీలిమా. ధరణి ఆత్మత ఎంత దాచుకుందామన్నా నీలిమకి వినపడుతూనే వుంది."

"నేనిలా అవుతుందని అనుకోలేదు...."

"ఏవన్నాడే? త్వరగా చెప్పు."

"ఏవీ అనలేదు."

"మరి?"

"నువ్వు ధరణి ని పెళ్ళి చేసుకుంటే బావుంటుంది కదా అన్నాను. ఊ, ఆ ఏవీ అనకుండా ఫోన్ రిపీమని పెట్టేసాడు."

ధరణి మనసు చివుక్కు మంది. కాస్సేపు నిశ్శబ్దం తర్వాత ధరణి ముందుగా గొంతు పెగుల్చుకుంది.

"పోన్లేవే. ఏదో చేద్దావనుకున్నవ్. సర్లే ఇంక ఈ విషయం వదిలెయ్. ఎంత దాచాలన్నా ధరణి గొంతులో నిరాశ కూడా నీలిమకి వినపడుతూనే వుంది."

★★★★★★★★

"నీలిమా అన్నట్టు నీకిది తెలిసిందా?"

"ఏవిటమ్మా?"

"ధరణి, తను పనిచేసే చోట ఎవరో ప్రేమించి ఇంట్లో ఎదిరించి మరీ పెళ్ళి చేసుకుందట."

"హోహో!"

వేదవతి అనుకున్నంతగా కూతురినుంచి స్పందన ఏవీ రాలేదు.

నీలిమ రాజీవ్ వాళ్ళ కుటుంబంతో మాట్లాడానికి వెళ్ళినప్పుడు ఎలా నడుచుకోవాలో చెప్పడానికి ఫోన్ చేసింది.

రాజీవ్, నీలిమ క్లాస్మేట్ ఐ ఐ టీ లో. నీలిమా వాళ్ళకన్నానాలుగు రెట్లు డబ్బూ పలుకుబడి వున్న కుటుంబం. వాళ్ళనాన్నగారికి విదేశాల్లో కూడా వ్యాపారాలు వున్నాయి.

నీలిమ అందం, తెలివీ, చురుకుదనం సహజంగానే రాజీవ్ ని ఆకర్షించాయి.

రాజీవ్ పెళ్ళి విషయం ఎత్తినప్పుడు నీలిమకి కాదనడానికి కారణాలేవీ కనపడలేదు. రెండువైపుల కుటుంబాలకీ కూడా అడ్డు చెప్పాల్సిన అవసరం కనపడలేదు.

ఫోన్ పెట్టేసే ముందు నీలిమ అడిగింది “అబ్బాయి బావుంటాడా?”

వేదవతికి వొక నిమిషం ఎవరి గురించి అడుగుతోందో అర్థం కాలేదు.

మగ్గ నీలిమే అంది. 'ధరణి చేసుకున్న అబ్బాయి'.

"అతన... లేదే. దీనికన్నా చాలా పెద్దట. ఇది పచ్చగా వుంటుందా, అతను రంగు తక్కువా, బట్టతలా అన్నారు. కాకి ముక్కుకి దొండ పండులా వుంది జంట అంది కమలత్త."

"ఏం చేస్తూ వుంటాడు?"

"సాఫ్ట్ వేరేట. అమెరికా తీసుకెళ్ళిపోతాడని చెప్పింది. ఎలా నచ్చాడో ఏవిటో అనుకుంటున్నారు మన వూరివాళ్ళంతా..."

'సరేనమ్మా ఇంక వుంటాను'. వుత్సాహంగా చెప్పుకు పోతున్న వేదవతి మాటలకి అడ్డుకట్ట వేస్తూ ఫోన్ పెట్టేసింది నీలిమ.

కూతురి తత్వం బాగా తెలిసున్నా మొదటిసారి ఆ ధోరణి బాధపెట్టింది వేదవతిని.

★★★★★★★★

చిన్న పిల్లాడి ఏడుపు గట్టిగా తట్టిలేపింది. తను కూచున్న చోటికి మాటలు వినపడేంత దూరంలో కూచుందో కుటుంబం. నాలుగేళ్ళుంటాయేమో. తను కట్టుకున్న ఇసుక గూడు అలల తాకిడికి కోట్టుకుపోయిందని సముద్రం నీళ్ళకన్నా వుప్పటి కన్నీళ్ళు ధారలుగా కారుస్తున్నాడా పిల్లాడు.

వాడి నాన్న, వాణ్ణి వొళ్ళో కూచోబెట్టుకుని, కళ్ళు తుడిచి మంచినీళ్ళు పట్టాడు. కాస్త స్వరం తీవ్రత తగ్గాక, ఈసారి ఇంకా అందంగా గూడు కడతావనే నీ గూడు పట్టికెందమ్మా సముద్రం అనునయంగా వినబడింది తండ్రి కంఠం.

మళ్ళీ కొట్టుకుపోతేనో? వస్తున్న ఏడుపుని గట్టిగా అదిమి పట్టిన కంఠం. తల అటు తిప్పకుండానే పిల్లాడి బుంగమూతి కనపడుతోంది నీలిమకి.

అప్పుడు ఇంకా బాగా కడుదువుగానీ. తేలికగా చెప్పినా మనసులో ముద్ర పడేలా చెబుతున్నాడు తండ్రి, వోడిపోతే ఆగిపోకూడదని.

నీలిమ మనసులో మెలిపెట్టినట్టనిపించింది, తనకి నెగ్గడమే నేర్పారే ఎప్పుడూ అనిపించి.

★★★★★★★★

పెళ్ళికి ముందు ఆరాధించినంతగా, గౌరవించినంతగా పెళ్ళి తర్వాత కూడా చెయ్యగలిగే అబ్బాయిలు చాలా తక్కువగా వుంటారు. రాజీవ్ ఆ తక్కువమందిలో లేడు.

పెళ్ళి తర్వాత తొంభై శాతం విషయాల్లో రాజీ పడాలని చాలా మంది అమ్మాయిలకి ఎవరూ చెప్పకుండానే తెలిసిపోతుంది. నీలిమ ఆ చాలామందిలో లేదు.

నా పెళ్ళావే కదా, తనని విమర్శించడం, ఏడిపించడం తన హక్కునుకున్నాడు రాజీవ్.

తననుకున్నది చెయ్యడం, చేయించడం తప్ప ఇంకొకళ్ళ మాట వినడం అన్నది అనుభవం లేని నీలిమకి అవన్నీ చాలా అసహజంగా, అవమానం గా అనిపించాయి.

ఒకింటివాళ్ళయిన తర్వాత ఎలాంటి గొడవలైనా ఇద్దరి మధ్యనే వుండాలన్న పెద్దరికం రాని ఆ ఇద్దరి గొడవలూ పెద్దవాళ్ళదాకా చేరిపోయాయి.

గాలివానలుగా ఆగాల్సినవి కూడా పెద్ద పెద్ద తూఫానైపోయాయి. గువ్వల జంట చెరో గూటికీ ఎగిరిపోయింది.

తన లెక్కలు ఎప్పుడూ తప్పవనే నమ్మకంతో వుండే నీలిమకి, తను వేసిన అతిపెద్ద లెక్కలో తగిలిన ఎదురు దెబ్బని ఎలా తట్టుకోవాలో తెలియలేదు. దేనిమీదా దృష్టి నిలపలేక ఉద్యోగం కూడా మానేసింది. ఎవ్వరితోనూ మాట్లాడడం మానేసింది. ఎవరైనా పలకరించినా కసురుకునేది.

తన చుట్టూ వున్నవాళ్ళంతా తన ఈ పరిస్థితి కి కారణం అనిపించేది.

తల్లీ, తండ్రి కూడా పలకరించడానికి భయపడేలా మాట్లాడేది.

జీవితం అక్కడితో ఆగిపోయిందనిపించేది. తన ఆలోచనలన్నీ స్తంభించిపోయాయనిపించేది. ఆ శూన్యం లో ఎన్ని యుగాలో గడిచిపోతున్నట్టనిపించేది.

నిశ్శబ్దం లో కొట్టుకుపోతున్న రోజుల్లో వొకరోజు ఫోన్ రింగ్ అయ్యింది. కాల్ ఎటెండ్ చెయ్యడానికి ఎవ్వరూ లేక తప్పదన్నట్టు నీలిమ లేచాచ్చి ఫోన్ రిసీవ్ చేసుకుంది.

అవతల గొంతు "నీలూ" అంది.

ఆ గొంతులో ఏదో తెలియని అత్యీయ స్పర్శ.

ప్రపంచం మొత్తం తనని వెలి వేశారన్న నిరాశలో కూరుకుపోయిన మనసుకి ఆ పిలుపు చాలా దగ్గర గా అనిపించింది.

“ధరణీ...” నీలిమ గొంతు నూతిలోనుంచి వచ్చినట్టుగా వుంది.

ఎన్నాళ్ళుగానో గడ్డ కట్టుకుపోయిన గుండె వొక్కసారిగా కరిగిపోయి కళ్ళల్లోంచి పొంగుకొచ్చింది.

ఎప్పుడూ గంభీరంగా వుండే నీలిమ బేలగా తన చిన్ననాటి చెలికి మనసు పొరల్లో గూడుకట్టుకుని తనని వేధిస్తున్న సంగతులన్నీ చెప్పేసుకుంది.

ధరణీ కూడా అన్నీ వింది. తను చేసిన దాన్లో తప్పేవీ లేదని వోదార్చింది.

తనున్న మానసిక పరిస్థితికి, తప్పొప్పులు చిట్టా వేసే వాళ్ళకన్నా, తను చేసిన దాన్లో తప్పేవీ లేదని చెప్పేవాళ్ళ అవసరమే వుండడంతో, ధరణీ ఎప్పుడూ లేనంత దగ్గరగా అనిపించింది.

అది మొదలు ధరణీ తరచూ మాట్లాడేది. నీలిమ కూడా ధరణీ ఫోన్ కోసం ఎదురు చూసేది.

కూతురు మనుషుల్లో పడటం, నీలిమ తల్లిదండ్రులకి కూడా రిలీఫ్ గా అనిపించింది.

నీలిమ లో నిరాశ కాస్త తగ్గిందనిపించాక, ధరణీ వొకరోజు అంది

"నువ్వు ఇక్కడికొచ్చేయ్ నీలూ..."

"నేనక్కడికొచ్చి ఏం చేస్తానే?"

"నీ క్వాలిఫికేషన్ కి మంచి వుద్యోగం వస్తుంది. నాకు తెలుసున్న వాళ్ళని అడిగాను."

"నేనాక్కర్తినీ ఏవీ చెయ్యలేననిపిస్తోంది ధరణీ"

"ఎందుకు చెయ్యలేవు? నేనే చేస్తుండగా లేనిది."

"నువ్వొక్కర్తినీ ఏవితీ?"

"నీలూ... నీకిన్నాళ్ళూ ఎందుకులే అని చెప్పలేదు. నేను సింగిల్ మామ్ ని. నాకున్న చదువుకి ఇక్కడ ఏమి చెయ్యాలో తెలియక మొదట్లో చాలా ఇబ్బంది పడ్డాను. కొన్నాళ్ళు చిన్న చిన్న స్టోర్స్ లో చేసి... ఈ మధ్యే చిన్న రెస్టారెంట్ పెట్టాను ఇంకొకమ్మాయి తో కలిసి..."

నీలిమ కి మొదటి సారి తనకే కాదు అందరికీ ఇబ్బందులుంటాయి అనిపించింది.

ధరణీ ఆ తర్వాత తన రెస్టారెంట్ వల్ల తనకి తెలుసున్న వాళ్ళందరితోమాట్లాడి, నీలిమకి వుద్యోగం చూసింది. నీలిమ కి ఎప్పటికప్పుడు కావల్సిన సపోర్ట్ ఇస్తూ తను అమెరికాకి రావడానికి అన్నీ చూసి పెట్టింది.

నీలిమ కి వుద్యోగం వచ్చిన కంపెనీ తన ఇంటికి దూరం గా వుండడంతో అక్కడకి దగ్గర్లో షేరింగ్ అపార్ట్మెంట్ కూడా చూసి వుంచింది.

నీలిమ వచ్చిన రెండో రోజే అక్కడకి షిఫ్ట్ చేసింది.

కొన్ని రోజులు యుగాల్లా గడిస్తే, గత కొన్ని రోజులు నిమిషాల్లా పరిగెత్తాయి.

ఇక్కడకొచ్చి మూడు వారాలు గడిచిపోతున్నా ధరణీది ఎప్పుడూ బిజీ షెడ్యూలే కావడంతో సరిగ్గా మాట్లాడవే కుదరలేదు.

★★★★★★★★

భుజం మీద చెయ్యి మెత్తగా తగలడంతో నీలిమ వెనక్కి తిరిగింది.

ధరణీ... ఎప్పట్లాగే హాయిగా నవ్వుతూ...

వొకప్పుడయితే ఆ ప్రశాంతమయిన మొహం చూసినప్పుడల్లా తెలియని చిరాకొచ్చేది. ఇవాళ అలా అనిపించలేదు.

"చాలా సేపయ్యిందా వచ్చి?"

"కావాలనే ముందొచ్చాలే..."

"నువ్వొచ్చి ఇన్నాళ్ళైనా ఇప్పటికి కుదిరింది. ఎలా వుంది ఉద్యోగం? ఫరవాలేదా?"

"ఊ..."

"నీతో వొకటి చెప్పాలని ఇక్కడ కలుద్దామన్నాను."

చుట్టూ చూస్తున్న ధరణీ, నీలిమ వైపు చూపు తిప్పింది.

ఇసకలో వేళ్ళతో గీతలు గీస్తూ నేల వైపే చూస్తోంది నీలిమ.

"ఆ రోజు నేను నీకు ఫోన్..." మాటల కోసం వెతుక్కుంటోంది.

"తెలుసు." మధ్యలోనే కట్ చేసింది ధరణి.

చటుక్కున తల పైకెత్తి ధరణి వైపు ఆశ్చర్యం గా చూసింది నీలిమ.

"ఏం తెలుసు...?"

"నువ్వారోజు నాకెందుకు ఫోన్ చేసావో తెలుసు."

.....

"కొన్నిరోజుల తర్వాత వూరెళ్ళినప్పుడు అమ్మ చెప్పింది. పవన్ నిన్ను పెళ్ళి చేసుకోవాలని ప్రపోజ్ చేస్తే నువ్వు కాదన్నావని. కొంచెం ఆలోచించాకా అర్థమయ్యింది. తను నిన్ను చేసుకోవాలని ఆశ పడటం నేను తనని చేసుకోవాలని ఆశపడటం లాంటిదని ప్రాక్టికల్ గా చెప్పాలనుకున్నావని."

"నీకు ఫోన్ చెయ్యకుండానే పవన్ ని అడిగి వుండొచ్చు.... కానీ...."

"నన్ను కూడా ఏడిపించాలనుకున్నావ్. చిన్నప్పట్నుంచీ నీకు నేనంటే ఎందుకో అసూయ. ఒక్క దెబ్బకి రెండు పిట్టలనుకున్నావ్. అవునా?" నవ్వింది ధరణి.

ఆ నవ్వు ఎప్పట్లాగే వుంది. కానీ నీలిమ కి మాత్రం చెంప ఛెళ్ళుమనిపించినట్టనిపించింది.

నీలిమ మొహం పాలిపోయింది. కొన్ని నిమిషాలు ఏమీ మాట్లాడలేకపోయింది. కొంచెం సేపటికి సద్దుకుని అడిగింది.

"నీకు నామీద కోపం రాలేదా?"

"ఎందుకు రాలేదూ. చాలా కోపమే వచ్చింది. వొక రకంగా ఆ కోపం చిరాకూ వీటిల్లోనే నా వెంట పడుతున్నసునీల్ తో పెళ్ళికి వొప్పేసుకున్నాను."

"మరి ఇప్పుడు, ఆ కోపం...? అంతా అర్థమయ్యి నాకు సాయం చెయ్యాలనుకున్నావా!"

"....."

"నిజం చెప్పాలంటే మొదట నేనుకూడా, నీకు సరైన గుణపాఠమే నేర్పింది నీ జీవితం అనుకున్నాను. కానీ నేనిక్కడ వొంటరిగా పడ్డ తిప్పలూ, అలాంటి సమయంలో నాకు అప్పుడే పరిచయమైన వాళ్ళు కూడా చేసిన సాయం, ఇవన్నీ గుర్తొచ్చినప్పుడు, చిన్నప్పట్నుంచీ కలిసి పెరిగిన నేను నీ గురించి అలా ఆలోచించడం తప్పనిపించింది.

ఎప్పుడైనా ఏదైనా తప్పు జరిగినప్పుడు ఎవరి వల్లా అని మూడు నాలుగు సార్లు ప్రశ్నించుకుంటే వేలు చివరికి మనవైపే చూపిస్తుందని ఎక్కడో చదివాను. అది చాలా సార్లు అపై చేసి చూస్తే నిజవే అనిపించింది.

ఆ రోజు నా నిరాశ కి కారణం నా ఆశ. ఆ తర్వాత నా జీవితం లో వచ్చిన ఆటుపోట్లకి కారణం ఆ నిరాశ లో నేను తీసుకున్న నిర్ణయం. ప్రస్తుతం సాఫీగా సాగుతున్న నా జీవితానికి కారణం నా పట్టుదల. అన్నింటికీ బాధ్యత మనదే అన్న ఆలోచన చాలా వరకూ మన కోపాలనీ, చికాకుల్నీ తగ్గిస్తుంది."

"....."

"చివరిగా వొక్కటడగాలి నిన్ను. ఏ విషయమైనా ఇంత లోతుగా ఆలోచించే నువ్వు ఇలా వొంటరిగా ఎలా మిగిలావ్?"

"చిన్నప్పట్నుంచీ నేను పెరిగిన పరిస్థితులు సర్దుకుపోవడం నేర్పాయి గానీ...ఏం చేసినా పడుండటం నేర్పలేదు నీలూ..." అని చిన్నగా నవ్వింది.

నీలిమ కి ఏవనాలో ఏమీ తోచలేదు ఆ జవాబుకి.

కాస్పేపటికి మళ్ళీ ధరణి మాట్లాడడం మొదలెట్టింది.

"నీకొకటి చెప్పనా నీలూ, సునీల్ తో నాది అనుబంధం కాదు. వొక పొరపాటు. నేను బంటిగాడిని కూడా ఆ రిలేషన్ షిప్ కి గుర్తులా కాదు, కేవలం నా కొడుకు, నేను పూర్తిగా పడిపోకుండా నన్ను నిలబెట్టిన ఏకైక బంధం గానే చూస్తాను. మనిద్దరికీ మధ్యనున్నది చిన్నప్పటినుండీ కలిసి పెరిగిన అనుబంధం. మధ్యలో జరిగినవి కొన్ని పొరపాట్లు. నీ విషయంలో మన చిన్నప్పటి స్నేహాన్ని మాత్రమే గుర్తుపెట్టుకోవాలనుకున్నాను. ఆ పొరపాట్లని కాదు."

ఎటో చూస్తూ మాట్లాడుతున్న ధరణి నీలిమ వైపు తిరిగింది. నీలిమ, ధరణి చేతిని తన చేతుల్లోకి తీసుకుని మెత్తగా నొక్కి వదిలి ధరణి మొహంలోకి చూస్తూ నవ్వింది. తన నవ్వు ధరణి నవ్వుంత నిర్మలంగా వున్నట్టనిపించింది.

ఇద్దరి మొహాలూ మబ్బులు విడిపోయిన ఆకాశం లా తేటగా వున్నాయిప్పుడు. ఇద్దరూ నెమ్మదిగా కబుర్లలో పడ్డారు. ఇప్పుడు వాళ్ళు ప్రాణ స్నేహితులని చూసే వాళ్ళకే కాదు వాళ్ళకీ తెలుస్తోంది.

ధరణి మళ్ళీ పాత ధరణిలా, చిన్నప్పటి సంగతులూ, వూళ్ళో విశేషాలూ, బంటిగాడి అల్లర్ల అన్నీ గల గలా చెప్పుకుపోతోంది. నీలిమ మధ్య మధ్య మాటకలుపుతూ కాళ్ళమీద తల పెట్టుకుని ధరణినే చూస్తోన్నదల్లా, జాబిలమ్మ రాకతో ఎగసిపడుతున్న కెరటాల వైపు చూపు తిప్పింది.

ఆకాశం తన దాహం తీర్చుకోడానికి కెరటాలని తనవైపు లాక్కోవాలని ఎంతగా వంగుతున్నా.... అవి పుడమిని ముద్దాడాలనే పరుగులెడుతున్నట్టనిపించింది మొదటిసారి.

కథా కౌముది

కూతురు

డా.పేరం ఇందిరాదేవి

"అమ్మా నీవు స్నానానికి వెళ్ళినప్పుడు సరయు అంటి ఫోన్ చేశారు, మళ్ళీ ప్రోగ్రాం కానీ వేశారా? నేను హాస్టల్ కు వెళ్ళేంత వరకు ఏమీ పెట్టుకోవద్దమ్మా ప్లీజ్ " అంది నా కూతురు మైత్రి .

అల్ ఇండియా హెల్ప్ లెస్ విమెన్ అండ్ చిల్డ్రెన్ సంస్థలో వాలంటీర్ గా నా స్నేహితురాలు సరయు కౌషిక్ పనిచేస్తోంది . భర్త పెద్ద పార్శ్రామిక వేత్త. సరయు అందరు డబ్బున్న వాళ్ళలాగా విలాసాలు, వినోదాలు, కిట్టి పార్టీలు వగైరా లో ఆనందం వెతుక్కోకుండా, సామాజిక సేవ పట్ల ఇష్టం, బాధ్యత పెంచుకుంది. తన సంస్థ తరపు నుండే కాకుండా, తను వ్యక్తిగతంగా చాలా డబ్బు ఖర్చుపెడుతుంది. ఎంతో మందిని ఎన్నో రకాలుగా ఆదుకుంటుంది. ఆమె ఎప్పుడూ గుర్తింపు, పొగడ్ల కోరుకోవడం నేను చూడలేదు. సరయు పరిచయం అయాక చాలా సార్లు కలిసి పనిచేసే అవకాశం వచ్చింది. బాగా చదువుకున్న, తెలివైన, కరుణ కలిగిన వ్యక్తిగా ఆమెంటే నాకు చాలా గౌరవం వుంది. అందుకే వుద్యోగం చేసే నేను, తీరిక సమయం దొరికి నప్పుడు, ఉడతా భక్తిగా సరయుకు సహాయం చేస్తుంటాను.

సరయుకు ఫోన్ చేశా..

"మాధురీ ఒక రిపోర్టర్ నాకు ఫోన్ చేశాడు. కూతురు ఇంటి నుండి గెంటి వేసిందని ఒక ముసలాయన న్యూస్ పేపర్ వాళ్లకు వచ్చి చెప్పాడట. దీన్ని సెన్సేషన్ న్యూస్ గా వేయడం కంటే, టీవీలో చూపడం కంటే ఆ కూతుర్ని కొంచం కౌన్సిలింగ్ చేసి బాధ్యత గలిగిన వ్యక్తిగా మారిస్తే మేలు కదా ! అన్నాడు. నాకు అదే మంచిది అనిపించింది. మనం వాళ్ళింటికి వెళదాం. మీరు నాతో వస్తే బావుంటుందని అనిపించింది. ప్లీజ్ వస్తారా?"

"తప్పకుండా ... వస్తాను " అన్నాను.

పిలినీలో ఇంజనీరింగ్ చదువుతున్న నా కూతురు మైత్రి సెలవులని వారం కిందట వచ్చింది. సెలవుల్లో తనని వదిలి ఎక్కడికి వెళ్ళవద్దని మారాం చేసే కూతుర్ని ఎలాగో బుజ్జగించి సరయుతో బయలు దేరా. రిపోర్టర్ తో వున్న ముసలాయనను చూసి, మనసుకు కష్టం వేసింది. 80 ఏళ్ల వయసులో ఆయన్ని కూతురిలా తరమడం అన్యాయం, కొడుకులు చేశారంటే వింటున్నాం కానీ ... కూతురు ఇలా చేసిందంటే కొంచం ఆశ్చర్యం, సందేహం కూడా కలిగాయి..

ఆయన్ని అడిగాం " ఏమయ్యింది ?" అని.

"నన్ను, నా భార్యను నా కూతురు మీకు తిండి పెట్టలేను వెళ్లి పొండి అంది తల్లీ! కనీ, పెంచి, పెద్ద చేశాం, పెళ్లి చేశాం, మాకింత ముద్ద పెట్ట మంటే చాతకాదు పొమ్మంది. నా భార్యను నా చుట్టాలింట్లో పెట్టి, పేపరోళ్ళ కు చెప్పమని నా కూతురింటికి దగ్గరలో వున్న ఆసామి చెబితే వచ్చాను" అన్నాడు.

"సరే పదండి, మీ అమ్మాయితో మాట్లాడి, మీకు న్యాయం చేస్తాం. ఆమె కాదు, కూడదంటే అప్పుడు మిమ్మల్నివద్దుల ఆశ్రమం లో వదులుతాను, సరేనా...దిగులు పడకండి" అంది సరయు.

ముగ్గురం ఆ ముసలాయన చూపిన ఇంటి దగ్గర దిగాం. చిన్న సందులో చిన్న ఇల్లు అది. చుట్టుపక్కల వాళ్ళు ఆ ఇంటికి మేము, ముసలాయన రావడాన్ని ఆసక్తిగా, ఆశ్చర్యంగా చూశారు. ఇంట్లోకి వెళ్లాం, రెండు పాత ప్లాస్టిక్ కుర్చీలు , ఓ ప్రక్క మంచం, పరుపు వున్నాయి . పేదరికం తెలుస్తున్నా, ఆ ఇల్లు చాలా పరిశుభ్రంగా వుంది. మా అలికిడికి లోపలి నుండి ఒక 45 ఏళ్ళు పైబడిన స్త్రీ వచ్చింది. పచ్చటి చాయతో వున్నా రక్త హీనతతో పాలిపోయి వున్న ఆమె, ఆశ్చర్యంగా మమ్మల్ని, ముసలాయన్ని మార్చి మార్చి చూసింది. తర్వాత " మీరు ఎవరండి, ఎవరు కావాలి ?" అని ప్రశ్నిస్తూనే, ఆదరంగా " కూర్చోండి " అంది.

మేము అక్కడున్న కుర్చీల్లో, రమేష్ మంచం మీద కూర్చున్నాం.

"అమ్మ ఏదీ..నాన్నా..?..నువ్వు, అమ్మ నవీన్ దగ్గరికి పోలేదా ?" అంది వాళ్ళ నాన్న కేసి తిరిగి.

ముసలాయన పలకలేదు. మారు మాటాడకుండా బయట వున్న అరుగు మీద కూర్చున్నాడు .

"చెప్పండమ్మా ఎవరు మీరు..? నాకు గుర్తు రావడం లేదు " అంది ఆమెకు మేము వాళ్ళ నాన్నతో వచ్చామని తెలియలేదు.

రమేష్ గొంతు సవరించుకుని "అమ్మా ఈమె సరయు గారు ,ఆమె మాధురి గారు, నా పేరు రమేష్, నేను ఒక రిపోర్టర్ ని, మీ నాన్న నా దగ్గరకు వచ్చి మీరు అమ్మానాన్నని ఇంట్లోంచి వెళ్ళిపోమని చెప్పారని చెప్పారు,వాళ్ళు ఈ వయసులో మీరు కాదంటే ఎక్కడికి పోతారు ? అందుకే మీకు నచ్చ చెప్పాలని వీళ్ళిద్దరి ని నేనే తీసుకొచ్చాను " అన్నాడు.

ఆ మాటలు వినగానే కోపం తోనో, అవమానం తోనో, ఆమె ముక్కుపుటాలు అదిరాయి. కళ్ళు చింతనిప్పుల్లా ఎర్రగా అయాయి. దానితో పాటు ఆ కళ్ళలో కన్నీరు తిరిగింది. దుఃఖంతో నోట్లోంచి మాట రాలేదు. మౌనంగా చూస్తూ ఉండిపోయింది. ఎంత సేపటికి ఆమె నుంచి సమాధానం లేదు.

సరయు నాకేసి చూసి, ఏమైనా అడుగు అన్నట్లు సైగ చేసింది.

నా కెందుకో ఆమెను చూస్తుంటే అంత సంస్కారహీనురాలు కాదనిపించింది. ఆవేశంలో ఏదో అనుకుని, అపార్థాలతో ఇలా జరిగిందేమో అనిపించింది, ఏమయినప్పటికీ ఎలాగూ వచ్చాం కాబట్టి, ఏదో విధంగా నచ్చ చెప్పడం మంచిదనిపించింది.

"చూడండి.... ఇది మీ కుటుంబ విషయమే , మీ ఆర్థిక పరిస్థితి కూడా ఆలోచించాలి ,కానీ తల్లిదండ్రులు,వృద్ధులు కదా ... వాళ్ళు ఎక్కడికి పోతారు ..? ఆయన వయసు చూడండి ... పాపం ఎంత దీనంగా వున్నారో ... మా సంస్థ తరపున నుండి మీకు ఆర్థిక సహాయం కూడా చేస్తాము .. వాళ్ళని మీ దగ్గరే ఉండనివ్వండి ." ఎందుకో చెప్పడం.. అయితే చెప్పాను, కానీ నాకు బాగా అనిపించలేదు.

ఆమె గట్టిగా నిట్టూర్పు వదిలింది.

"వృద్ధుల పట్ల , సమాజం పట్ల మీకు గల బాధ్యతను నేను గౌరవిస్తున్నాను . నేను మీలాగా పెద్ద చదువులు చదవలేదు, కాదు మమ్మల్ని చదివించలేదు. నా భర్తకు ఆరోగ్యం బాగాలేదు, మా ఆర్థిక పరిస్థితి బాగా లేదు నా ఇద్దరు పిల్లలు డబ్బులేక మంచి చదువులు చదువుకోలేక నిరాశలో వుండి పోయారు, ఈ సమస్యల్లో మాకు వీళ్ళిద్దరిని, వాళ్ళు నా తల్లిదండ్రులే కావచ్చు,

కానీ నేను పోషించలేను. అందుకే మా తమ్ముళ్ళ దగ్గరికి వెళ్ళమన్నాను. అంతే కానీ వీళ్ళను నేను నా ఇంటి నుండి గెంటివేయలేదే ...!" ఆమె మాటల్లో స్థిరత్వం, నిజాయితీ కనపడ్డాయి.

సరయు, నేను ఆశ్చర్యపోయాము.

"ఆయనకు కొడుకులున్నారా ?" ఇద్దరం ఒకే సారి అన్నాము.

"ఇద్దరు కొడుకులున్నారు...అంతేకాదు వాళ్ళు చాలా స్థితిమంతులు, మా నాన్న ఆస్తి అంతా కొడుకుల కిచ్చారు, ఆస్తి తీసుకున్న కొడుకులు కదా వీళ్ళను చూసుకోవాలి ... "

"తల్లిదండ్రుల్ని చూసుకోవడానికి కొడుకులైనా, కూతుర్లయినా ఒకటే కదండీ ... మీ దగ్గర వుండాలని ఉండేమో వాళ్ళకు " అంది సరయు.

"చూడండి... మీరు విషయాన్ని ఒకే కోణం నుండి చూస్తున్నారు ... వృద్ధులైన నా తల్లిదండ్రుల గురించి మీరు సానుభూతి తో వున్నారు. మధ్యతరగతి కుటుంబాల్లో ఓ ఇరవై ముప్పై ఏళ్ల క్రిందట ఆడపిల్లల పరిస్థితి ఏమిటో మీకు తెలియనట్టుంది. మా కుటుంబ విషయమే ఇది. మేము ఎక్కడా ఈ విషయాలు ఎవరికీ చెప్పకోలేదు ... ఈ రోజు మా తల్లిదండ్రులు మేం వాళ్ళని బయటికి గెంటి వేశాం అని పేపర్ వాళ్ళకు చెప్పే పరిస్థితి వచ్చింది కాబట్టి చెబుతున్నా ..."

ఆమెకు కష్టం కలిగించే విషయమైనా, ఆమె స్పష్టంగా, నెమ్మదిగా చెప్పడం విన్నాం ...

"మా నాన్న ఒక చిన్న ఉద్యోగిగా పని చేసేవారు . ఆయనకు పెద్దగా చదువు లేకున్నా, డబ్బును చాలా జాగ్రత్తగా దాచి, దాన్ని పదింతలు చేసే తెలివితేటలు వున్నాయి. నేను, నా చెల్లెలు తర్వాత ఇద్దరు తమ్ముళ్ళు, మా అమ్మ చదువు కోలేదు, ప్రపంచం తెలియదు, కానీ నాన్న ఏది చెబితే, అదే సరి అయినదని నమ్మేది. నేను చెల్లి మున్సిపల్ స్కూల్లో చదివాం, మా తమ్ముల్లిద్దర్నీ వాసులో సెయింట్ జోసెఫ్ స్కూలుకు పంపేవారు. మా అమ్మ రోజూ మా తమ్ముల్లిద్దరికీ ఉదయాన్నే పాలు బోర్నవిటా,కోడిగుడ్డువుడకపెట్టి ఇచ్చేది, మాకు బోర్నవిటా రుచి కూడా తెలియదు, మా చెల్లి ఆశగా చూసేది వాళ్ళు పాలు త్రాగుతూ వుంటే ; "మాకు కూడా కోడిగుడ్డు,బోర్నవిటా ఇవ్వమూ "అని అడిగేది ... "మగపిల్లలకు బలం వుండాలని మీ నాన్నవాళ్ళకే ఇవ్వమన్నాడు, ఆడపిల్లలు త్రాగితే తొందరగా ఎదుగుతారు, వద్దులే" అనేది. నేను వప్పుకున్నట్టుగా చెల్లెలు వప్పుకోలేకపోయేది. ఏడ్చేది, కొట్లాడేది. లాక్కునేది, దెబ్బలు తినేది. పాలు కోడిగుడ్డు మాకు అందని చందమామ. అమ్మకూడా తినేది కాదు. ఆమెకు కోరికలు అనేవి ఉండేవి కాదు నాన్న చెప్పినట్లు, ఆయనకు నచ్చినట్లు చేయడమే ఆమె జీవితం. ఆడపిల్లలంటే ఆమె లాగే ఉండాలనే ఆమె నమ్మేది .

"మా చదువుల గురించి నాన్న అసలు పట్టించుకునేవాడు కాదు. పదోతరగతిలో నేను మా స్కూల్లో అత్యధిక మార్కులు సంపాదించి జిల్లా కలెక్టర్ తో బహుమతి అందుకున్నా. కానీ మా నాన్న నన్ను కాలేజీలో చేర్పించలేదు. నా చెల్లెలు తొమ్మిదవ తరగతిలో ఉండగానే దానికి టైఫాయిడ్ వస్తే, సరిగ్గా వైద్యం చేపించక , రోగం తిరగ పెట్టి అర్థ సంవత్సరం చదువుపోయింది. అయినా అది నా కంటే ఎక్కువ మార్కులు తెచ్చుకుంది. దాన్ని కూడా కాలేజీ లో చేర్చలేదు. అయితే ఏడవతరగతి లో తప్పిన మా పెద్ద తమ్ముడ్ని ట్యూషన్లు చెప్పించి ,పరీక్ష రాస్తూ వుంటే సెంటర్ల చుట్టూ తిరిగాడు, మార్కులు వేయించి పాసు చేయించుకున్నాడు.

"పదహారేళ్ళ వయసులో నన్ను ఒక్క మాట కూడా అడగకుండా, చదువులేని వ్యక్తితో పెళ్లి నిశ్చయం చేశారు. నోరు తెరిచి నాకీ పెళ్లి ఇష్టం లేదనే ధైర్యం లేదు మాకా రోజుల్లో. సంపాదించిన డబ్బునంతా కొడుకులకు దాచకపోతే కూతురికి మంచి సంబంధం తేవాల్సింది అని హితవు ఎవరైనా చెప్పినా, నాన్న వినేవాడు కాదు. నా పెళ్లి అయిన రెండో సంవత్సరమే చెల్లికి కూడా యోగ్యత లేని, చదువు

పెద్దగా లేని వాడి కిచ్చి పెళ్లి చేశాడు. తమ్ముల్లిద్దర్నీ కర్నాటక లో డౌనేషన్ కట్టి ఇంజనీర్లను చేశాడు.. మేం ఎంత ఇబ్బందుల్లో వున్నా నాన్న మాకెప్పుడూ ఆర్థిక సహాయం చేయలేదు.

"నాన్న తమ్ముళ్ళకు ఆస్తి పంచారు, తమ కంటూ కొంచం కూడా ఉంచుకోలేదు. పంపకాలు చేస్తున్నప్పుడైనా ఆడపిల్లలకు చెరి యాభై వేలు ఇవ్వమని పెద్దమనుషులు చెప్పినా, మా నాన్న ఒప్పుకోలేదు. ఏనాడో పెళ్లి అయిన ఆడపిల్లలకు ఎందుకివ్వాలని పెద్దమనుషులనే కోప్పడ్డాడు. మా అమ్మకు ఇవ్వాలని వున్నా, ఆమె మాట నెగ్గదని తెలిసి ఏమీ మాట్లాడలేదు. అమ్మా నాన్న సొంత ఇంట్లోనే వుండేవారు. తమ్ముళ్ళు అన్నీ అమ్మేసి తమ దగ్గరకు వచ్చేయమంటే, అమ్మేసి వాళ్ళ దగ్గరికే వెళ్ళిపోయారు. బిజినెస్ కు డబ్బు అవసరమని పెద్ద తమ్ముడు నాన్న దగ్గరున్న డబ్బు, అమ్మ బంగారం అంతా తీసుకుని నష్టపోయాడు. అమ్మా నాన్న బరువయ్యారు. పెద్ద తమ్ముని భార్య పోరుపడలేక, చిన్న తమ్ముని దగ్గరకు పోతే, అంతా పెద్దోడికే పెట్టావని చిన్న తమ్ముడు, వాడి భార్య సాధించారు. విధిలేక వూరికి వెళ్ళిపోయి అక్కడే వుండినారు. నేనే వీళ్ళు పడుతున్న బాధచూడలేక, కొంతకాలం క్రిందట నా దగ్గరకు తెచ్చుకున్నా. ఎంతకాలమైనా వీళ్ళు, తమ్ముళ్ళ దగ్గరికి వెళ్ళే ఆలోచన చేయలేదు.

"నా కుటుంబ పరిస్థితి ని బట్టి చాలా కాలంగా మా అమ్మా నాన్నబాధ్యత తమ్ముళ్ళకు వివరించి సహాయం అడుగుదామని చెబుతున్నా. వాళ్ళు ఏ మాత్రం నా మాటలు పట్టించుకోలేదు. తమ్ముళ్ళ తో నేను మాట్లాడతాను అన్నా వప్పుకోలేదు. ముందు చూపు లేకుండా వున్న దంతా కొడుకుల కిచ్చి వీధిన పడిన వీళ్ళకు ఈ స్థితి ఎందుకొచ్చింది ? మమ్మల్ని కూడా మా తమ్ముళ్ళ లాగా చదివించి వుంటే ఆడపిల్లలు, మగ పిల్లలు అనే తేడా లేకుండా పెంచి వుంటే, మేం మా భర్తల్ని ఎదిరించి అయినా సంపాదించి మా తల్లిదండ్రుల్ని చూసుకునేవాళ్ళం. కానీ మా చేతుల్లో విద్యలేదు, డబ్బులేదు, మాకు స్వాతంత్యం కూడా లేదు, ఏమిచేయగలం ?"

ఆమె ఆగి ఊపిరి తీసుకుంది

ముసలాయన కేసి చూశాం. ఆమె చెప్పింది వినపడిందో, లేదో ..అర్థమయిందో, కాలేదో మరి, ఏ భావమూ లేదు అతని ముఖంలో. ఆమె ఈ సారి ఆమె ముఖం దీనంగా మారింది .

" వాళ్ళను మేం కోరేది ఒక్కటే ... మాకేమీ ఇవ్వొద్దు, వాళ్ళ అవసరాల కొసమైనా కొంత ఆస్తిని, డబ్బును మీ దగ్గరుంచుకోమని ... ఎంత మంది కొడుకులు ఎంత హీనంగా చూసి వీళ్ళను తిరస్కరించినా వాళ్ళే తమ వారసులని, తమ సంపాదన అంతా కొడుకులకే చెందాలనే మన తల్లి దండ్రుల నైజం మారాలి. ఎంతమంది తల్లిదండ్రులు ఆడపిల్లలకు ఆస్తి ఇస్తున్నారు? ఆస్తి గురించి కాదు, అమ్మాయిని, అబ్బాయిని తేడా లేకుండా పెంచాలి.. ఇద్దరినీ వారసులు, వంశోద్ధారకులు గానే గుర్తించాలి. మీరు చదువుకున్నవారు, సమాజసేవ చేసేవారు, మార్పిడి ఈ వ్యవస్థలో కూతురుకున్న స్థానాన్ని. "

మాకేం చెప్పాలో తోచలేదు. మళ్ళీ ఆమె మాట్లాడింది.

"మా అమ్మా నాన్నను మీరు చెప్పడం వలన నేను చూసుకోలేనమ్మా ... తమ్ముళ్ళు చూసుకోని రోజు వాళ్ళు నా బాధ్యతే. నేను కోరింది ఒక్కటే వాళ్ళను ఆస్తి అంతా వాళ్ళ కిచ్చారు కదా... మీకు ఇప్పుడు కావాలని అడగండి .. మీరు ఇచ్చింది మీరు అడగడంలో తప్పేముంది? వెళ్లి వాళ్ళని నిలదీయమని చెప్పాను. కానీ వీళ్ళకు కొడుకుల ఆనందం తప్ప, వీళ్ళ అవసరాలు కానీ, మా అవస్థలు కానీ అవసరం లేదు. ఈ దేశంలో ఆడపిల్లల గతి యింతేనమ్మా ... ఇప్పుడే కాదు, రామాయణ కాలం నాటి నుంచి అంతే. దశరథుడు కూతురు శాంతతో తృప్తిపడ్డాడా... కొడుకులకోసం శాంతను రోమపాదునికి దత్తత ఇచ్చాడు. దశరథుని కొడుకుల ముచ్చట కూతురి వలన తీరిందనే సత్యం ఎంతమందికి తెలుసు? శాంత ఔదార్యం ఎక్కడైనా కీర్తించ బడిందా?"

"మా బిడ్డల సాక్షిగా చెబుతున్నానమ్మా, మాకున్న దాంట్లోనే వాళ్లకు పెడతాం , చివరి వరకు మా అమ్మా నాన్నని నేను చూసుకుంటాను . ఎవరి సహాయం కూడా మాకు అవసరం లేదు. " కన్నీళ్లతో ఆమె కళ్ళు నిండిపోయాయి. ఉద్యోగంతో గొంతు పెగలేదు.

నోరేత్తలేకపోయాం. మా దగ్గర మాటలు లేవు. ముగ్గురం ముఖాలు చూసుకున్నాం. రామాయణంలో రాముడికి ఒక అక్క వుందని, యూనివర్సిటీ డిగ్రీలున్న మా ముగ్గురికి తెలియలేదు, మేడి పండులాంటి ఈ సమాజంలో ఎన్ని పురుగులున్నాయో! ముసలాయన అరుగు మీదనే నిశ్చలంగా వున్నాడు. కూతురు గురించి చెప్పాడు కానీ ఇద్దరు కొడుకులు కూడా చూడ లేదని ఒక్క మాట కూడా అనలేదు. రక్తం లో జీర్ణించుకుపోయిన ఈ స్త్రీ పురుష తేడాలు , ఎలా పోగొట్టగలం?

ఆమె లోపలికి వెళ్లి నాలుగు గ్లాసుల్లో మజ్జిగ తెచ్చింది. మేము త్రాగి బయటికి వచ్చాము. బయట తండ్రికి గ్లాసు నోటికి అందించి మజ్జిగ త్రాపిస్తున్న ఆమెను చూసి మాకు హృదయం ద్రవించింది. నా కయితే ఆమె మహోన్నత వ్యక్తిత్వం ముందు మేము మరుగుజ్జులం అనిపించింది. ఆమెకు మేము కౌన్సిలింగ్ చేయడమేమిటి? సమాజపు రీతుల గురించి ఆమె మాకు ఎంతో తెలియ చేసింది. మేమింక ముసలాయన దగ్గరకు కూడా పోలేదు. మా అవసరం అతనికి లేదు.

"మళ్ళీ కలుస్తాం మేడం" అన్నాడు రమేష్.

ఆమె ఏదో అనబోయి మౌనం వహించింది. చేతులు జోడించి కళ్ళతోనే వీడుకోలు తీసుకున్నాం.

"ఆమె పేరేంటో అడగనేలేదు మేడం ... ఆమె గురించి రాస్తాను. ఆమె సామాన్యంగా వున్న, సామాన్యంలో వున్న, చాలా గొప్ప మనిషి, మన జాతి సంపద " కార్లో కూర్చున్నాక అన్నాడు రమేష్.

"ఆమెకు పేరెందుకు ? ఆమె ఒక "కూతురు " " అంది సరయు .

నాకు కూతురుంది, అనుకున్నా మనసులో తృప్తిగా.

కథా కౌముది

వల(యం)

మద్దాళి నిర్మల

**కౌముది - రచన నిర్వహించిన కథల పోటీ(2013)లో
సాధారణ పురుషులకు ఎంపికైన కథ.**

రాకేష్ మనసు గాల్లో తేలిపోతున్నట్లుంది. రేపు కంపెనీ పనిమీద ఢిల్లీ వెళ్ళబోతున్నాడు. ఈ పని తను విజయవంతంగా పూర్తి చెయ్యగలిగితే తనకి ప్రమోషను ఖాయం. ఓ మాదిరి ఉద్యోగంలో చేరిన తను ఈ స్థాయికి చేరాడంటే దానికి తన పట్టుదలా, కృషి కారణం. ఏమాత్రం అలసత్వం ప్రదర్శించకుండా ప్రతినిమిషం ఉద్యోగానికే వెచ్చిస్తూ అలుపెరుగని యోధుడిలాగా శ్రమిస్తూనే ఉన్నాడు. ఈ ప్రయాణంలో మితిమీరిన ఒత్తిళ్ళూ, సవాళ్ళూ ఎదుర్కొంటూనే ఉన్నారు. మెట్టుమెట్టుగా ఎదుగుతున్న తన ప్రయాణం తలచుకుంటే తనకే గర్వంగా ఉంది.

నిజంగా తను ఎంతో అదృష్టవంతుడు. ముచ్చటైన సంసారం, అనుకూలవతి అయిన భార్య. ముద్దులొలికే ఒక్కగానొక్క సంతానం. వాణ్ణి పైకి తీసుకొస్తే చాలు తన బాధ్యత అయిపోతుంది. అందుకే ఒక్కడితో సరిపెట్టాడు. వాణ్ణికూడా తన స్థాయికి తేవాలంటే తను కష్టపడక తప్పదు. ఈ ఉరుకుల పరుగుల జీవనప్రయాణంలో ఎదురయ్యే ఒత్తిళ్ళతో సతమతమవుతున్నా కళ్ళముందున్న సుఖవంతమైన జీవితం, అనుభవించే సుఖభోగాలు తలచుకుంటే ఇవన్నీ అంతగా బాధించవు.

నిజమే. ప్రతిసారి తనకప్పగించిన పనిపూర్తయ్యేవరకు తీవ్రమైన మానసికాందోళనకు గురవుతూనే ఉన్నాడు. తనేకాదు. ఇలా ప్రైవేటు కంపెనీల్లో పనిచేసే ప్రతి ఉద్యోగికి ఇది అనుభవమే. మార్కెటింగు రంగంలోనూ, సాఫ్ట్వేర్ రంగంలోనూ పోటీ మరి ఎక్కువ. ఎంత ఎక్కువ వ్యాపార విస్తరణ చేస్తే, ఎంత ఎక్కువ ప్రాజెక్టులు చేస్తే అంతగా పైకొస్తారు. అదే క్షణంలో ఉద్యోగాల్లో భద్రత కూడా తక్కువే. ఏక్షణాన ఊడతాయో తెలియని పోటీ. ఆందోళనలకి అదొక కారణం. దేవుడి దయవల్ల రేపటి కార్యక్రమం జయప్రదంగా పూర్తయితే తనంత అదృష్టవంతులెవరూ ఉండరు.

రేపటి ప్రయాణం తలచుకుంటే మరో విషయం గుర్తొచ్చింది రాకేష్ కి. మొట్టమొదటిసారిగా ఏ విధమైనా ఆందోళనా లేకుండా పని పూర్తిచేసుకొచ్చే అవకాశం వచ్చింది. నిజమే. ఆ పుణ్యం కట్టుకున్నది తన కొలీగ్ ఆనంద్. తను ఇంతకు ముందు టూర్ వెళ్ళినప్పుడు ఇదే పద్ధతిలో వెళ్ళాడట. పూర్తి వివరాలు చెప్పాడు.

దాని ప్రకారం తను ప్రయాణంలో ఉన్నన్ని రోజులూ తనని నిత్యం అనుసరిస్తూ, తనని సంతోషంగా, ఒత్తిళ్ళకు దూరంగా ఉంచే 'ఎస్కార్డ్ గర్స్' తోడుంటారు. ఇంటికి దూరంగా ఎక్కువ రోజులు ఉద్యోగ వ్యాపార బాధ్యతల్లో వేరే ఊళ్ళలో ఉండవలసిన వారికోసం ఇలా సేవలందించే యువతులను ఏర్పాటుచేసే ఏజన్సీలు కొత్తగా వెలిశాయి. ఎక్కువగా పాశ్చాత్య దేశాల్లోనూ, ఈమధ్యనే మనదేశంలోని ముఖ్య నగరాలైన ఢిల్లీ, బొంబాయి, బెంగుళూరు లాంటి చోట్ల ఇలాంటి ఏజన్సీలు పనిచేస్తున్నాయి. ఈ ఏజన్సీల వివరాలు ఇంటర్నెట్లో దొరుకుతాయి. ముందుగా ఆ ఏజన్సీలకు నెట్ ద్వారా సంప్రదిస్తే మనం వెళ్ళే ఊళ్ళో యువతులను వాళ్ళే ఏర్పాటు చేస్తారట. దీనికోసం మనం మన వివరాలు వాళ్ళకిస్తే చాలు రైలు దిగ్గానే అవసరమైతే టాక్సీ సౌకర్యంతో సహా వాళ్ళే ఏర్పాటు చేస్తారట. కాకపోతే వాటికి అదనపు ఖర్చులుంటాయి. సేవలనిబట్టే రుసుములు. మనం ఎక్కడికెళ్ళినా వాళ్ళు వెంటే ఉంటారు. షాపింగు దగ్గరనుండి, నిద్రపోయేవరకు అన్ని సేవలూ వాళ్ళెంతో శ్రద్ధతో చేస్తారట. చుట్టుపక్కల ఏవైనా చూడాలన్నా గైడులాగా కూడా వ్యవహరిస్తారట. మొట్టమొదటిసారిగా తను ఆ సేవలు ఉపయోగించుకోబోతున్నాడు.

"హలో. గుడ్ మార్నింగ్"

రైలు దిగ్గానే ఎదురొచ్చిన యువతిని చూస్తూనే మైమరిచి పోయాడు రాకేష్.

"వావ్! ఎంతందంగా ఉంది. మెరుపుతీగలా."

తేరుకుని మళ్ళీ తనుకూడా విష్ చేశారు..

"మీరు.. మిస్టర్ రాకేష్"

"యా!" సైల్ గా సమాధానం చెప్పాడు. తన వివరాలన్నీ ఇంటర్నెట్ ద్వారా ముందే తెలియపర్చటం వలన తనకన్ని ఏర్పాట్లూ చురుగ్గా జరిగిపోయాయని గ్రహించాడు. ఆనందంతో తబ్బిబ్బయ్యారు. చెయ్యిపుచ్చుకుని ఆమె టాక్సీ దగ్గరకి తీసుకెళ్ళింది. హోటల్ కి టాక్సీలో వెడుతున్నంతసేపు ఏదో మాట్లాడుతూనే ఉంది. ఏవో జోక్లు వేస్తూనే ఉంది. ఇలా చలాకీగా మాట్లాడటం వీళ్ళకి అలవాటు కాబోలు.

రూమ్ కి వెళ్ళగానే కాఫీ తనే ఆర్డరు చేసింది. తను డ్రస్ మార్చుకోవటంలో సహాయం చేసింది. తను ఫ్రెష్ అయివచ్చేసరికి "కాఫీ తీసుకోండి" అంటూ చిరునవ్వుతో అందించింది.

కప్పు అందుకునేటప్పుడు చేతివేళ్ళు తగిలాయి. ఆమె ఇవేవీ పట్టించుకోలేదు. ఓహో. వాళ్ళకివన్నీ మామూలే కాబోలు. కానీ తనకి ఓ తీయని అనుభూతి.

స్నానం చేసి తయారవుతున్నాడు రాకేష్. నీడలా ఆమె. పేరు స్నేహ అని చెప్పింది. నిజమే సార్థకనామధేయురాలులాగా ఉంది. తను బయటికి బయలుదేరుతుంటే లాప్ టాప్, బ్రీఫ్ కేస్ సిద్ధం చేసింది. వెన్నంటి ఆనుకుని నడుస్తూంది. ఓ అందమైన యువతి తన పక్కగా నడుస్తోంటే చెప్పలేని ఆనందం. ఆఫీసులో తన దగ్గర పనిచేసే ఆడవాళ్ళున్నా ఇంత సన్నిహితంగా ఉండే అవకాశాలు తక్కువ. ఆమెనుండి ఎంత పరిమళం తను తయారయే లోపలే ఆమెకూడ మళ్ళీ ఫ్రెష్ గా తయారయింది కాబోలు. రోజంతా తనని అంటిపెట్టుకునే ఉంది. లంచ్ టైములోనూ చక్కటితోడు. తను పూర్తి శాఖాహారి అని తెలిసి ఆ భోజనమే తెప్పించింది. ఉక్కిరి బిక్కిరయ్యాడు రాకేష్.

ఒక్క నిమిషం భార్య స్వాతి గుర్తుకొచ్చింది. తన చేత్తో భోజనం వడ్డించి ఎన్నాళ్ళయిందో. కాదు.. కాదు. ఇద్దరూ కలిసి భోజనం చేసి ఎన్నాళ్ళయిందో అనుకోవాలి. ఉద్యోగాల ప్రభావంతో ఎవరిదోవ వాళ్ళది. పగలు ఆఫీసు కాంటిన్లోనూ, రాత్రి స్వాతి వండి టేబుల్ మీద సర్దివంచిన భోజనం తను వీలున్నప్పుడు పెట్టుకు తినటం. ఒకవేళ స్వాతి రాత్రి ఇంటికి త్వరగా రాగలిగితే కలిసి భోజనం.

అందులోనూ ఆమె సాఫ్ట్‌వేర్ ఉద్యోగిని కావటంతో ఒక స్థిరమైన ఉద్యోగవేతలుండవు. ఇంట్లో ఉన్న ఆ కంప్యూటర్లో కుస్తీలే. ఇలా తనవెంటే ఓ మనిషి ఉండడంకోసమే షాపింగు ప్రసక్తి తెచ్చాడు. తనూ ఆనందంగా ఒప్పుకొంది. టీ తాగి సోఫాలో వెనక్కి వాలాడు. రాత్రి ప్రయాణంలో నిద్రసరిగా పట్టకపోవటం, పగలంతా పని హడావిడి. ఆ తర్వాత ఓ గంట బజార్లలో తిరగటం, చాలా అలసటగా అనిపించింది. కళ్ళుమూసుకుని కణతలు నొక్కుకున్నాడు. రాకేష్ చేతులని తొలగిస్తూ మెత్తని చేతులు. సున్నితంగా కణతలని, తలని నొక్కుతున్నాయి. అబ్బ. ఎంత హాయిగా ఉంది. దొరుకునా ఇటువంటి సేవా. అప్రయత్నంగా వేటూరివారి సినిమా పాట మెదిలింది.

తెలియకుండానే నిద్రలోకి జారాడు. ఆ స్వప్నకే మెలుకువ వచ్చిందో, తనంతట తనే మేలుకున్నాడో తెలియని స్థితి. కళ్ళు తెరిచి చూస్తే ఎదురుగా స్నేహ, చిరునవ్వుతో.

"మిస్టర్ రాకేష్ ఇప్పుడు రాత్రి ఏడుదాటింది. మీరు తయారయితే మనం రెస్టారెంట్‌కి వెడదాం"

బద్ధకంగా ఒళ్ళు విరుచుకున్నాడు రాకేష్.

"ఓ.కె. బద్ధకంగా ఉంటే భోజనం ఇక్కడికే తెప్పించుకుందాం" వెంటనే అంది ఆమె.

"లేదు - లేదు ఇప్పుడే రెడీ అవుతాను" లేచి హుషారుగా బాత్‌రూంలో దూరాడు రాకేష్. నిజమే రూములో ఎంతసేపు గడిపినా ఏం సరదా ఉంటుంది. అందమైన యువతిని పక్కనుంచుకుని పదిమందిలో తిరగటంలో మజాయ్ వేరు. మళ్ళీ ఆమె సహాయం మామూలే డ్రస్ అవటంలో. ఆమె సాన్నిహిత్యం ఎంతో హాయిగా ఉంది.

అప్రయత్నంగా ఆమె చెయి పట్టుకున్నాడు. రెస్టారెంట్‌లో మంద్రస్థాయిలో సంగీతం. మాట్లాడుతూ డిన్నర్ ముగించారు. రూముకి తిరిగొచ్చాక బాల్కనీలో నుండి ఢిల్లీ నగరాన్ని రాత్రి వెలుగులో చూస్తుంటే అందులోనూ స్నేహలాంటి యువతి చెప్పే కబుర్లు వింటూ చెప్పలేని అనుభూతికి లోనయ్యాడు రాకేష్.

ఈ అనుభవాన్ని మించి ఇంకేదో కావాలని తనువూ మనసూ ఆరాటపడుతోంది - చొరవ చెయ్యటానికి మొహమాటం అడ్డొస్తోంది. ఇలాటివారి సేవల్లో భాగస్వామ్యం కూడ ఒక భాగమే అని విన్నాడు. కానీ తొందరపడటానికి అతడు పెరిగిన వాతావరణం, సంస్కారం ఆమె పరాయిస్తే అని గుర్తుచేస్తున్నాయి.

ఆమె చెప్పిన వివరాల ప్రకారం తనీ ఉద్యోగంలో చేరి ఆర్నెల్లవుతోందట, తను పోస్ట్ గ్రాడ్యుయేషన్ చేస్తూ పార్ట్‌టైం జాబ్‌గా ఈ ఉద్యోగంలో చేరిందట. తనలాగా ఇక్కడ ఓ యాభైమంది పనిచేస్తున్నారని చెప్పింది. అక్కర లేదనుకున్నప్పుడు నిరభ్యంతరంగా మానేయొచ్చట. ఇవాళా రేపూ అందమైన స్నేహితురాలు పక్కన ఉండటం ఓ హోదాగా భావిస్తున్నారట ఎక్కువగా పర్యాటక చేసే ఉద్యోగులు, ఇన్ని చెప్తూందిగానీ ఆ తర్వాత సేవల గురించి ఏమీ మాట్లాడటం లేదు. చొరవ తీసుకుంటే ఏమంటుందో తనని లేకిగా అనుకుంటుండేమో.

మరి ఆనంద్ చెప్పిన ప్రకారం లైంగిక సేవలు కూడా వారి సేవలో ఒక భాగమే అని. ఏమో. ఏదైనా తను తొందర పడకూడదు. అవకాశం చూసి చొరవ చెయ్యాలి. ఆలోచనల్లో ఉండగానే ఆమె "గుడ్‌నైట్" అంటూ చెయ్యందించింది. ఆ చేతిని ఎలా అందుకోవాలో తెలియక చెయ్యినొక్కి వదిలేశాడు.

తన బెడ్ మీద పడుకుండిపోయాడు.

ఇంటికి తిరిగొచ్చాక కూడా రాకేష్‌ని తన ఢిల్లీ అనుభవాలు వెంటాడుతూనే ఉన్నాయి. అక్కడి ప్రతి సేవనూ భార్యతో పోల్చి చూసి కాస్తంత అసంతృప్తి అనుభవిస్తూ ఉన్నారు. మళ్ళీ మళ్ళీ ఆ అవకాశం ఎప్పుడొస్తుందా అని ఎదురు చూడటం తోనే సరిపోతోంది. ప్రమోషను తొందరలో రాబోతోందన్న వార్త కూడా అతన్ని పెద్దగా సంతోషపెట్టలేకపోతోంది. మూడీగా ఉంటున్నాడు.

ఓ రోజు స్వాతి అడగనే అడిగింది.

"ఏమిటి రాకేష్! ఈ మధ్య అదోలా ఉంటున్నావు? ఏదైనా ప్రోబ్లమా? ప్రమోషను వస్తుందంటున్నావు? మరి ఇంకేమిటి సమస్య? ఉద్యోగంలో బాధ్యతలు పెరుగుతాయనా? ఎన్నాళ్ళనుండో ఎదురుచూస్తున్నావుగా. ఇప్పుడెందుకీ టెన్షన్?"

అనునయిస్తోంది స్వాతి.

మాట్లాడలేకపోయాడు రాకేష్. ఏం చెప్పాలో ఎలా చెప్పాలో తెలియట్లేదు. ఈ జీవితం అసంతృప్తిగా ఉందని చెప్పాలా? దానికి కారణం నువ్వేనని ఎలా చెప్పాలి. ఆలోచిస్తుండిపోయాడు.

అనుకోని అవకాశం. మళ్ళీ ఒకసారి ఢిల్లీ ప్రయాణం. రాకేష్లో తిరిగి ఉత్సాహం ఈసారి వచ్చే అవకాశంలో పూర్తిగా ఆ సేవలు ఉపయోగించుకుంటే ఈ అసంతృప్తి నుండి బయటపడవచ్చు. కాస్తంత రోటీన్ కి దూరంగా గడపొచ్చు. ఏదేమైనా ఒకసారి తిరిగి ఆ అనుభవం పొందాలి. నిజమే మనిషికి అందుబాటులోకి వచ్చిన కోరిక తీరకపోతే అసంతృప్తి వెంటాడుతూనే ఉంటుంది. అందులోనూ ఇలాంటి అవకాశం వచ్చి చేజారిపోయింది. ఈసారి మాత్రం పోగొట్టుకోకూడదు. ధృఢంగా నిశ్చయించుకున్నాడు.

కంప్యూటర్ ముందు కూర్చుని నెట్ ఓపెన్ చేశాడు.

"గుడ్ ఈవినింగ్"

ఎయిర్ పోర్టులో దిగగానే ఓ తియ్యని కంఠం. "ఎక్స్ క్యూజ్ మీ. మిష్టర్ రాకేష్"

వెనక్కి తిరిగి చూశాడు.

ఆశ్చర్యం. తనకి ఎదురుగా ఉన్న యువతిని చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు రాకేష్.

"ఎస్. మిష్టర్ రాకేష్, నేను బ్యూటీక్వీన్ ఎస్కార్డ్ సర్వీసెస్ నుండి వచ్చాను. స్నేహ రెండు రోజుల ముందే లండన్ వెళ్ళింది. అందుకే ఆమె స్థానంలో నేనొచ్చాను. మీక్కావలసింది సర్వీసెస్ కాబట్టి అని నేనైనా ఇస్తాను నేనేకాదు. మా సంస్థనుండి ఎవరైనా అంతే శ్రద్ధగా ఇస్తారు. డోంట్ గెట్ డిస్సప్పాయింటింగ్ దీనికోసం మా సంస్థ ప్రత్యేకమైన శిక్షణ ఇస్తుంది. మీకేమీ అసంతృప్తి ఉండదనుకుంటాను నా సేవలు తీసుకున్నాక" ఆమె నవ్వుతోంది.

"ఫర్వాలేదు రండి. మనం వెళ్తూ మాట్లాడుకుందాం." చొరవగా చెయ్యి పట్టుకుని టాక్సీ వైపు నడిపించింది. మంత్రముగ్ధుడిలాగా ఆమె వెంటనడిచాను.

"నేను నిజానికి సాఫ్ట్వేర్ రంగంలో స్థిరపడాల్సింది. కానీ ఇవాళా రేపూ దానికో స్థిరత్వం లేదు. వేళాపాళాలేదు. అందుకే అదివదిలేశాను. ఈ ఉద్యోగంలో చేరాను. ఎంచక్కా ఎన్నో ఊళ్ళు తిరగొచ్చు. రకరకాల వ్యక్తుల్ని కలవొచ్చు. సేవలని బట్టి డబ్బు తీసుకోవచ్చు. సంఘంలో పెద్దమనుషులు, హోదాల్లో ఉన్నవాళ్ళు, మీలాంటి కంపెనీ ఎక్స్ క్యూజ్ టిఎంఎం ఎందరితోనో పరిచయం ఏర్పడుతుంది. ముందు ముందు ఈ పరిచయాలు జీవితంలో ఎంతో ఉపయోగపడతాయి. కాదంటారా?"

ఆ ప్రశ్నకు జవాబు చెప్పలేకపోయాడు రాకేష్. అతని నోటినుండి వచ్చింది ఒకే మాట.

"ఏమిటిది స్వాతి?"

"నిజమే రాకేష్, మనమిద్దరం భార్యాభర్తలం. నీకేం కావాలో తెలుసుకోవాల్సిన బాధ్యత నాకుంది. అలాగే నా విషయం నువ్వు ఆలోచించాలి. ఈ మధ్యకాలంలో మనమధ్య దూరం పెరుగుతోంది. ఉద్యోగ బాధ్యతలూ, ఒత్తిళ్ళూ కారణమని ఒప్పుకోక తప్పదు. వాటినుంచి దూరం కావటానికి ఇద్దరం కలిసి ప్రయత్నం చెయ్యాలి. కానీ నువ్వేం చేస్తున్నావు? నీ దోవ నువ్వు చూసుకుంటున్నావు.

ఇంటినుండి పారిపోయి దొరికిన అవకాశాలని ఉపయోగించుకుంటున్నావు. మరి నా సంగతేమిటి? నువ్వనుభవిస్తున్న ఇబ్బందులన్నీ నాకూ ఉన్నాయి. ఇంకా చెప్పాలంటే ఓ గృహిణిగా, స్త్రీగా ఓ తల్లిగా నీకంటే ఎక్కువ శ్రమ పడుతున్నాను. అదెప్పుడైనా ఆలోచించావా? నీకు దొరికిన సేవలతో నన్ను పోల్చుకుని అసంతృప్తితో నీదోవ నువ్వు చూసుకోవాలనుకుంటున్నావు. జీవితాన్నించి పారిపోవాలనుకుంటున్నావు. అనుకోకుండా నీ మెయిల్సు చూస్తుంటే ఈ సేవలగురించి, ఈ వెబ్ సైట్ గురించి తెలిసింది. నీ అసంతృప్తికి కారణం అర్థమైంది. ఊరికి బయలుదేరుతుంటే నీలో కనిపించిన సంతోషానికి కారణం తెలిసింది. మరి నువ్వేం చేస్తున్నావో నేనూ అదే దారి అనుసరించాలి అనుకున్నాను. పిల్లాడైతూ రెసిడెన్షియల్ స్కూల్లో చేర్పించావు. ఖర్చులన్నీ తట్టుకోవటానికి ప్రమోషన్లంటూ, పోటీలంటూ అస్తమానం ఉద్యోగం తప్ప వేరే ధ్యాస లేకుండా యాంత్రికమై పోయావు. నువ్వు సేవలను కొనుక్కుని ఆనందిస్తున్నావు. ఎందుకంటే కంపెనీ నీకు ఎంటర్టైన్మెంట్ అలవెన్సు అంటూ అదనపు జీతాన్నిస్తోంది కదా. అదే సేవలని అమ్ముకుని నేను అదనపు సంపాదనని ఏర్పరచుకుందామనుకుంటున్నాను. కావాలనే ఈ డ్యూటీ వేయించుకున్నాను. సరే ఇప్పుడు నీకు సేవలందించటానికి నేను రెడీగా ఉన్నాను.”

దిమ్మ తిరిగిపోయింది రాకేష్ కి. ఎప్పుడైతే మనిషికి కోరికలు ఆశలూ పెరిగాయో వాటికి అంతే లేకుండా పోయింది. కంపెనీలది వ్యాపార దృక్పథమై తన అవసరం మేరకు ఉద్యోగస్థులను పెంచుతూ, తగ్గిస్తూ, వారికి అదనపు ఆశలను కల్పిస్తూ, ఎరలు వేస్తూ తమ వ్యాపారాన్ని విస్తరిస్తున్నాయి. ఈ నేపథ్యంలో ప్రపంచంలో వ్యాపారంకాని వస్తువేదీలేదు. చిల్లర వ్యాపారం దగ్గర మంచి విద్య, వైద్యం, మందులు, మాకులూ, అన్నీ వ్యాపార వస్తువులే. పెళ్ళి సంబంధాల దగ్గర నుండి పెళ్ళిళ్ళు, అన్ని శుభకార్యాలు, పుట్టుక దగ్గర నుండి చావువరకు ఒకటేవిటి అన్ని సేవల్లోనూ కంపెనీలు దూరిపోయి ప్రతిదీ కార్పొరేట్ స్థాయిలో ఉన్నాయి. అన్ని సేవలకీ కంపెనీలొచ్చి ఈ ప్రపంచం ఎటుపోతోందో తెలియట్లేదు. ఇందులో వ్యక్తిత్వాలకీ, శీలానికీ నైతికతకీ విలువలు లేకుండా అయిపోయాయి. నిజమే స్వాతి చెప్పినట్లు తనలాటివాళ్ళు అదనపు సేవలు కొనుక్కోవాలని చూస్తే స్వాతిలాంటి యువతులు వాటిని అమ్ముకోవాలని చూస్తే మధ్యలో బాగుపడేది కంపెనీలే. నైతిక విలువలు పక్కన పెడితే ఖర్మకాలి ఎవరికి రోగాలొచ్చినా మళ్ళీ కార్పొరేట్ ఆస్పతులే దిక్కు. అక్కడా అవి జలగల్గా మనుషుల్ని పీక్కుతింటాయి. ఈ విషవలయాల్లో చిక్కుకుని తమలాటి ఉద్యోగులు పిచ్చి కోరికలతో, అది ధనసంబంధమైనదైనా కావచ్చు. తాత్కాలికానందం కావచ్చు, శ్లేష్మంలో ఈగల్గా ఇందులోనుండి బయటపడలేకపోతున్నారు. ఒకసారి ఈ ఊబిలో చిక్కుకున్నాక అందులో నుండి బయటపడే ప్రసక్తి లేదు. పైగా పిల్లలని కూడా మమతలకీ, మానవత్వాలకీ దూరంగా పెంచి తమలాంటి మరో తరాన్ని తయారు చేస్తున్నారు. తల్లిదండ్రీ తలోదారి మరి పిల్లలే దారి? కుటుంబ వ్యవస్థ చిన్నాభిన్నమైపోతోంది. ఇప్పటికీ ఉమ్మడికుటుంబాలు పోయాయి. ఇక కుటుంబాలు కనబడవు. జంతువుల్లాంటి మనుషులే మిగులుతారు. పొరపాటు ఈ మనుషుల్ని చూసి జంతువులే సిగ్గుపడతాయి.

అమ్మో. అలా జరగటానికి వీలేదు.

“స్వాతి! మనం ఇక్కడండొద్దు. ఈ వలయంలోంచి బయటికి పోదాం. పరుగెత్తు స్వాతి. ముందిక్కడ్లించి వెళ్ళిపోదాం. పద స్వాతి”

సాధ్యమైనంత గట్టిగా అరుస్తూ స్వాతి చెయ్యిపట్టుకుని పరుగుతీస్తున్నాడు.

“రాకేష్! ఏమయింది. ఏవిటి కలవరిస్తున్నావు?”

స్వాతి తట్టిలేపుతోంది.

ఒక్కసారిగా తనని తాను గిల్లి చూసుకున్నాడు. నిజమే. పక్కనున్నది స్వాతే. కానీ తను ఢిల్లీలో లేడు. తన ఇంట్లోనే ఉన్నాడు. తేడా ఎక్కడంటే, తనూ స్వాతి ఉన్న స్థితిలోనే. తామిద్దరూ భార్యాభర్తలుగానే ఉన్నారు. అమ్మయ్య. ఎంత ప్రమాదం తప్పింది.

తేరగా వచ్చే సుఖాలని ఆశించి తన మాయలోపడితే, అదే పని స్వాతిలాటి వాళ్ళు చేస్తే నిజమే. ఇప్పుడూ స్వాతిని ఆ స్థానంలో ఊహించుకుంటే అది ఎంత తప్పో అర్థమవుతోంది. మరి స్నేహ కూడా ఆడపిల్లే. ఆమె గురించి ఎందుకాలోచించలేదు. ఆమెకూడా రేపు మరొకరికి భార్య అవుతుంది. ప్రస్తుతం ఓ తండ్రికి కూతురు, ఓ అన్నకి చెల్లి. ఈ నిజాన్ని తనలాటి వాళ్ళు ఎందుకు ఆలోచించడంలేదు. కంపెనీలకి ఏవైనా వ్యాపార వస్తువులే. అది ఆడవాళ్ళా, అత్యవసర వస్తువులా అన్నది అప్రస్తుతం. ఆర్థిక శాస్త్ర సూత్రం ప్రకారం దేనికైతే డిమాండు ఉంటుందో దాన్ని కంపెనీలు ఉత్పత్తి చెయ్యాలనుకుంటాయి. మరి ఇటువంటి వ్యక్తులు తమ సొంత వాళ్ళని ఈ స్థితిలో ఊహించగలరా? ఏమో ఈ స్థితిలో ఊహించటమే కాదు, ఉంచే రోజులొస్తాయేమో ముందు ముందు. చదువుకున్నవాళ్ళే వీటిని ప్రోత్సహిస్తుంటే ఎలా?

ఇది ఓ రకంగా లైసెన్సు పొందిన వ్యభిచారం కాదూ. ఎక్కడో ఆకలి కోసం పొట్టగడవక వ్యభిచరించే వాళ్ళని అరెస్టు చేసి మీడియాలో సగం ముసుగువేసి పదే పదే చూపిస్తారే. మరి వీళ్ళు నాగరికత ముసుగులో స్ట్రీటస్ సింబల్స్ గా అందమైన ముసుగేసుకుని కార్పొరేట్ స్థాయిలో వ్యభిచారం చేయిస్తుంటే ప్రభుత్వాలూ, ప్రజాసంఘాలూ, ప్రజలూ ఎలా ఊరుకుంటున్నారు?

ఏదైనా తనూ తన కుటుంబం, ఈ విషవలయానికి దూరంగా వెళ్ళిపోవాలి. ఇప్పటికీ సంపాదించింది చాలు. ఊళ్ళో ఉన్న పొలాన్ని తల్లిదండ్రుల్ని కనిపెట్టుకుని మళ్ళీ కుటుంబ వ్యవస్థనీ, మానవతా విలువల్ని కాపాడుకోవాలి. ఈ ఉద్యోగంలో ఉంటే తప్పకుండా ఎప్పుడో ఒకప్పుడు ఈ ఊబిలో కూరుకుపోవటం ఖాయం. అసలు దీనికంతటికీ కారణం మనుషుల్లో పెరుగుతున్న డబ్బు పిచ్చి. సుఖభోగాల మీద అత్యాశ. మన తర్వాత వాళ్ళకి మనం ఎంత తక్కువ ఆస్తి సమకూరుద్దామా అన్న తపన. ఆశకి అంతేలేకుండా పోయింది. ఈ డబ్బుకోసం ఏదైనా చెయ్యచ్చన్న దురభిప్రాయం. స్ట్రీటస్ అనుకుంటా నైతిక విలువలకి తిలోదకాలివ్వటం, అందరూ ఏం చేస్తే మనం అదే చెయ్యాలన్న ఆలోచనలేనితనం. ఫర్వాలేదు. ఈలోకం తననూ తనకుటుంబాన్ని వెనకబడిందని వెలివేసినా ఫర్వాలేదు. విలువల్లేని ఈ జీవితం వద్దుగాక వద్దు. ఈ ఉద్యోగాలకి రాజీనామా చేసి వెళ్ళిపోవాలి.

ఛ.ఛ. ఇంత పిరికిగా ఆలోచిస్తున్నాడేమిటి? ఇప్పటికిప్పుడు ఎక్కడికో పారిపోయి ఏం చేస్తాడు. తనొక్కడే పోతే ఈ వ్యవస్థమారి పోతుందా? మనుషుల్లో మార్పురావాలి. ఈ వ్యవస్థలో ఇంకా తన స్నేహితులూ, సహోద్యోగులూ ఉన్నారు. ఉద్యోగం చెయ్యలేమా! ఇక్కడే ఉండి కంపెనీలు వేసే ఎరలని అరికట్టాలి. ముందుగా తన స్నేహితులతో మాట్లాడాలి. అంతా కలిసి సహోద్యోగుల కళ్ళు తెరిపించాలి. అంతగా ఎవరూ కలసిరాకపోతే అప్పుడే ఈ ఉద్యోగం వదిలేసి తనదోవ తను చూసుకోవచ్చు. పరిస్థితి అర్థమై అందరూ తనతో కలిసొస్తారనే అనుకుంటున్నాడు.

"భగవంతుడా! నాకీ పరీక్షని ఎదుర్కొనే, శక్తినీ మనస్థైర్యాన్ని ఇవ్వు. నాదేశాన్ని ఈ నీచ సంస్కృతినుండి, విషవలయాన్నుండి రక్షించే అవకాశమివ్వు."

మనస్ఫూర్తిగా ప్రార్థించాడు రాకేష్.

కథా కౌముది

అమ్మల గన్న యమ్మ

జి.ఎస్.లక్ష్మి

కౌముది - రచన నిర్వహించిన కథల పోటీ(2013)లో
సాధారణ ప్రచురణకు ఎంపికైన కథ.

"అమ్మాయే పుడుతుంది అచ్చం అమ్మలాగే ఉంటుంది..

అబ్బాయే పుడతాడూ అచ్చం నాన్నలాగే ఉంటాడూ..."

రఘూ సెల్ ఫోన్ లో డాన్ లోడ్ చేసిన పాటని ఆనందంగా వింటున్న సుమ ఒక్కసారిగా ఫోన్ లో ఇన్ కమింగ్ కాల్ వచ్చిన శబ్దానికి ఉలిక్కిపడి ఎవరా అని చూసింది. ఆ కాల్ తల్లి దగ్గర్నుంచి.

వెంటనే యాక్సెస్ట్ బటన్ నొక్కి "ఏంటమ్మా.. ఎలా ఉన్నావ్?" అంది.

అవతల్నుంచి సత్యవతి ఆదుర్దాగా అడిగింది. "మేం బాగానే ఉన్నాం. మీరిద్దరూ ఎలా ఉన్నారు? రెండురోజుల్నించి మీ దగ్గర్నుంచి ఫోన్ లేదు. అంతా బాగానే ఉంది కదా? డాక్టర్ ని కలిసేరా? ఏమన్నారు?"

"కలిసామమ్మా. ఇప్పటికీ పదివారాలు అయిందన్నారు. అంతా బాగానే ఉందన్నారు." చాలా మామూలుగా మాట్లాడుతున్నట్లు చెప్పదామనుకున్నా సుమ గొంతులో ఆపినా ఆగ్గని సంతోషం తొంగి చూసింది.

అవతల్నుంచి సత్యవతి సంతోషంగా "నిజవే. ఎంతమంచిమాట చెప్పావ్.. ఉండుండు. మీ డాడీకి చెప్పాను.."

"షే. అమ్మా.. ఏంటది. నేనింకా ఇవాళ రాత్రంతా హాస్పిటల్ లోనే ఉంటాను. ఇంకా కొన్ని టెస్టులు చెయ్యాలిట. అవయ్యాక నిర్ధారణ చేస్తారు."

"ఇవాళంతా హాస్పిటల్ లోనా ఎందుకూ? రఘూ కూడా అక్కడే ఉన్నాడా? పోనీ నన్ను రమ్మంటావా సాయానికి..?"

"లేడమ్మా రఘుకివాళ రాత్రి ఆఫీస్ లో చాలా పనుంది. అందుకే నేనే వెళ్ళమని చెప్పాను. ఇక్కడంతా బాగానే ఉంది. ఫైవ్ స్టార్ హోటల్ లో ఉన్నట్టుంది. నువ్వేమీ ఖంగారుపడకు."

సత్యవతి గొంతులో ఆశ్చర్యం తొంగి చూసింది. "అదేవితే.. అటూ ఇటూ ఇంతమంది ఉండి దిక్కులేనిదానిలాగ ఆస్పత్రిలో ఒక్కదానివీ ఉంటావా?"

"షే. అమ్మా ఈ రోజుల్లో ఇవన్నీ కామనే. నువ్వు అప్పుడే ఎక్కడా నోరు జారకు. నెమ్మదిగా చెప్పొచ్చులే."

"నీ మొహం. ఇంత సంతోషమైన విషయాన్ని ఎలా దాచుకోమంటావే?"

"అమ్మా కూల్. కూల్ ఇంక మాట్లాడకంటే. నేను చెప్పేదాకా ఈ విషయం ఎక్కడా అనకంటే."

సత్యవతి అవతలనుంచి ఇంకా ఏదో అంటూనే ఉంది. ఇవతల రహీమని సుమ ఫోన్ పెట్టేసింది.

హు.. ఏంటో ఈ అమ్మ చాదస్తం. ఆశ్చర్యం, ఆనందం, ఆవేశం, ఆక్రోశం ఏదొచ్చినా పట్టలేం. నేనూ, రఘూ చూసుకుంటున్నాం కదా. వస్తా వస్తా అంటుంది. వచ్చాక తన చాదస్తాలతో చంపేస్తుంది. అయినా ఈరోజుల్లో మెడిసిన్ ఇంత డెవలప్ అయ్యాక, పీ నాటల్, పోస్ట్ నాటల్ కేర్ ఇంత తీసుకుంటున్నప్పుడు ఇంకా పాతకాలం చాదస్తాలు పెట్టుకుంటే ఎలా? అయినా ఇది పూర్తిగా నాకూ, రఘూకీ సంబంధించిన విషయం. ఏదో పెద్ద ఘనకార్యంలాగా ఊరంతా చాటింపు వెయ్యాలా అమ్మ పిచ్చి కానీ అనుకుంటూ రూమ్ సర్వీస్ బాయ్ తలుపు మీద తట్టిన చప్పుడికి అటు చూసింది.

"గుడివినింగ్ మేడమ్. డిన్నర్ రెడీ" అంటూ అక్కడే ఉన్న బల్లమీద ట్రే పెట్టేసి వెళ్ళిపోయాడు.

నిజంగా ఫైవ్ స్టార్ హోటల్లో లాగే ఉంది ఇక్కడ ఆతిథ్యం కూడా. అయినా అమ్మ అంత తాపత్రయం పడుతుంది కానీ వీళ్ళు వండినట్టు ఈ టైమ్లో కావల్సిన బలమైన ఆహారం వండి తనకి పెట్టగలదా. అసలే తనకి అస్తమానం ఆయాసం అంటూంటుంది. అలాంటి మనిషిని ఇబ్బంది పెట్టడం భావ్యమా. రఘూ ఎంత ఆలోచించి చెప్పాడు. పెద్దవాళ్ళు మనలని బాధ్యతగా చదివించి ఈ స్థాయిలో నిలబెట్టారు. మనం వారికి చేతనైతే ఏమైనా సాయం చెయ్యాలి కానీ మన పనులకోసం వాళ్ళని ఇబ్బంది పెట్టకూడదు అన్నాడు. నిజమే. ఇప్పుడు నా పురుడూ, పుణ్యం అంటే అమ్మకి చెయ్యడం కష్టమే. నాన్నకి టెన్షనే. ఇలాంటి హాస్పిటల్స్ ఉన్నాయి కనకా.. ఇద్దరూ నాలుగు చేతులా సంపాదిస్తున్నారు కనకా బిల్లులు కట్టుకుందుకు తమ దగ్గర ఇన్నూరెన్సులు ఉన్నాయి కనకా. ఇంక పాపం పెద్దవాళ్ళని ఇబ్బంది పెట్టకూడదు. అనుకుంటున్న సుమ గుమ్మం లోంచి ఎవరో తొంగి చూస్తున్నట్టు అనిపించడంతో అటు చూసింది.

ఎవరో పెద్దావిడ అమ్మంత వయసుండొచ్చు లోపల ఎవరున్నారా అన్నట్టు తొంగిచూస్తోంది.

కట్టూ బొట్టూ చూస్తే పెద్దింటి ఇల్లాళిలాగే ఉంది. పలకరింపుగా నవ్వి ఆవిడని లోపలికి రమ్మన్నట్టు తలూపింది. ఆవిడ నెమ్మదిగా గది లోపల అటూ ఇటూ చూసి ఇంకెవ్వరూ కనపడక పోవడంతో లోపలికొచ్చి మంచం పక్కనున్న స్టూల్ లాక్కుని కూర్చుంది. ఆవిడని పరిశీలనగా చూసింది సుమ.

పచ్చని ఛాయ. నుదుట ఎర్రని కుంకుమ. బెత్తెడంచున్న వెంకటగిరి జరీచీర పొందిగ్గా కట్టుకుంది. మెడలో మంగళ సూత్రాలు, నల్లపూసలుతోపాటు ముత్యాలు, పగడాలు కలిపి చుట్టించిన రెండు పేటల గొలుసు, చేతులకి బంగారు గాజుల మధ్యలో ఎరుపు, ఆకుపచ్చ గాజులు రంగులీనుతున్నాయి. ఎవరైనా చూస్తే అక్షరాలా పార్వతీదేవే అనిపించి నమస్కారం పెట్టేలా ఉండావిడ. కలిసిపోయే స్వభావం గల ఆవిడ సుమ అక్కడ ఎందుకు చేరిందో వివరాలడిగింది.

ఆవిడ ఆరాలకి మనసులో చిరాకు పడుతూనే తన గురించిన విషయాల మీంచి ధ్యాస తప్పించడానికి ఆవిడ గురించి సుమ అడగడం మొదలుపెట్టింది.

ఆవిడ పేరు ఆదిలక్ష్మి అనీ, ఊరు రాజమండ్రి పక్క ఊరనీ, కూతురి పురిటి కోసం ఇక్కడికొచ్చిందనీ, కూతురు అదే హాస్పిటల్లో ఉందనీ, ఆరోజో మర్నాడో పురుడు రావచ్చనీ చెప్పిందావిడ.

ఆశ్చర్యపోయింది సుమ.

"అదేమిటండీ.. కూతురు పురిటికి అమెరికా వెళ్ళేవాళ్ళ గురించి విన్నాను కానీ, ఇలా ఇండియాలోనే రాజమండ్రి నుంచి హైదరాబాద్ వచ్చిన వాళ్ళని ఇదే చూడటం. మీ ఊళ్ళో ఆస్పత్రులు లేవాండీ."

"లేకేవమ్మా. ఈ మధ్య మా ఊళ్ళో కూడా చాలా పెద్దదే ఓ ఆస్పత్రి కట్టారు. అక్కడ లేడీ డాక్టరు కూడా ఉంది. పనికిరాదన్నాడు మా అల్లుడు. పోనీ, ఓ రెండునెలలు పిల్లకోసం రాజమండ్రిలో కాపురం పెట్టి, పెద్ద డాక్టర్లన్న ఆస్పత్రిలో చేర్పించి

పురుడు పోస్తావన్నాం. అబ్బే అదీ కుదరదన్నాడు. ఇదేదో అన్నింటికన్న పెద్దదిట. నెల తప్పినప్పటినుచీ ఇక్కడే చూపిస్తున్నాడుట. ఇక్కడైతే అతను కూడా పెళ్ళాం పక్కనే ఉండొచ్చుట. అందుకని ఇక్కడే డెలివరీ చేస్తానని పట్టు పట్టుక్కుచున్నాడు. ఏం చేస్తాం. పిల్లకోసం మేవే వచ్చాం ఇక్కడికి."

"అదేంటండీ. ప్రోబ్లమ్ ఏదైనా ఉందన్నారా డాక్టర్లు?" అడిగింది సుమ.

"ఏవీ లేవుట. అస్తమానం ఆ స్కేనింగులూ అవీ ఏవో చేస్తూనే ఉంటారుకదా. అన్నీ బానే ఉన్నాయిట. లేత నెలల్లోనే కాస్త బెడ్రెస్ట్ కావాలన్నారు. అప్పుడూ పంపలేదు. అప్పుడు కూడా మేవే వచ్చి, దాని దగ్గర ఓ రెండు నెలలుండి కాస్త వేడీ, వెచ్చనా చూసాం. ఆఖరికి పురిటికి కూడా ఇక్కడికే రావల్సిచ్చింది." కడుపులో మాట చెప్పేసుకుందావిడ.

"మీ అల్లడికి కాస్త పట్టింపులెక్కువేమో?" సందేహిస్తూనే అంది సుమ.

"అయ్యో.. అతను చాలా మంచివాడమ్మా. మా నీలని కాలు కిందపెట్టనివ్వడు. మాకన్నా అపురూపంగా చూసుకుంటాడు."

"మరింక మీకు బాధెందుకండీ..?"

"అదేనమ్మా బాధ. నాకదే కొరుకుడు పడడంలేదు. ఒక్కొక్కసారి అతిప్రేమ కూడా మూర్ఖంగానే అనిపిస్తుంది. మొహం మొత్తుతుంది. ఇప్పుడు చూడు. మా పిల్లని నెత్తిమీద పెట్టుకుని చూసుకుంటాడు. ఒక్క పండు కోసమ్మంటే పది కోసిస్తాడు. ఒక్క డ్రెస్ కొనమంటే పది కొంటాడు. చిన్న గొలుసు కొనుక్కుందావని నగలషాపు కెళ్ళిన మా అమ్మాయి నచ్చిందందని ఏకంగా డైమండ్ నెక్లెస్ కొనిచ్చాడు."

ఆశ్చర్యంగా వింటోంది సుమ.

"కానీ మా పరిస్థితి చూడమ్మా. మాకూ కూతురే కదా. నా అంతట నేను దానికి ఇష్టమైనవి వండి కడుపు నిండా పెడదామనుకుంటాను. దానికి మినపరోట్టే ఇష్టం. ఉప్పుపిండి ఇష్టం. కానీ అవేవీ తినొద్దంటాడు. పైగా అవన్నీ తింటే అరగవు. అజీర్తి చేస్తుంది అని చెప్పి మంచి ఫుడ్ తినాలంటూ ఏవేవో తెచ్చి పెడతాడు. పాపం దానికి యాక్షన్ సినిమాలంటే ఇష్టం. డిటెక్టివ్ నవల్లంటే ఇష్టం. అవేవీ ఒద్దూ ఈ టైములో మంచి మంచి ఆలోచనలు రావాలంటే గొప్ప గొప్ప వాళ్ళ పుస్తకాలు చదవాలి అంటాడు. ఆ కంప్యూటర్ పాడో ఏదో ఉందిగా. అందులో వన్నీ చూసి చదివేసి అలాగే చెయ్యాలంటాడు."

అదే ధోరణిలో చెప్పుకుపోతున్న ఆవిడని ఆపి, సుమ చెప్పింది.

"పోనీలండి. ఏదైనా మీ అమ్మాయి సుఖం కోసమే కదా"

"ఏం సుఖవమ్మా. అతని అతి ప్రేమలో కొట్టుకుపోతూ అది తనవరో మర్చిపోయింది. ఇప్పుడు దాని దగ్గర ఏం మాట్లాడాలన్నా కూడా ఏదో పరాయివాళ్ళ ముందు మాట్లాడినట్టు ఆలోచించి మాట్లాడాల్సిస్తోంది."

ఆదిలక్ష్మి మాటలకి ఏమనాలో తెలీక అలా చూస్తూండిపోయింది. తన కడుపులో మాట వినే మనిషి కనిపించడంతో ఆవిడ ధోరణిలో ఆవిడ చెప్పుకుపోతోంది.

"ఐనా.. పిదపకాలం పిదపబుద్ధులూ కాకపోతే ఇదివరకు మేవందరం పిల్లల్ని కనలేదా.. పెంచలేదా అయిదోనెల రాగానే పురిటికి తీసుకెళ్ళిన మా అమ్మ మళ్ళీ పిల్లకి అయిదోనెల వచ్చేవరకూ కాపరానికి పంపేదికాదు. ఆ పంపినా మొగుడి దగ్గర కనుకునేవ్. కాదమ్మా మా అత్తామావల దగ్గర దింపేది. అక్కడ కొన్నాళ్ళున్నాక ఈయనకి సెలవు దొరికినప్పుడొచ్చి తీసుకెళ్ళేవారు. ఈ లోపల పిల్లకి ఏ ఎనిమిదో నెలో, పదో నెలో వచ్చేది. ఆ అత్తారింట్లో ఇంక ఎన్ని దెప్పుళ్ళో! మీ అమ్మావాళ్ళు చంటిదానికి గొలుసు సన్నగా పామించారనో బారనాలకి మా అత్తగారికి పెట్టిన చీర జరీ సన్నగా ఉందనో ఏదో ఓటి అప్పుడవన్నీ మనం భరించలేదూ. ఈ రోజుల్లో అవన్నీ ఎక్కడున్నాయ్? పెళ్ళైన మరుక్షణం నుంచీ వాళ్ళిద్దరే. అదేంటో ఇటువాళ్ళూ, అటువాళ్ళూ ఇంకెవ్వళ్ళు పనికిరారు."

సుమ ఒక్కసారి ఉలిక్కిపడింది. వెంటనే తేరుకుని "పోనిలెండి. ఈ డెలివరీ అయ్యేక ఏకంగా మనవడితో సహా కూతుర్ని తీసుకెళ్ళి నెల్లాళ్ళు దగ్గర పెట్టుకోండి" అంది.

"హయ్యో ఆ సొంపుకూడానామ్మా. మా అమ్మాయినే మేం సరిగ్గా చూసుకుంటామో లేదో అనుకునే మా అల్లుడు ఇంక మనవణ్ణి పంపుతాడా. ఇదివరకు రోజుల్లో మొగుళ్ళు మూర్ఖత్వంతో పెళ్ళాల్ని పుట్టింటికి పంపేవారు కాదు. కానీ ఈ రోజుల్లో మొగుళ్ళు పెళ్ళాల మీద ప్రేమ ఎక్కువై పుట్టిళ్ళకి పంపడంలేదు. ఏ రాయెతేనేం పళ్ళూడగొట్టుకుందుకు. అప్పుడూ, ఇప్పుడూ మంచైనా, చెడైనా, అనుభవించేది ఆడడే"

కడుపుతో ఉన్న కూతుర్ని తీసుకెళ్ళి, నాలుగురోజులు దగ్గర పెట్టుకుని, అపురూపంగా చూసుకుందామనుకుంటే అలా కాలేకపోయినందుకు ఆవిడ పడే మనోవేదన అంతా ఆవిడ మాటల్లో కనపడింది సుమకి.

సుమ ఓపిగ్గా వింటుండడం చూసిన ఆవిడ కాస్త గొంతు తగ్గించి నెమ్మదిగా చెప్పింది.

"అసలు నేనిప్పుడు నెప్పులు పడుతున్న నా కూతురు దగ్గర ఉండలేక ఇలా ఎందుకొచ్చేసేనో తెలుసామ్మా?"

కుతూహలంగా చూసింది సుమ.

"నొప్పులు అందుకునేదాకా ఆగి ఆగి కొన్ని గంటలు పోయాక మళ్ళీ వస్తుంటాయి అది సాధారణంగా జరిగేదే కదా. కానీ నొప్పులొచ్చి తగ్గేక మళ్ళీ వచ్చినప్పుడు పురుడు తేలిగ్గా అవుతుందని మా అమ్మాయిని వాకింగ్ చెయ్యమన్నార్ర డాక్టర్లు, ఆమాట పట్టుకుని మా అల్లుడు మా నీల చెయ్యి పుచ్చుకుని వరండాలో అటూ ఇటూ నడిపిస్తున్నాడు. నిండు గర్భిణి . ఇహనో ఇప్పుడో పురుడొస్తుంది. మామూలుగా మనం ఏం చేస్తాం? పిల్ల అలిసిపోతుందని మంచం దిగనివ్వకుండా అన్నీ మంచం మీదకి అందిస్తాం. అలాంటిది ఆ పిల్ల అంత బాధనీ పళ్ళబిగువున భరిస్తూ అలా అడుగులేస్తుంటే నాకు కడుపులో దుఃఖం ఆగక, అక్కడే ఎక్కడ ఏడిచేస్తానోనని ఇలా వరండాలు చుడుతున్నాను."

తెల్లబోయింది సుమ. ప్రసవవేదన పడుతున్న తన కూతుర్ని అల్లుడూ, డాక్టర్లూ కలిసి ఇంకా బాధపడుతున్నారని దుఃఖిస్తున్న ఆ కన్నతల్లిని ఎలా ఓదార్చాలో తెలీలేదు సుమకి.

రహస్యం చెపుతున్నట్టు కాస్త ముందుకు వంగి గొంతు తగ్గించిందావిడ.

కుతూహలంగా మరొకాస్త ముందుకు వంగింది సుమ.

"నువ్వు చిన్న పిల్లవనుకో. అయినా ఈ రోజుల్లో మీకన్ని విషయాలూ తెలుస్తూనే ఉంటాయి కదా. మరేం లేదు. ఎలా చూసుకున్నా అమెరికా వెళ్ళి కూతురికి పురుడు పొయ్యడం కన్నా ఇలా హైదరాబాదు రావడమే వెయ్యిరెట్లు నయమనుకో"

"ఎందుకండీ?" అర్థంకాక అడిగింది సుమ.

"అయ్యో మా ఇంట్లో అద్దెకున్నావిడ కూతురి పురిటికోసం అమెరికా వెళ్ళిందా! వచ్చాక ఒహాటే చెప్పడవనుకో. అక్కడేవిటో నెప్పులు వచ్చినప్పుడు హాస్పిటల్ కి ఫోన్ చేస్తే వాళ్ళు లెక్కలు అడుగుతారుట. ఎంతసేపట్లో మళ్ళీ మళ్ళీ వస్తున్నాయీ అంటూనూ. ఈవిడ కూతురూ, అల్లుడూ ఒకవైపు నొప్పులొస్తుంటే గడియారం, కాగితం, పెన్నూ పట్టుకుని వాళ్ళడిగినట్టు అంతంత టైములో నొప్పులొస్తున్నాయో లేదో నోట్ చేసుకోవడమట. ఈవిడకేమో ఒకటే కంగారూ, దడానూ. అదే ఇక్కడైతే నొప్పులు మొదలవగానే హాస్పిటల్ లో చేర్చేస్తాం. ఇక్కడ డాక్టర్లందరూ ఉంటారు కనక మనకి బెంగ ఉండదు. పాపం ఆవిడైతే ఎంత ఖంగారుపడిపోయిందంటే వీళ్ళు ఈ లెక్కలవీ పెట్టుకుంటూ కూర్చుంటే పెద్ద నెప్పులు అందుకుని వెళ్ళేదారిలోనే పురుడొచ్చేస్తుందేమో అని తెగ భయపడిపోయిందిట."

సుమ ఘక్కున రాబోయిన నవ్వుని బలవంతంగా ఆపుకుంది.

"అబ్బే. అలా అవదండీ వాళ్ళు చాలా సైంటిఫిక్ గా ఆలోచించే చెప్పతారు" అంది.

ఆవిడ చిన్న బుచ్చుకున్నట్టు మొహం పెట్టి "ఏవోనమ్మా మా పెద్ద ప్రాణాలకి ఇవే గండాలనుకో. ఏదో గండం గడిచి పిండం బయటపడితే అంతకన్నా కావల్సిందేవుంది చెప్పు. ఇప్పుడు చూడు. మా పిల్ల అంత బాధపడుతోంది. ఆ పిల్ల బాధ తగ్గించమని ఆ భగవంతుణ్ణి ప్రార్థించటం తప్ప నేనేం చెయ్యగలుగుతున్నాను చెప్పు." అంటూ కొంగుతో కళ్ళొత్తుకుందావిడ. కళ్ళు విప్పారుకుని ఆవిణ్ణి చూస్తోంది సుమ.

"మా జీవితాలలా గడిచిపోయేయ్. కోపమొస్తే అరవడం, దుఃఖమొస్తే ఏడవడం మాకలవాటు. గుండెల్లో కొండంత గుబులున్నా మీలాగా కూల్ గా ఉండడం మాకు చేతకాదు ఏవనుకోవద్దమ్మా." అంటున్న ఆవిడ మాటలకి, అబ్బెబ్బే అంటూ ఆవిడ చేతిమీద చెయ్యి వెయ్యబోతుంటే ఎవరో పెద్దాయన లోపలికి ఒంగిచూసారు. అక్కడ ఆదిలక్ష్మిని చూడగానే "ఇక్కడున్నావా? నీకోసం వరండాలన్నీ తిరుగుతున్నాను" అంటూ లోపలికొచ్చారు.

"ఇదిగో పాపం ఈ అమ్మాయి ఒక్కతే ఉంటే కాస్త సాయం కూర్చున్నా అంతే" అంటూ లేచిందావిడ.

"నువ్వక్కడికెళ్ళిపోయావా అని అందరం కంగారుపడుతున్నాం"

"అయ్యో ఏదో కబుర్లలో పడి టైమే చూసుకోలేదు. వస్తానమ్మా. మళ్ళీ వస్తాలే. బెంగెట్టుకోకు. ఏవైనా కావాలంటే ఈ పక్క వార్దేనమ్మా. కేకెయ్యి వస్తాను" అంటూ వెడుతున్న మనిషి మళ్ళీ వెనక్కి వచ్చి నెమ్మదిగా సుమతో అంది.

"ఏదేమైనా మా అమ్మాయిలాంటిదానివి. పెద్దదాన్ని నీకో విషయం చెప్పతానమ్మాయ్ చాదస్తవనుకోకు. ఎంత మీకు ఈ విషయాలన్నీ తెలిసున్నా, మీ అంతట మీరు ఎంతెంత డబ్బులు ఖర్చుపెట్టుకోగలిగినా, పక్కన అమ్మంటే ఆ నిశ్చింత వేరు. మాకూ అంతే. ఎన్ని ప్రయాసపడైన ఇలా తల్లలం మేం హైదరాబాదులు, అమెరికాలు కూతుళ్ళ పురుళ్ళకోసం వస్తున్నావంటే కారణం కూతుళ్ళకి అమ్మ పక్కనుందనే భద్రత ఇవ్వాలనే. అమ్మ ప్రేమ, స్వర్గ పిల్లలకి ఎంత ముఖ్యమో, కూతురు తల్లి అయే సందర్భం కూడా ఆ తల్లి అంతే గొప్పగా అనుభవిస్తుంది. నువ్వు కూడా తొందరగా ఈ శుభవార్త మీ అమ్మగారి చెవిన వెయ్యమ్మా. ఇంక చూడు. నీకు ఎన్నెన్ని భోగాలో. అన్నట్టు మా పిల్లలాగా ఇక్కడే ఉండిపోకు. పురిటికి మీ అమ్మ దగ్గరికే వెళ్ళు, అయినా అమెరికాలో పిల్లలు పుడితే ఆ దేశం పిల్లలు అవుతారు కానీ ఇండియాలో ఇక్కడేనేం మీ ఊర్లోనేనేం."

ప్రేమగా సుమ చెయ్యి నొక్కి వెళ్ళిపోయిందావిడ. ఏదో ప్రవాహంలో కొట్టుకుపోయినట్టేంది సుమకి.

తల్లికి కూతురి మీద ప్రేమే. భర్తకి భార్య మీద ప్రేమే. కానీ ఆ ప్రేమని చూపించే పద్ధతుల్లో ఎంత తేడా. ఇది తరాల మధ్య అంతరాలవల్లా లేక రోజులు మారడం వల్లా తేల్చుకోలేకపోయింది. ఆదిలక్ష్మిగారు రూములోంచి వెళ్ళిపోయినా ఆవిడ ఆలోచనలు సుమని వదలలేదు. అదేవిటో ఆవిడ స్థానంలో తన తల్లి గుర్తొస్తోంది.

ఇందాక ఫోన్ లో తను చెప్పిన విషయం వినగానే తల్లి పొందిన ఆనందం గుర్తొచ్చింది. అమ్మనవుతున్న తనకే ఇంత ఆనందంగా ఉంటే అమ్మమ్మవుతున్న అమ్మకి ఇంకా ఎంత ఆనందం ఉండాలి? ఆవిడ ఒకపోయాలనుకున్న ప్రేమని కాదనడానికి తనకేం హక్కుంది? ఆదిలక్ష్మిగారు పడిన క్షోభ తన తల్లి పడకూడదు. మనవల రాకని అమ్మ ఎంతో సంతోషంగా ఆహ్వానించాలి. ఆ ఘనతని అమ్మకే ఇవ్వాలి అంతే. ఒక నిర్ణయానికొచ్చిన సుమ వెంటనే ఫోన్ అందుకుని తల్లికి డయిల్ చేసింది.

కథా కౌముది

తెర తీయగరొదా!

రొధ మండువ

పొద్దుట మొదలైన సన్నని వర్షం సాయంత్రమయ్యేప్పటికి ఎడతెగకుండా కురుస్తోంది. ఆరు కూడా కాకుండానే ఇల్లంతా చీకట్లు ముసురుకున్నాయి. పడక్కుర్చీలో నుండి లేచి లైట్ వేసి పూజ గదిలోకి వెళ్ళారు రాఘవయ్యగారు సంధ్య దీపం వెలిగించడానికి...

"దీపం జ్యోతి పరబ్రహ్మం
దీపం సర్వ తమోపహం
దీపేన సాధ్యతే సర్వం
సంధ్యాదీపం నమోస్తుతే"

దీపం వెలిగించి శ్లోకం చెప్పుకుంటున్నాయనకి తలుపు చప్పుడయినట్లనిపించి చెవులు రిక్కించి విన్నారు. వాన శబ్దంలో వినపడదని కాబోలు తలుపుని ఎవరో బాదుతున్నారు. పీట మీద నుండి దిగ్గన లేచి వెళ్ళి తలుపు తీశారాయన.

ఎదురుగా మనమడు కృష్ణుడు. వాడితో పాటే వాడి వయసే ఉన్న అమ్మాయి - ఒకే గొడుగులో ఒకరినొకరు ఆనుకొని ఉన్నారు.

"బావున్నావా తాతయ్యా!" అన్నాడు లోపలికొస్తూ - వాడి వెనకే బిడియంగా ఆ అమ్మాయి. ముచ్చటగా ఉంది. ఆకుపచ్చని చీర కట్టుకొని ఉన్న ఆ పిల్ల మామి చిగురుల మధ్యన కలిసిపోయి తొంగి చూస్తున్న పచ్చని చిలుకలా అనిపించింది ఆయన కళ్ళకి.

"రుక్మిణి తాతయ్యా!" అన్నాడు కృష్ణుడు. కూతురునే చూస్తున్నట్లనిపించింది. "రుక్మిణి" గొంతులో ఏదో అడ్డం పడ్డట్టయ్యి గద్గదంగా అన్నారాయన.

"ఇప్పుడే బట్టలు మార్చుకొని వస్తాం తాతయ్యా" అంటూ కృష్ణ రుక్మిణిని తీసుకొని గదిలోకి వెళ్ళాడు.

పూజ పీట మీద కూర్చుని యాంత్రికంగా అగరొత్తులు వెలిగించి హారతి ఇచ్చారు - ఆయన తలపుల నిండా భార్య వైదేహి.

మనసంతా రుక్మిణి, కృష్ణుడి రథం ఎక్కే ఘట్టం ... మందగమనంబున గంధసింధురంబులీలంచనుదెంచి చను కంఠీరవంబుకైవడి నిఖిలభూపాలగణంబుల గణింపక తృణీకరించి రాజకన్యకం దెచ్చి హరి తన రథంబు మీద నిడికొని.....

వైదేహీ! నీ కోరిక తీరింది. చూశావా! నీ మనమడు భలే వాడు కదూ! రాముడిలా విల్లు విరిచి మర్యాదగా తీసుకొస్తాడనుకుంటే ఏకంగా ఎత్తుకొచ్చేశాడు. సార్థకనామధేయుడు - అందుకే పెట్టుకున్నావులే ఇద్దరికీ ఆ పేర్లు పట్టుబట్టి మరీ -
రాఘవయ్య కళ్ళలో పల్కటి కన్నీటి తెర

★★★

రుక్మిణీకృష్ణులు బట్టలు మార్చుకుని పూజగదిలోకి వచ్చారు.

“తాతయ్యా! ఒకసారి లేచి నిలబడు” అన్నాడు కృష్ణుడు

“ఎందుకురా?”

“లే! తాతయ్యా!”

మనమడికి సగంలో సగంగా నిలబడ్డ ముగ్ధుని చూస్తూ లేచి నిలబడ్డారు రాఘవయ్య గారు.

సంచి లోంచి తాంబూలమూ, పూలు బయటకి తీసి ఆయన చేతిలో పెట్టాడు కృష్ణుడు. ఇద్దరూ వంగి ఆయన కాళ్ళకి నమస్కరించారు.

“దీర్ఘాయుష్యాన్ భవ! పుత్ర పౌత్రాభిరస్తు! ఏమ్మా! నీ పేరేమిటి?” అడిగారాయన వాళ్ళని దీవించి రుక్మిణి వైపు చూస్తూ.

“నీకు తెలుసులే తాతయ్యా! నేను చెప్పడమెందుకు?”

“గడుసుదే గడుసుదేనే నీ మనవరాలు” గోడకు తగిలించిన భార్య ఫోటో చూస్తూ అన్నారు పెద్దగానే.

మనమడు ఫోటో దగ్గరకి వెళ్ళి నాయనమ్మకి నమస్కరింస్తుంటే రుక్మిణి కూడా ఒడ్డికగా భర్తను అనుసరించింది. రాఘవయ్య గారి హృదయం ఆనందంతో ఉప్పొంగింది. ఒడ్డికతో కూడిన భార్యతో కాపురం బావుంటుంది. నా మనమడికి ఇక జీవితమంతా సంక్రాంతే! ఆయన ముఖం పై నవ్వు.

“ఒరే రిజిస్టర్ పెళ్ళి చేసుకున్నావా? లేదా?” అడిగారు రాఘవయ్య గారు మనమడిని తన గదిలోకి లాక్కెళ్ళి వాళ్ళకని తెప్పించిన కొత్త బట్టలు కృష్ణుడి చేతిలో పెడుతూ.

“చేసుకున్నా తాతయ్యా!”

“సరే! ఈ పట్టు బట్టలు కట్టుకుని పూజ గదిలోకి రండి. ఆ సర్వసాక్షి ఎదురుగా పసుపుతాడు కడుదువుగాని నా మనమరాలికి” అన్నారు రాఘవయ్య గారు.

బట్టలు తీసుకొని తాతయ్యని ఆప్యాయంగా కౌగలించుకున్నాడు కృష్ణుడు.

★★★

బయట వర్షం నెమ్మదించింది. చెట్లు వణుకుతూ చల్లని గాలిని వీస్తున్నాయి.

భర్త దండ మీద తల పెట్టుకొని పడుకున్న రుక్మిణిని పొదుపుకుంటూ "నాన్నకి ఈ ఊరి నుండి ట్రాన్స్ఫర్ అయిన దగ్గర నుండి పాపం తాతయ్య ఒక్కడే వండుకుంటూ తంటాలు పడుతున్నాడు. మా దగ్గరకి రమ్మంటే రాడు ఊరినీ, ఇంటినీ వదల లేనురా అంటూ. 'ఈరోజు మీ ఆవిడ కమ్మని భోజనం పెట్టిందిరా' అని తాతయ్య ఎన్ని సార్లు మెచ్చుకున్నాడో నిన్ను" అన్నాడు కృష్ణుడు.

"తాతయ్యే నన్ను తీసుకొచ్చేయమన్నాడా?"

"తాతయ్య చెప్పినంత మాత్రాన సరిపోతుందా రుక్మా! మనిద్దరకి కూడా నచ్చాలిగా?"

"నచ్చానా మరి?"

"నచ్చావు కాబట్టేగా అన్ని మేఘ సందేశాలూ, ఫోన్లూ!"

"నువ్వు నా పక్కనే ఉండటం చాలా బావుంది కాని నేను వాటిని మిస్ అవుతున్నాను. చేతులు ఊరుకోనంటున్నాయి"

"ఈ మూడు రోజులూ వాటితో నాకు చాలా పనుంది. తర్వాత ఆఫీసుకెళ్ళి పోతానుగా అప్పుడు గంటకో మెసేజ్ పెడుదువుగాని"

"శ్రీముఖం తీసుకొని ఇంటికి రావడానికా?"

"శ్రీముఖం తీసుకొని వచ్చినా, తీసుకొని రాకపోయినా నీకు సంతోషమేలే"

"ఎలా?"

"శ్రీముఖం వస్తే నీ మీద నాకెంత ప్రేమో తెలిసి సంతోషం. రాకపోతే రెంటినీ సమర్థవంతంగా నెగ్గకొచ్చేవాడు దొరకాడని సంతోషం"

"ప్రణయాక్షరాలని డిలీట్ చేయడమో, చూడకపోవడమో చేసి ఉంటాడని అనుకోవడానికి కూడా అవకాశం ఉందిగా?"

"దాన్ని నువ్వు ఈజీగా కనిపెట్టేయొచ్చు - నేను నీతో ఉన్న ఒంటరి క్షణాల్లో....."

"ఊఁ ఇప్పుడే తెలుస్తుందిలే సమర్థుడవని గదిలో నాకు, బయట ముసిముసి నవ్వులు నవ్వుతున్న 'మీ' తాతయ్యకి."

"మా తాతయ్యకి ఎప్పుడో తెలుసు నా సంగతి - లేకపోతే నిన్ను తెచ్చేయమని చెప్పడు"

"ఎందుకు మన కుటుంబాల మధ్య ఇంత శత్రుత్వం?"

"మనుషుల మధ్య - ముఖ్యంగా కుటుంబాల మధ్య మాట పట్టింపులు రావడం, శత్రుత్వాలు పెంచుకోవడం మరీ ఎక్కువవుతోంది. కారణాలు ఎన్నైనా, ఏవైనా అవొచ్చు - ఒకటని చెప్పలేం" దిగులుగా అన్నాడు మంచం దిగి కిటికీలోంచి బయట నిట్ట నిలువుగా కురుస్తున్న వర్ష ధారని చూస్తూ.

అతని దగ్గరకి నడిచి అతని భుజం మీద తల వాల్చి "ఎన్నిసార్లడిగినా దాటేస్తున్నావు. రేపు అందరి ముందూ నాకు ఎలాగూ తెలుస్తుంది. నువ్వు చెప్పే అది ఎలాంటి విషయమైనా అర్థం చేసుకోగలను కృష్ణా!" అంది.

"మీ నాన్న మా నాన్న చాలా మంచి స్నేహితులు. ఈ ఊరి కో ఆపరేటివ్ బ్యాంక్ లో మా నాన్న మేనేజర్. అప్పుడు మీ నాన్న అదే బ్యాంక్ లో క్యాషియర్. మా ఇంటిలోనే ఎక్కువగా ఉండే వాడుట.

మా అమ్మ మా అత్తయ్యని తన అన్నయ్యకిచ్చి చేయమని అడిగింది. అప్పటికే అత్తయ్య మీ నాన్న ప్రేమించుకున్నారు. ముహూర్తాలు పెట్టుకునే సమయానికి ఇద్దరూ బయట పడి విషయం చెప్పారుట.

నాన్న, తాతయ్య సంతోషంగా అత్తయ్యని మీ నాన్నకిచ్చి చేశారు. నువ్వు పుట్టిన తర్వాత నాలుగేళ్ళదాకా మనం అందరం కలిసే ఉండేవాళ్ళం. నువ్వు పుట్టినప్పుడు నాయనమ్మ 'కృష్ణుడికి పెళ్ళాం పుట్టింద'ని అంది తెలుసా!" రుక్మిణిని మంచం దగ్గరకి తీసుకొస్తూ అన్నాడు కృష్ణుడు.

"ఊ! ఏం సంతోషమో ముఖంలో..... తర్వాత" అంది రుక్మిణి మంచం మీద కూర్చుని భర్తని కూర్చోమని సైగ చేస్తూ.

కృష్ణుడు ఆమె పక్కన కూర్చుని "మీ నాన్న ఓ దుర్బల క్షణంలో ఒక కస్టమర్ అకౌంట్ లో దొంగ సంతకం పెట్టి డబ్బులు తీసుకున్నాడు. మేనేజర్ గా నాన్న మామయ్య చేసిన పనిని బయటకి రాకుండా చేయగలడు కాని తనే స్వయంగా మామయ్యని చట్టానికి పట్టించాడు.

మీ నాన్న జైలు నుండి వచ్చాక నిన్నూ, అత్తయ్యనీ మీ ఊరికి తీసికెళ్ళిపోయాడు - ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ అత్తయ్య పుట్టింటి గడప తొక్కకూడదనే కండిషన్ తో.

ఎండ కన్నెరుగని కూతురు పొలం పని చేసుకుంటుంటే పాపం నాయనమ్మ ఇక్కడ బాధపడుతూ ఉండేది. 'ఒరేయ్ కృష్ణుడా! నువ్వే ఈ రెండు కుటుంబాలు కలిసేట్లు చేయగలవురా! రుక్మిణిని పెళ్ళి చేసుకుని' అనేది. ఎప్పుడు సెలవలకి ఇంటికి వచ్చినా అదే మాట - 'అత్తయ్య కూతురు రుక్మిణిని చేసుకుంటావుగా - చేసుకుంటావుగా' అని.

నాయనమ్మ చనిపోయినపుడు కూడా మీ నాన్న నిన్ను పంపలేదు. ఆయనా రాలేదు. అత్తయ్య మాత్రం ఒక గంట ఉండి వెళ్ళిపోయింది"

"మనం చేసిన పనికి ఇప్పుడు వీళ్ళింకా దూరం అవుతారేమో కృష్ణా - భయంగా ఉంది" అంది రుక్మిణి ఆందోళనగా.

"దూరం కారు కాని ప్రస్తుతం అంటి ముట్టనట్లుంటారు తర్వాత ఆవ్యాయతలు వాటంతట అవే వచ్చి చేరతాయి - అయితే భవిష్యత్తులో నువ్వు మా అమ్మ దగ్గర చాలా నేర్చుగా ఉండాలి" అన్నాడు కృష్ణుడు పడుకుంటూ.

"ఏమిటో ఆ నేర్చు"

"చెప్తా ఇలా రా" అని రుక్మిణిని తన కౌగిలిలో లాక్కుని "ఆమె చెప్పినట్లు వింటూ, నీకే అన్నీ తెలుస్తాయ్యా! అంటూ ఉండాలి అప్పుడప్పుడూ - సరేనా!" అన్నాడు.

"నేర్పించే వాళ్ళున్నప్పుడు చిలక పలుకులు పలకడానికేమిలే"

"కలికి చిలకల కొలికి మా మేనత్త - అమాయకురాలు. నువ్వలా కాదులే గడుసుదానివి. నెగ్గుకురాగలవు. నేను నేర్పించక్కర్లా"

"సమర్థులకి గడుసు వాళ్ళే దొరుకుతారు మరి"

"ఊఁ" ఆమెనిక మాట్లాడనివ్వలేదు కృష్ణుడు

★★

తెల్లవారింది. తూరుపు చుక్క పుట్టి పుట్టగానే చిరు వెలుగులని ప్రసాదిస్తోంది. నిద్ర లేచిన రాఘవయ్య గారికి తన హృదయంతో పాటు ఇల్లంతా ఏదో కొత్తదనంతో కూడిన ప్రశాంతత ఆవరించుకున్నట్లుగా ఉంది.

'తెల్లవారిండాకా ఏంటింత మొద్దు నిద్రపోయాను! పిల్లలు లేవలేదు కదా!' అనుకుంటూ మధ్య గదిలోకి వచ్చారు. వాళ్ళ గది తలుపులు మూసే ఉన్నాయి. నవ్వుకుంటూ కాలకృత్యాలు ముగించుకుని పూజకి పూల కోసం ఆవరణలోకి నడిచారు.

నీళ్ళను కుమ్మరించి కుమ్మరించి కడుక్కున్న మేఘాలు ఆకాశంలో స్వచ్ఛంగా మెరుస్తున్నాయి. నీళ్ళను కడుపారా తాగేసిన భూమాత మెత్తగా, సంతృప్తిగా ఉంది. మల్లెమొగ్గలు నీళ్ళ చుక్కలతో సరాగాలాడుతున్నాయి. ఆ తడి పువ్వులను కొయ్యాలనిపించలేదాయనకి. రెండు మందారాలను తెంపుకుంటుండగా గేటు తీసుకొని వస్తున్న కొడుకు, కోడలు కనిపించారు. వాళ్ళ వెనకే కూతురూ, అల్లుడూ.

“నాన్నా! కృష్ణుడొచ్చాడా?” కొడుకు ఆనంద్ గొంతులో కంగారు.

“ఊ! రుక్మిణి కూడా వచ్చింది - ఏమూ బాగున్నావా” కొడుక్కి సమాధానం చెప్పి కూతుర్ని పలకరించారాయన.

“బాగున్నారా నాన్నా! మీ ఆరోగ్యం బాగుందా?” అంటూ వచ్చి కూతురు లక్ష్మి తండ్రి చెయ్యి పట్టుకుంది ఆప్యాయంగా.

“బాగున్నానమ్మా! రండి అల్లుడు గారూ! అమ్మాయ్ కాళ్ళు కడుక్కోవడానికి నీళ్ళివ్వమ్మా!” అన్నారు లోపలికి వస్తూ. చాలా ఏళ్ళ తర్వాత వాళ్ళని చూసిన ఆనందంతోనో మరి ఆందోళనతోనో తడబాటు ఆయన మాటల్లో.

ఆయన వెనకే లోపలికి వస్తూ “మీ దగ్గరకి పిల్లలు వచ్చారని కబురైనా చేయలేదేమండీ?” అన్నాడు అల్లుడు నిలిదీస్తున్నట్లుగా.

“ఇంత వర్షంలో నాన్న ఎలా కబురు చేయగలరు బావా? వాళ్ళని బయటకి రానివ్వండి అడుగుదాం” అన్నాడు ఆనంద్ గది వైపు చూస్తూ.

అతనితో మాట్లాడటం ఇష్టం లేనట్లుగా అల్లుడు ముఖం తిప్పుకున్నాడు. అంతకంటే తీవ్రంగా చూస్తోంది కోడలు కూతురి వైపు. రాఘవయ్య గారు చేతిలో మందారాలను టీపాయ్ మీద పెట్టి నిస్సత్తువగా తన పడక్కుర్చీలో చేరగిలపడ్డారు.

కొడుకూ కోడలు లోపలికి ఆయన గదిలోకి వెళ్ళారు. అల్లుడు ముఖం ధుమధుమలాడించుకుంటూ వరండాలో ఉన్న మంచం వాలుకొని పడుకున్నాడు. కూతురు వంటింట్లోకి నడిచింది.

రాఘవయ్య గారు పూజ చేయడం కూడా మర్చిపోయి అలాగే వాలిపోయి కళ్ళు మూసుకున్నారు. కూతురు ఫిట్టర్ లో డికాషన్ వేసినట్లుంది కమ్మని వాసన ఇల్లంతా. ఆయన ఆలోచనలు గతంలోకి వెళ్ళిపోయాయి.

“నాన్నా! కాఫీ!”

ఆలోచనల్లోంచి బయటపడి “లేదమ్మా ఇంకా పూజ అవలేదు” అన్నారాయన.

“ఈ రోజుకి నేను చేస్తానులే నాన్నా తాగేయండి”

“చక్కెర కృతజ్ఞతలు.... సరిపోయిందా నాన్నా?” అంది లక్ష్మి - కృతజ్ఞతలు అనే మాట ఆయనకి మాత్రమే వినిపించేట్లుగా. ఆయన ముఖంలోకి సంతోషం వచ్చి చేరింది. కూతురు చేతిలోంచి కప్పు లాక్కున్నట్లుగా తీసుకుని తాగుతూ “చాలా బాగుందమ్మా కాఫీ” అన్నారు.

వరండాలో ఉన్న భర్తకి కాఫీ ఇచ్చి “అన్నయ్యా, వదినా కాఫీ” అంది గది బయట నిలబడి.

ఆనంద్ బయటకి వచ్చి “వదినకి వద్దటలేమ్మా! పడుకుంది” అంటూ తండ్రి పక్కకొచ్చి కూర్చున్నాడు. అతనికి కాఫీ ఇచ్చి అన్నయ్య కాళ్ళకి నమస్కరించింది లక్ష్మి. రాఘవయ్య గారికి వెనకటి సంగతి గుర్తొచ్చింది.....

ఆ రోజు కూడా ఇలాగే అన్న కాళ్ళకి నమస్కరించింది తన భర్తని క్షమించమని. “ఈ నిర్ణయం తీసుకున్న నేను శిక్ష అనుభవించే వాడి కంటే ఎక్కువ శిక్ష అనుభవించానమ్మా..... నన్ను క్షమించు. మనస్సాక్షికి వ్యతిరేకంగా నడవలేను” అన్నాడు. ఈ రోజేమంటాడో..... రెప్ప వాలుకుండా కొడుకు వైపే చూస్తున్నారు రాఘవయ్య గారు.

కప్పు కింద పెట్టి చెల్లెలి తల పైన చెయ్యి వేసి ఆమె భుజాలను పట్టుకొని “లేమ్మా! దిగులెందుకు? సంతోషపడాలి గాని” అన్నాడు ఆనంద్ గుసగుసగా.

ఆనంద్ ముఖంలో మునుపెన్నడూ కానరాని ఆనందాన్ని చూసిన రాఘవయ్య గారి గుబులు పూర్తిగా ఎగిరి పోయింది.

కూతురు పూజ చేసి హారతి ఇస్తుండగా..... గంట శబ్దంతో పాటు ఆయన సంతోష పూరిత కంఠం గమకాలతో గంభీరంగా పలుకుతోంది.

“ఓం భద్రం కర్ణేభిః శ్రుణుయామ దేవాః భద్రం పశ్యేమాక్ష భిర్యజత్రాః

స్థిరై రంగై స్తుష్ణువాగ్ం సస్తనూభిః వ్యశేమదేవహితం యదాయుః

స్వస్తి న ఇంద్రో వృద్ధ శ్రవాః స్వస్తి నః పూషా విశ్వ వేదాః

స్వస్తి న స్తార్ క్ష్యో అరిష్టనేమిః స్వస్తి నో బృహస్పతిర్దధాతు

ఓం శాంతిః శాంతిః శాంతిః”

కథా కౌముది

చావ్..చావ్..!

పి.కె.జయలక్ష్మి

బల్లెరియా లోని ప్రముఖ విశ్వవిద్యాలయంలో భారతీయుల భాష, కుటుంబ వ్యవస్థ, కట్టుబాట్లు, విలువలు, జీవన విధానం, ఆహారపుటలవాట్లు మొదలైన సంస్కృతి, సాంప్రదాయాలని బోధించడానికి రెండు సంవత్సరాల పాటు భారత ప్రభుత్వం తరపున సాంస్కృతిక రాయబారిగా నియమించబడ్డ స్రవంతికి వచ్చిన కొత్తలో ఆ దేశంలోని వాతావరణ వైవిధ్యం, సాంస్కృతిక వైరుధ్యం కూడా కాస్త అయోమయం కలిగించాయి.. . మొదట్లో వీళ్ళ స్వేచ్ఛా జీవనం, వేష ధారణ, నిర్భయత్వం, మహిళల ధూమ, మధు పానాలు ... మొదలైనవి చూసి చాలా ఆశ్చర్యానికి లోనయ్యింది స్రవంతి. భారత విద్యా విభాగంలో అధ్యాపకులు కావడం వల్లో ఏమో గాని మహిళా కొలిగ్స్ ఎవరూ సిగరెట్లు కాల్చరు. “విద్యార్థినులు స్మోక్ చేయడం సహజమైన విషయం. మీరేమీ అనుకోకూడదు, అనకూడదు!” అని ముందుగానే జాగ్రత్తలు చెప్పడంతో నోరు నొక్కుకుని ఉండి పోయింది.

అంతే కాదు ఈ దేశంలో కుటుంబ వ్యవస్థ పట్ల కూడా ఆదరణ లేదని తెలుసుకుంది వచ్చిన కొన్నాళ్ళకి. పదహారేళ్లు దాటాక పిల్లలు తల్లిదండ్రులతో కలిసి ఉండరు. రెక్కలొచ్చిన పక్షుల్లా పెళ్లి ప్రశ్న లేకుండా భాగస్వామిని వెతుక్కుని లిప్-ఇన్ రిలేషన్ షిప్ లోకి వెళ్లిపోతారు. తల్లిదండ్రుల అక్కర ఉండదనిక. వాళ్ళు వృద్ధులైనా, ఏ కారణంగా ఒంటరి అయినా వాళ్ళ మానాన వాళ్లు ఉండాల్సిందే. ఎప్పుడైనా కలుసుకుంటారు తప్ప కల్సి మాత్రం జీవించరు. అంతే కాదు వీళ్ళకి తమలాగా ఫంక్షన్లు, పెళ్లి, పేరంటాలు, వేడుకలు, పండగలు, పిలుచుకోవడాలు, ఇలాటి ముచ్చట్లు ఏమీ ఉండవు. ఎవరూ ఎవర్నీ ఇళ్ళకి పిలుచుకోరు. మరీ తప్పదనుకుంటే హోటళ్లలో గెట్ టు గెదర్ పెట్టుకుంటారు. మొత్తమ్మీద అంతా ఏ బాధ్యతా బాదరబందీ లేకుండా స్వేచ్ఛగా ఉండాలనుకుంటారు. ఇది బల్లెరియన్ సంస్కృతి.

స్రవంతి చూస్తే “అతిథి దేవోభవ” అనే భారతీయ సంస్కృతికి చెందిన మహిళ. ఎక్కడికి వెళ్ళినా అందరినీ కలుపుకుంటూ, అందరితో కలిసిపోయే స్వభావం కావడంతో వచ్చిన కొద్ది కాలానికే భారత దౌత్యాలయ సిబ్బందితో పాటు , భారత విద్యా విభాగ అధ్యాపకులని, విద్యార్థినులని కూడా ఇంటికి ఆహ్వానించి తమ పండగలని, పూజా విధానాలని తెలియజేస్తూ దక్షిణ భారత వంటకాల రుచులని పరిచయం చేసేసింది. పులిహోర, చక్రపాంగలి, గారెలు, ఆవడలు, మామిడికాయ పప్పు, గుత్తోకాయ కూర, కొబ్బరి పచ్చడి, ముక్కల పులుసు, అప్పదాలు, వడియాలు...చాలా ఇష్టం గా తిన్నారు. ఎప్పుడూ రొట్టె, పిజ్జా. కేకులు, బర్గర్లు తినే వాళ్ళకి భారతీయ ఆహారం “అద్భుతహా” అని అస్పించకేమవుతుంది? వచ్చిన వారిలో కొందరు నేర్చుకోవడానికి ఉత్సాహం చూపించటంతో తనకి చాలా ముచ్చటస్పించి కొసరి కొసరి తిస్పించింది. ఆశ్చర్యమేంటంటే వెళ్ళేటప్పుడు మాట వరసకి ఎవరూ కూడా స్రవంతిని తమ ఇళ్ళకి

ఆహ్వానించలేదు. అయినా వాళ్ళ సంస్కృతి తెలుసు కాబట్టి అందులోనూ ఆహారపుటలవాట్లు కూడా వేరేనాయే అందుకే పిలవలేదని సరిపెట్టుకుంది.!

★★★★

ఆరైల్లు గడిచాయి. ఏప్రిల్ నెల్లో ప్రవంతి పుట్టినరోజుకని ఆమె భర్త ప్రసాద్ సెలవు పెట్టి ఇండియా నించి వచ్చాడు. ఇద్దరూ కలిసి చుట్టుపక్కల ప్రదేశాలు చూసి వచ్చారు. ఒకరోజు క్లాస్ అయిపోయి వచ్చేస్తోంటే కొలీగ్ టీనా ఎదురై

“హాయ్ ప్రవంతీ! ఎలా ఉన్నారు? బాగా అడ్జస్ట్ అయ్యారా? బై ద బై రేపు మీ వారిని తీసుకుని మా ఇంటికి డిన్నర్ కి రండి. ఇదిగో మా అడ్రస్!” అంటూ కార్డ్ చేతిలో పెట్టి ఆహ్వానించింది.

యూరోప్ వచ్చిన ఈ ఆరైల్లలో ఇంచుమించు కొలిగ్స్, స్టూడెంట్స్ అందరినీ ఇంటికి ఆహ్వానించినా ఏ బల్గేరియనూ తనని వాళ్ళ ఇంటికి పిలవక పోవడంతో

“ఏంటి విశేషం? మన వాళ్ళు అందరూ వస్తున్నారా?” ఆశ్చర్యపోతూ అడిగింది.

“లేదు, లేదు. మీ కోసమే అరేంజ్ చేస్తున్నా. జస్ట్ ఫేమిలీ గెట్ టుగెదర్. మీరే మా స్పెషల్ ఇండియన్ గెస్ట్స్. తప్పకుండా రావాలి. షార్ప్ 7 ఓకే?” అని చెయ్యి నొక్కి తన క్లాస్ కి వెళ్లిపోయింది.

భారతీయ వంటలు, సినిమాలు, సీరియల్స్ అంటే తనకి చాలా ఇష్టమని ఆమె మాటల సందర్భంలో చెప్పడం ప్రవంతి కి గుర్తొచ్చింది. ఇంటికి ఆహ్వానించడంతో ఖచ్చితంగా ఆవిడ తమ సంస్కృతిని వంట పట్టించుకునే ఉంటుంది అనుకుంది ప్రవంతి. దాంతో కాస్త కుతూహలం కూడా తోడయ్యింది.

కానీ రెణ్ణెల్ల క్రితం సంఘటన గుర్తొచ్చి బాబోయ్ కాస్త జాగ్రత్త పడాలి అనుకుంది.

★★★

ఆ రోజు కొలీగ్ మిలెనా తన పుట్టినరోజంటూ ప్రవంతిని రెస్టారెంట్ కి తీసుకువెళ్లింది. గంటల తరబడి కాస్త కాస్త తాగుతూ తినడం వాళ్ళ అలవాటు. అక్కడంతా మాంసాహారం తింటూ బీర్, వైన్ సేవిస్తోంటే కడుపులో తిప్పినట్టే ఇబ్బంది పడుతూ కూచుంది ప్రవంతి. తప్పదు కాబట్టి సలాడ్, ఆరెంజ్ జ్యూస్ తీసుకుంది. ఇక్కడ అతిథులు ఏమీ తినకపోయినా ఎవరూ పట్టించుకోరు, బతిమాలరు, బలవంతం చేయరు, ఎందుకు తినలేదని అడగరు. పిలవడం వరకే తమ బాధ్యత అనుకుంటారు. తమ సంస్కృతికి, వీళ్ళకీ ఎంత తేడా? ఎంత మర్యాదలు చేస్తారు మనవాళ్లు అతిథులకి? ఇదెక్కడి దేశం రా బాబూ అనుకుంది బాధగా.

మధ్యాహ్నం ఒంటిగంటకి వెళ్ళినవాళ్ళు సాయంత్రం నాలుగవుతోంటే బైటకి వచ్చారు. మిలెనాకి బహుమతి అందచేసి, ధన్యవాదాలు చెప్పి ఇంటికి వచ్చి వేడిగా అన్నం వండుకొని కందిపొడి, మాగాయ నువ్వుల నూనె తో లాగించి పెద్ద గ్లాసెడు చిక్కని మజ్జిగ తాగే సరికి ప్రాణం లేచొచ్చినట్టయింది. ఎంతయినా మన భోజనానికి సాటి ఏదీ లేదు, రాదు..

★★★

భర్త కి ఇదంతా చెప్పి ముందు జాగ్రత్తగా అల్పాహారం సేవించి, టీనా వాళ్ళకి కూడా మైసూర్ పాక్, బిరియాని ప్యాక్ చేసి పట్టుకెళ్లింది. సాయంత్రం ఏడు గంటలకి ప్రవంతి దంపతులు వెళ్ళేసరికి టీనా చీరలో దర్శనమిచ్చింది.

“మొహబ్బతేన్” సినిమా లో ఐశ్వర్యా రాయ్ లాగే కట్టుకున్నా కదా? నేను హిందీ సినిమా లన్నీ నెట్ లో చూస్తూ ఉంటా.” అంది నవ్వుతూ.

ఆమె భర్త, పిల్లలతో పాటు ఆమె అత్తగారు కూడా ఎదురు చూస్తున్నారు. టీనా భర్త నవ్వుతూ ప్రసాద్ కరచాలనం చేసి స్వాగతించి అందరినీ పరిచయం చేశారు. భోజనాల బల్ల మీద రక రకాల వంటకాలు చక్కగా అమర్చి పెట్టారు.

“అంతా శాకాహారమే.. ధైర్యం గా తినండి. మా బల్గేరియన్ వంటకాలన్నీ రాలీ చేశారు. ఇండియన్ వంటకాలు “రసోయి చానెల్లో” లో చూసి చేశాను. ఎలా కుదిరాయో మరి?” అంది టీనా నవ్వుతూ.

యూరోప్ లో వరసలు పెట్టి పిల్చుకోరు అమ్మా నాన్నల్ని తప్ప. ఎంత పెద్దవాళ్ళ నయినా సరే, చివరికి అత్త మామల్ని కూడా పేర్లతోనే పిలుస్తారు. అత్తగారు డెబ్బై ఏళ్ళు పై బడ్డ మనిషి. అసలే అంతా తెల్లని వాళ్ళాయే. దానికి తోడు నల్ల ఫాంట్, నల్ల పర్ట్ ...ఇంకా మెరిసిపోతోందామె. ప్రవంతి చీరకట్టు, బొట్టు, గాజులు, నల్లపూసలు, మెట్టెలు చూసి అబ్బురపడిపోయి దగ్గరకి తీసుకుని ప్రేమగా తల నిమిరింది.. భోజనం చేస్తున్నంత సేపూ ఇండియాని, సంస్కృతిని, పొగుడుతూనే హిందీ సీరియల్స్ ఎంతిష్టమో వివరిస్తూ “సాస్ భీ కభీ బహు థీ” తన ఫేవరెట్ అని చెప్పింది టీనా. కడుపు నిండిపోయింది ప్రవంతికి ఆమె మాటలతో .

“నాకు చాలా ఇష్టం ఇండియా అంటే. అక్కడికి వెళ్ళే అవకాశం ఎప్పుడొస్తుందా అని చూస్తున్నా. ఎన్నో నేర్చుకోవాలి మీ నించి మేము. రియల్లీ ఐ లవ్ ఇండియా.” అంటూ.

ఇతర బల్గేరియన్స్ లా కాకుండా అత్తగార్ని తమ దగ్గరే అట్టేపెట్టుకోవడం ఇంకా నచ్చేసింది ప్రవంతికి. భారతదేశమా మజాకాయా! మన సంస్కృతిని ఎంత బాగా అభిమానిస్తోంది? అని ప్రసాద్ కూడా ముచ్చట పడ్డాడు. టీనా భర్త, అత్తగారు, పిల్లల కి కూడా భాషా సమస్య.. మన దేశం లో ఒకే భాష కి చెందిన ఏ ఇద్దరు కలుసుకున్నా ఇంగ్లీష్ లోనే మాట్లాడుకుంటారు. కానీ ఈ దేశం లో బల్గేరియన్ భాష కి తప్ప ఇంగ్లీష్ కి ప్రాధాన్యం లేకపోవడం ప్రసాద్ ని ఆశ్చర్యానికి గురిచేసింది. ఒకళ్లనొకళ్లు చూసుకుంటూ, చిరునవ్వులతో భావ వ్యక్తీకరణ చేస్తూ భోజనాలు కానిచ్చేసరికి తొమ్మిది కావొచ్చింది.

సోఫియా నగరం లో ఎక్కడికి వెళ్లాలన్నా ఓ. కె టాక్సీ కి ఫోన్ చేస్తే ఐదు నిమిషాల్లో గుమ్మం ముందు ఉంటుంది. మీటర్ మీద నమ్మకంగా తీసుకు వెళ్తారు. ఇంటికి వెళ్లడానికి టాక్సీకి ఫోన్ చేయమని అడుగుదాం అనుకునే లోపే టీనా కాల టాక్సీకి ఫోన్ చేయడం గమనించింది ప్రవంతి. అదే మన దేశం లో అయితే భోజనాలయ్యాక అతిథులు వెళ్తామని లేస్తే “ఉండండి కాసేపు ఏంటా తొందర? కాసేపాగి వెల్తురు లెండి!” అని కనీసం పది సార్లయినా కూచోపెట్టేస్తాం. ఎంత వ్యత్యాసం మనకి, వీళ్ళకి ? అనుకుంది మనసులో..

“టాక్సీ వచ్చేస్తోంది రాలీ!” అసలే జ్వరం కూడానూ. త్వరగా బయటదేరండి. వెళ్లగానే మాత్ర వేసుకొని పడుకోండి” అని అత్తగారిని తొందర పెట్టున్న టీనా వైపు ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ “ఈ టైమ్ లో ఆవిడెక్కడికి?” అని అడిగింది ప్రవంతి..

అంత కంటే ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ “ ఎక్కడికేంటి? తన ఫ్లాట్ కి” అని జవాబిచ్చింది.

“అదేంటి? ఆమె మీతో ఉండరా?”... విస్తుపోతూ ప్రశ్నించింది .

“భలే వారే! మాతో ఎలా ఉంటారు? రాలీ ఇక్కడికి పది మైళ్ళ దూరం లో ఉంటున్నారు. మిమ్మల్ని డిన్నర్ కి పిలిచా కదా. నాకు చూస్తే పెద్దగా వంటలు రావు. అప్పుడు గుర్తొచ్చింది ఒక హిందీ సీరియల్ లో కోడలు తన ఇంటికి చుట్టాలొస్తే వంట బాగా చేసి పెడతారని వేరే కోలనీ లో ఉన్న అత్తగార్ని పిలిచి పనయ్యాక వెళ్లిపోమని చెప్తుంది. . నాకా సీరియల్ బాగా నచ్చేసింది. అలాగే నేను కూడా వెంటనే ఫోన్ చేసి రమ్మన్నా..... జ్వరంగా ఉన్నా వచ్చారు.” గొప్పగా చేతులు తిప్పుకుంటూ చెప్పింది టీనా.

ఆమె సమాధానం విని నువ్వు అర్థం చేసుకున్న భారతీయ సంస్కృతి ఇదా తల్లీ? అని అవాక్కయ్యారు ప్రవంతి ప్రసాద్ .

“అయ్యో జ్వరం అంటున్నారు. ఇంటికి వెళ్ళి ఒక్కరే ఎలా? పోనీ ఈ రాత్రికి ఇక్కడ ఉండి రేపు వెళ్ళుచుగా!” మెల్లగా అంది ప్రవంతి తగుదునమ్మా అని. వింటున్న అత్తగారి కళ్ళల్లో మెరుపు ప్రసాద్ దృష్టిని దాటి పోలేదు. టీనా కి విసుగ్గా అనిపించాయి ఆ మాటలు.

“అదెలా కుదురుతుంది?? ఎంత లేటయినా తన ఇంటికి వెళ్ళాల్సిందే!” అంటూ అత్తగారికి బ్యాగ్ అందించింది. బల్గేరియన్స్ కి ఎవరూ తమ వ్యక్తిగత విషయాల్లో కల్పించుకోవడం నచ్చదన్న సంగతి లేటుగా గుర్తొచ్చి నాలుక్కరుచుకుంది స్రవంతి. ఎంత గొప్ప ఇల్లాలు బాబూ! అనుకుంది మనసులో. . పిల్లలు, భర్త చావ్ చావ్ (బై,బై) అంటూ రాలీ ని ముద్దు పెట్టుకున్నారు.

“నీ చావు నువ్వు చావన్నట్టు” అనిపిస్తుంది స్రవంతి కెప్పుడు ఈ “వీడ్కోలు పద ప్రయోగం” విన్నా!

ఆమె ప్రసాద్ వాళ్ళ కూడా బై చెప్పి కిందకి వెళ్ళిపోయారు. కనీసం గేట్ వరకు కూడా ఎవరూ వెళ్ళకపోవడం స్రవంతికి చివుక్కుమని పించింది.

... “సరే మీ టాకీస్ కూడా వచ్చేస్తోంది. బైలు దేరండి..రేపు కలుద్దాం .. ఏం మర్చిపోలేదు కదా!”అంటూ వాళ్ళు వెళ్తే లాక్ చేసోవచ్చు అన్నట్టు తలుపు దగ్గర నిలబడ్డ టీనా కి “చావ్ చావ్” చెప్పి బైట పడ్డారు స్రవంతి దంపతులు. i

కథా కౌముది

చెలియలేదు - చెలిమిలేదు

వి.ఎస్.ఎస్ హేమ

"కామన కాలి వేమన నైనాను."

జస్ట్ బికాజ్ ఆఫ్...

అతను అక్కడ ఆగాడు. ఒక్క క్షణం.

"చెప్పండి" - అంది వెన్నెల.

ఆకాశం నుండి భూమి మీదకు జారుతోంది మల్లెరేకులలా వెన్నెల.

మోకాళ్ళ చుట్టూ చేతులను చుట్టుకుని, అక్కడ గడ్డమాన్ని - అతనినే చూస్తోంది వెన్నెల.

అతనో క్షణం ఇష్టంగా చూశాడు ఆమె వైపు.

తుమ్మెద రెక్కల వంటి కన్నులు ఆమెవి.

"A thing of beauty is a joy for ever"

కనుదోయి ఏకమై ఓ కాంతికిరణం ఒక రేఖలా జారి అక్కడ అమరిందా? అని భ్రమింప చేసే ముక్కు.

అంతే సూటిగా అడిగాడు అతను.

"నాకో తీయని అనుభవం నీతో కావాలి వెన్నెలా." వెన్నెలకి ఆ క్షణం, ప్రణయాన్ని కోరని ప్రశయం.

ఆ మాట విని సముద్రం ఒక్కసారిగా ఉలిక్కిపడి స్థంభించింది. కనురెప్ప కదిలినంత సేపు. వెనువెంటనే ఎగిరెగిరి పడింది ఆవేశంగా.

వీచే అల్లరి గాలి కూడా ఆగిపోయిందో లిప్తపాటు. ఆశ్చర్యంతో జాగ్రత్తగా వెన్నెలనే గమనిస్తున్న అతను అడిగాడు.

"ఎగిరిపడే ఈ అలల సముద్రం, మెల్లన వీచే ఈ గాలీ.. ఓ వెన్నెలా నువ్వునూ - ఎందుకలా ఆశ్చర్యపోతున్నారు?"

అతను ప్రకృతినే కాదు, వెన్నెల మనసు కూడా అక్షరాలలా చదవగలడు. సరిగ్గా -

ఒక్క సంవత్సరం క్రిందట, ఇదే రోజు ఇక్కడే. ఇక్కడే ఈ సముద్రతీరాన్నే అతనికి వెన్నెలతో పరిచయం జరిగింది చిత్రంగా -

సముద్రపు ఒడ్డున ఇసుకలో అలలా నడుస్తోంది వెన్నెల ఆ సాయింత్రం.

"చూడు వెన్నెల అందాలను చూపిస్తాను చూడు, " అని సముద్రుడితో పందెం వేసిన గాలిదేవుడు, వెన్నెల చుడిదార్పై ఉన్న చున్నీని విసురుగా పైకి ఎగురవేసాడు. అది గాలిపటంలా ఎగురుకుంటూ వెళ్ళి, దూరంగా రాతిపై బండలా కూర్చుని, కళ్ళు మూసుకుని తనలో తాను పాడుకుంటున్న అతని మెడకి చుట్టుకుంది.

స్వర్గాని కూడా గుర్తించతెలియని అతను అలా పాడుకుంటూనే ఉన్నాడు.

వెన్నెల అతనికి దగ్గరగా వెళ్ళింది.

ఆకాశంలో చెదిరిన వెన్నెల, ఆ బండపై ఒలికినట్లయింది.

అతనింకా అలా పాడుకుంటూనే ఉన్నాడు.

వెన్నెల అతన్ని చూసి ఆశ్చర్యపోయింది. రెండు విధాల. చీకటంతా ఏకం చేసి, బ్రహ్మ తన కసినంతా కూరి ఓ మనిషిని తయారుచేస్తే!! లేక -

ఎన్నో జన్మలుగా చేసిన పాపాన్నంతా ముద్దగా చేసి ఓ మనిషిగా మలిస్తే - అతనే ఈ చీకటి మనిషి అయ్యుండాలి.

చిన్న వికారాన్ని చూస్తూనే ఒళ్ళు జలదరిస్తుండే, అలాంటిది తుమ్మ మొద్దులాంటి, చీకటిలాంటి ఈ మనిషిని చూస్తే ఒళ్ళు జలదరించటమే కాదు, ఆ ఆకారాన్ని చుడలేక, వెంటనే అతనికి దూరంగా, అక్కడ నుండి పారిపోవాలనిపించాలి. కానీ -

"అయ్యో! ఇతని పాపపుణ్యాలు సమంగా ఉన్నాయే, అని ఆ మనిషిని చేసిన తర్వాత బ్రహ్మ గుర్తించి, తన పొరపాటు సరిదిద్దుకోవటానికన్నట్లుగా ఇచ్చిన ఆ గొంతు?!

వరము శాపమౌతుందా?

శాపము వరమౌతుందా?

నాగస్వరమూదితే నాగులు ఆడతాయి

విరాగ్ పాడితే మనసు ఊగుతుంది.

అవును అతని పేరే విరాగ్.

అతనిది గంధర్వగానం.

అతను తప్ప ఏ గాయకుడూ, ఏ గంధర్వుడు కూడా అలా పాడలేడు. అతను పాడితే - ప్రకృతి పులకించి లయిస్తుంది.

సముద్రం మోహంతో ఢీ కొంటుంది అతని పాదాలను.

ఇక వెన్నెలనగా ఎంత?

వెన్నెల అక్కడే అలాగే కూర్చుండిపోయింది.

ఆ గానానికి మైమరచి

ఆమెకు పాటలంటే ప్రాణం. పాడే వాళ్ళంటే అభిమానం.

అలా ఎంతసేపో!

అతను కళ్ళు తెరిచాడు. ఎదురుగా -

ఆకాశంలో దేవతలా వెన్నెల కూర్చుని ఉంది.

"మీ పాటనూ, ఆ గొంతునూ పొగడటం నాకు రాదు. మీ పాటకు కరిగిన నా మనసు కార్చిన కన్నీళ్ళు, నాకంటే ఒడ్డున తొణుకుతున్నాయి. అది చూసి మిమ్మల్ని అభినందించటానికి, నేను చేస్తున్న ప్రయత్నాన్ని గుర్తించండి. చాలు." - అంది.

విరాగికి - పారిజాతాలూ, విరజాజాలూ, మరుమల్లెలూ తెలియవు.

ఇప్పుడూ తెలియలేదు. కానీ -

ఓ మనిషి తనతో సౌమ్యంగా మాట్లాడుతోంది.

ఎందుకో కన్నీరు కారుస్తోంది.

లోకమంతా తనకంటే కన్నీరు కార్పిస్తుంటే?

లోకంలో ఓ కంటి నుండి కన్నీటి చుక్క. తన కోసం. నిజంగా తన కోసమే.

మైగాడ్ నిజంగా తనకోసం.

ఓ పన్నీటి చుక్క. అవును అది పన్నీరే.

ఒకే ఒక చుక్క కూడా కాదు. పన్నీటి కాలువ.

ఆమె కంటి ఒడ్డున తొణుకుతోంది. తన కోసం.

నిజంగా తన కోసమే.

గాడ్! గాడ్! రియల్లీ యువార్ గ్రేట్.

ఇరువై ఐదేళ్లుగా కదలిక తెలియని మనసు అది.

మనసును తీసి వేసుకున్న మనిషి అతను.

ఈ లోకంలో సంచరిస్తూ ఈలోకానికి చెందని మనిషిలాంటి అతను. శిలగా మార్చుకున్న ఆ గుండె ద్రవించి.. స్రవిస్తోంది.

"నేను పుట్టిన వెంటనే నన్ను చూసిన డాక్టరూ, నర్సులూ నన్ను చూసి భయపడ్డారు.

అమ్మని తలచుకుని జాలిపడ్డారు.

అంతులేని మమకారంతో, ప్రేమగా తన గుండెకు హత్తుకుని మాతృప్రేమ ఉప్పొంగగా క్షీరధార తన స్తనద్వయం నుండి ప్రవహిస్తుంటే -

మొట్టమొదటి అమృతధార నా నోటి నింపటానికి ఆయుత్తమై - తన కుడిస్తనాన్ని నా నోటికందివ్వవలసిన నా తల్లి -" అతను ఆగాడు ఒక్క క్షణం.

తనలో ఆవేశిస్తున్న ఆవేదనను అణచుకుని మరల మొదలు పెట్టాడు.

"నల్లని వాతను తన స్తనాలపై పెట్టుకుంటున్నట్లుగా భయపడి నా తల్లి నన్ను విడిచి నాకు దూరంగా జరిగింది.

ఆకలి పట్టలేక 'అమ్మా' - అంటూ నోరు చాచిన నాకు దొరికింది 'అమ్మ' పాలుకాదు. పిడిపాలు. ఆయా చేతనున్న సీసానుండి. ఆ క్షణం నుండే నా ప్రపంచం వేరైంది."

గుండె శిల కరిగి ఆవిరై కళ్ళ మేఘాలలో కదులుతున్నాయి. విరాగికి.

"ఇప్పుడు 'వెన్నెల' అనే ఈ స్నేహపు పవనం తాకటం వలన ఆ చీకటి కళ్ళు వర్షిస్తున్నాయి. పన్నీరు కాదు. కన్నీరు. నిజమైన కన్నీరు అది.

ఆకలి మంటలను చల్లార్చుకోవటానికి, ఎంతటి హేయమైన పని చేయటానికైనా సిద్ధపడి దౌర్భాగ్యులున్న లోకం కనుక, నాకోసం ఒక ఆయాని పెట్టారు నా తల్లితండ్రులు.

ఆల్ఫీషన్ డాగ్ని పెంచే మనిషికి కూడా, ఆ డాగ్ మీద ప్రేమా, అభిమానం ఉంటాయి.

నా ఆయాకి నా మీద ఆ మాత్రం ప్రేమా, అభిమానం కూడా కలుగలేదు.

డబ్బు.. డబ్బు... డబ్బు మాత్రమే కావాలి ఆమెకు.

అదృష్టవశాత్తూ నా తల్లితండ్రులకు అంతులేని ధనముంది.

నాకు వయసు పెరగసాగింది.

క్లాసులో సాటి పిల్లల వెక్కిరింతల తూటాలు భరించలేక స్కూలుకి వెళ్ళటం మానేశాను.

అప్పటినుండి మంచి పుస్తకాలతో నన్ను నేను తీర్చిదిద్దుకోసాగాను. నాలో పేరుకుంటున్న వ్యక్తిత్వంతో, నన్ను నేను ఆవిష్కరించుకున్నాను.

అప్పటి నుండి నాకీ మనుషుల మీద జాలే తప్ప కోపం లేదు. నేనీ ప్రపంచపు మనిషిని కాదు. నాకీ లోకపు వాసులతో పనిలేదు. సరదాగా ఓసారి ఈ లోకాన్ని చూసి పోదామని ఆ లోకం నుండి వచ్చాను. ఈ ప్రకృతిలో కొన్నాళ్ళు మోహించి, నా లోకానికి వెళ్ళిపోతాను." అదీ తనను గురించి తనను, ఆమెకు చేసుకున్న పరిచయం.

"మీరు?" - ఆమె గురించి తెలుసుకోవాలన్నట్లుగా అడిగాడు.

"వెన్నెలను"

"నిజంగానే 'వెన్నెల' లానే ఉన్నారు."

ఆనాటి నుండి వాళ్ళు మంచి స్నేహితులు.

వెన్నెలంటే చీకటిని పార్ద్రోలి చల్లదనాన్ని పంచటమే కదా? అదే చేస్తోంది వెన్నెల అతని పట్ల.

ప్రతీ సాయింత్రమూ వాళ్ళా సముద్రతీరాన కలుసుకుంటారు. విరాగే ముందు వస్తాడు.

ఆ ఎత్తైన బండపై బండలా కూర్చుని ఆమె కోసం ఎదురు చూస్తూ ఉంటాడు.

సముద్రం కూడా వాళ్ళతో చెలిమి చేస్తోంది.

చీకటి పరచుకుంటూ ఉండగా వెన్నెల వస్తుంది.

అతనికెదురుగా కూర్చుంటుంది.

సముద్రమో పెద్ద అలని, తన చేయిగా చేసుకుని కాసిని నీటి తుంపరలను వాళ్ళిద్దరిపై చల్లుతుంది.

వెన్నెల కిలకిలా నవ్వుతూ తుడుచుకుంటుంది సుకుమారంగా. అది చూసి పులకించిన అతని మనసు గానిస్తుంది.

"మధువనివే వో వెన్నెలా

మనసుకి కథవే ఓ వెన్నెలా

ఊగి..ఊగి సాగేవే ఓ వెన్నెలా

ఎగిరెగిరి పడుతోంది పై ఎదా!

ఎద కోయకే నన్నిలా

ఎందాక ఎందాక

ఆ హాయిలా

ఎనకంగ.. నీ .. ఎనకంగ

నేనే కదా!"

ఆమె వింటుంది.

సముద్రమూ వింటుంది.

ఒక్కోసారి అతని గానానికి విపరీతంగా చలించిపోయి, వెన్నెల వెక్కి.. వెక్కి ఏడ్చేస్తుంది.

అతను పాడటం ఆపేస్తాడు.

"వద్దు.. వద్దు పాట ఆపవద్దు స్లీప్" - అంటూ వేడుకుంటుంది వెన్నెల. అతను వినడు.

నెమ్మదిగా తన రెండు అరచేతుల మధ్య - వెన్నెల ముఖాన్ని తీసుకుని అపురూపంగా అంటాడు.

"నీ కన్నీళ్లతో ఈ సముద్రపు నీటిని మరింత ఉప్పుగా చెయ్యొద్దు వెన్నెలా! బహుశా యుగయుగాలుగా నీలాంటి వారు కార్చిన కన్నీరే ఈ సముద్రమేమో కదూ?" అని.

వెన్నెల కళ్ళు తుడుచుకుంటుంది.

సముద్రుడు శాంతిస్తాడు.

ఒక్కోరోజు అతను అడుగుతాడు.

"వెన్నెలా - నన్నెలా భరించగలుగుతున్నావు నువ్వు?"

వెన్నెల అంటుంది.

"కోయిల గొంతువిని, మైమరచి ఆనందించటంలేదూ? అంతేకానీ ఆ నలుపుని గుర్తుచేసుకుని, ఆ గొంతుని అసహ్యించుకుంటున్నామా?" పైగా - ఆ కొమ్మ చివర నుండి అది "కూ" అంటే, తిరిగి మనమూ "కూ.." అంటూ బదులివ్వమా?

ఆ సమాధానానికి అతడు కరిగి పోతాడు. ఆమె రెండు చేతులనూ దోసిలిలా చేసుకుని, అందులో తన ముఖాన్ని దాచుకుని కన్నీరు కారుస్తాడు. ఉదేకంగా.

అతని మనసు - చిగురాకు చెదిరినా చలు, చూసి చలించి పోయేటంత సుకుమారం.

అతను కొత్త కొత్త పాటలు తయారు చేస్తాడు. ఆమె కోసమే పాడతాడు.

ఇంట్లో వాళ్ళు, వెలుగులో అతని రూపం భరించలేక పోయినా, ఏ కరెంటు పోయిన చీకటిలోనో - అతనిని పాడమని అడిగేవాళ్ళు.

అతనెప్పుడూ వాళ్ళకోసం పాడలేదు.

వెన్నెల పరిచయం కాకముందు వరకూ, అతను చీకటిలో సముద్రం వినటం కోసమన్నట్లు పాడేవాడు.

లేకుంటే ప్రకృతిలో ఒంటరిగా నడుచుకుంటూ - చెట్లకోసం, పుట్ల కోసం మాత్రమే పాడుతున్నట్లుగా పాడేవాడు.

ఇన్నాళ్ళకు ఇన్నేళ్ళకు - ఈ మధ్య వెన్నెల కోసం పాడుతున్నాడు.

ఓ మనిషి ముందు - తనూ ఓ మనిషినే గుర్తింపుతో అతని చిన్నారి లోకానికి ఆమె ఓ ప్రియబాంధవి. నెచ్చెలి.

అతడు ఆరాధకుడు, పూజారి, స్నేహితుడు.

నిన్నటి వరకూ వాళ్ళిద్దరి మధ్య కాలమిలాగే కరిగింది.

ఈ రోజు -

విరాగ్ అలవాటుగా అదే సమయానికి వచ్చాడు.

అతని మనసులో భావాలు చదవాలంటే, మనసుతోనే చదవాలి.

ఈ రోజు వెన్నెల కూడా అలవాటుగానే వచ్చింది.

అంతా ఎప్పటిలానే.

అతను పాడాడు.

ఆమె వింది.

అయితే వెన్నెలేమీ చెప్పలేదు.

ఎప్పటిలా తనూ 'వెళ్తా'నని లేవబోయింది.

సరిగ్గా అప్పుడే అతని హృదయం బ్రద్దలైంది. ఆవేశం, కోపం, అవమానం, బాధ, కక్ష అన్నీ కలసి ఒకటై, మంటై అతన్ని దహించి వేస్తుంటే - ఆమె చేయి పట్టుకుని ఆమెను లేవనీయకుండా ఆపాడు. అతను మోకాళ్ళ మీద లేచి, తన రెండు చేతులను ఆమె భుజాల మీదుగా మెడకు బంధించి, ఆమె కళ్ళలోకి చూస్తూ అడిగాడు. "నాకు తీయని అనుభవం నీతో కావాలి వెన్నెలా"

జస్ట్ బికాజ్

వెన్నెలకు ఆ మరునాడు పెళ్ళి జరగబోతోంది.

విరాగ్ తో కాదు.

విరాగ్ కి చెప్పలేదు. అయినా విరాగ్ కి తెలిసింది.

అదీ ఈ రోజే. మొదట నమ్మలేదు.

అవును మరి.

మనిషి మీద అతనికి లేని నమ్మకాన్ని వెన్నెలే కలిగించింది. అలాంటి వెన్నెలే తన వివాహం గురించి చెప్పకుండా - దాచిందంటే? ఆ కసితోనే అడిగాడు.

'తనకో తీయని అనుభవం ఆమెతో కావాలని.'

వెన్నెల ఆశ్చర్యపోయింది.

మూగగా చూస్తూ ఉండిపోయింది.

"ఏం వెన్నెలా మాట్లాడవా?"

ఆమె బేలగా చూస్తోంది అతని వైపు.

"భయమేస్తోందా? లేక అసహ్య మేస్తోందా?" - అతను.

అతని గొంతు ఇప్పుడూ వింతగా వినిపిస్తోంది వెన్నెలకు.

ఆ గొంతులోని కోరిక, జంట నాగులు పెనవేసుకుని విడుస్తున్న బుసలా ఉంది. కాలనాగు కాటు వేస్తుందా?

ఆమెలో భయం. జరజరా వెన్నెముక నుండి వడలంతా పాకుతోంది.

"చెప్పు వెన్నెలా? భయమేస్తోందా? అసహ్యమేస్తోందా?" - అతను రెట్టిస్తున్నాడు.

"ఏడుపాస్తోంది" వెన్నెల అంది గొంతు పెగుల్చుకుని.

"ఏమిటి?" అతను ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

"ఏమిటి వెన్నెలా? ఏడుపాస్తోందా? ఎందుకమ్మా" - లాలనగా అడిగాడు.

"నువ్వు మలచుకున్న మనిషినే కదా నేను?" - అతను గుర్తుచేసాడు. వెన్నెల మాట్లాడలేకపోతోంది" ఏమైంది ఈవేళ విరాగ్ కి?"

"నీవిక రేపటి నుండి రావనీ - ఆ విషయం నా దగ్గర దాచేవని తెలుసుకుని, గుండె పగిలింది వెన్నెలా!"

"వెన్నెలా నాకీ క్షణంలో ఏమనిపిస్తోందో చెప్పనా? నిన్ను నా చేతులమీదుగా ఎత్తుకుని కనిపించని లోకాలకు తీసుకుపోవాలని

ఉంది.

అక్కడ మనకోసమో ఇల్లు కడతాను. నిన్ను నా దేవేరిని చేసుకుంటాను. నా అరచేతిలో నడిపించుకుంటాను. నా గుండెపై పరుండబెట్టుకుని, నా గానంతో నిన్ను నిద్రింపచేస్తాను.

ఓ మంచి భర్తగా - ఇంతవరకు ఏ స్త్రీకి ఏ భర్తా పంచి ఇవ్వని అనుభూతిని నేను నీకు ఇస్తాను ఏం వెన్నెలా వస్తావా? నా భార్యగా?"

అతనో వాస్తవం లాంటి కలను రచిస్తున్నాడు, ఆమె కంటి ముందు ఎత్తుగా ధ్రుఢంగా ఉంటాడు విరాగ్.

ఆమె మౌనం అతన్ని బాధిస్తోంది.

విరాగ్ విరక్తిగా నవ్వాడు.

"చూశావా వెన్నెలా - ఇదే మాటలు ఏ అందగాడైనా విని ఉంటే నువ్వు ఆనందంతో పొంగిపోయి ఉండేదానివికదూ? అవి మోసపు మాటలైనా సరే - నిజమని నిన్ను నువ్వు మోసపుచుకుని ఉండేదానివి. కానీ నేను? - నిండుగా, నిజాయితీగా వేడుకుంటున్నా నువ్వు మాట్లాడటం లేదు.

నువ్వే అన్నావు కదా? "కోయిల నల్లగా ఉందని, ఆ గొంతుని అసహ్యించుకుంటామా?" అని పైగా "కూ" అంటే "కూ" అని బదులిస్తానన్నావుగా! మరి ఆ నువ్వే.. నన్నీ భర్తగా ఎందుకంగీకరించ లేక పోతున్నావు? నాలో ఓ భర్తనే కాదు, ఓ స్నేహితుడుని కూడా చూడలేకపోయావు. "

"లేదు.. లేదు.. నువ్వెప్పుడూ నాకో మంచి స్నేహితుడవే." వెన్నెల గబగబా అంది.

"అబద్ధం చెప్పకు వెన్నెలా. నాతోటి మనుషులు కనీసం నన్నీ ప్రాణిలా గుర్తించి, నా వికారాన్ని హేళన మాత్రమే చేశారు. కానీ నువ్వే చేసావో తెలుసా? నన్ను కనీసం ఓ ప్రాణిలా కూడా గుర్తించలేదు. నీ దృష్టిలో నేనేమిటో చెప్పనా?"

"నేనో వాయిద్యాన్ని. శిలా విపంచికను. పగలు గడచి చీకటి పడే సమయానికి, ఆకాశం నుండి 'వెన్నెల'లా - నువ్వు నా ముందు దిగుతావు. అంత వరకూ శిలలా పడి ఉన్న నేను, నీకోసం చలించి.. చైతన్యించి ఆ పై గానిస్తాను.

నువ్వు విని మైమరచి, ఆ తర్వాత వెళ్ళిపోతావు. నీ నిష్కమణ అనంతరం, నేను మరల మామూలుగా తిరిగి 'శిలావిపంచికగా' - మారిపోతాను.

ఇంతేకదా! ఇంతేకదూ నీ దృష్టిలో నేను?"

అతనిలో బాధ ఉద్రేకంగా మారి సుళ్ళు తిరుగుతోంది.

దూరంగా సముద్రం మధ్యలో ఎక్కడో వాయుగుండం.

నీకు తెలుసా వెన్నెలా? నీ పరిచయం కానంత వరకూ నాకు సూర్యోదయాలు లేవు, సూర్యాస్తమయాలు లేవు.

నువ్వు కలిసిన తర్వాత.

'నీ రాక సూర్యోదయం

నీ పోక ' సూర్యాస్తమయం ' - అయింది నాకు.

నేను శిలననుకున్నాను.

"కాదూ! నువ్వు మనిషివే" - అన్నావు.

ఏ నడిరోడ్డు మీదో నువ్వలా అంటే, నేను నవ్వేసుకుని, అలాగే సాగిపోయేవాడిని, నీ మాటలకి విలువివ్వకుండా! నిన్నసలు పట్టించుకునే వాడినా!

కానీ.. నువ్వేం చేశావు?

అందరిలా కాకుండా, వ్యతిరేక దిశలో నా ముందు నిలిచావు. నీ మాటలతో - నీ కంటి ఒడ్డునుండి, కన్నీటి - పన్నీటిని తోణికించి నన్ను కరిగించావు. ఎందుకు వెన్నెలా?

ఎందుకు చేశావు ఇదంతా?

నెలరోజుల నుండి మీ ఇంట్లో నీ పెళ్ళి ఏర్పాట్లు జరుగుతున్నాయి. ప్రతిరోజూ నువ్వు నా దగ్గరికి వస్తూనే ఉన్నావు.

కానీ - ఒక్కరోజు,

ఈ నెలరోజులలో ఒక్కసారైనా - 'ఆ శుభవార్త నాకు చెప్పావా?'

ఎందుకు వెన్నెలా? నేనసూయ పడతాననుకున్నావా? లేక బాధ పడతాననుకున్నావా? లేక ఆనందం తెలియని జడుడు, 'ఇతనికేం చెప్పాలి?' అనుకున్నావా? ఆర్..!!

నీ పెళ్ళికి నన్ను పిలుస్తే! నేను వస్తే!?

నేనో దిష్టి చుక్కలా ఆ అందమైన వాతావరణానికి, వికారాన్ని అద్దినట్లుంటుంది ' అనుకున్నావా?

బాధగా తలెత్తి చూసింది వెన్నెల.

'చెప్పనివ్వు వెన్నెలా. ఈ ఒక్కరోజు నా మాటలు విను. రేపటి నుండి నిన్నెలానూ చూడలేను కదా?'

నడి సముద్రంలో రేగిన వాయుగండం -

తీరానికి చేరువవుతోంది.

వెన్నెలా! నిన్నటి వరకూ, నిజంగానే నేను నీకో మంచి స్నేహితుడవనుకున్నాను.

నీలో ఓ స్నేహితురాలినే చూశాను.

కానీ ఈ రోజు నీ మొహాన్ని నేను భరించలేకపోతున్నాను.

నువ్వు బాధపడాలి వెన్నెలా.

నీకు నా బాధ తెలియాలి.

నీకు తెలుసా?

నిన్నటి వరకూ నేను -

కామన కాలిన వేమనను.

కానీ - నేడు..

Just Because of you - అక్కడ ఒక్క నిమిషమాగి, వేమన కాలిన కాష్టం నుండి లేచిన కామనని.. అతను నెమ్మదిగా లేస్తున్నాడు పైకి. ఆమెనూ లేవతీస్తున్నాడు.

సముద్రం నుండి గాలి ఉధృతంగా వీస్తోంది, తీరం చేరువ కాబోతుందన్న ఆనందంతో.

ఆమె కర్ణమైపోయింది. సరిగ్గా అప్పుడే వెన్నెల చున్నీ జారి - వెన్నెలకూ.. విరాగ్కూ మధ్య దూరం తక్కువవటం వలన విరాగ్ మెడను చున్నీ చుట్టుకుంది.

విరాగ్ ఆమె భుజాల చుట్టూ తన చేతులు బిగించాడు.

వెన్నెల.. శిక్షను అనుభవించటానికై, మానసికంగా సిద్ధమైంది అప్పటికే.

నువ్వు ఈరోజు నాకు చెప్పకుండా వెళ్ళిపోయి, రేపటి నుండి కనిపించక మాయమైపోతే నేనేమైపోవాలనుకున్నావు, ఓ.. వెన్నెలా? నీ కోసం, నీ రాక కోసం.. ఈ బండమీదిలాగే కూర్చుని, వెరిగా అమాయకంగా నిరీక్షిస్తూ నీరసిస్తూ... నో వెన్నెలా.. నో" విరాగ్ మరి మాట్లాడలేదు.

చెప్పవలసినది ఐపోయింది, - చెయ్యవలసినదే మిగిలినట్లుగా -

ఆకాశంలో నల్లటి దట్టమైన మేఘాలు ముసురుకుంటున్నాయి. మల్లెరేకుల్లాంటి వెన్నెల కరిగిపోయింది.

ఆ చీకటిలో రెండు నల్లటి నిప్పుకణికలు -

వెన్నెల నుదిటి మీదా, కళ్ళమీదా, ముక్కుమీదా, చెక్కిళ్ళమీదా, కంఠం మీదా, హృదయసీమ మీదా - అణువణువునా వాతలు.. వాతలు. అవి వెన్నెల తనువంతా అద్ది, ఆమె పెదవులను చేరుకున్నాయి.

చీకటి మింగేసిన వెన్నెల ఆ బండపై కుప్పకూలిపోయింది.

విరాగ్ -

తన మెడకి చుట్టుకున్న వెన్నెల చున్నీని తీసుకుని, రెండుగా చీల్చి ఒక ముక్కతో తన కాళ్ళను బంధించుకున్నాడు.

మరోముక్కతో పెదవుల సహాయంతో చేతులను కట్టుకున్నాడు.

అతను సముద్రం వైపు చూసాడు.

సరిగ్గా అప్పుడే తీరాన్ని తాకుతోంది వాయుగుండం.

సముద్రమంతా అలల కల్లోలంతో, ఆకాశాన్ని మింగేయాలని ఎగిసెగిసి పడుతున్నాయి.

విరాగ్ ఆ ఎత్తైన బండ మీద నుండి - ఆ అలల కల్లోల సముద్రంలోకి దుమికేస్తూ... అన్నాడు,

"నువ్వు రాని రేపు నాకు వద్దు. వెన్నెలా బై!!!!"

కథా కౌముది

మా మల్లవరం మావయ్య

సింహాపసాద్

కౌముది - రచన నిర్వహించిన కథల పోటీ(2013)లో
సాధారణ ప్రచురణకు ఎంపికైన కథ.

నర్సాపురంలో బస్సు దిగి మల్లవరం వెళ్ళే బస్ కోసం ఎంకైవేరి చేశాను.

బస్సులు తిరగటం లేదనీ షేరింగ్ ఆటోలు నడుస్తున్నాయనీ చెప్పారు. జనాన్ని ఈగల్పి తప్పించుకుంటూ రోడ్డుదాటి ఆటోల దగ్గరికెళ్ళాను.

"రండి రండి" ఆటో అతను ఆహ్వానించాడు. ఆటోలోకి తొంగి చూశాను. ముగ్గురు కూర్చున్నారారు.

"నాకొక్కదానికే ఆటో కావాలి. జనరల్ గా ఎందరిని ఎక్కించుకుంటావో అందరి టిక్కెట్లూ నేనే పే చేస్తాను."

ఆటో అతను లోపల కూర్చున్న వారివంక ఇబ్బందిగా చూస్తూ "నుంచి బేరమండి" అన్నాడు.

వాళ్ళు నా వంక కించిత్తు నిరసనగా చూసి దిగిపోయారు.

నేనెక్కో కూర్చున్నాను. ఆటో కదిలింది.

గతుకుల రోడ్డు. ఆటో ఎత్తి కుదేస్తోంది. "స్లోగా పోనియ్" విసుక్కున్నాను.

ఈ మనుషులూ ఈరోడ్లూ ఈ అశుభతా ఇక ఎన్నటికీ మారవు. ఇండియా డెవలప్ అయిపోయిందని అరవడమేగానీ ఇంకో వందేళ్ళు పోయినా అమెరికా స్థాయికి చేరుకోదు.

"ఎవరింటికెళ్ళాలండి?"

"నర్సిమూర్తి మావయ్యగారింటికి" విసుగు కప్పిపుచ్చుకుంటూ చెప్పాను.

"ఓరి బాబోరి బాబోయ్. మరి సెప్పేరు కాదేవండి. ఆరిని సూట్టానికొస్తున్నారా. తవరికేటవుతారేటండి.."

"మేనకోడల్ని"

"హూదరాబాదు నుంచి వస్తున్నారాండి?"

"కాదు అమెరికా నుంచి" నా స్వరంలో గర్వం తోజికిసలాడింది. సర్దుకుని దర్పంగా కూర్చున్నాను.

"పనిగట్టుకుని అంత దూరం నుంచి వస్తున్నారా?! రావల్సిందేలేండి. ఆరు అలాటిలాటి మనిషికాదు. శానా గొప్పోరు. నేను పనీపాటా లేకుండా అల్లరి చిల్లరిగా తిరుగుతోంటే ఆటో తిప్పరా అంటూ ప్రోత్సాహం చేసింది ఆరేనండి. మరిగంటే ఆరేమో అంతా కావాలంటారు. తవరేటండీ ఒంటికాయ సొంటి కొమ్ములా ఒక్కరే ఉండాలనుకుంటున్నారూ!"

గతుక్కుమన్నాను. మరి మాటలు పెంచడం ఇష్టంలేకపోయింది. చెట్లనీ, పొలాల్నీ చేపల చెరువుల్నీ చూస్తూ కూర్చున్నాను.

చిన్నప్పుడు ఎన్నిసార్లు ఈ ఊరొచ్చానో లెక్కలేదు. గ్రామదేవత చల్లాలమ్మ తీర్థం వేసవి శలవుల్లో వచ్చేది. ఆ పదిరోజులూ ఇంటిల్లిపాదీ ఇక్కడికొచ్చేవాళ్ళం. రోజూ పండుగలా ఉండేది. అమ్మా నాన్నా రెండురోజులుండి అమ్మవారికి మొక్కుతీర్చి వెళ్ళిపోయేవారుగానీ బంధువుల పిల్లలమంతా తీర్థం అయ్యేవరకూ ఇక్కడే ఉండిపోయేవాళ్ళం.

ఆటలు పాటలు నాటకాలు కాలవలో ఈతలు బొమ్మల పెళ్ళిళ్ళు.. ఎన్నో! తిండికి సమయం ఉండేదే కాదసలు.

నర్సిమ్మూర్తి మావయ్య, అత్తయ్య ఆప్యాయతకి మారుపేరుగా ఉండేవారు. ఎంత అభిమానంగా చూసేవారో! మిగతా చుట్టూల పిల్లలకన్నా నన్ను మరింత బాగా చూసేవారు. నేనెప్పుడూ క్లాసు ఫస్ట్ వస్తావని మామయ్య ఎంతో ముచ్చటిపడేవారు.

"నీకసలు ఇందిరమ్మ పేరు పెట్టాల్సిందే" అనేవారు నా తెలివితేటలు చూసి మురిసిపోతూ.

అప్పట్లో బ్రాహ్మణ పండితులొచ్చి మావయ్య ఇంటి అరుగుమీద కూర్చుని భాగవత రామాయణ పద్యాలు చదివి వినిపించేవారు. మావయ్య అయిదో పదో ఇచ్చివారిని తృప్తి పరచి పంపేవారు. అటువంటప్పుడు నన్ను పిలిచి నన్నా పద్యాల్ని చదవమనేవారు. నేను చక్కగా చదువుతోంటే మావయ్య ఎంత పొంగిపోయేవారో చెప్పలేను. అత్తయ్య సరేసరి. చేతిలోని పని వదలి మరి వచ్చి గుమ్మం ప్రక్కన నిలబడి వినేది. తర్వాత పెరట్లోకి తీసుకెళ్ళి ఇంత ఉప్పు దిష్టి తీసిపారేసేది.

మావయ్య గ్రామ పెద్దగా ఉండేవారు. అమ్మవారి తీర్థపు పనుల్లోనూ ఆయనే. ఊరి వ్యవహారాల్లోనూ ఆయనే. ఒక్క ముక్కలో చెప్పాలంటే ఊరి తలలో నాలికలా మసలేవారు. ఊళ్ళోకి ఆఫీసర్లు ఎవరొచ్చినా సరే మావయ్య ఇంట్లోనే చెయ్యి కడుక్కునేవారు.

"ఊరి గోల తప్ప ఇంటి గొడవ నీకు పట్టదురా అబ్బాయ్" అని అమ్మమ్మ సన్నగా కోప్పడేదిగాని మావయ్య నవ్వేసేవాడు.

"దేవుడు నీకు సాయపడే చేతులిచ్చాడా" అని చిత్రంగా ఆ వెంటనే పొగిడేసేది.

ఊరంతా మావయ్యకిస్తోన్న గౌరవ మర్యాదలు చూసి పెద్దయ్యాక నేనూ అలా గొప్పదాన్నవ్వాలనుకునేదాన్ని. మహారాణిలా ఘోజు కొట్టాలనుకునేదాన్ని.

మావయ్యలా కాకపోయినా మరో రకంగా ఉన్నతస్థాయికి చేరుకున్నాను. ఇంజనీర్షయ్యాను. అమెరికా సంబంధం వచ్చింది. బంధువులు రకరకాలుగా భయపెట్టినా నేనా సంబంధమే చేసుకుంటానని పంతం పట్టి మరి నెగ్గించుకున్నాను.

భూతల స్వర్గానికెగిరిపోయాక నా జీవితం సమూలంగా మారిపోయింది.

హరీష్ తో పాటు నేనూ ఉద్యోగంలో చేరాను. అమెరికా, యూరప్ అంతా చుట్టేశాం. ఎప్పుడైనా మావయ్యకి ఫోన్ చేసినప్పుడు ఆ విశేషాలు పూసగుచ్చినట్టు చెప్పేదాన్ని.

మేము కారుకొనుక్కున్నామనీ, గ్రీన్ కార్డు వచ్చిందనీ, ఇల్లు కొన్నామనీ, బాబు పుట్టాడనీ మావయ్యకి ప్రత్యేకంగా ఫోన్ చేసి మరి చెప్పాను. అప్పుడెంత పొంగిపోయారో మాటల్లో వర్ణించలేను.

మావయ్య సంతానం కన్నా నేను ఉచ్చస్థితిలో ఉన్నందుకు ఎంతో గర్వపడి ఉంటారని రాసివ్వగలను.

అమెరికా వెళ్ళిన నాలుగేళ్ళకు మా ఆడబడుచు పెళ్ళయితే ఇండియా వచ్చాం. 'చూడాలనుంది వచ్చి వెళ్ళ'మని మావయ్య కబురు పంపారు కానీ వీలుపడలేదు. మావయ్య చాలా నిరాశపడ్డారని ఆ తర్వాత అమ్మ ఫోన్లో చెప్పింది.

ఆ తర్వాత మూడేళ్ళకి ఇదిగో ఇప్పుడే ఇండియా రావటం. ఇప్పుడైనా రాకపోయేదాన్నే కాని అమ్మగురించి రాక తప్పిందికాదు.

గత ఏడాది నుంచీ అమ్మ ఆరోగ్యం బాగోలేదు. సంగతి తెలిసిన వెంటనే రెండు లక్షలు పంపించాను. పెద్ద హాస్పిటల్లో వైద్యం చేయించమన్నాను. అలాగే చేయించారు కానీ అమ్మ కోలుకోలేదు. ఫోన్ చేసిన ప్రతీసారి నన్ను చూడాలనుందని ఏడ్చేది. ఇంట్లో ఆఫీసులో నా నెత్తిమీద ఎన్ని బరువులూ బాధ్యతలూ ఉన్నాయో తనకేం తెలుసు. వస్తాననేడాన్ని గానీ రావటం పడలేదు.

అమ్మ ఇరవై రోజుల క్రితం కాలం చేసింది. మరి తప్పక బాబుని హారీషేకి అప్పగించి ఒక్కడాన్నీ వచ్చాను. ఇంకో మూడురోజుల్లో వెళ్ళిపోవాలి. ఇక్కడ చాలా షాపింగ్ చెయ్యాలి. ఆ తర్వాత బ్యాగేజ్ సర్దుకోవాలి. చాలా చాలా పనుంది. అయినా మావయ్యకి సీరియస్గా ఉందని తెలిసి మొఖం చూపించి పోదామని వచ్చాను.

ఆటో మల్లవరం గ్రామంలో ప్రవేశించింది.

రూపురేఖలు మారిపోయిన మాలపల్లెని చూచి ఉలిక్కిపడ్డాను. నా చిన్నప్పుడు చూసిన గుడిసెలు, పండులు, మురుగు నీరు మచ్చుకి లేవు.

ఇళ్ళు బాగున్నాయి. డాబాలు లేచాయి. సిమెంటు రోడ్లు పడ్డాయి. పరిసరాలు పరిశుభంగా ఉన్నాయి.

"మాలపల్లి ఇలా మారిపోవడానికి ముఖ్యకారకులు తవరి మావయ్యగారేనండి. ఆయ్. ఊళ్ళో ఎవరెన్ని జెండాలు మార్చినా ఆయన్ని మూడురంగుల జెండామేనండి. దాన్నీ వదలేదు. ఖద్దర్నీ వదలేదంటే నమ్మండి. జనం బాగే ఆయన ఎజెండా అనుకోండి. మాలపల్లెలోని లీడర్లంతా ఆయన శిష్యులేనండి. ఊళ్ళో పేదోళ్ళకి ఇళ్ళొచ్చినా వితంతువులకి పెన్షన్లొచ్చినా ఏవొచ్చినా సగం కృషి ఆరిదేనండి. ఆరు మాములోరు కాదు. తనింటిపని పక్కనెట్టి ఊరికోసం తిరుగుతారండి. ఇనడానికి సోద్యంగా ఉన్నా ఇది నిజవండి. నామీద ఒట్టండి..'' ఆటో కుర్రాడి రన్నింగ్ కామెంటరీ.

చెరువు వంక ఆసక్తిగా చూశాను. ఇది వరకు తామరాకులూ పూలూ నిండా ఉండేవి. దోనె ఎక్కి నీటిని త్రోస్తూ వెళ్ళి తామరపూలూ కోసుకొచ్చేవాళ్ళం. దోనె లేనప్పుడు మగపిల్లలు పోటీలు పడి మరి చెరువులోకి దూకి కోసుకొచ్చి మాకిచ్చేవాళ్ళు. అటువంటప్పుడు యువరాణిలా ఫీలవడం నాకిప్పటికీ గుర్తుంది.

"ఇది వరకు ఈ చెరువులోంచే నీళ్ళ బిందెల్లో కావిళ్ళతో పట్టుకెళ్ళేవోరండి. ఇప్పుడు కుళాయిలొచ్చేసాయండి."

ఆ మధ్యప్పుడో కుళాయి నీరు శుద్ధిచేసి మంచినీరు సప్లై చెయ్యడానికి బైర్రాజు ఫౌండేషన్ వారు ముందుకొచ్చారనీ సగం ఖర్చు జనం భరించాల్సి ఉందనీ నువ్వేమైనా సాయం చెయ్యగలవా అని మావయ్య అడిగాడు. ఆయనా నేను గొప్పలకి పోననుకుంటూ "నాకు చాలా ఖర్చులున్నాయి మావయ్యా. ఎంత చెట్టుకి అంత గాలి అన్నది నీకు తెలిసినదేగా. సారీ" అన్నాను. చూస్తోంటే ఆపని పూర్తి చేసినట్టే ఉన్నారు.

"ఇదంతా మా మావయ్య గొప్పేనంటావ్" అన్నాను ఇంకేమనాలో తోచక.

"ఏ పనికైనా ఊరందర్నీ కలిపేరంటే గొప్పే కదండీ. సిన్నపని చేసి పెద్ద కబుర్లు సెప్పేవోళ్ళని రూపాయి పనిచేసి వందనొక్కేవోళ్ళని చూసుంటారు. నర్సిమూర్తిగారు ఆ బాపతు కాదండీ. నిఖార్సైన మనిషి."

నా దృష్టి హైస్కూలు బోర్డు మీద పడింది "హైస్కూలొచ్చిందా?"

"ఆయ్. ఇదీ నర్సిమూర్తిగారి సలవేనండి. దీనికోసం ఎన్నిసార్లు హైదరాబాద్, ఏలూరూ తిరిగేరో లెక్కలేదండీ. ఏవైతేనేం. సాధించేరండి. ఇదివరకు పదిమందో పాతికమందో మచ్చిపురి హైస్కూలుకెళ్ళి చదువుకునేవారండీ. ఇప్పుడిక్కడ వందమంది పైనే చదువుతున్నారండీ. మనిషిని బాగుచేసేది చదువొక్కటేరా అంటా ఉంటారండీ. ఈ సైకిళ్ళ పెడ్డుని ఆరబ్బాయి కట్టించారండీ.."

రాజుల సొమ్ము రాళ్ళపాలు అని మావయ్య గొప్పలకోసం ఆస్తిని తగలేయడమే కాక కొడుకుల చేతా చేయిసత్తున్నాడన్నమాట. నిట్టూర్చాను.

"ఆ పైన కనిపిస్తోంది చుశారా అది సొస్తైటీ బిల్డింగం. ఆ స్థలం అప్పుడప్పుడో ఆరు దానమిచ్చిందేనండి. ఆరూ సర్వారావుగారూ కలిసి ఊళ్ళోకి సొస్తైటీ తెచ్చారండి. రైతులకి ఇంత అప్పు పుట్టేలా సేశారండి."

నడి స్థంభం దగ్గర మలుపు తిప్పి మావయ్య ఇంటిముందు ఆటో ఆపాడు.

ఆటో దిగుతూ ఎత్తరుగుల ఇంటివంక ఆరాధనగా చూశాను. ఇల్లు చాలాపాతబడింది. అరుగులు బీటలు తీశాయి. కప్పు కొంచెం ఒరిగింది. చూరుకో ప్రక్కన పిచ్చుకలకోసం వరికంకుల కుప్ప వ్రేలాడుతోంది. ఇంటి అరుగు జనంతో ఇదివరకట్లానే కిటకిటలాడోంది.

హ్యండ్ బ్యాగ్ తెరచి వందనోటు తీసిచ్చాను.

"ఉంచండి."

"ఫరవాలేదు తీసుకో"

"మా నర్సిమూర్తిగార్ని చూట్టానికొచ్చారు కదండీ. తీసుకోలేనండి. మళ్ళీ తిరిగివచ్చేప్పుడు ఇదిగో ఈ నెంబరుకో రింగు కొట్టండి. కాకిలా వచ్చి వాలిపోతాను" చిన్న స్లిప్ మీద సెల్ నెంబర్ రాసిచ్చి వెళ్ళిపోయాడు ఆటో అతను.

'నిజంగా పిచ్చోడే' అనుకుంటూ లోపలికెళ్ళాను.

అరుగు మీది జనం గుసగుసలు చూసి "మావయ్య పోయారా?" ఆదుర్దాగా అడిగాను ఒకతన్ని.

ఆయనపోతే శవాన్ని చూసి నేను చేసేదేముంటుంది.

వాళ్ళు నావంక అదోలా చూసి తల అడ్డంగా ఊపారు. చిన్నగా నిట్టూర్చాను. వచ్చిన పని దండుగవ్వలేదు.

పెదబావా, చినబావా "రా రాణీ రా.." అంటూ ఎదురొచ్చి ఆహ్వానించారు.

అత్తయ్య నన్ను కావలించుకుని బావురుమంది. "మీ మావయ్య మంచం పట్టారు తల్లీ!"

"సడన్ గా ఇలా ఎలా అయ్యింది పెదబావా"

"లివర్ క్యాన్సర్" లో గొంతుకతో చెప్పాడు.

"మైగాడీ మరి ట్రీట్ మెంట్ పంచలేదా?"

"సంగతి తెలిసే సరికే ముదిరిపోయిందన్నారు. గోదావరి పుష్కరాల్లో వద్దన్నా వినకుండా రోజూ తలస్నానం చేశాడు. రొంప దగ్గు కళ్ళు పచ్చబడ్డాయి. కామెర్లనుకుని వెల్ల ముందు వాడాం. ఇక్కడి డాక్టరుకీ చూపించాం. ప్లె. ఏదీ పనిచేయలేదు. నర్సాపురం తీసుకెళ్ళి టెస్టులు చేయిస్తే అప్పుడు బయటపడింది. ఇక రోజులు కాదు గంటలే మిగిలాయి..!"

అప్రయత్నంగా దుఃఖం తన్నుకొచ్చింది.

"ఊరుకో అమ్మాయ్. వయస్సు పైబడిందాయె. పోవడానికేదో ఓ కారణం ఉండాలిగా. అయినా మనచేతుల్లో ఏవుంది గనుకా!" అందొకావిడ.

"ఊపిరున్నంత కాలం నా ఇల్లు నా వాళ్ళు అని పాకులాడతాం. చిలక ఎగిరిపోయాక ఎవరికెవరో!" వేదాంతం వల్లించింది మరొకావిడ.

"నాన్నని చూద్దువుగానిరా" అన్నాడు చినబావ.

హాల్లోనూ అరుగుమీదా ఇందాకటి కన్నా జనం పోటెత్తినట్టు పెరిగారు.

"వీళ్ళంతా"

"నాన్నని చూడటానికొచ్చారు."

చటుక్కున హారీష్ కి జరిగిన యాక్సిడెంట్ ఘటన గుర్తొచ్చింది.

హారీష్ కార్లో ఆఫీసుకెళ్తోంటే యాక్సిడెంటయ్యింది. పోలీసులు ఆసుపత్రిలో చేర్చి ఫోన్ చేశారు. ఇంటి నుంచి 150 మైళ్ళ దూరంలో జరిగిందది. ఆ ప్రాంతంలో ఉన్న మిత్రులకీ పరిచయస్తులకీ ఫోన్ చేసి హెల్ప్ చేయమని అర్థించాను. పడుతూ లేస్తూ నేనే వెళ్ళి అన్నీ చూసుకోవాల్సి వచ్చింది తప్ప వీకెండ్ దాకా ఒక్కరంటే ఒక్కరు తొంగి చూడలేదు. ఆయన అతీగతీ పట్టించుకోలేదు.

"మావయ్యంటే ఊరందరికీ చాలా అభిమానం అనుకుంటానే" అన్నాను.

"అవునమ్మా దారిపొడువునా విత్తనాలు చల్లకుంటూ వెళ్తారు మీ మావయ్య. అవి మొలకెత్తి మొగ్గదొడిగి పుష్పించి పూలబాటగా మారుస్తుంటాయి" అన్నాడొకాయన.

నాకేమీ అర్థంకాలేదు. చిన్నగా నవ్వి గదిలోకి వెళ్ళాను. లోపల పదిమంది దాకా ఊరోళ్ళు ఉన్నారు.

మంచానికంటుకుపోయి ఉన్నారు మామయ్య. కాళ్ళూ చేతులూ ఈనుపు పుల్లల్లా ఉన్నాయి. పొట్ట మాత్రంబాగా పెద్దగా ఉబ్బి ఉంది. మొఖం పీక్కుపోయినా ఏదో కాంతి వేళ్ళాడుతూనే ఉంది.

"రామ్మారా. ఇలా కూర్చో. ఎలా ఉంది మీ అమెరికా?"

"చాలా బావుంది. మీకెలా ఉంది మావయ్యా"

"నాకేమమ్మా మహారాజులా ఉన్నాను. జరుగుబాటుంటే జ్వరమంత సౌఖ్యం లేదన్నారు తెలుసా?" అని నవ్వి అన్నారు "అమెరికా అంతా తిరిగి చూశావా?"

"అమెరికా యూరప్ అన్నీ చుట్టేశాం" గొప్పగా చెప్పాను.

"సంతోషం. అక్కడేం గొప్పలున్నాయో నాకు తెలీదుగానీ మన దేశంలోని శాంతినికేతన్ చూశావా? రామప్ప దేవాలయం? త్రివేణీ సంగమంలో స్నానం చెయ్యలేదుకదూ? అన్నట్టు కన్యాకుమారి వెళ్ళలేదు, అవునా? ఇహ అటు హంపి ఇటు కోణార్క గుర్తుండే ఉండవు. పొట్టకోసం ప్రపంచం చుట్టి రావచ్చుగానీ మన వేళ్ళనీ, మన సంస్కృతినీ మరచి పోకూడదు తల్లీ. మనం ప్రతివారికీ హితులుగా సన్నిహితులుగా స్నేహితులుగా ఉండాలి. నన్ను ముట్టుకోకు నామాల కాకి అన్నట్టు ఉండకూడదు. నా చిన్నిపొట్టకు శ్రీరామరక్ష అనుకోకూడదు."

ఇదంతా నాకే ఎందుకు చెబుతున్నారో అర్థంకాక అయోమయంగా చూశాను. అందరి ముందూ అలా చిన్నపిల్లకి చెప్పినట్టు చెబుతోంటే ఎంతో న్యూనతగా అవమానంగా అనిపించింది. ముక్కుపుటాలెర్రేస్తూ నిర్లక్ష్యంగా చూశాను. అప్పుడు స్ఫురించింది. మావయ్య సంతానమెవరూ అమెరికా ముఖం చూడలేదు. ఆ అదృష్టం కేవలం నాకు మాత్రమే దక్కిందని ఈర్ష్యతో కుళ్ళిపోతూ అలా మాట్లాడి ఉంటారు.

"ఎక్కువగా మాట్లాడొదన్నారు డాక్టరు. విశ్రాంతి తీసుకో నాన్నా" చినబావ కల్పించుకుంటూ అన్నాడు.

"మేమొచ్చి వాగిస్తున్నాం. వెళ్ళొస్తాం" అన్నారొకరు.

"ఏం ఫర్లేదుగానీ ఉండండ్రా. మీ అమ్మాయిని చదువు మాన్పించి పెళ్ళిచేశావంటే ఊరుకోనోరేయ్. చదివించరా. తన కాళ్ళమీద తనని నిలబడనీ. ఆ తర్వాత పెళ్ళిచెయ్య్. అదీ సంతోషపడుద్ది కడుపున పుట్టినవాళ్ళు చక్కగానూ పెరుగుతారు"

"తవరి మాట కాదనగలనేంటి. అలాగే చేస్తానెండి"

ఒకావిడ ముందుకొచ్చి "మా పిల్లలు వాటాలు తెగక కాలు దువ్వుకుంటున్నారు. మీరో మాట చెబితే" అంది కళ్ళొత్తుకుంటూ.

"మాదొచ్చోడ్ వెధవలు. వాళ్ళని నా ముందుకి తీసుకురా ఇంత గడ్డిపెడతాను. ఒళ్ళు ఎదిగితే చాలదు బుద్ధి ఎదగాలి" అంటూ ఆవేశపడి ఆయాసపడసాగాడు మావయ్య.

"నెమ్మది నెమ్మది" గుండెలు నిమిరారొకరు.

ఏదో గుర్తొచ్చింది కాబోలు, "నాకేం కాదుగాని మా పెద్దోడేడి?" అని అడిగారు.

పెదబావ ముందుకొచ్చాడు.

"పశువుల శాలలోని మూల చెట్టుని కొట్టమన్నాను. ఇంకా కొట్టలేదంటేంట్రా. వెంటనే కొట్టించి కట్టెల్ని ఎండలో ఆరబెట్టించు. అవసరమొచ్చాక అటూ ఇటూ పరుగిడితే కాదు ముందు చూపుండాలి. వెళ్ళెళ్ళు"

"మీకేం కాదు నర్సిమూర్తిగారూ" ఒక గ్రామస్తుడన్నాడు.

"ఇప్పుడు కట్టెల అవసరమేముంది మావయ్యా" అమాయకంగా అడిగాను.

"ఈ కట్టె కాలడానికి కావల్సింది కట్టెలే కదా. రాజు అయినా పేద అయినా వెళ్ళాల్సింది ఒక్క చోటుకేనే వట్టి చేతుల్తోనే" నా మొఖం ఎర్రబడింది. ఎందుకొచ్చానా అని తిట్టుకుంటూ ముళ్ళమీద కూర్చున్నట్టు కూర్చున్నాను.

"మీరు విశ్రాంతి తీసుకోండి నర్సిమూర్తిగారూ" ఒకాయనన్నాడు.

"నాకు తెలుసులేరా.. ఒరేయ్ సుబ్బన్నా.. పెదరామన్నకి ఈనెల పెన్షన్ రాలేదంట. నర్సాపురం వెళ్ళినపుడు కాస్త కనుక్కో.."

తలూపేడతడు.

మావయ్య ధోరణి చాలా చిత్రంగా అనిపించింది. చనిపోయే ముదు ప్రశాంతంగా ఉండకుండా ఏ భగవద్గీతో వినకుండా ఊరోళ్ళగొడవెందుకో! ఎంత కీర్తికండూతి ఉంటే మాత్రం మరి ఇంత ఇదా!

ఉండబట్టలేక నా మనస్సులోని మాటల్ని కక్కేశాను. రిటార్నివ్వడానికి ఇంతకంటే మంచి అవకాశం మరిరాదు.

"ఇన్నేళ్ళూ ఊరికోసం జనం కోసం తాపత్రయపడ్డారు. శక్తికి మించి చేశారు. ఆస్తిని సైతం హారతి కర్పారం చేసేశారు. ఇంక చాలు మావయ్యా. ఇంక ఇవన్నీ వదిలేసెయ్. హాయిగా కృష్ణా! రామా! అనుకో"

ముసిముసిగా నవ్వాడు మామయ్య.

"నా ముద్దుల మేనకోడలు ఏమందో విన్నార్చుట్రా. అమెరికా అమ్మాయి. అమెరికా ఆలోచనలు" అని చెప్పి నా వంక ఆప్యాయంగా చూస్తూ అన్నారు "నేనింకా బ్రతికే ఉన్నాను తల్లీ!"

కథా కౌముది

సమ్యక్ నిర్ణయం

కెమెరా విజయకుమార్

కౌముది - రచన నిర్వహించిన కథల పోటీ(2013)లో
సాధారణ ప్రచురణకు ఎంపికైన కథ.

(మాస్టారు చెప్పిన కథ)

ఉప్పాడ బీచ్ రోడ్డు మీదుగా కాకినాడ వెళుతున్నాను. దూరం నుంచి చూస్తుంటే ఒడ్డున ఇసుక మేటిక్కిన సరుకుల ఓడ టాంక్ బండ్ మీద పెట్టిన యుద్ధ ట్యాంకులా ఉంది. లైట్ హౌస్ దగ్గరకు వచ్చేసరికి కాలవ గట్టుమీద ఎండకు తెరచాప అడ్డంగా పెట్టుకుని దాని నీడలో వలలు తయారు చేస్తున్న యువ మత్స్యకారులు. అందులో నా దగ్గర చదువుకున్నవాళ్ళు కూడా ఉన్నారు. బండి ఆపి వాళ్ళ దగ్గరకు వెళ్ళాను. పనిలో నిమగ్నమై ఉన్నారు. శ్రమ చేస్తున్న వారెవరైనా నాకు ఆపుల్లాగే కనపడతారు. నన్ను అంత దగ్గరగా చూడగానే లేచి దండాలు పెట్టి ఆహ్వానించారు. కూర్చోవడానికి గౌరవంగా వలచుట్టను ఒకటి వేశారు. వాళ్ళ వేషభాషలను బట్టి వాళ్ళు ఏ ప్రాంతం వాళ్ళో గుర్తించే నైపుణ్యముంది నాకు.

మా శిష్యులు ఉత్సాహంగా ఎంతెంత దూరం వేటకెళ్ళారో, వాళ్ళు పడిన కష్టాల సాహసాలు చెప్పారు. విల్సన్ రాజు బోట్ల వర్క్యూషాపు పెట్టి పెద్ద పెద్ద మరబోట్లు బాగుచేయడంలో పేరు తెచ్చుకున్నాడనీ పది మరబోట్లనే కొన్నాడని చెప్పారు.

వారి మాటలు విని ఆనందంతో బయలుదేరిన నాకు పాతపోర్టు రైలు గేటు దగ్గరకు వచ్చేటప్పటికి మనస్సుంతా కకావికలం అయిపోయింది. రైలు గేటునానుకుని పెద్ద కాలువ. కాలువగట్టంతా ప్లాస్టిక్ వ్యర్థాలతో నిండిపోయి కాలువను మూసేస్తుంది. "అక్కడ ఎవరో చంపి బస్తాలతో మూటలుగట్టి పడేశారు" అని జనం గుడిశెల నుండి గుంపు గుంపులుగా వచ్చి చూస్తున్నారు.

ఆపదలో ఎవరన్నా ఉంటే అక్కడికి చేరడం మానవ సహజం. మురికివాడల జనాల్లో ఆ లక్షణం ఇంకా అంతరించి పోలేదు. నేనూ వెళ్ళి చూశాను. కుక్కలు పీకడం వల్ల చేతి ఎముకలు, కాళ్ళ ఎముకలు బయటకు వచ్చి వికృతంగా కనపడుతున్నాయి. పై శరీరం రంగు నల్లగా మారిపోయినట్లుంది. ఆ గోనెసంచుల్లో కుక్కిన కళేబరం చూస్తుంటే చుండూరు సంఘటన గుర్తుకువచ్చి మనస్సు మరింత విషాదంగా మారిపోయింది. రాత్రంతా ఆ కలత వీడలేదు.

ఉదయాన్నే పేపరు చూసిన తరువాత చాలా రిలీఫ్ అనిపించింది. మెడికల్ కాలేజీవాళ్ళు డిసెక్షన్ అయిన తరువాత శరీరభాగాలను బయట పారేశారట. ఈ విధంగా జరగడం చాలా సర్వసామాన్యంలా రాశారు. ఆ చచ్చిపోయిన శరీరం ఎవరిదో?

బతికుండగా ఏం చేసేవాడో?.. పేరు ప్రఖ్యాతలున్న మనిషై ఉండదు. రేపు నా శవం పరిస్థితి అంతేనా? అని అనుకుంటే మనస్సులో ఎక్కడో కలుక్కుమంది.

మా స్నేహితుని కొడుక్కి బి.ఎస్.ఎన్.ఎల్ లో ఇంజనీరుగా ఉద్యోగం వచ్చింది. దానిలో జాయిన్ అవడానికి మెడికల్ సర్టిఫికెట్టు జిల్లా హెడ్ క్వార్టర్లు ప్రభుత్వ ఆసుపత్రిలోనే తీసుకోవాలి. మా స్నేహితునికి సెలవుపెట్టే అవకాశం లేక నా దగ్గరకు వచ్చి వాళ్ళ అబ్బాయిని తీసుకుని కాకినాడ వెళ్ళి రమ్మన్నాడు. నాకు చాలారోజుల నుంచి జిల్లా ఆసుపత్రికి వెళ్ళి చనిపోయిన తరువాత నా శరీరాన్ని దానం చెయ్యడానికి వివరాలు తెలుసుకోవాలని ఉంది. స్వకార్యం స్నేహితుని కార్యం తీరుతుందని కాకినాడ వెళ్ళాను.

జిల్లా ప్రభుత్వ జనరల్ ఆసుపత్రి. రోజూ వేలాది పేషెంట్లు. అక్కడికివచ్చేవాళ్ళు ఎక్కువమందే ఉంటారు. తిరిగి వెళ్ళటం వారి చేతిలో ఉండదు. "అక్కడ బతికినా.. చచ్చినా లంచమే" ఆ రోజు జిల్లా ఎడిషన్ లో ప్రధాన వార్త ఉదయమే చైవాను.

'విచారణ' అని బోర్డు కనపడితే అక్కడకు వెళ్ళి వరుసలో నిలబడ్డాం. లోపలి రిసెప్షనిస్టు సెల్ ఫోనులో మాట్లాడుకుంటోంది. కంఠం చాలా మృదువుగా వినిసాంపుగా ఉంది. ఆమె సొంతపని అయిన తరువాత ఉద్యోగంలో ప్రవేశించింది. పేషెంట్ల దగ్గర చీటీలు చూసి ఏ గది దగ్గరకు వెళ్ళాలో చికాకు స్వరంతో ఆదేశిస్తోంది. మమ్మల్ని కూడా అదే స్థాయిలో ఆఫీస్ రూమ్ పక్కన కౌంటర్ లో డబ్బు చెల్లించి పేరు రాయించుకోమని ఆదేశించింది. అక్కడికి వెళితే మా స్నేహితుని కొడుకు పేరు రాసుకుని పరీక్షలు నిర్వహించడానికి ఫీజులు వారి మామూళ్ళు తీసుకుని ఓ ఫారాల సెట్టు చేతిలో పెట్టారు. మొదట కళ్ళ డాక్టర్, తరువాత గొంతు, చెవి, ముక్కు స్పెషలిస్టు, చివర్ని సివిల్ సర్జన్ దగ్గరకు వెళ్ళమన్నారు. ఒక్కపూటలో అవ్వాలని ఆ పరీక్షలకు రెండురోజులు పట్టింది.

ఆ రెండు రోజుల్లో "ఎలుకకు ప్రాణ సంకటం - పిల్లికి చెలగాటం" అంటే ఏమిటో అక్కడి రోగాలతో వచ్చి అవస్థలు పడే పేషెంట్లను చూస్తుంటే మా చెడ్డ బాగా అర్థమైపోతుంది. సర్టిఫికెట్ల కోసం వచ్చినా పేషెంట్లతో పాటు వరుసలో డాక్టర్ దగ్గరకు వెళ్ళాలి. ఆయన అక్కడ పరీక్షించి ఫారం పూర్తిచేయాలి. ఈ తతంగం అంతా అయి రెండవ డాక్టర్ దగ్గరకు వెళ్ళేసరికి చాలా ఆలస్యం అయ్యింది. రెండో డాక్టర్ దగ్గర లైన్లో మా స్నేహితుని కొడుకుని నిలబెట్టి నా సొంత పని గురించిన ఎంకైరీ మొదలుపెట్టా.

ఆఫీసు సూపర్నెంట్లు డాక్టరుగారి చాంబర్ కు వెళ్ళి, పేరూ, అడ్రసు, నేను వచ్చిన పని గూర్చి రాసిన కాగితాన్ని గుమ్మం దగ్గరను అటెండరుకిచ్చి, బయట వేసిన బెంచీల మీద కూర్చున్నా. ముందే డాక్టర్ గురించిన భోగట్టా నా చెవిన పడింది. తిక్క డాక్టర్. కళాకళలు. గడ్డివాము దగ్గర కుక్క.

వెంటనే నాకు పిలుపు రావడంతో ఆశ్చర్యపడి తేరుకుంటూ లోపలికి వెళ్ళాను. నవ్వుతూ ఆహ్వానించి ఎదురుగా ఉన్న కుర్చీలో కూర్చోమన్నారు. 'నేను భారతదేశంలోనే ఉన్నానా?' నై గిల్లుకుని చూసుకుని కుర్చీలో కూర్చున్నాను. ఓ ఫైలు తరువాత మరో ఫైలు చూసి సంతకాలు పెడుతున్నాడు డాక్టరుగారు. ఇంతలో ఓ పెద్ద పోలీసు ఆఫీసరు వేగంగా లోపలికి వచ్చి ఆయన కాగితాలపై సంతకాలు పెట్టించుకుని వెళ్ళిపోయారు. నాలుగు రోజులు సెలవు మంజూరు చేయమని వచ్చిన ఆసుపత్రి స్టాఫ్ మెంబరు పూర్తిగా చీవాట్లు తిని బయటకు వెళ్ళిపోయాడు.

మిమ్మల్ని మొదటిసారి చూస్తూ "ఏ ఊరి నుంచి వచ్చారు?" సంతకాలు పెట్టడం మధ్యలో ఆపి తలెత్తి నన్ను చూస్తూ అడిగారు డాక్టరుగారు.

నేను ప్రస్తుతం ఉంటున్న ఊరిపేరు చెప్పి, నేను ఎక్కడ హెడ్ మాస్టరుగా రిటైర్ అయ్యానో ఆ స్కూలు పేరు చెప్పి పరిచయం చేసుకున్నా.

"బాడిని డానేట్ చేసేవాళ్ళు మనదేశంలో చాలా తక్కువ. నాకు తెలిసిన ఒక ఆయన ప్రతి సంవత్సరం ఆ విషయాన్ని అన్ని పేపర్లలో వేయించుకోవడం చేస్తాడు. అలాంటిది మీరు సింపుల్ గా శరీరదానం చేస్తానని వెతుక్కుంటూ వచ్చారు. వృత్తిరీత్యా నాకు చాలా సంతోషంగా ఉంది. ఉండండి" అని మెడికల్ కాలేజీ అనాటమీ డిపార్ట్ మెంటుకు వారి ఆఫీసు ఫోనునుంచి ఫోన్ చేశాడు.

"ఏంటీ ఫార్మాలిన్ లేదా? బాడి ప్రజర్వు చేయడానికి ఎక్స్ ప్లెంట్ లేదా? మరి స్టూడెంట్లుతో డిసెక్షన్ ఎలా చేయిస్తున్నారు?"

.....

"డిసెక్షన్ చేయించడం తగ్గించారా? లేక మానేశారా?" ఫోన్లో మాట్లాడుతూ నోరు వెళ్ళబెట్టారు డాక్టరుగారు.

ఫోన్ క్రెడిట్ మీద పెట్టి, కొంచెం తేరుకుని "మాస్టారు ఈ దేశం గురించి మీకు చెప్పేటంత వాడినికాదు. గవర్నమెంటు కాలేజీకి వద్దుగాని, ఏదైనా పెద్ద కార్పొరేట్ కాలేజీకి డానేట్ చెయ్యండి" చాలా నిరుత్సాహంగా చెప్పాడు.

"నేను చిన్నప్పటి నుంచి గవర్నమెంటు బళ్ళోనే చదివాను. గవర్నమెంటు బళ్ళలో పేద విద్యార్థులకు చదువు చెప్పి జీతం తీసుకున్నాను. నా శరీరాన్ని గవర్నమెంటు కాలేజీకి ఇస్తే ఏమైనా పనికి వచ్చే అవయవాలు పేదలకు ఉపయోగిస్తారని. ఆ తరువాత డిసెక్షన్ కొరకు విద్యార్థులకు ఉపయోగపడాలి అన్నది నా ఆశ" అంతకుముందే తీసుకున్న నిర్ణయాన్ని ధ్రువంగా చెప్పాను.

కూర్పున్న డాక్టరుగారు కుర్చీలోంచి లేచివచ్చి షేక్ హ్యాండ్ ఇచ్చారు. వెనక్కి వచ్చి నా భుజం మీద చేయివేసి అనునయిస్తున్నట్లుగా "అందుకే మాష్టారు పేరున్న కార్పొరేట్ మెడికల్ కాలేజీవాళ్ళు అయితే పబ్లిసిటీ గురించి అయినా మీరు చెప్పిన షరతులకు అంగీకరించి వాటి ప్రకారమే చేస్తారు. నేను ఆ కాలేజీల ప్రమోటర్ గా మాట్లాడటం లేదు. మీరే విన్నారుగా ఫోనులో మాట్లాడింది" అని దీర్ఘంగా నిట్టూర్చాడు.

"డాక్టరుగారు.. మీలా డ్యూటీ చేసేవాళ్ళను నా జీవిత కాలంలో చాలా తక్కువమందిని చూశాను. మీ ఫోన్ నెంబరు ఇస్తారా?" అని ఫోన్ నెంబరు తీసుకుని ఆయనకు ధన్యవాదాలు చెప్పి బయటకు వచ్చాను.

రైల్వేగేటు. సంచుల్లో కూరి పడేసిన మానవ శరీర భాగాలు. కుక్కలు పీకి వికృతంగా భయం కలిగించే దృశ్యం.. స్కూగేజీ, టెస్ట్ ట్యూబ్ ముట్టకుండా ఇంటరు ప్రాక్టికల్స్ లో 30కు 30 మార్కులు వేసే కార్పొరేట్ కాలేజీలూ... మనసంతా వికలమై ఆ రోజు ఇంటికొచ్చాము.

రెండవరోజు సృశాన వైరాగ్యం నుంచి తేరుకుని జిల్లా ఆసుపత్రిలో మరో పరీక్షకు మా స్నేహితుని కొడుకును దిగబెట్టి, నేను రంగరాయా మెడికల్ కాలేజీవైపు వెళ్ళాను. అక్కడ ఆఫీస్ సూపర్ నెంట్లు సొంతపని మీద బయటకు వెళ్ళాడు. ఇంక ఆలస్యం చేయకుండా నేరుగా ప్రిన్సిపాల్ గదికి వెళ్ళి అనుమతి తీసుకుని లోపలికి వెళ్ళాను. అప్పటికే అన్ని వివరాలు రాసిన అర్జీని పట్టుకెళ్ళా. ప్రిన్సిపాల్ గారితో వచ్చిన పని చెప్పి నా అర్జీని ఆయనకు సమర్పించాను.

ఆయన నన్ను కూర్చోమని, బెల్ నొక్కి అటెండర్ ను పిలిచిన నా దరఖాస్తు ఫోటోస్టాట్ తెమ్మని పంపించారు. ఆ కాపీ వచ్చిన తరువాత నా దరఖాస్తు అందిందని దానిపై స్వయంగా రాసి సంతకం పెట్టి స్టాంపు వేయించి ఇచ్చారు. ఈ పనులన్నీ చాలా హుండాగా నిర్వహించి ఆయన డ్యూటీ ఎక్కువే చేశారు. చాలా రిలీఫ్ తో ఆ కాగితం తీసుకుని బయటకొచ్చాను.

రెండు నెలల తరువాత రంగరాయా గవర్నమెంటు కాలేజీ నుంచి అంగీకారపత్రం వచ్చింది. అందులో "ఫలానా రోజు మీరు ఇచ్చిన దరఖాస్తు పత్రం ప్రకారం మీరు చనిపోయిన తరువాత మీ పార్థివ శరీరాన్ని మా కాలేజీకి దానం చేస్తానని మీ నిర్ణయాన్ని తెలిపినందుకు ధన్యవాదాలు. మీ మరణానంతరం మీ కుటుంబ సభ్యులు వారి స్వంత ఖర్చులతోనే మీ శరీరాన్ని అప్పగించవలసి ఉంటుంది. మీ భార్య మరియు పిల్లలు అఫిడవిట్ పత్రాన్ని సమర్పించాలి. కాలేజీ పని దినాలలో ఉదయం 9 గంటల నుంచి సాయంత్రం 4 గంటల వరకు మాత్రమే మీ శరీరాన్ని స్వీకరిస్తారని తెలియపర్చడమైనది."

ఆ అంగీకారపత్రంలోని కండీషన్ ప్రకారం పనిదినాలలోనే వారిచ్చిన టైమ్ షెడ్యూల్ ప్రకారం చనిపోవాలనే విషయాన్ని మెదడులో చాలా జాగ్రత్తగా నిక్షిప్తం చేశా!

అప్పుడు నేను చేయాల్సిన పని గుర్తుకు వచ్చింది. వీలునామా రాయడం. సంపాదించిన ఆస్తులు ఏమున్నాయని వీలునామా రాయాలి? గవర్నమెంటువారు ఇచ్చిన జీతం ఇంటి ఖర్చులకు సరిపోయేది. నాలుగేళ్ళలో కాస్తో కూస్తో మిగిలితే బదిలీ పేరుతో ఊర్లు మారడం, అక్కడ పెద్ద ఇల్లు వెతుక్కోవడం. అడ్వాన్సులు, ట్రాన్సుపోర్టులకు, మెడికల్ బిల్లులకూ సరిపోయేది. అందుకే ఆస్తితో సంబంధంలేని వీలునామా రాయడానికి ఉపక్రమించాను.

నేను దేవుణ్ణి నమ్మలేదు. అందుకే మతపరమైన కులాల ఉనికిని గుర్తించలేదు. పిల్లలైన మీకు కులం, మతం రాయలేదు. మీరు నిజమైన భారతీయుల్లా బ్రతకాలని కోరుకున్నాను. అలా అని మీ స్వాతంత్ర్యానికి అడ్డు తగలాలని కాదు. మీకు ఎప్పుడైనా ఏ మతమైనా నచ్చి దానిని స్వీకరించాలనుకుంటే స్వీకరించే హక్కు మీకు ఉంది. నా నిబద్ధత పేరుతో చాలాసార్లు మిమ్మల్ని ఇబ్బందులకు గురిచేసి ఉండవచ్చు. అందుకు క్షమార్పణ కోరడం లేదు. ఎందుకంటే ఆ ఇబ్బందులు మీతోపాటే నేను అనుభవించాను కాబట్టి.

నేను బి.యిడి చదువుతున్న రోజుల్లో ఈ దేశ ఉపాధ్యాయుడు ఎలా ఉండాలి అనే విషయంపై కొఠారీ కమీషన్ ఇచ్చిన ముఖ్యమైన వాక్యాలు నన్ను ప్రభావితం చేసాయి. "ఉపాధ్యాయుడు శాస్త్రీయ దృక్పథాన్ని పెంపొందించేందుకు తోడ్పడాలి. ఉపాధ్యాయుడన్నవాడు వర్ధమాన తరానికి తరతరాలుగా మానవజాతి సంతరించుకున్న విజయాలు అందచేసేవాడుగానూ, దురభిప్రాయాలను చెడులను, లోపాల నుంచి పరిరక్షించేవాడుగా ఉండాలి. ఉపాధ్యాయునికి ఇదే కొలబద్ద. నూతన సమాజానికి ఏ మొలకైతే అవసరమో అది ఉపాధ్యాయుని చేతుల మీదుగా సమాజం పెంచి పోషించాల్సి ఉంటుంది." నేను ఉపాధ్యాయుడిగా ఏ మేర పిల్లల భవిష్యత్తు కొరకు కృషి చేసేనో కాలమే చెప్పాలి.

చివరిగా నేను కోరేది. నా పార్థివ శరీరాన్ని రంగరాయ గవర్నమెంటు మెడికల్ కాలేజీకి అందజేయండి. నేను జీవితాంతం విద్యార్థులకు చదువులు చెప్పి జీతం పుచ్చుకున్నాను. రిటైరు అయిన తరువాత పెన్షన్ పుచ్చుకుంటున్నాను. నేను చనిపోయిన తరువాత నా శరీరం విద్యార్థులకు ఉపయోగపడాలి. అక్కడి పరిస్థితులను బట్టి మీ అనుకూలతను బట్టి మీరు నిర్ణయం తీసుకొని ప్రవర్తించగలరు.

నా కంటి కార్మియాల గురించి గౌతమీ నేతాలయ వారికి తెలియచేసిన నిర్ణీత సమయంలో తీసుకుని చూపులేనివారికి అమరుస్తారు. నా శరీరదానం విషయంలో విద్యార్థి విల్సన్ రాజును మీకు సహకరించాలని కోరుతున్నాను. మంచి చేయాలని పిల్లలకు చెబితే రాదు. మనం చేస్తే వాళ్ళు అనుకరించడానికి ప్రయత్నిస్తారని మూతం చెప్పగలను. శెలవ్.

(మాస్టారు చెప్పని కథ)

ఫోన్ రింగ్ అయితే పేరు చూసి "ఎవ్వెందమ్మా?" అన్నాడు విల్సన్ రాజు.

"మాస్టారు నీకు కబురు చేయమన్నారు. ఆయన పరిస్థితి ఏం బాగాలేదు. ఆసుపత్రిలో పెట్టాం" చాలా భారంగా ఉన్నాయి ఆ మాటలు.

మేనేజర్ని తన చాంబరుకు రమ్మని పనులన్నీ అప్పగించి కారుతీసి బయలుదేరాడు విల్సన్ రాజు. దారిలో మాష్టారి అబ్బాయికి ఫోన్ చేసి ఏ ఆసుపత్రి కనుక్కుని గంటన్నరలో ఆ ఆసుపత్రి ముందున్నాడు.

"ఎలా ఉంది పరిస్థితి?" ఆసుపత్రిలోపలికి వెళ్ళి కనపడిన మాష్టారి అబ్బాయిని ఆత్రుతతో అడిగాడు విల్సన్.

"24 గంటలు గడిస్తే గానీ చెప్పలేమంటున్నారు" కళ్ళలోంచి వస్తున్న నీళ్ళను కనపడనీయకుండా తుడుచుకుంటూ విల్సన్ చేయిని గట్టిగా పట్టుకుని "బి.పి ఎక్కువగా ఉంది, కంట్లోలు కావడం లేదట" అన్నాడు.

"నాలుగురోజుల క్రితమే మాష్టారితో చెప్పి అండమాన్లోని మా ఊరికి వెళ్ళాను? నిన్నరాత్రి ఫ్లయిట్లోనేవచ్చాను" మాష్టారి అబ్బాయి భుజం మీద చెయ్యివేసి ఇంక భయం లేదన్నట్లు చెప్పాడు విల్సన్.

"నాన్నగారు ఈ కవరు నీకిమ్మన్నారు" ఇక నీదే భారం అన్నట్లు అంటించి ఉన్న కవరును విల్సన్ కిచ్చాడు.

చింపి చూస్తే మాష్టారు స్వదస్తూరితో రాసిన వీలునామా. పూర్తిగా చదివి "ఏమిటీ అప్పగింతలు? నీ పాస్ ఒక్కసారి ఇప్పు లోపలికి వెళ్ళి మాట్లాడి వస్తాను."

"ఆయన స్పృహలో లేరు. వెంటిలేటరు పెడతామన్నారు. ఇంకా ఈ విషయం అమ్మతో చెప్పలేదు."

ఆ మాటలు విని ఒక్కసారిగా చేతలు ఒగ్గినట్లయి, అక్కడ దూరంగా ఉన్న కుర్చీలో కూలబడిపోయాడు విల్సన్. మాష్టారి అబ్బాయి పక్కకు వెళ్ళడంతో గతం ఒక్కసారి గుర్తుకు వచ్చింది.

విల్సన్ రాజు పుట్టి పెరిగింది అండమాన్లోని ఒక మత్స్యకార గ్రామంలో. ఆరేళ్ళ వయస్సు వరకూ అక్కడే ఉన్నాడు. వాళ్ళ నాన్న డానియల్ రాజు ఓ పెద్ద పడవున్న వేటగాడు. ఆ రోజుల్లో ఎలాంటి తుఫాను హెచ్చరికా కేంద్రాలు లేవు. వేటకు వెళ్ళిన తరువాత వచ్చిన పెద్ద తుఫానులో డానియల్ రాజు పడవ చిక్కుకుని ముక్కలైపోయింది అతనితోపాటు తండ్రి ముత్తయ్య, తమ్ముడు ఏసోబురాజు గల్లంతైపోయారు. విల్సన్ రాజు తల్లి సెంద్రవంక పుట్టిల్లు కోరంగి. అండమాన్లోని ఇల్లు ఆస్తులను భర్త తరపు చుట్టాలకు అప్పచెప్పి కొడుకుని తీసుకుని కోరంగి వచ్చేసింది సెంద్రవంక.

కొడుకుని సముద్రం, వేటకు దూరంగా పెంచాలని నిర్ణయించుకుంది. పుట్టింటికిచ్చినా ఎవరికి భారం కాకూడదని చేపలు అమ్ముకుని బ్రతుకు తెరువు లాక్కొస్తుంది సెంద్రవంక. మారు మనువు చేసుకోమని పుట్టింటివాళ్ళు ఎంత వత్తిడి తెచ్చినా తల ఒగ్గలేదు. ఆమె ధ్యేయం ఒక్కటే కొడుకుని ప్రయోజకుడిని చేయాలి.

ఊళ్ళో ఉన్న మండల ప్రజాపరిషత్తు పాఠశాలలో విల్సన్ రాజుని చేర్పించింది. సెంద్రవంక చిన్నప్పుడు ఐదో తరగతి వరకూ ఎంతో ఇష్టపడి చదివింది. ఒక మంచి తల్లి వందమంది ఉపాధ్యాయులకంటే గొప్పది అయితే సెంద్రవంక మంచి తల్లే. విల్సన్ ఐదో తరగతి వరకూ అబ్డిలో చెప్పినా చెప్పకపోయినా కొడుకుతో పాటు అన్ని పుస్తకాలు మరలా చదివింది సెంద్రవంక.

హైస్కూలు వాళ్ళ మత్స్యకారగ్రామం నుంచి రెండుకిలోమీటర్లు. వాళ్ళ పల్లె నుంచి విల్సన్ రాజుతో పాటు మరో తొమ్మిది మంది ఆరో తరగతిలో చేరారు. ఆరో తరగతి అంతా అయోమయంగా నడిచింది. గంటలు కొట్టడం గంట కొట్టినప్పుడల్లా ఉపాధ్యాయుడు మారిపోవడం. మాష్టార్లకి మూడే ఉంటే క్లాసులకు వచ్చేవాళ్ళు. లేకపోతే ఆ పిరియడు ఖాళీనే.

పైకి కనపడకుండా అల్లరి చేయడం, నటించడం, అబద్ధాలు ఆడటం పూర్తిగా వంటబట్టాయి. ఇక పరీక్షలు అంటే చూసి కాపీలు కొట్టడమే, లేకపోతే అందరూ కలిసిరాసుకోవడం, విల్సన్ రాజుకు స్కూలంటే ఇష్టం పోయింది. వీలైనప్పుడల్లా స్కూలు ఎగ్గొట్టి మిగిలిన పిల్లలతో ఎక్కడో అక్కడ తిరిగేవాడు. సాయంత్రం మాత్రం వేళకు ఇంటికెళ్ళిపోయేవాడు.

కొడగట్టిపోతున్న విల్సన్ చదువును మాష్టారు వచ్చి రెండు చేతులూ పెట్టి ఆరిపోకుండా చేశారు. ఏడవ తరగతిలో లెక్కలకు వచ్చేవారు మాష్టారు. బెల్లుకొట్టగానే క్లాసుకు వచ్చేసేవారు. లెక్కల్లో వెనకబడిపోయిన వాళ్ళను ముందు బెంచీలలో కూర్చోపెట్టుకునేవారు.

విద్యార్థులు చేయాలనుకున్న లెక్క అందరికీ ముందు కంఠోపాఠంలా వచ్చేయాలి. బుర్రలో ప్రింట్ అయిపోవాలి. రెండవది లెక్కలో ఏం సాధించాలో చెప్పాలి, తరువాత ఆ లెక్కలో ఏ ఏ అంశాలు ఇచ్చాడూ, అడిగిన లెక్కను మనకొచ్చిన ఏ సూత్రాలతో సాధించవచ్చు? ఇవి పిల్లలకు నేర్పించడానికి మాష్టారికి ఆరునెలలు పట్టింది. ఆ తరువాత పిల్లలు వారికి వారే లెక్కలు చేయడం మొదలుపెట్టారు. ఆయన చెప్పే అన్ని క్లాసుల పిల్లలకు యూనిట్ టెస్టులో వచ్చిన మార్కులు ఆ రోజుల్లోనే ఇంటికి పోస్టుకార్డులు రాసి

పంపేవారు. ఆయన కొత్త లెక్కలను ఎప్పుడూ హోమ్ వర్క్ గా ఇచ్చేరగరు. తరగతిలో చెప్పిన లెక్కలే మరోసారి సొంతంగా ఇంటి దగ్గర చేసుకుని రమ్మనేవారు.

మాష్టారు ఇంటిదగ్గర పిల్లలకు కోచింగ్ ఇచ్చేవాళ్ళు ఈ కోచింగ్ డబ్బుల గురించికాదు. చదువులో వెనుకబడిన పిల్లలకు ఇంటిదగ్గర కూర్చోబెట్టుకుని వారిని దారిలో పడేటట్లు చేయడం కొరకు ఆయన ఇంటిదగ్గర చదువుకునేవాళ్ళలో ఎస్సీ పిల్లలు, మత్స్యకార గ్రామాల పిల్లలే ఉండేవాళ్ళు. అంటే మిగిలిన టీచర్లు డబ్బులు రావని వదిలేసిన పిల్లలకు ఈయన డబ్బులు తీసుకోకుండా ట్యూషన్లు చేప్పేవారన్నమాట.

ఒకసారి ఏం జరిగిందంటే? విల్సన్ తొమ్మిదవ తరగతి పరీక్షలు రాశాడు. తరువాత వేసవి సెలవులు. ఆ స్కూల్లో ఎక్కువమంది పదో తరగతి పబ్లిక్ పరీక్షలలో తప్పుతుండేవాళ్ళు. వేసవి సెలవులలో రోజూ ఉదయం 8 నుంచి ఆ ఆ గంటల వరకూ లెక్కలు ఇంగ్లీషు బోధిస్తాను. అందుకని వేసవి సెలవుల్లో ఖాళీగా ఉండేరోజుల్లో ఒక గదిని కేటాయించమని ప్రధానోపాధ్యాయులకు లేఖ పెట్టారు. ఆ బోధించేది కూడా ఆ పాఠశాలకు సంబంధించిన ఎస్సీ మరియు మత్స్యకారపిల్లలకే. ఎందుకంటే వాళ్ళు అందరూ కలిసి అప్పటికే 50 మంది పైనే ఉన్నారు.

అప్పుడు ఇప్పటిలా బ్రిడ్జి కోర్సులు లేవు. మాష్టారు రాసిన లేఖ స్కూల్లో పెద్ద ప్రకంపనాలు సృష్టించింది. "ఈయనే దిగొచ్చాడు. ఈయనే పెద్ద అంబేద్కర్" అట అని పిల్లల ఎదుట మిగిలిన ఉపాధ్యాయులు గేలి చేస్తూ ఉండేవాళ్ళు.

విల్సన్ అప్పుడు చదివే స్కూలు పెద్దదే. పదవ తరగతిలోనే మూడు సెక్షన్లు ఉండేవి. ఆ పాఠశాల 40 మంది ఉపాధ్యాయులు పనిచేస్తూ ఉండేవాళ్ళు. తెలుగు మాష్టారు అయితే మాష్టార్ని ఇ మరీ తిట్టేవారు. "దేవుడిచ్చిన సెలవుల్లో కూడా వచ్చి పనిచేసేస్తాడట ఈయనగారు. మిగిలిన వారిని కూడా చేయిచ్చుగాదా? అంటాడండీ పెద్ద మనిషి రేపు హెడ్ మాష్టారు అయితే మాష్టార్లు అందర్నీ చావుగొట్టి చెవులు మూసేస్తాడు కాబోలు" మాష్టారు ఒక్కరినే అందరు టీచర్లు ఎందుకు తిట్టుకుంటారో విల్సన్ కి అప్పుడు అర్థమయ్యేదికాదు.

బ్రిడ్జి కోర్సు తరగతులు వేసవి సెలవుల్లో పాఠశాల గదిని ఇవ్వడానికి మిగిలిన మాష్టార్లు అందరూ హెడ్ మాష్టారితో చెప్పించారు. ఆ విషయంలో మాష్టారుకు ముందే తెలుసుననుకుంటా. ఆ రెండు నెలలకు స్కూలు దగ్గరలోనే రెండు గదులు అద్దెకు తీసుకుని నడిపించారు. ఇంత సీను ఎందుకు జరిగిందంటే ఆ వేసవికాలం పంతులమంగారి బంధువులు విదేశాల నుంచి వచ్చి ఉన్నారు. లేకపోతే ఏ గొడవలూ లేకుండా ఈ తరగతులు మాష్టారి ఇంట్లోనే జరిగిపోతూ ఉండేవి. ఈ పిల్లల ట్యూషన్ గురించే మాష్టారు ఎప్పుడూ పెద్ద ఇల్లు అద్దెకు తీసుకునేవారు.

విల్సన్ రాజుకే కాదు చాలామంది పిల్లలకు మాష్టారు ఒక హీరో. పెద్దయిన తరువాత ఆయనలాగే ఉండాలని అనుకునేవాళ్ళు.

విల్సన్ రాజు అమ్మ అయితే విల్సన్ పూర్తి బాధ్యతలు మాష్టారిమీదే పెట్టేసింది. విల్సన్ మాష్టారి చేతుల్లో పడిన తరువాత లెక్కల్లో జమ్ అయిపోయాడు. ఎనిమిది, తొమ్మిది, పది తరగతుల లెక్కలు పుస్తకాలలో ఏ లెక్కన ఏ పేజీలో ఉందో చెప్పగలిగేవాడు. మాష్టారి కోచింగ్ సెంటరులో జూనియర్ టీచర్ గా అందరికీ లెక్కలు చెప్పేవాడు. అలా మాష్టారి దత్తపుత్రుడైపోయాడు. లెక్కలు, సైన్సుమీది పట్టు పాలిటెక్నిక్ ప్రవేశ పరీక్షల్లో విల్సన్ కి సింగిల్ నెంబర్ ర్యాంకు తెచ్చిపెట్టింది.

విల్సన్ మూడేళ్ళ పాలిటెక్నిక్ చదువు మాష్టారి గౌడన్నలోనే జరిగిపోయింది. పాలిటెక్నిక్ కాలేజీలో విల్సన్ రాజుని మాష్టారి సొంత కొడుకు అనుకునేవాళ్ళు. మెకానికల్ ట్రేడుతో పాలిటెక్నిక్ అయిన తరువాత హార్బర్ లో మంచి కంపెనీలో అప్రెంటీస్ చేయించారు. ఒక సంవత్సరం ఆగి కరస్పాండెంటు కోర్సులో మెరైన్ ఇంజనీరింగ్ చేశాడు విల్సన్.

మాష్టారు ఎన్ని హైస్కూళ్ళు మారినా, హెడ్ మాష్టారు అయినా నెలకొకసారి మాష్టారి ఇంటికి వెళ్ళేవాడు విల్సన్. మాష్టారి ఇంట్లో సొంత మనిషి విల్సన్.

ఇంజనీరింగ్ అయిన తరువాత విల్సన్ హార్బర్లో సొంతంగా చిన్న మెకానిక్ వర్కుషాపు ప్రారంభించాడు. దాని ప్రారంభోత్సవం మాష్టారి చేతుల మీదుగా జరగాలని విల్సన్ అభిప్రాయం. కానీ దానికి మాష్టారు ఒప్పుకోలేదు. పోర్టులో ఎక్కువ బోట్లు ఉన్న యజమానులను పిలిపించి నాలుగైదు విభాగాలను వాళ్ళతో ప్రారంభించేలా చేశారు మాష్టారు.

రెండేళ్ళలో వర్కుషాపు అభివృద్ధి చెందటంతో పాటు ఓ షిప్పింగ్ బోటు యజమాని అయ్యాడు విల్సన్. మరో పదేళ్ళలో పాతికచోట్ల యజమానిగా మారాడు. పనిచేయడం ఇష్టంతో కూడుకొన్నదని, చేయించటం కష్టంతో నిండినదని తెలుసుకున్నాడు. కానీ డక్యామెంట్స్ తిని పని చేయించటంలో రాటు తేలాడు.

మాష్టారు విల్సన్ని ఏదైనా అడిగారంటే అది ఆయన పనిచేస్తున్న పాఠశాల పిల్లలకు కాంపస్ బాక్సులో, భోజనాలు చెయ్యడానికి కంచాలో అయి ఉండేవి. లేకపోతే పదవ తరగతి పరీక్షల ముందు ప్రత్యేక తరగతులు నిర్వహిస్తున్నప్పుడు మా పిల్లలకు రిఫ్రెష్మెంట్లు అయి ఉండేవి. విల్సన్కి తెలుసు మాష్టారికి పిల్లలంటే ప్రాణం అని. ఆయన నోటిలోంచి మాటరాకముందే ఆ కోరికలు తీర్చేవాడు విల్సన్రాజు.

మాష్టారు హెడ్మాష్టారు అయిన తరువాత రోజుకు పన్నెండు గంటలు స్కూల్లోనే ఉండిపోయేవారు. ఇంట్లో పంతులమ్మగారు మాట వరసకు ఫిర్యాదు చేసేవాళ్ళు కానీ ఆమెకు ఆయన అలా చేయటమే ఇష్టం. విల్సన్ చదువుకునే రోజుల్లో తెలుగు మాష్టారు అన్నట్లు మాష్టారి దగ్గర పనిచేసే చాలామంది టీచర్లు మాష్టారి తిట్టుకుంటూ పనిచేసేవాళ్ళు. విల్సన్రాజు ఆ స్కూల్ మహారాజుపోషకుడు కాబట్టి అతని దగ్గర టీచర్లు తేలేవాళ్ళుకాదు.

ఐసియులోకి వెళ్ళి మాష్టారి పరిస్థితి చూసిన తరువాత అక్కడి తీవ్రత విశదమయ్యింది. మరో అర్ధగంటలో వెంటిలేటర్ సాయంతో కూడా పనిచేయడానికి ఊపిరితిత్తులు నిరాకరించాయి. ప్రతి విషయంలో ఎంతో గుండె ధైర్యాన్ని ప్రదర్శించే ఆ గుండె ఆగిపోయింది. తన గాడ్ఫాదర్ ఇక లేరనే విషయాన్ని స్వీకరించడానికి విల్సన్ మెదడు నిరాకరించింది..

కొద్దీసపట్లో తేరుకున్న విల్సన్ తెలిసినవాళ్ళందరికి ఫోన్లు చేయడం మొదలు పెట్టాడు. అందులో భాగంగా గౌతమీ నేత్రాలయా వాళ్ళను కార్నియాల సేకరణకు రమ్మన్నాడు.

అంబులెన్సులో మొదట మాష్టారు ఉంటున్న అద్దె ఇంటికి తీసుకొచ్చి, చుట్టుప్రక్కల వాళ్ళు, బంధువులు చూడడానికి పెట్టారు. వచ్చినవాళ్ళలో అందరూ వింతగా చెప్పుకుంటున్నారు. "ఈయన శరీరాన్ని మెడికల్ కాలేజీకి ఇచ్చేశారట. పాపం ఆయన్ను అక్కడ ఏం చేస్తారో?" అనే సానుభూతితో మరోసారి శవాన్ని చూస్తున్నారు. మాష్టారు మాత్రం ప్రశాంతంగా నిద్రపోతున్నట్లుంది విల్సన్కి.

గౌతమీ నేత్రాలయ వాళ్ళు వచ్చి పంతులమ్మగారితో సంతకం చేయించుకుని, కళ్ళ కార్నియాల తీసుకుని వెళ్ళిపోయారు.

"ఇంకెవరైనా వచ్చేవాళ్ళు ఉన్నారా?" అని మాష్టారి అబ్బాయిని అడిగాడు విల్సన్.

"ముఖ్యమైన వాళ్ళంతా వచ్చినట్టే"

"అయితే మరో అర్ధగంటలో బయలుదేరదాం. ఏమైనా చేయాల్సిన ఫార్మాలిటీస్ ఉన్నాయా?"

"ఆయనకిష్టంలేని ఏ ఫార్మాలిటీస్ ఇక్కడ జరగవు. ఆయన కోరినట్టే కానిష్ విల్సన్" దగ్గదకంఠంతో అన్నాడు మాష్టారి అబ్బాయి డెత్ సర్టిఫికెట్టు, వారసులు సంతకాలు చేసిన అఫిడవిట్టు, మెడికల్ కాలేజీవాళ్ళు ఇచ్చిన అంగీకారపత్రం విల్సన్ పైలుగా తయారుచేయించి, కాపీలు తీయించి తన దగ్గర పెట్టుకున్నాడు. అంబులెన్స్లో మాష్టారి శవం, ఆ ప్రక్కన పంతులమ్మగారు, పిల్లలూ

కూర్చున్నారు. అంబులెన్స్ ముందు సీట్లో విల్సన్ కూర్చున్నాడు. వెనుక విల్సన్ కారు, మరో రెండు కార్లలో మాష్టారి స్నేహితులు రంగరాయ మెడికల్ కాలేజీవైపు బయలుదేరాయి. అప్పుడు తాను చేసిన పొరపాటు విల్సన్ కి గుర్తుకు వచ్చింది. అదే తన కారులో ముఖ్యమైన కాగితాలు, మెడికల్ కాలేజీకి ముందే పంపించలేదనే విషయం. అది మాష్టారి ఆశయాలకే తిలోదకాలు ఇస్తుందనుకోలేదు.

కాలేజీ గేటు వద్దకు వెళ్ళేసరికి సాయంత్రం 3.30 నిమిషాలయ్యింది. మొదట కాలేజీ ఆఫీసులో కాగితాలు సమర్పించి ప్రిన్సిపల్ వచ్చి సంతకం చేయాడానికి గంట పట్టింది. అక్కడ నుండి చేతికి రావడానికి మరో ఇరవై నిమిషాలు, ఆ తరువాత అనాటమీ డిపార్టుమెంటుకు వెళ్ళేసరికి సరిగ్గా అయిదు గంటలు అయ్యింది. హెడ్ ఆఫ్ ది డిపార్టుమెంటు తప్పా అక్కడ మరెవ్వరూ లేరు.

ఆ రోజు శుక్రవారం పనిదినం అయిపోయింది. తరువాత రెండవ శనివారం సెలవు. ఆ పై ఆదివారం తరువాత సోమ, మంగళ రెండురోజులు పబ్లిక్ హాలిడేస్ వచ్చాయి. దాంతో డిపార్టుమెంటు టైముకి ఓ గంట ముందే 'పేకప్' చేసి ప్రభుత్వ సిబ్బంది అంతా వెళ్ళిపోయారు. ఆ విషయాన్ని విల్సన్ కి తెలియచేశాడు హెడ్ ఆఫ్ ది డిపార్టుమెంటు.

"ప్రిన్సిపల్ గారితో కూడా సంతకం చేయించుకుని వచ్చామండీ. మా మాష్టారు తన గురించి అడిగింది ఇదొక్కటే సార్. దయచేసి ఆయన శవాన్ని తీసుకోండి."

"బాడిని నేను ఒక్కడినే తీసుకోలేను కదా? స్టాఫ్ అంతా వెళ్ళిపోయారు. సారీ ఇప్పుడేమీ చేయలేను. ఈ కాగితంలో ఉన్న నిబంధనల ప్రకారం మీరు బాడిని ఇన్ టైములో తీసుకుని రావాలి" కాలేజీవాళ్ళు ఇచ్చిన కాగితాన్ని చూపిస్తూ సందు దొరికింది కదా అని చాలా ధైర్యంగా చెప్పాడు హెడ్ ఆఫ్ ది డిపార్టుమెంటు.

"నాలుగు రోజులు బాడి పాడవకుండా మేము చూడలేము కద సార్. దయచేసి మార్గం చెప్పండి సార్" పళ్ళ బిగువున కోపాన్ని దిగమింగుకుని ప్రాధేయపడ్డాడు విల్సన్.

"మీరు మీ పద్దతుల్లో క్రిమేషన్ చేసుకోండి" ఇలాంటి శావాలను తీసుకోవడం అలవాటులేని హెడ్ ఆఫ్ ది డిపార్టుమెంటు ఉదారంగా సలహా ఇచ్చాడు.

"దేశ భవిష్యత్తు కోసం సేవాభావంతో బాడిని దానం చేస్తే మీరు ఇచ్చే గౌరవం ఇదేనా?" పరిస్థితి చేయి దాటిపోయిందని తెలిసి చాలా ఘాటుగా అడిగాడు విల్సన్.

"బాబూ...! మీకు అర్థంకాని విషయాలు ఇక్కడ చాలా ఉంటాయి. మాకు శవాలు వద్దు. మీ దానం వద్దు. తీసుకెళ్ళండి." ఆయన అధికార హోదాలో చెబుతున్నాడో, అభ్యర్థిస్తున్నాడో అర్థంకాని రీతిలో చెప్పాడు.

ఇక నిముషం ఆలస్యం చెయ్యకుండా విల్సన్ 'రాజుగా' మారాడు. సెల్ ఫోన్ మీదే మంతనాలు నడిపాడు. మార్చురీ రిఫ్రెజిరేటర్, మెడికల్ కాలేజీ గేటు ప్రక్కనే టెంటు "శరీర దానాన్ని స్వీకరించని మెడికల్ కాలేజీ యాజమాన్యం" అనే బ్యానర్ రెడీ చేయించాడు. అరగంటలో మెడికల్ కాలేజీ గేటుముందు నిరసన కార్యక్రమం మొదలయ్యింది.

కాకినాడ పోర్టులోని మరబోటు యజమానులు, వర్కర్స్ యూనియన్ చెందిన ముఖ్య నాయకులు అక్కడకు చేరుకొన్నారు. మాష్టారి వీలునామా కాపీని, రంగరాయ మెడికల్ కాలేజీ వారు శరీర దానాన్ని అంగీకరిస్తూ ఇచ్చిన లేఖ, ప్రిన్సిపాల్ గారు బాడిని స్వీకరించమని ఇచ్చిన ప్రాసీడింగ్స్ జిరాక్స్ కాపీలు తీయించాడు.

ఓ అరగంట సమయంలోనే ప్రెస్ మీడియా నిరసన చేస్తున్న శిబిరానికి వద్దకు చేరుకుంది. గాజు ఫ్రీజర్ లో పెట్టిన శవాన్ని చూపించి, ప్రెస్ కొరకు తయారుచేసిన నోట్ తో పాటు ప్రెస్ సంబంధిత కాపీలను ప్రెస్ వారికి మాష్టారి అబ్బాయిచేత ఇప్పించాడు విల్సన్.

ప్రెస్ వాళ్ళు కాలేజీ లోపలికి వెళ్ళి హెచ్ ఆఫ్ డిపార్టుమెంటుకు "మీ ప్రిన్సిపల్ గారి శవాన్ని తీసుకోమని ప్రొసీడింగ్స్ ఇచ్చారుగా, మరి ఎందుకు స్వీకరించలేదు" అని అడిగారు.

"నా దగ్గర సిబ్బంది లేరు. ప్రిన్సిపల్ గారినే శవాన్ని తీసుకోమనండి" అని ఆయన జవాబు ఇవ్వడంతో వార్త పతాక శీర్షిక అయ్యింది. ఎలక్ట్రానిక్ మీడియా కార్యక్రమాన్ని లైవ్ లో ప్రసారం చేసేస్తుంది.

ఉద్ధృతంగా గొడవలు జరిగే ప్రదేశానికైతే పోలీసులు వెంటనే వెళ్ళరు. దేశ భవిష్యత్తు కోసం శాంతియుతంగా జరిగే కార్యక్రమాలకి అయితే వెంటనే ప్రత్యక్షమవుతారు.

పోలీసు పర్మిషన్ లేకుండా నిరసన చేస్తున్నారు కాబట్టి అరెస్టు చేయాల్సి ఉంటుంది. అని వచ్చి రావడంతో హెచ్చరించారు. కానీ అరెస్టులు మొదలయితే శవానిక్కూడా స్టేషనులో పెట్టుకోవాలి కాబట్టి దయతో అక్కడ నుంచి వెంటనే ఖాళీ చేయమని ఆదేశించారు.

నిముషాలలో లైటింగ్ ఏర్పాటు చేసిన ఓపెన్ టాప్ వాహనం మీద మాష్టారి శవాన్ని పెట్టి ఊరేగింపుగా విల్సన్ తన ఇంటికి తీసుకెళ్ళాడు. వాళ్ళ ఇంటి వరండా హాలులో మధ్యలో ఫ్రీజర్ ఉంచి నిరసన కొనసాగించారు మాష్టారు అబ్బాయి, విల్సన్ కలసి.

రెండవరోజు వార్తల్లో ఈ విషయం ముఖ్యాంశమైపోయింది. ఎలక్ట్రానిక్ మీడియా ఇచ్చిన ప్రచారంతో ఒకరోజులో మాష్టారు రాష్ట్రంలో ప్రముఖ వ్యక్తి అయిపోయారు. రాష్ట్రంలో అంతటా విస్తరించిన శిష్యుల్లో చాలామంది రావడం ప్రారంభించారు.

రెండవ శనివారం అంతా జిల్లా అధికారులు మల్లగుల్లాలు పడ్డారు. అందరికీ నిబంధనలు అడ్డువచ్చాయి. ఈ విషయాన్ని రాష్ట్ర అధికారులకు నివేదించి చేతులు దులుపుకున్నారు.

పదిమందిలో పాము చావదు. ఆదివారం రాష్ట్ర అధికారులు దీర్ఘచర్చలు జరిపారు. ఉద్యోగుల పని దినాలల్లోనే వారిచేత పని చేయించలేరు. ఇక సెలవు దినాలలో ప్రభుత్వ ఉద్యోగులతో పనిచేయించడం వారి చేతుల్లో లేని పని.

రాష్ట్ర రాజకీయ నాయకులు రెండుగా చీలిపోయారు. శవాలను మతపరంగా కార్యక్రమాలు నిర్వహిస్తేనే వారికి ఓట్లు పడతాయనే వర్గం వారు, ఎక్కువమంది. శరీరదానం లాంటి వాటిని ప్రోత్సహించాలనేవారు తక్కువమంది అయిపోయారు. అందులో ప్రజాస్వామ్యమే గెలిచింది.

ఆరుగంటలు దాటిన తరువాత శవాన్ని ఫ్రీజరులో పెట్టారు. మాష్టారు చనిపోయి 48గంటలు గడవడంతో ప్రకృతిపరంగా మార్పు చెందడం ప్రారంభించింది. ప్రకృతి విధి నిర్వహణలో తప్పుచేయదు.

విల్సన్, మాష్టారి అబ్బాయి వారి స్నేహితులు, హితులు, శిష్యులు అందరూ వారి వారి పరిధుల్లో ఈ సమస్యను పరిష్కరించడానికి పెద్ద ఎత్తున కృషి చేశారు. రాజ్యం చాలా గొప్పది. అది అనుకున్నట్లే చేస్తుంది. ఈ విషయం తెలుసుకుని అందరూ నలిగిపోయి విపరీతమైన టెన్షన్ తో కూలబడిపోయారు.

ఇక తట్టుకోలేక సెంద్రవంక రంగంలోకి వచ్చింది "ఒరే నాయనా మీ సార్ గొప్పదనం మనకు తెలుసు. ఈయన గొప్పోడు అని ఆళ్ళ బళ్ళోవాళ్ళే ఎవరు ఎప్పుడూ ఒప్పుకునేవారు కాదు. ఆయనంత ఎత్తు ఎదగడం ఈ పెపంచంలో ఓరివల్లా కాదు, మీరందరూ నలిగి ఒడ్డున పడ్డ చేపల్లా కొట్టుకుంటున్నారు. మనం అండమానులో గ్రామ పెద్దలకు ఇచ్చే గౌరవంలా మీ మాట్టారికి సేదాం. ఆయన్ని ఈ సేతగాని ఆసుపత్రులకు గాదు ఆ సముద్రుడికే ఒప్పచెప్పుదాం" అని ఒక బలమైన నిర్ణయం తీసుకుంది.

"మాష్టారికి ఈ విషయాలు అన్నీ ముందే తెలుసన్నమాట, అందుకే వీలునామా చివర్లో అలా రాశారు" లేచి నిలబడుతూ అన్నాడు విల్సన్.

"ఏ విషయం గురించి?" మాష్టారి అబ్బాయి ఆతృతతో అడిగాడు.

"అభ్యుదయానికి ఒప్పుకోని ఈ హిందూదేశం గురించి, అందుకే చివర్లో అక్కడి పరిస్థితులను బట్టి మీ అనుకూలతలను పట్టి ప్రవర్తించగలరు అని బంతిని మన కోర్టులో ఉంచారు" వీలునామాలోని వాక్యాల్ని చదువుతూ, మనస్సులో ఓ కార్యక్రమాన్ని నిర్ణయించుకున్నాడు విల్సన్.

సోమవారం ఉదయం కొత్త రంగం మొదలైయ్యింది. విల్సన్ వాళ్ళ తెగ ఆచారం ప్రకారం మాష్టారి శవాన్ని పెద్ద వలలో చుట్టారు. ఆ పైన సైనుగుడ్డ చుడుతూ అందులో బస్తాలకొద్దీ ఉప్పు, గులకరాళ్ళు పేర్చుకుంటూ పోయారు. శవం బరువుకంటే రెండింతలు బరువు ఉండేలా తయారుచేశారు. పై అంచూ క్రింద అంచు తాళ్ళతో బలంగా కట్టారు.

ఈ పెద్ద మూటను వర్కూషాపులోని 'క్రైస్ట్ హేంగర్' బోటును తీసుకొచ్చి అందులోకి ఎక్కించారు.

అంతకుముందే హార్బరులోని బోటు యజమానులకూ, అందులో పనిచేసే కార్మికులకు చెప్పడం వల్ల ఆ రోజు పనులు ఆపేశారు. విల్సన్ కి సంబంధించిన మరబోట్లతో పాటు మరో యాభై బోట్లు సిద్ధమయ్యాయి.

మాష్టారి శవాన్ని తీసుకొన్న 'క్రైస్ట్ హేంగర్' బోటు ముందు నడవగా మిగిలిన బోట్లు అనుసరిస్తూ సముద్రంలో ప్రయాణమయ్యాయి. అరగంట ప్రయాణం తరువాత నడి సముద్రంలో క్రైస్ట్ హేంగర్ బోటు మధ్యలో ఉంచి మిగిలిన బోట్లన్నీ వలయాకారంగా నిలబడ్డాయి.

క్రైస్ట్ హేంగర్ సహాయంతో మాష్టారి శవం మూటను సముద్ర నీటితలం పైకి తెచ్చారు. చుట్టుపక్కల వలయాకారంలో ఉన్న బోట్లలో సిబ్బంది జనం మాష్టారి శిష్యులూ, ఇష్టులూ డెక్ మీదకి వచ్చి నిలబడ్డారు. శవాన్ని క్రిందకు దించడం ప్రారంభించారు. ఒకసారిగా అన్ని బోట్ల సైరన్ ఇవ్వడం మొదలయ్యింది. శవం సముద్ర మట్టానికి వచ్చింది. డెక్ల మీద ఉన్నవారందరూ సెల్యూట్ చేస్తుంటే నెమ్మదిగా శవాన్ని సముద్ర గర్భంలో వదిలేశారు.

సైరన్లు ఆగిపోయాయి. అనంత సముద్రం. అంతా నిశ్శబ్దం.

"సార్ మా గొడవ భరించలేక మెడికల్ కాలేజీ వాళ్ళు మీ శవాన్ని తీసుకున్నా - ఉపయోగించే పరిస్థితుల్లో లేరు. మీ కోరికను తీర్చలేకపోయినా మీకు అవమానం కలగకుండా చేశాం. మమ్ములను క్షమించండి మాష్టారూ" అప్పటివరకూ పళ్ళ బిగువున ఆపుకున్న దుఃఖాన్ని బహిర్గతం చేస్తూ గుండెలు బాదుకుని ఏడుస్తున్న విల్సన్ను ఓదార్చడానికి ఎవరికి ధైర్యం సరిపోవడంలేదు.

కథా కౌముది

నానాటికి తీసికట్టు....

ఎం.ఎస్వీ గంగరాజు

"పరాశర నందనా, నీవు ధాతవు! పరబ్రహ్మ తత్వవేత్తవు! పంచమ వేదమైన మహాభారతాన్ని రచించావు. వేదాల తాత్పర్యాన్ని చక్కగా తెలుసుకున్నావు. అరిషడ్వర్గాన్ని జయించావు. యోగులలో శ్రేష్టుడవు. వినయ సంపన్నుడవు. ఇటువంటి నీవు ఇలా పిరికివానిలా విచారించడానికి కారణమేమిటి?" అన్నాడు నారదుడు, వ్యాసుడు వ్యాకులచిత్తుడై ఉండడం గమనించి.

"స్వామీ, ముల్లోకాలూ సంచరించే మహానుభావుడివి నీవు. నీకు తెలియనిదంటూ ఏమీ లేదు." వినమంగా అన్నాడు వ్యాసుడు - మహాభాగవతం చదువుతున్న ఆదికూర్మం సచ్చిదానందం రాకతో గంధాన్ని పక్కన పెట్టి, "రావోయ్, సచ్చిదానందం. రా! ఇలా వచ్చి కూర్చో." అంటూ సోఫా చూపెట్టాడు.

నీరసంగా ముఖం పెట్టుకుని సోఫాలో 'రాయి'లా కూలబడ్డాడు సచ్చిదానందం.

"ఎల్లప్పుడూ మందస్మితం వెదజల్లుతూ తిరుగాడే కవిశ్రేష్టుడివి. ఇలా దిగులుగా ఉన్నావేమిటి?" అతణ్ణి సూటిగా చూస్తూ ప్రశ్నించాడు ఆదికూర్మం.

"దిక్కుమాలిన కవిని! ఏం కవిత్వంలే నాది!" గొణుక్కున్నాడు సచ్చిదానందం.

"లోపమా? నీ కవిత్వంలోనా? ఎవడన్నాడో చెప్పు ఆ మాట! చెమ్మాలూడ కొడ్తాను. నీకున్న గుర్తింపు ఎవరికుందో చెప్పమను, చూద్దాం."

"ఏం గుర్తింపులే. చిన్నా, చితకా ఎన్ని అవార్డులొస్తే మాత్రం ఏం లాభం?" మళ్ళీ నిట్టూర్చాడు సచ్చిదానందం.

క్షణకాలం అతని ముఖ కవళికలు సునిశితంగా పరిశీలించాడు ఆదికూర్మం.

"నీ ఉదాసీనతకు హేతువేమిటో అర్థమైంది. చిన్నా చితకా - ఎన్ని అవార్డులొచ్చినా, అత్యంత ప్రతిష్టాత్మకమైన 'తిక్క యెర్రనన్న' అవార్డు ఇంతవరకూ నిన్ను వరించకపోడం శోచనీయం. ఈ సంవత్సరం ఆ అవార్డు 'ముక్కు శంకరయ్య'కి వచ్చిందనే వార్త ఇప్పుడే చదివాను. నీ కలతకు కారణం అదే అని నాకు తోస్తోంది. అంతేనా?" అతని ముఖంలోకి సూటిగా చూస్తూ అడిగాడు. రాష్ట్ర ప్రభుత్వం ప్రతి ఏడూ ఉత్తమ సాహితీ వేత్తకిచ్చే అవార్డు 'తిక్కయెర్రనన్న' (కవిత్రయం పేరుతో నెలకొల్పబడినది.)

ఆ క్షణంలో మౌనమే సంపూర్ణాంగీకారం అవుతుందని తెలుసు సచ్చిదానందానికి. మౌనం వహించాడు తల వంచుకుని.

కామాక్షి రెండు కప్పుల్లో కాఫీ తీసుకుని వచ్చింది.

"నీ అంతటి వాడికి రాక ఎక్కడికి పోతుంది? దిగులు పడకు. తప్పకుండా వచ్చి తీరుతుంది." కామాక్షి ఇచ్చిన కాఫీ చప్పరిస్తూ సాంత్యన వచనాలు పలికాడు ఆదికూర్మం.

"ప్రతి సంవత్సరమూ అలాగే అనుకుంటూ సరిపెట్టుకుంటున్నాను. కానీ, 'నానాటికి తీసికట్టు నాగం భొట్టూ' అన్నట్టుంది నా స్థితి. దానిని ప్రతి సంవత్సరం ఎవరో ఒకరు ఎగరేసుకుపోతున్నారు నేను తప్ప" ఉక్రోషం, వ్యధ మిలితమై ఉన్నాయి అతడి గొంతులో.

కొన్ని సెకన్లు దీర్ఘంగా ఆలోచించాక, "కేవలం కవిత్వం రాసుకుంటూ పోతే సరిపోదోయ్. నువ్వు చేయవలసినదింకోటి ఉంది అవార్డు రావాలంటే" అన్నాడు గుంభనగా ఆదికూర్మం.

"ఏమిటది?" సచ్చిదానంద్య భృకుటి ముడిపడింది.

"పట్టు పరిశ్రమ!"

"ఈ అవార్డుకీ, పట్టు పరిశ్రమకీ ఏమిటి సంబంధం?"

"నీకీ అవార్డు రావాలంటే 'పట్టు పరిశ్రమ' చేయక తప్పదు"

"ప్రయత్నిస్తాను."

"ఇక్కడ కాదు. రాజధాని నగరంలో"

"రాజధానిలోనా? ఇక్కడంటే పిత్రార్జితం భూమి నాలుగంకణాలుంది కాబట్టి కుదుర్తుంది. రాజధానిలో ఎలా సాధ్యం?"

వికారంగా ముఖం పెట్టి చూశాడు ఆదికూర్మం. "పట్టు పరిశ్రమ అంటే ఏమనుకుంటున్నావ్?" తెల్లబోతూ అడిగాడు.

"అదే! మల్బరీ మొక్కలు పెంచి, పట్టుపురుగుల్ని వదులారు కదా!" ఆ మాత్రం తెలియని మొద్దునను కున్నావా అన్నట్టు చూశాడు సచ్చిదానందం.

తల తిరిగిపోయింది ఆదికూర్మానికీ!

"అమాయకపు పక్షి, నీలో దద్దోజన ప్రభావమే తప్ప పులిహోర పట్టు లేనే లేదయ్యా!" సచ్చిదానందం మీద విసుక్కున్నాడు.

అమాయకంగా అతణ్ణి చూస్తూ ఉండిపోయాడు సచ్చిదానందం.

"పట్టు పరిశ్రమ అంటే 'లాబీయంగ్' చేయడమన్నమాట. ఈ మాత్రం కూడా అర్థం కాని వాడివి కవివి ఎలగయ్యావయ్యా? సెలక్షన్ ప్యానల్ సభ్యులని ఒకరిద్దర్ని 'మచ్చిక' చేసుకోవాలి. 'మచ్చిక' చేసుకోవడమంటే క్యారమ్మగాల్ని మచ్చిక చేసుకోవడంలా కాదు" హెచ్చరించాడు ఆదికూర్మం.

"ఇప్పుడు అర్థమైంది" అన్నాడు సచ్చిదానందం.

"కుంచిత పాదం అని మా బావగారికి ఆప్తమిత్రుడొకడున్నాడు. సెలక్షన్ సభ్యులలో అతడు కీలక వ్యక్తి. రేపు రాత్రి ప్రయాణానికి రెండు టిక్కెట్లు కొను. ఓ రెండు రోజులు అక్కడ 'పట్టుపరిశ్రమ' పెట్టామంటే ఈ సంవత్సరం అవార్డు నీదే అవుతుంది." అన్నాడు ఆదికూర్మం అతణ్ణి ఉత్సాహపరుస్తూ.

సచ్చిదానంద ముఖంలో సంతోష రేఖలు ప్రస్ఫుటంగా గోచరమౌతున్నాయి. "అలాగే, రేపు 'నందాదేవి'కి రెండు టిక్కెట్లు తీసుకుంటా." అన్నాడు ఉత్సాహంగా. 'కార్యదక్షత గలవాడు ఆదికూర్మం' అనుకున్నాడు మనసులో.

"పట్టు పరిశ్రమకి ముడి సరుకు కూడా కొంతకావాలి. మాంచి 'జుబో' జీడిపప్పు రెండు కేజీలు, నల్ల కుక్కలో రెండూ కొని పట్టుకో" అన్నాడు ఆదికూర్మం అతని భుజం తట్టి.

"జీడిపప్పు సరే! ఈ నల్ల కుక్కలైక్కడ తేను? అతడికి కుక్కల పెంపకం పై మక్కువా?" అన్నాడు అమాయకంగా ముఖం పెట్టి.

"నీతో చచ్చే చావొచ్చింది. నల్ల కుక్కలంటే నాలుగు కాళ్ళ కుక్కలు కావు. 'బ్లాక్ డాగ్' స్కాచ్ విస్కీ. కవి అన్నాక మంచి పద్యంతో పాటు మంచి మద్యం పై కూడా అవగాహన ఉండాలి." కసురుకున్నాడు ఆదికూర్మం.

"అలాగే" అని తల పంకించాడు సచ్చిదానందం.

రెండు రోజులు రాజధాని నగరంలో గట్టిగానే 'పట్టుపరిశ్రమ' కొనసాగించారు మిత్రులిద్దరూ. కుంచితపాదంగారితో పాటు ఆయన సూచించిన మరో ఇద్దరు కమిటీ సభ్యులని కలుసుకుని సచ్చిదానందంచే విరచితమైన కవితా సంపుటాలను, అతడికి అంతవరకూ లభించిన సన్మానప్రతాల ప్రతులనూ, తత్సంబంధ ఫోటోలనూ అందచేసి తిరుగు ప్రయాణమయ్యారు.

కాలం గడిచిపోతోంది. వచ్చే సంవత్సరం తనకు లభించబోయే అవార్డుని తలుచుకుంటూ మురిసిపోతున్నాడు సచ్చిదానందం. మధ్య మధ్యలో 'రాకపోతేనో' అనే సందేహం కొంత కవరపడుతోంది.

ఓ ఆదివారం టీ.వీ చూస్తుండగా ఒక ప్రకటన పై పడింది అతని దృష్టి.

"అదృష్టం వచ్చి నట్టే వచ్చి తప్పిపోతోందా? మీ పేరులోని ఒకే ఒక అక్షరాన్ని మార్పు చేస్తే అదృష్టం మీ ఒడిలో వచ్చివారుతుంది. అభయానంద స్వామిని దర్శించి మీ అదృష్టాన్ని సొంతం చేసుకోండి. ఈ నెలలో స్వామి వారి పర్యటన వివరాలు..'' ఇలా కొనసాగింది ప్రకటన.

సచ్చిదానందం మనసులో కలకలం చెలరేగింది. 'ఈ స్వామి సలహా కూడా తీసుకుంటే అవార్డు ఖాయం అయిపోతుంది' అతడి బుర్ర చురుగ్గా పనిచేయడం ప్రారంభించింది.

సచ్చిదానందం చెప్పిన వివరాలు విని కొన్ని సెకన్లు కళ్ళు మూసుకున్నారు అభయానంద స్వామి.

"నాల్గవ స్థానంలో చంద్రుడు సంచరిస్తూ దశమంలో ఉన్న రవి, బుధ, శుక్రులను చూస్తూ ఉండడం వలన కవిత్యంలో నిష్కాతుడివయ్యావు. అయితే, నీ పేరు పంచాక్షరి కావడం వలన నాల్గవ స్థానంలో చంద్రునికి అడ్డంకిగా మారి నీవాశించే స్థితికి చేరుకోలేకపోతున్నావు. నీ పేరులోని ఒక అక్షరం తొలగించేస్తే నాలుగక్షరాలూ నాలుగో స్థానికి అనుకూలంగా మారి అత్యున్నత గౌరవాన్ని పొందగలవు" అన్నారు స్వామి మందస్మిత వదనంతో.

"అంటే నా పేరులో ఒక అక్షరం తొలగించేయాలా? చివరి అక్షరం 'దం' తొలగించేస్తే 'సచ్చిదానం' అయిపోతుంది! 'చచ్చుదానం', 'పీకుదానం'లా ఎబ్బెట్టుగా ఉంటుందేమో, స్వామీ?" కలవరపడుతూ అన్నాడు.

'చివరి అక్షరం కాదు నాయనా. మొదటి అక్షరం తొలగించి నిన్ను 'చిదానందం' చేస్తాను. నువ్వు కోరుకున్నవన్నీ ఇక నుండి నీ మ్రోక వాలుతాయి" అభయం ఇచ్చారు అభయానందులవారు.

"ధన్యుడను, స్వామీ!" అన్నాడు చేతులు జోడించి సచ్చిదానందం - కాదు చిదానందం.

"మంచిది దేవతార్చనకు ఐదువందలు సమర్పించి వెళ్ళు. ఈక్షణం నుండి నీవు 'చిదానందానివి గుర్తుంచుకో. ఇంటికి చేరగానే నీ నేమ్ ప్లేట్ మార్పించుకో. అలాగే సెల్ ఫోన్ లో సిమ్ కార్డు కొత్త పేరుతో మార్పించుకో. నీ పాత పేరుతో ఏమీ ఉండడానికి వీలు లేదు. కోర్టులో అఫిడవిట్ ఇచ్చి పేపరు ప్రకటన వేయించుకో. ఇక వెళ్ళు" అన్నారు స్వామి మరో ఇద్దరు కష్టమర్లు రావడంతో వారిపై దృష్టిసారీస్తూ.

సచ్చిదానందం 'చిదానందంగా' మారిపోయి కొన్ని నెలలు గడిచిపోయాయి. ఓ రోజు ఆనాటి దినపుత్రికలోని ఓ వార్త చూసి అవాక్కయ్యాడు చిదానందం. ఆ వార్త సారాంశం -

"ఈ సంవత్సరం 'తిక్కయ్యారనన్' అవార్డుకై సుప్రసిద్ధ కవి శ్రీ తొక్క చొక్కారావు గారిని ఎంపిక చేయడమైనదని సెలక్షన్ కమిటీ చెయిర్మన్ శ్రీ కుంచిత పాదంగారు ఒక ప్రకటనలో తెలియచేశారు."

నీరసంగా కూలబడ్డాడు చిదానందం. ఇంతలో ఎవరో తలుపు తట్టడంతో లేచి వెళ్ళి తలుపు తెరిచాడు. ఎదురుగా ఓ అపరిచిత వ్యక్తి.

"నా పేరు సచ్చిదానందమండీ. ఈ కాలనీలోనే ఉంటున్నాను. బదిలీపై నాల్వై క్రితం వచ్చాను. గత నెలరోజులనుండి నేనూ మా ఆవిడ మా బంధువుల అబ్బాయిని ఇంటి కాపలా ఉంచి మా అమ్మాయి వద్దకు వెళ్ళిపోయాం. నిన్న సాయంత్రమే తిరిగి వచ్చాం. గత నెలలో ఈ ఉత్తరం కొరియర్లో వచ్చిందట. అబ్బాయి తీసుకుని ఉంచాడు. ఇప్పుడు విప్పి చూస్తే ఇది నాకు సంబంధించినది కాదని తెలుసుకున్నాను. కాలనీలో విచారించగా మీది అయివుంటుందని చెప్పారు. మీ నేమ్ ప్లేట్లోని పేరు తప్పుగా ఉండడం వలన కొరియర్ వాడు మా ఇంట్లో ఇచ్చేసి వెళ్ళిపోయింటాడు. మాంఛి వార్త ఉంది ఇందులో. అభినందనలు" అని ఓ కవరు చిదానందం చేతిలో పెట్టి వెళ్ళిపోయాడు (కొత్త) సచ్చిదానందం.

ఆత్రంగా ఉత్తరం విప్పాడు చిదానందం.

"శ్రీ సచ్చిదానందం గారికి,

ఈ సంవత్సరం 'తిక్కయ్యారనన్' పురస్కారానికి మిమ్మల్ని ఎంపిక చేయడమైనది. మీ అంగీకారాన్ని తెలుపుతూ మీ కవితా సంపుటాలన్నీ రెండేసి ప్రతులు ఈనెల ఇరవయ్యో తేదీ లోపల పంపగలరు. గడువు తేదీ దాటిన ఎడల ఈ పురస్కారం స్వీకరించడానికి మీరు సుముఖంగా లేరని గ్రహించి, పురస్కారాన్ని పట్టికలో ఉన్న తదుపరి వ్యక్తికి అందజేయడమగును.

భవదీయుడు

కుంచితపాదం"

'నానాటికి తీసికట్టు' (స)చ్చిదానందం చెవుల్లో అశరీరవాణి గూడు కట్టుకుని ఘోషిస్తూనే ఉంది.

కథా కౌముది

స్వయంవరం

కల్పన

“ఇదిగో ఇటు వినండి కాస్త ఆ పేపరు పక్కన పడేసి” కాఫీ కప్పు అందిస్తున్న సంధ్య వైపు చూశాడు రవి.

“మీ సుపుత్రుడు సంబంధాలు వెతకమని మనకి కొత్త బాధ్యత అప్పచెప్పాడు”. చల్లగా చెవిన వేసింది.

“ఏంటి, మనవాడికి ఇంకా పిల్ల ఎవరూ దొరకలేదా? వాడి బాబుని పాతికేళ్ళ క్రితమే ఇంత అందమైన అమ్మాయిని లైన్ లో పెట్టాను. వాడికి నా టాలెంట్ రాలేదు, వేస్ట్!” అన్నాడు నాటకీయంగా.

“అవును మరి. ఈ రోజుల్లో అమ్మాయిలు చాలా తెలివైనవాళ్లు. అందరూ నాలా బుట్టలో పడిపోతారా ఏంటి?” నవ్వింది. “సరేగాని వాడు అమెరికా లో ఎంబియే పూర్తి చేసి జాబ్ లో జేరి ఆర్నెయిలు కావొస్తోంది. పెళ్ళికి గ్రీన్ సిగ్నల్ ఇచ్చాడు కాబట్టి ఇంక మనం రంగం లోకి దిగాలి. చెప్పండి ఎట్టింబి మొదలెడదాం? మీ వైపా? నా వైపా?” హాస్యంగా అడిగింది.

“ సంధ్యా డియర్! మనమెప్పుడో కులాల సంకెళ్ళు వదిలించేస్తున్నాం. మనీష్ మనకి బాధ్యత అప్పచెప్పాడు కాబట్టి తప్పదు. కులం, డబ్బు కంటే గుణం ప్రధానం. మనిద్దరం యూనివర్సిటీ రీడర్లం. ఆస్తి కి లోటు లేదు దేవుడి దయవల్ల. తెలియని వాళ్ళ కంటే మనమంటే బాగా తెలిసిన వాళ్లయితే బెటర్ అనిపిస్తోంది నాకయితే. నీ ఫ్రెండ్ వింధ్య కూతురుంది కదా. చాలా కాలం నించి తెలిసిన వాళ్ళు కూడా. మధ్యవర్తుల ప్రమేయం అనవసరం. అడిగి చూడు. కాదనడానికేం ఉండదు.” అన్నాడు రవి సాలోచనగా.

“నాకూ ఆ ఆలోచనే వచ్చిందండోయ్. వింధ్య నా మాట కాదనదు. శర్మ గారికీ మనమంటే మంచి అభిప్రాయం. పిల్లలు కూడా ఒకరికొకరు పరిచయం ఉన్నవాళ్లైనాయే. రేపే వెళ్ళి కదుపుతాను.” అంది సంతోషంగా.

★★★★

సంధ్య, వింధ్యలది కాలేజీ రోజుల నించీ పెరుగుతూ వచ్చిన స్నేహం. ఉన్నత కులస్తురాలయిన సంధ్య యూనివర్సిటీలో సహాధ్యాయి రవిని ప్రేమించింది. ఇద్దరి ఇళ్ళల్లో నిరసన వ్యక్తమయినా, ఇరు పక్షాలనీ ఒప్పించి వారి సమక్షంలో రవి సంధ్య ఒకటయ్యారు. ఇద్దరూ చక్కగా సంయమనంగా అందరితో కలుపుగోలుగా ఉండడంతో పాటు కొన్నాళ్ళకి మంచి ఉద్యోగాల్లో స్థిరపడడంతో అటు వాళ్ళూ, ఇటు వాళ్ళూ కూడా వీళ్ళని ఆపేక్షగా ఆదరించారు.

వింధ్య తల్లి సనాతన ఆచార పరాయణుల ఇంట పుట్టి నలభయ్యేళ్ళ క్రితమే, వేరే కులానికి చెందిన పరాయి రాష్ట్రీయుడిని ప్రేమ వివాహం చేసుకుంది. కానీ ముగ్గురు పిల్లలని తన సాంప్రదాయాలకి అనుగుణంగానే పెంచింది. దానికి భర్త కూడా ఏమీ అభ్యంతరం చెప్పలేదు,...

వింధ్యకి ఒక అన్న, చెల్లెలు. ముగ్గురూ బాగా చదువు కున్నారు. డిగ్రీ చదువుతుండగానే వింధ్య ని ఇష్టపడి ఆమె కాలేజీ లెక్చరర్ పెళ్లి చేసుకున్నాడు. పెద్దగా ఆస్తులు లేకపోయినా పెద్ద కుటుంబమని తెలిసి కూడా కేవలం తన పుట్టింటి దూరపు బంధువులు కావడంతో కృష్ణశర్మతో పెళ్ళికి ఆమె తల్లి సుముఖత చూపింది. తండ్రి కూడా పెద్ద అభ్యంతరం చూపలేదు. కృష్ణ తండ్రి చిన్నప్పుడే చనిపోయారు. తల్లి పాతకాలం మనిషే అయినా వింధ్య అందచందాలు, గుణగణాలు చూసి ఆమె తల్లిదండ్రులది వర్ణాంతరమని తెలిసినా పట్టించుకోలేదు. వింధ్య తల్లి చాలా సంతోషించింది కూతురు తిరిగి తన పుట్టింటి సంప్రదాయానికి వచ్చినందుకు. వింధ్య చెల్లెలు మణి మెడిసిన్ లో తన సీనియర్ గోవింద్ని వర్ణాంతర వివాహం చేసుకోవడం, అన్న ఇంజనీరింగ్ పూర్తి చేసి అమెరికా లో పై చదువులకి వెళ్ళి అక్కడే అమెరికాన్ని పెళ్లి చేసు కోవడం. ఇలా ఊహించని మార్పులు చోటుచేసుకున్నాయి వాళ్ళింట్లో. ముగ్గురూ మూడు దారులయ్యారు.

సంధ్యకి ఈ పరిణామాలన్నీ తెలుసు. తను రవిని చేసుకునేటప్పుడు వింధ్యకి పరిచయం కూడా చేసింది. పెళ్లిళ్లయ్యాక కూడా ఒకే ఊళ్ళో ఉండడం వల్ల వాళ్ళ స్నేహం మరింత బలపడింది. పిల్లలు పుట్టడాలు, చదువులు, ఫంక్షన్లు,, కష్ట సుఖాలు , ఉద్యోగాల్లో వచ్చే ఒడిదుడుకులు అన్నీ పంచునకునే వాళ్ళు ఇద్దరూ. రవి, కృష్ణశర్మ కూడా స్నేహితులయ్యారు భార్యల కారణంగా. ఒకే ఈడువాళ్ళు కావడంతో పిల్లలు కూడా స్నేహంగానే ఉన్నారు.

★★★

ఇద్దరి కుటుంబ నేపథ్యాలు ఇంచుమించు ఒకేలాటివి కావడంతో పాటు అరమరికల్లేని స్నేహం కూడా ఉంది కాబట్టి వింధ్య తప్పకుండా తన ప్రపోజల్ని ఒప్పుకుంటుందనే నమ్మకంతో మర్నాడు వాళ్ళింటికి వెళ్లింది సంధ్య.

“రా రా సంధ్యా..భలేగా వచ్చావ్. నేనే ఫోన్ చేద్దామనుకుంటున్నా ఇంకా “! అంటూ నవ్వుతూ ఆహ్వానించింది వింధ్య.

కృష్ణ సెంట్రల్ యూనివర్సిటీలో చదువుతున్న చిన్న కూతురు రేణుకని చూడానికి హైదరాబాద్ వెళ్ళాడని చెప్పింది.

“రేవతి ఎక్కడ?” అడిగింది సంధ్య తను తెచ్చిన సేమ్యా హల్వా డబ్బా ని డైనింగ్ టేబిల్ మీద ఉంచుతూ.

“ఫ్రెండ్స్ తో సినిమాకి వెళ్లింది. నిన్నటితో పరీక్షలయిపోయాయిగా! ఎం.డి చేస్తానంటోంది. ఇంకెన్నాళ్ళు చదువుతావే బాబూ పెళ్లి చేస్తో అంటున్నా. ఏదీ నా మాట వింటేగా. వాళ్ళ నాన్న వత్తాను ఒకటి. ఇద్దరాడపిల్లలు. కట్నాలు, కానుకలు. అన్నీ చూస్తోవాలి కదే. నీకిద్దరూ మగపిల్లలేనాయే. నీకీ బాధలేమీ లేవు. ఈ ఏడు రేవతికి చేసేస్తే రెండేళ్లలో ఆయన రిటైరయ్యే లోగా రేణుకా చేయచ్చని నా ప్లాన్”.

చల్లకొచ్చి ముంత దాచడమెండదుకని మనసులో మాట బయట పెట్టింది. “మా మనీష్ కి రేవతినివ్వచ్చు కదే. వాడికి జాబ్ వచ్చింది. మనం చిన్ననాటి స్నేహితులం, ఇప్పుడు బంధువులం కూడా అవుతాం.” వింధ్య మొహం లో రంగులు మారడం గమనించింది.

“ఇలా అంటున్నానని ఏమనుకోకే. నాకిష్టం లేదు”. అనేసింది.

“ఎందుకే? ఏం తక్కువ మాకు? చదువా, ఉద్యోగమా ,ఆస్థా, అంతస్థా, అందమా? అన్నిట్లో ఒక మెట్టు ఎక్కువలోనే ఉన్నాం కదే. ఎన్నో సార్లు మీ ముగ్గురి ఆడపడుచుల సాధింపులు తట్టుకోలేక ఎంత బాధపడేదానివి? నా కూతుళ్ళకి ఆడపడుచుల గోల ఉండకూడదే అంటూ. నేనేంటో నీకు, నీ కూతుళ్ళకీ బాగా తెల్సు. దాన్ని నా స్వంత పిల్లలా చూసుకుంటాను. రవి కి కూడా చాలా ఇష్టం మీ ఫేమిలీ అంటే. కట్నాల ప్రశ్నే లేదు. ఇంత కంటే ఏం కావాలే? నా కొడుకని చెప్పడం కాదు గాని వాడు మోస్ట్ వాంటెడ్ పెళ్ళికొడుకు. ఎంత మందో క్యూలు కడతారు ఈ ఫళంగా అడిగామంటే”. ఆవేశంగా అంది సంధ్య.

“నువ్వు చెప్పినవన్నీ నిజాలే. కానీ నాకు కులం ప్రధానమే. నా కూతుర్ని చూస్తూ చూస్తూ వేరే కులస్తుడికివ్వడం నాకిష్టం లేదు. నువ్వు నా బెస్ట్ ఫ్రెండ్ వి కాబట్టి ముసుగులో గుడ్డులాట అనవసరం.”

“అంటే మీ ఆయన ఒప్పుకోరనా?”

“అయ్యో ఆయనైందుకు అనుకోవడం? ఆయనకి అసలా ఫీలింగ్ లేనే లేదు. పైగా వాళ్ళే మోసం చేస్తారు అంటారు కూడా! చూడు సంధ్యా.. పెళ్లనేది ఇద్దరు మనుషులకి సంబంధించింది కాదు ఇద్దరి కుటుంబాలకి సంబంధించింది”.

“నాకు తెలుసే ఆ విషయం.. మీ అమ్మ నాన్నలది, మీ చెల్లిదీ వర్ణాంతరమే కదా. ఇక మీ అన్నది మతాంతరం, అంతర్జాతీయం కూడానూ. ఏదో నీ అదృష్టం బాగుండి మీ అమ్మగారి కులం లో పడ్డావ్. మీ ఆయన కి లేనిది నీకేంటే అభ్యంతరం?” నిలదీసింది సంధ్య.

“అందుకేనే నేను బాధ పడుతున్నది. అందరం నానాజాతి సమితి అయిపోయాము. అన్నయ్య మావాడే కానీ పెళ్లయ్యాక వేరే మతం, వేరే దేశం, వేరే భాష, వేరే సంస్కృతి. ఎప్పుడో 5,6 ఏళ్లకి ఒకసారి వస్తాడు. వాడి పిల్లలకి మేం తెలియదు. వాడి భార్యని వదినా అని పిలవాలన్న కోరిక ఇప్పటిదాకా తీరనే లేదు. కలిస్తే కదా?”

ఇకపోతే చెల్లెలు మా అమ్మానాన్నల కులం కాకుండా మూడో కులానికి పెద్ద కోడలిగా వెళ్లింది. అత్తగారెప్పుడూ చిన్న కోడళ్ళకే విలువిస్తుంది. ఎందుకంటే వాళ్ళ కులం అమ్మాయిలనీ, కట్నాలు బాగా తెచ్చారనీ. ఇది పెద్ద పొజిషన్ లో ఉన్నా ఆమెకి ఆనదు. దాని పిల్లలు కూడా నాయనమ్మ ఇన్ ఫ్లూ యెన్స్ కి లోబడే పెరగడంతో తండ్రి వైపు వాళ్ళ తోనే అటాచ్ మెంట్స్. అంతే కాదు అలవాట్లు, పద్ధతులు కూడా పూర్తిగా వేరు.. మేం ముగ్గురం కలవడం కూడా బాగా తక్కువే. ఎవరి కుటుంబాలతో వాళ్ళం బిజీ.

మా అమ్మ నాన్నల ఆదర్శ వివాహం వల్ల మేం చాలా మిస్సయ్యాం. మా చిన్నతనంలో నాకు బాగా గుర్తు. అందరూ సెలవులకి తాత గారింటికి, అమ్మమ్మ వాళ్ళింటికి వెళ్తూ ఉంటే మనమెందుకమ్మా ఎక్కడికి వెళ్ళడంలేదు? మన ఇంటికి చుట్టాలేవరూ ఎందుకు రారు? అని విసిగించే వాళ్ళం అమ్మని. నాకు తెలిసి మేము అయిదుగురమే మా ప్రపంచం.

ఇక నా విషయానికొస్తే మా అమ్మ పూజలు, పునస్కారాలు, మడి తడి పాటించేది. మా అమ్మ ప్రభావం లో పెరిగిన నాకు కృష్ణ కుటుంబం లో ఇమిడి పోవడం పెద్ద కష్టం కాలేదు. కానీ ఇక్కడ సమస్య ఆడపడుచులు ..! వాళ్ళు పెళ్లిళ్లు చేసుకోకపోవడం. పెద్ద ఉద్యోగాలు చేసుకుంటూ కూడా అన్నిటికీ మా మీద ఆధారపడ్డం, ఎప్పుడూ దేనికో దానికి సాధిస్తూ ఉండడం .. చాలా బాధాకరం. అన్నీ నీకు తెలిసినవే.

విసిగిపోయానే సంధ్యా. మన కులాన్ని వదులుకున్నామంటే మన పుట్టింటి ప్రేమలతో పాటు వ్యక్తిత్వాన్ని, ఆత్మాభిమానాన్ని వదులుకున్నట్టే అనిపిస్తుంది ఇవన్నీ చూశాక. నా కూతుళ్ల విషయంలో తప్పు చేయను. అందుకే అన్నీ చూసి కులానికీ, కుటుంబానికీ విలువిచ్చే ఇళ్ళకి కోడళ్ళని చెయ్యాలనుకుంటున్నా..” ఆర్తిగా అంది వింధ్య.

“నువ్వు చెప్పేది కొంతవరకూ నిజమే. కానీ సమస్యలనేవి మనం సృష్టించుకోవడం వల్లే వస్తాయి. ఒకే కులం లో చేసుకున్న వాళ్ళంతా సంతోషంగా ఉంటున్నారా? నా సంగతే చూడు. రవి నన్ను ప్రాణం గా చూసుకుంటాడు. తన అన్నలు, అక్కలు కూడా అభిమానంగా ఉంటారు. నన్నెప్పుడూ ఎవరూ వేధించలేదు. చిన్న చిన్న పొరపొచ్చాలు ఎక్కడైనా ఉంటాయి. వాళ్ళు మనల్ని కలుపుకోకపోతే మనమే వాళ్ళని కలుపుకుందాం అనుకునే స్వభావం ఉండాలే. మనం అవతలి వారి నించి ఏమాశిస్తున్నామో అది ముందు మనం అవతలి వారికి ఇవ్వగలిగితే అపార్థాలు ఉండనే ఉండవు..

పెళ్ళంటే రెండు కుటుంబాల కి సంబంధించిన వ్యవహారం. అది కాదని అనడం లేదు.. మమ్మల్ని ముప్పయ్యేళ్లుగా చూస్తున్నావు కదే. మాకంటే బాగా తెలిసిన కుటుంబం ఎక్కడ దొరుకుతుంది నీకు? అదీకాక ఈ రోజుల్లో పిల్లలు పెళ్లయ్యాక తమ తల్లిదండ్రులు, అత్తమామల వరకే ఆలోచిస్తారు గాని మిగిలిన చుట్టాల గురించి కాదు. అలాగే వాళ్ళునూ! నాలుగక్షింతలు వేసి పెట్టింది తిని

పోతారు తప్ప ఇదివరకటి రోజుల్లా ఎవరూ ఇళ్ల మీదకి వచ్చి పడిపోరు. మన రెండు కుటుంబాలకీ ఏ అరమరికలూ లేవని నీకూ తెలుసు..మన పిల్లలకి మనమున్నాం. అది చాలు” నచ్చచెప్పాలని చూసింది సంధ్య.

“ఏమోనే..నాకెందుకో నచ్చడం లేదు.. చూస్తూ చూస్తూ నా కూతుర్ని వేరే కులానికి పంపలేను. దయ చేసి ఏమి అనుకోకు. నన్ను అర్థం చేసుకో. మన స్నేహం ఇలాగే ఉండాలి. నన్ను క్షమించు కాదన్నందుకు” అంటూ తల వంచుకుంది వింధ్య.

సంధ్యకి ఇంకేం మాట్లాడాలో అర్థం కాలేదు. “పోన్లే, ఇట్స్ ఓకే. లీవిట్. మేరేజెస్ ఆర్ మేడ్ ఇన్ హెవెన్ అంటారందుకే. వస్తా!” అని చెప్పేసి ఇంటికొచ్చేసింది. స్నేహం కంటే కులానికే ప్రాధాన్యమిస్తున్న నేస్తాన్ని ఏమనాలో కూడా తెలియడం లేదు. మనసు కుతకుతలా డిపోతోంది. భర్తకి చెప్పే “ఎంత చదువుకున్నా, మనుషుల మైండ్ సెట్ మారనంత కాలం కులాల కార్పిచ్చులు చెలరేగుతూనే ఉంటాయి. స్నేహధర్మంగా నువ్వు అడగడం ఏమాత్రం తప్పు కాదు. బాధ పడకు, మనీష్ కి మంచి సంబంధం వెతుక్కుంటూ వస్తుంది” అని ఓదార్చాడు.

★★★★★

కొన్నాళ్ళ తర్వాత మనీష్ ఒక రోజు ఫోన్ చేసి తన కొలిగ్ అన్విత తనని ప్రేమిస్తున్నట్టు, తనకీ ఆ పిల్లంటే ఇష్టమని చెప్పాడు. సరే అని వివరాల్లోకి వెళితే ఆశ్చర్యం ఆ అమ్మాయి తండ్రి సంధ్య వాళ్ళ నాన్నగారి కజిన్ కొడుకే. చాలా ఏళ్ల క్రితమే న్యూజెర్సీ లో స్థిరపడ్డారట. భార్యా భర్త లిద్దరూ అక్కడే మంచి జాబ్స్ లో ఉన్నారు. మళ్ళీ కులం సమస్య రాకూడదని అన్ని విషయాలతో పాటు తమది వర్ణాంతరమని కూడా చెప్పేసారు.

“అమెరికాలో వున్నా, మన సంస్కృతీ సాంప్రదాయాలకే మేం చాలా విలువిస్తాం. మా అమ్మాయిల్ని కూడా అలాగే పద్ధతిగా పెంచాం. మాకు మీ అబ్బాయి సంస్కారం, నడవడిక నచ్చాయి. తల్లిదండ్రుల గుణగణాలే పిల్లలకి అబ్బుతాయి. స్వయం కృషితో సమాజంలో మంచి స్థాయి కి ఎదిగారని మీ జంట గురించి మన కుటుంబం లో చాలా మంచి పేరుంది. మీ లాటివారితో వియ్యమొందడం మా అదృష్టం”. అని అంగరంగ వైభవంగా ఊహించని కట్నకానుకలతో, చక్కని చుక్క లాటి చదువుల సరస్వతిని ని మాకోడలిగా చేశారు. పెళ్లి అమెరికా లో అయింది. ఇక్కడ రిసెప్షన్ కి తప్పక రావాలి సుమా”. అంటూ ఖరీదయిన ఇన్స్టిట్యూట్ చేతిలో పెడుతున్న సంధ్య చెయ్యి పట్టుకొని ఏడ్చేసింది వింధ్య.

“ఏమయిందే?” అర్థం కాలేదు సంధ్యకి.

“ఆ రోజు నువ్వెంత గానో అడిగావు రేవతిని కోడలిగా చేసుకోవాలని ఉందని. నీమాట కాదన్నందుకు దేవుడు నాకు బాగా బుద్ధి చెప్పాడే”.

“ఏంటే నువ్వు మాట్లాడేది?”

“అవునే, నేనేదైతే వద్దనుకున్నానో అదే జరిగింది. నువ్వడిగేటప్పటికి ఏ ప్రేమా దోమా లేదు. తర్వాత ఈ మార్పులన్నీ. వేరే కులస్తుడైన తన క్లాస్ మేట్ ని ప్రేమించిందట. ఎంతగానో నెత్తి, నోరు బాదుకొని చెప్పాను. వినలేదు. “పిన్ని, మామయ్య చేస్కోని హేపీ గా ఉన్నారా లేదా? నాకు నా సుఖం ముఖ్యం, కులం కాదు”. అని కుండబద్దలు కొట్టినట్టు చెప్పి మేం వద్దంటే రిజిస్టర్ మేరేజ్ చేసుకుంటానని పట్టుబడుతోందే”. అని బావురుమంది.

హతాశురాలినయ్యాను.

“పోనీ లేవే. ఎంతయినా.. అది నీ కూతురు. ఏం మనసులో పెట్టుకోకుండా దానికి నచ్చిన వాణ్ణిచ్చి పెళ్లి చెయ్య... చక్కగా ఇద్దరూ డాక్టర్లే. అదేం కానివాణ్ణి సెలెక్ట్ చేసుకోలేదుగా. ఈ తరం పిల్లలు చాలా స్మార్ట్. వాళ్ళకేం కావాలో వాళ్ళకి బాగా తెలుసు. ఇంతకీ మీ ఆయనే మంటున్నారు?”

“ఏమంటారు? ఆయన ఎప్పుడూ పిల్లలకేగా సపోర్ట్. వాళ్ళింటికి వెళ్ళి మాట్లాడి వచ్చారు. వాళ్ళింట్లో అందరికీ రేవతి చాలా నచ్చేసిందట. తమకేమీ అభ్యంతరం లేదని చెప్పారట. ఎందుకుంటుంది? అందమైనదీ పైగా డాక్టర్ పిల్ల”. అంత బాధ లోనూ గర్వంగా చెప్పుకుంది.

సంధ్య కి నవ్వొచ్చింది “ఆ పిల్లడూ డాక్టరేగా! కట్నం బాగా వచ్చేదేమో వాళ్ళ కులంలో పిల్లని చేసుకుంటే!” అంది తెలియనట్టు.

ఉలిక్కిపడింది వింధ్య.

“చూడు వింధ్యా! ఇన్నేళ్ళూ మీ అమ్మానాన్నలని, మీ చెల్లెలిని, అన్నని తల్చుకొని పెళ్ళంటే రెండు కుటుంబాలకి సంబంధించిన విషయమని పెద్దలు వాళ్ళని ఆదరించలేదని ఆమోదించలేదని అందుకే కుటుంబాలు దగ్గరవలేకపోయాయని బాధ పడ్డావు. కాని వాళ్ళెప్పుడూ తాము ప్రేమ పెళ్లిళ్ల వల్ల నష్టపోయామని గానీ, బాధ పడుతున్నామని గానీ అన్నారా? గుర్తు తెచ్చుకో. అంటే ఇది నీ అభిప్రాయం మాత్రమే. వాళ్ళంతా, చివరికి నేను కూడా హేపీ గా ఉన్నాము. పెళ్లంటే.. చిన్నపాటి త్యాగాలు, సర్దుకు పోవడం. పరస్పర అవగాహన. ఇదివరకటి రోజుల్లో మనకి స్వయంవరం ఉండేది, పేర్లవైనా ఇప్పుడు దాన్నే పాశ్చాత్య దేశాల్లో డేటింగ్, సహజీవనం అంటున్నారు. స్వయంగా వరించడం నిజంగా “తమకి తామిచ్చుకునే వరం”. తమకి నచ్చిన వ్యక్తితో జీవితం పంచుకోగలగడం ఎంత అదృష్టం?

ఒకప్పుడు ప్రేమ జంటల్ని ఆమోదించని పెద్దల స్థానంలో ఇప్పుడు నువ్వున్నావు. ఆ తప్పు పునరావృతం కాకుండా చూడాల్సిన బాధ్యత నీదిప్పుడు. నువ్వు కుటుంబ పెద్దగా వాళ్ళని చేరదిస్తే నీ కొడుకు, చిన్న కూతురు కూడా వాళ్ళని ఆదరిస్తారు నీ తర్వాత కూడా. తల్లివి నువ్వే చిన్నచూపు చూస్తే వాళ్ళు, వాళ్ళ భాగస్వాములు, పిల్లలు కూడా కలుపుకోరెప్పటికీ. ఈ రోజుల్లో ప్రతి ఇంట్లో ఒక ప్రేమవివాహం సామాన్యమయిపోయింది. మీ ఇంట్లోనే ఇంతవరకు ఎంతమంది చేసుకోలేదు చెప్పు? కాబట్టి జరిగిందానికి బాధ పడకుండా మీ ఇద్దరూ దానికి నచ్చిన వాడి తో ఘనంగా పెళ్లి చేయండి.” ఓపిగ్గా అనునయంగా స్నేహితురాలికి హితబోధ చేసింది సంధ్య.

ఎప్పుడొచ్చి వింటున్నాడో గాని కృష్ణ “ బాగా చెప్పావు సంధ్యా! ఎంత చెప్పినా వింటే కదా?ఈ రోజుల్లో ఇవన్నీ సర్వ సాధారణం. కలిసి జీవించేది వాళ్ళు. పిల్లల ఇష్టాలకి విలువివ్వాలి గాని మన ఇష్టాలు వాళ్ళ పై రుద్దితే ఎలా? ఇదివరకటి పిల్లల్లా కాదు. ఈ తరానికి ఆలోచనలో స్పష్టత మెండుగా ఉంది. తమ కేం కావాలో, ఎలా సాధించుకోవాలోవాళ్ళ కి బాగా తెలుసు. స్వయంవరానికే వాళ్ళు మొగ్గు చూపిస్తున్నప్పుడు పెద్దవారిగా వాళ్ళ భావాల్ని అర్థం చేసుకొని ఆశీర్వాదించడం మన బాధ్యత.” ముగించాడు కృష్ణ శర్మ.

కాఫీలు అందిస్తూ రేణు “ అందరి మాటలూ అయిపోయాయి కాబట్టి చివరిగా నేను చెప్పేది విని నన్ను అర్థం చేసుకుని ఆశీర్వాదిస్తారనుకుంటున్నాను” అంది నెమ్మదిగా. నువ్వేం బాంబు పేల్చబోతున్నావు తల్లీ అన్నట్టు అంతా చూసారామె వైపు.

“ఏం లేదు, నేను సంధ్యాంటి చిన్న కొడుకు రోహిత్ నాలుగేళ్ల నించి ప్రేమించుకుంటున్నాం. అక్క పెళ్లయ్యాక చెప్పచ్చని ఆగాం... ఇంక...ఇప్పుడు..” ఊహించని పరిణామానికి అంతా విస్తుపోయారు.

రేణుని దగ్గరకి తీసుకుంటూ “సంధ్యా నీ మాటే నెగ్గిందే. నా కూతురు నీ కోడలవ్వాలనుకున్నావ్. ఎలా అయితేనేం నీ కోరిక నెరవేరింది.. మన స్నేహం నిలబడింది” అంటూన్న వింధ్య వీపు మీద చెయ్యి వేసి “మేరేజెస్ ఆర్ మేడ్ ఇన్ హెవెన్. టేకిట్ ఈజీ డియర్!” అంది నవ్వుతూ సంధ్య.

కథా కౌముది

నామాలస్వామి

దోమల శోభారాణి

‘గుంతకల్ - తిరుపతి’ పాసింజర్ రైలు గుంతకల్ నుండి బయలు దేరడానికి ఇంకా అరగంట సమయముంది.

రాజ్యలక్ష్మిని తీసుకుని స్టేషనుకు వచ్చాడు ఆమె చిన్న కొడుకు హరింద్ర. తల్లితో టిక్కెట్టు తీయించాడు. ప్రతీ రోజు దాదాపుగా మూడో ప్లాట్‌ఫాం నుండే ఆ పాసింజర్ బండి బయలుదేరుతుంది. అయినా ఎందుకయినా మంచిదని మరొకసారి ధృవ పర్చుకున్నాడు. బ్యాగు పట్టుకొని తల్లిని తీసుకొని నమ్మదిగా నడిపించుకుంటూ వంతెనపై నుండి మూడో ప్లాట్‌ఫాంకు చేరుకున్నాడు.

రైల్వేస్టేషన్ అప్పుడే నిద్రమత్తులోనుండి తేరుకుంటోంది. ప్రయాణీకులను హడావుడి పెట్టిస్తోంది. ముందు జాగ్రత్తగా రాజ్యలక్ష్మికి సీటు దొరకాలి అనే తపనతో అలా అరగంట ముందు రావటం హరింద్ర ఆనవాయితీ.

ట్రైన్ మధ్య భోగీలో సుగుణమ్మను కోర్చి బెట్టాడు.

“ఇక్కడే కూర్చో.. మళ్లీ లేచి వెళ్లి కిటికీ పక్కగా కూర్చోవద్దు.. మదనపల్లె వచ్చాక భోంచెయ్యి” అంటూ టిఫిన్ బాక్స్ బ్యాగులో నుండి తీసి చూపించాడు.

“ఇందులోనే వాటర్ బాటిల్ కూడా ఉంది. తిరుపతి చేరగానే అన్నయ్యతో ఫోన్ చేయించు. నువ్వు క్షేమంగా చేరుకున్నావని తెలిసే దాకా మాకు మనసులో మనసు ఉండదు. మీ కోడలు అయితే మరీను” అంటూ పలు జాగ్రత్తలు చెప్పి వెళ్ళి పోయాడు హరింద్ర.

చిన్న కొడుకు హరింద్ర ఇంట్లో రెండు నెలల గడువు పూర్తయ్యింది. ఇక పెద్దకొడుకు రవీంద్ర దగ్గరికి ప్రయాణం. రవీంద్ర ఉండేది తిరుపతి. బస్సులో చార్జీలు అధికమని ఆమెను ‘గుంతకల్ - తిరుపతి, తిరుపతి - గుంతకల్’ పాసింజర్ ట్రైన్స్ తో కొడుకులు బ్యాటింగ్ చేస్తూ ఉంటారు.. గుంతకల్, తిరుపతి వికెట్ల మధ్య.. ఎప్పుడు డెడ్ బాల్ అవుతుందా అని ఎదురి చూస్తూ.

రాజ్యలక్ష్మికి చివరి భోగి అంటే చాలా ఇష్టం. అందులో చివరి కిటికీ అంటే మరీ మరీ ఇష్టం. కిటికీ గుండా కదిలే చెట్లను చూస్తూ ఆమె పొందే అనుభూతి అనిర్వచనీయం. ఏమిటో వయసు ఏడు పదులు దాటినా ఆమెది ఇంకా చిన్న పిల్లల మనస్తత్వం. అందుకే అంటారు కాబోలు.. ‘వృద్ధులు చిన్న పిల్లలతో సమానం’ అని.

హరింద్ర ఎన్ని జాగ్రత్తలు చెప్పినా.. అతడు అలా వెళ్ళాడో లేదో! ఆభోగీలో నుండి కిందకు దూకేసి చక చకా చివరి భోగీ వైపు నడిచింది రాజ్యలక్ష్మి. రైలు చివరి భోగీలోని చివరి కిటికీ పక్క సీట్లో కూర్చుంది. ‘హమ్మయ్య’ అంటూ తృప్తిగా శ్వాస పీల్చుకుంది.

పాసింజర్ ట్రైన్లో ప్రయాణం ఎంత నరకమో!.. అందులో ఆమెకు ప్రయాణించడం సుతారమూ ఇష్టముండదు.

కూర్చొని, కూర్చొని కాళ్ళు తిమ్మిర్లు.. వాపులూ. ఎప్పుడు ఇంటికి చేరుకుంటామో!.. ఆ భగవంతుడికే తెలియాలి. అయినా తప్పదు.. తన చేతుల్లో ఏముంది?. ఆస్తిపాస్తులు కొడుకల చేతికి ఇచ్చి వారి దయా దాక్షిణ్యాలపై బ్రతుకాల్సి వస్తోంది. ఇదంతా ఆమె భర్త పైనుండి చూస్తున్నాడేమో!..' అనే ఆలోచన మదిలో రాగానే..

పైట సర్దుకుంటూ తన మెళ్ళో ఉన్న లాకెట్టు తెరచింది. అందులో ఆమె భర్త ఫోటోను చూసి కళ్లకు అడ్డుకుంది. ఆ గొలుసు చేయించుమని తన చేసిన నిరాహార దీక్ష గుర్తుకు వచ్చింది. అప్రయత్నంగా ఆమె కళ్లు చెమ్మగిల్లాయి.

భర్త పోయిన ఆవిడకు బోసి మెడ, నుదుట విభూతి బొట్టు, తెల్ల దుస్తులు.. చేతులకు తీపెండి గాజులు.. ఇవీ అలంకారాలు అంటారు కొడుకులు కోడళ్లు. రాజ్యలక్ష్మికి అలా ఉండటం ఏమాత్రమూ ఇష్టముండదు. వారి సంపాదనతో చేయించి ఇవ్వమనడం లేదు కదా.. తాము పంచి ఇచ్చిన ఆస్తిలో నుండి కాస్తా దయ చూపుమని వేడుకుంది. అయినా ససేమిరా అన్నారు కొడుకులు. ఒక రోజంతా అలిగింది. అన్న తినకుండా ఎవరితో మాట్లాడకుండా చివరికి సాధించుకుంది. అలాంటి ఈ లాకెట్టు అంటే రాజ్యలక్ష్మికి ప్రాణం.

అంత పట్టుదలతో సాధించుకున్న లాకెట్టును కాపాడుకోవడం కూడా ఈ కాలంలో కష్టమే. అది జుప్టికి రాగానే అప్రయత్నంగా ఆమె పెదవిపై చిరునవ్వు తళుక్కుమంది. ఆవాళ్లి రోజు తనకింకా బాగా గుర్తుంది.

★★★

ఆవాళ పెడలాడే లేచి వాకిట్లో కళ్లాపు చల్లి ముగ్గు వేస్తోంది రాజ్యలక్ష్మి ..

కొడుకూ కోడలూ లేచే సరికే రాజ్యలక్ష్మి ఇంటి పాచి పనులన్నీ ముగించుకుని, స్నానం చేసి తులసీ పూజ చేసుకుని కాఫీ కలుపుకొని తాగతుంటే లేచే అలవాటు వారిది. ఏ కొడుకు ఇంట్లో అయినా ఆమె దినచర్యలో మార్పు ఉండదు. ఆ రెండు నెలలూ పని మనిషికి లాంగ్ టర్మ్ హాలిడేస్ ప్రకటిస్తారు కోడళ్ళు. పని మనిషిని చూడగానే సుగుణమ్మకు ఓరకంగా జాలి వేసేది. 'నాపీడ విరగడై పోతేనే నీకు ఫుల్ టైం..' అని మనసులో అనుకునేది.

ఇంతలో ఇద్దరు సైకిలు మోటారుపై వచ్చి గుమ్మం ముందు ఆగారు. వంగి ముగ్గు వేస్తున్న రాజ్యలక్ష్మి 'ఎవరు కావాలి' అన్నట్లుగా లేచి నిలబడి అడిగింది.

“హరీంద్ర గారి ఇల్లు ఇదేనా?” అంటూ అడిగాడు ఒకడు. వాడు వీధి గుమ్మం పక్కనే వున్న నామ ఫలకం చూసి అడుగుతున్నట్లు గమనించలేదు.

“అవును.. ఇదే..” అంటూ ఉండగానే బండిపై వెనుక కూర్చున్న వాడు దిగి రాజ్యలక్ష్మి మెడలోని లాకెట్టును లాక్కో బోయాడు. రాజ్యలక్ష్మి ఒక్క సారిగా తన చేతిలోని ముగ్గును వాని కళ్లలో కొట్టి “దొంగా!.. దొంగా!..” అంటూ కేకలు వేసింది..

ఇంట్లో నుండి బయటికి వస్తున్న హరీంద్రని కోడలు అడ్డుకుంది. ఆ దొంగ చేతిలో ఏ కత్తో, పిస్టలో ఉంటే ప్రమాదమని హరిని బలవంతంగా వెనక్కి లాక్కెళ్ళి వీధి గుమ్మం బిగించుకుంది. తను ఏమైనా ఫరవా లేదా?...

ఇంతలో పక్కంటి వాళ్లు లేచి వస్తున్న అలికిడితో దొంగలు తమ కళ్లు నలుచుకుంటూ బండిపై పారిపోయారు. ముగ్గు వేస్తున్న తన చేతులతో లాకెట్టును భద్రంగా ఒడిసి పట్టుకుని గజ గజా వణక సాగింది రాజ్యలక్ష్మి .

అంతా అలికిడి సద్దు మణిగాక హరీంద్ర గుమ్మం తెరుచుకొని బయటికి వచ్చాడు.

“అందుకే అన్నాను.. నేను ఎంతగా నెత్తి నోరు మొత్తుకున్నా వినక పోతివి. ‘ముసలి ప్రాణానికి దసలీ రవిక’ అన్నట్లు ఈ వయసులో ఈ షోకులెందుకు? ఈ లాకెట్టు ఎందుకు? నేను రాకుంటే క్షణంలో లాకెట్టు మాయమయ్యేది” అంటూ హరీంద్ర తెచ్చి పెట్టుకున్న తన తెలివి తేటలను ప్రదర్శించసాగాడు. వెనకాలే వచ్చిన కోడలు వత్తాసు పలుకసాగింది. రాజ్యలక్ష్మికి నవ్వాలో ఏడవాలో అర్థం

కాలేదు.. హరీంద్రకు తల్లితో ఎలా మాట్లాడాలో కూడా బొత్తిగా తెలియదు. తెలియదని కాదు అదొక రకమైన అహంకారం. రాజ్యలక్ష్మి కాస్తా ధైర్యం తెచ్చుకుని

“దొంగలను తరిమి కొట్టాలంటే ముందుగా మనమంతా ఐకమత్యంగా ఉండటం అవసరం” అంది. హరీంద్ర తల దించుకున్నాడు. కోడలు మూతి మూడు వంకర్లు తిప్పింది.. అలనాటి పాత సినీ నటి ఛాయాదేవిలా..

కోడలు మూతి విరుపు రాజ్యలక్ష్మి కి మరో మారు నవ్వు తెప్పించింది..

ఆ తరువాత పది రోజులకే ఈ ప్రయాణం. అందుకే ఎన్నడూ తన బాగోగులు పట్టించుకోని హరీంద్ర ఈ పూట పదే పదే జాగ్రత్తలు చెప్తూ వెళ్ళాడు. అది లాకెట్టుకోసమే అని మనసులో అనుకుంది. అయినా ఈ ఉరుకులూ.. పరుగులు కాళ్ళూ చేతులూ ఆడేంత వరకే.. మనిషి జీవితం క్షణభంగురం. అని నిట్టూర్పు విడిచింది. ఈ సుదీర్ఘ ప్రయాణంలో ఆమెకు కాస్తా సాంత్యన చేకూర్చేదే నామాలస్వామి దర్శన భాగ్యమే.. ఆమె ఆలోచనలతోబాటుగా..

రైలు కదిలింది..

చల్లని గాలి.. కిటికీ గుండా బయటికి చూస్తూ ప్రయాణం హాయిగా ఉంది.. వచ్చే మదనపల్లె స్టేషన్లో తన నామాలస్వామి వస్తాడు.. కాసేపు కాలక్షేపం. భోగోలో ఎక్కిన చిల్లర వ్యాపారుల నుండి వేరు శనక్కాయలు. డజను అరటి పండ్లు కొన్నది. నామాలకు అరటి పండ్లు అంటే ఎంతో ఇష్టం. ఇద్దరి కొడుకుల ఇండ్లల్లో రెండు నెలల జీవన సరళి ఆనవాయితీ మొదలైనప్పటి నుండి నామాల పరిచయం.. మదనపల్లెలో రైలు ఆగిన ఆ ఐదు నిమిషాలు నామాలను పలుకరిస్తూ తన ప్రయాణ బడలికను తీర్చుకుంటుంది.. నామాల కోసమే తాను చివరి భోగి చివరి కిటికీ పక్కన కూర్చునేది. అలా అయితే నామాల పిలువకుండానే సులభంగా తన దగ్గరికి వస్తాడని ఆమె ఆశ.

దాదాపు సమయం మధ్యాహ్నం ఒకటిన్నర కావస్తోంది. రైలు మదనపల్లె స్టేషన్లో ఆగింది. నామాల కోసం రాజ్యలక్ష్మి తహ తహ లాడి పోతోంది. పది సెకన్లు చూసి ఇక ఉండబట్టలేక

“నామాల స్వామీ..!” అంటూ కేక వేసింది. ఆమె గొంతు వినగానే వాయు వేగంతో పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చింది నామాల. నామాల స్వామి అని పిలిస్తే కోతి రావడం గమనించి ఎదుర్కొన్న కుర్చున్న యువతి బెదిరి పోయి దిగ్గున లేచి నిల్చింది. నామాల ఎగిరి కిటికీ చువ్వ పట్టుకొని రాజ్యలక్ష్మి ని చూసుకుంటూ కళ్ళు చిలికించింది. రాజ్యలక్ష్మి నామాలను చూడగానే అరటి పండు తొక్క ఒలిచి చేతికి ఇచ్చింది. నామాల ఒక చేత్తో కిటికీ చువ్వను పట్టుకుని మరో చేత్తో వయ్యారంగా తినసాగింది. దాని బుగ్గల నిండుదనం చూసి సుగుణమ్మ మురిసిపోసాగింది. మరో పండు.. మరో పండు..

మదనపల్లె కోతులకు ప్రసిద్ధి. ఆ మధ్య మనుషులు మానవత్వం మరిచి కొన్ని కోతులను మూక ఉమ్మడిగా చంపి వేసారు. ఆ సంఘటన టీ.వీ లో చూపించారు కూడా. అది జ్ఞప్తికి వచ్చినప్పుడల్లా రాజ్యలక్ష్మి హృదయం కలిచి వేస్తూ కంట తడి పెట్టిస్తూంది.

కోతులు అంటే అలనాడు శ్రీరామచంద్రునికి నమ్మిన బంటులు. సీతమ్మ తల్లి జాడ తెలిపిన పుణ్యాత్ములు. వారధి నిర్మించి రాక్షస సంహారంలో తమ ప్రాణాలు సహితం ఫణంగా పెట్టి యుద్ధం చేసిన వీరులు. ఆ వానరుల వారసుడే ఈ నామాలస్వామి. అందుకే దాని నుడుట శ్రీరామ చంద్రునికి ఉన్నట్లు నామాల ఉన్నాయి అనుకుంది రాజ్యలక్ష్మి. అదంటే అందరికీ పూజ్య భావం. అది ఎవరినీ ఏమీ అనదు. ఏదైనా ఇస్తేనే తీసుకుంటుంది. దాని హావ భావాలు చూసిన కొద్దీ చూడ బుద్ధి అవుతుంది. మనసులో ఏదో తెలియని ప్రశాంతత చేకూరుతుంది. మొదటగా దానికి ‘నామాల స్వామి’ అని పేరు పెట్టింది రాజ్యలక్ష్మి అని అందరూ చెప్పుకుంటూ ఉంటారు. ప్రయాణీకులంతా అదే పేరుతో పిలువటం కద్దు. క్రమేణా నామాల స్వామికి అర్థమయింది.. ఆ పేరు తనదేనని.

రైలు కదిలింది. నామాలస్వామి కిటికీ ఊచను వదిలి ప్లాట్‌ఫామ్ మీదకు దూకేసింది. ఇంతలో తన వద్ద అలాగే ఉండి పోయిన వేరుశనక్కాయల పొట్లం గుర్తుకు వచ్చింది రాజ్యలక్ష్మి కి. దానిని నామాలుకు ఇవ్వాలని కిటికీకి తల ఆనించి పిలిచి విసిరేసింది. అది తీసుకుంటుందో లేదో అని గమనిస్తోంది. ఇంతలో అకస్మాత్తుగా ఒకడు రాజ్యలక్ష్మి మెడలోనుండి లాకెట్టు లాగేసుకొని పారిపోవటం లిప్త కాలంలో జరిగి పోయింది. రాజ్యలక్ష్మికి ఎదుర్కా కూర్చున్న యువతి

“అయ్యో..! అయ్యో!..” అంటూ గాబరాగా డోరు వరకూ పరుగెత్తింది.

నోట మాట రాక నిశ్చేష్టురాలైంది రాజ్యలక్ష్మి. అనుకోని సంఘటనతో బెదిరి పోయి బిత్తర చూపులు చూడ సాగింది. రైలు వేగం అందుకుంటోంది...

లాకెట్టులో భద్రపర్చిన తన భర్త ఫోటో గుర్తుకు వచ్చి బావురుమంది. అందులో తన భర్త భంగిమ తనకు ఎంతో ఇష్టమైనది. దాని కాపీ మరొకటి తీయించుమని ఎన్నో సార్లు కొడుకులను ప్రాధేయ పడింది. వారి ‘చెవి మీద పేను పారలేదు’. ‘చెవిటి వారి ముందు శంఖం ఊదినట్లే’ అయింది తన పని. ఈ సారి తనే ఫోటో స్టూడియోకు వెళ్ళి మరో రెండు కాపీలు పెద్దసైజులో తీయించి కొడుకుల ఇంట్లో పెట్టాలనుకుంది. కాని ఇంతలో ఈ ఘోరం జరిగి పోయింది. రాజ్యలక్ష్మి కళ్లు కన్నీటి కడవలయ్యాయి.

రాజ్యలక్ష్మి కూర్చున్న చివరి భోగిని ప్లాట్‌ఫాం వీడ్కోలు చెబుతోంది.. ఇంతలో సుడి గాలిలా నామాలు ఎగిరి కిటికీ ఊచ ఒక చేత్తో పట్టుకుని మరో చేతిలో ఉన్న లాకెట్టును రాజ్యలక్ష్మి ఒడిలో వేసి సర్కస్ ఫీటులా వెనుకకు దూకేసింది.

భోగిలోని వారంతా సంభ్రమాశ్చర్యాలలో తేలి పోయారు. రాజ్యలక్ష్మి కిటికీ గుండా నామాలుకు రెండు చేతులతో నమస్కరిస్తూ కృతజ్ఞతా పూర్వకంగా చూడ సాగింది..

నామాలస్వామి తన రెండు కాళ్లపై నిలపడి ప్రతి నమస్కారం చేస్తుంటే భోగిలోని ప్రయాణీకులు అది నిజంగా అంజనేయ స్వామి అవతారమే అన్నట్టుగా పులకిరించి పోయారు.

★★★